PAMELA MORSI

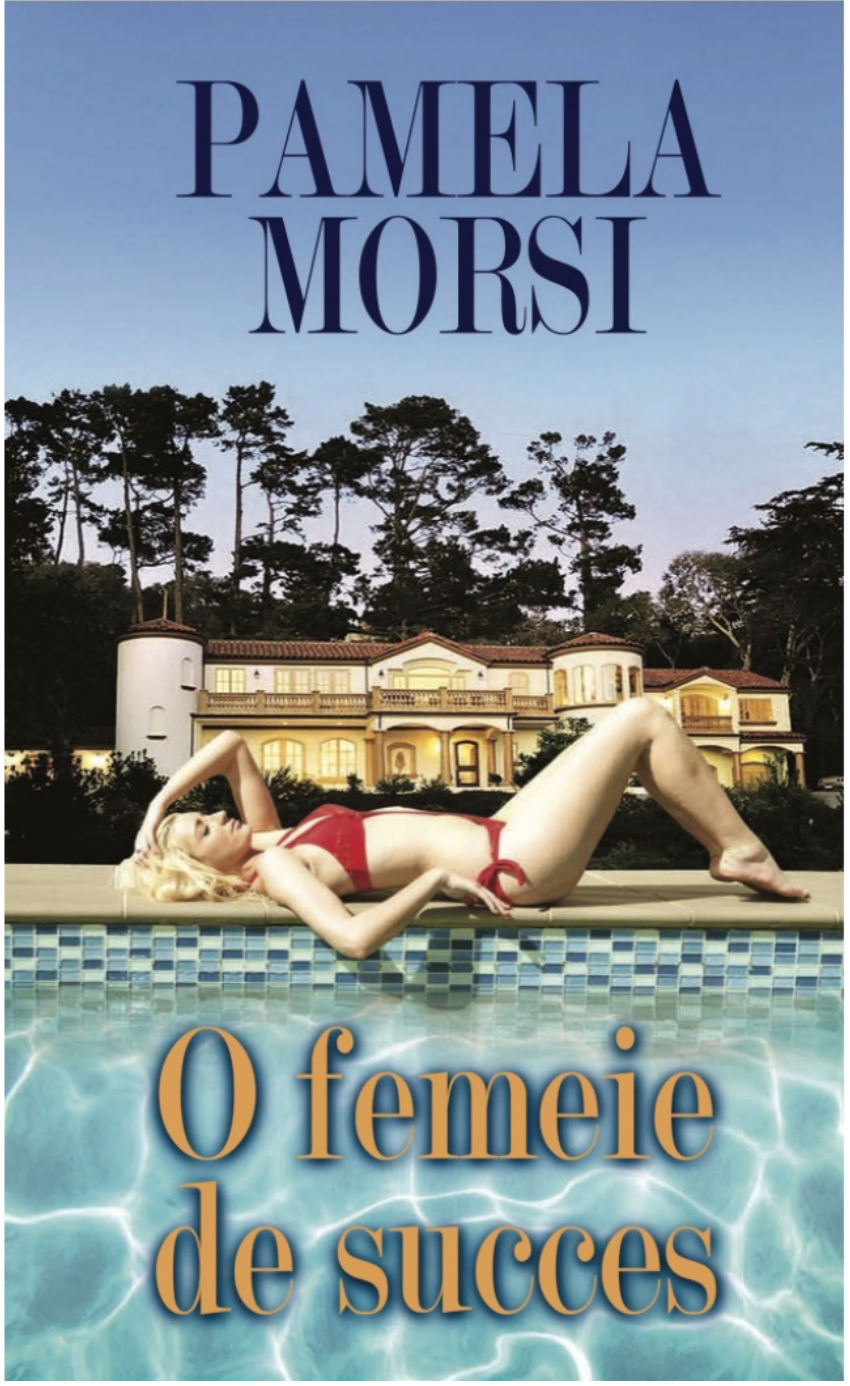

O femeie de succes

Pamela Morsi

O FEMEIE DE SUCCES

Traducere din limba engleză
PETRU MUNTEANU

LIRA, parte a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

O femeie de succes Pamela Morsi
Copyright © 2012 Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN 978-606-600-722-1

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Tamer Morsi care, în ciuda aptitudinilor mele îndoielnice de părinte, a crescut bine.

Un bărbat onorabil, tată excepţional şi avocat excelent. Sunt mândră că-mi eşti fiu.

Capitolul 1

Dacă cineva m-ar fi întrebat în acea dimineaţă de toamnă a anului 2000 cum îmi merge, i-aş fi răspuns că îmi merge bine. Avusesem un an cu vânzări imobiliare de cinci milioane de dolari, spre supărarea unora dintre colegii mei mai puţin ambiţioşi. De-abia terminasem remodelarea impresionantei vile cu cinci dormitoare în stil italian din cartierul exclusivist Davenport Heights. Eram directoarea Comisiei pentru Dezvoltare Corporatistă a organizaţiei Junior League. Iar fiica mea inteligentă şi frumoasă, Brynn, era în cel de-al doilea an de colegiu pe Coasta de Est.

Desigur, lucrurile nu erau perfecte.

Soţul meu, David, îşi trăia mica „aventură“ cu acea coafeză vulgară, blondă, de douăzeci şi ceva de ani. Era atât de tipic şi de banal.

Eu, cu toate că încă sufeream de senzaţia de piele moartă în urma ultimei operaţii estetice, încercam să-mi fac timp liber în program pentru o liposucţie a coapselor. Chirurgia plastică seamănă cu vopsirea podelelor. Te face să observi halul în care arată pereţii.

Brynn avea programare de două ori pe săptămână la un terapeut foarte faimos şi foarte scump. Acesta credea că ar fi neproductiv pentru ea să-şi ia o pauză de la studii şi de la şedinţele de terapie pentru a-şi vizita părinţii. Îmi era dor de ea.

Aşadar, nu e ca şi cum aş fi dus o viaţă de basm, dar consideram că o duc bine.

În acea după-amiază am dus un cuplu cu salarii medii şi un Ford Expedition să viziteze o fermă restaurată din Stoney Hills. Era destul de mediocră, dar cartierul era de primă mână.

– E o casă mare pentru doar două persoane, preciză soţul. Soţia sa îşi ridică numaidecât capul. Indiferent dacă optaseră pentru un mariaj fără copii sau dacă era vorba de o problemă medicală, ea avea în mod evident o atitudine defensivă în privinţa subiectului. Eram întru totul de partea ei.

– Mărimea casei n-ar trebui stabilită numai după numărul de persoane care vor locui în ea, i-am spus eu. Un cuplu de oameni de succes, cu obiective bine definite, merită cu siguranţă un loc de trai la fel spaţios şi de confortabil

precum al cetei din *The Brady Bunch*[1].

Am rostit comparaţia cu un dispreţ voit.

– O casă excelentă, am continuat eu, la fel ca maşinile de lux, reflectă valoarea personală a proprietarului în cadrul comunităţii. Consider că aceasta nu poate fi sub nici o formă prea mare.

Au semnat contractul, oferind preţul cerut.

Pentru a sărbători această lovitură, am trecut pe la Yesteryear Emporium on Broadway din San Jose, la limita centrului oraşului. Era o clădire întunecată, cavernoasă, ce găzduise un mare magazin comercial care dăduse faliment în anii treizeci. Acesta era magazinul meu preferat de antichităţi din întreg oraşul, şi chiar le vizitasem pe toate. Nu numai că din când în când avea lucruri frumoase, dar era ticsit cu orice tip de pahare, scaune şi ustensile de grădinărit inimaginabile. Trei etaje şi o curte în dosul aleii – disponibile peregrinării printre inutil şi sublim. Numai la mezanin, unde locuia proprietarul, accesul era interzis. Deşi, judecând după lipsa de atenţie a tipului, probabil că aş fi putut scormoni chiar prin apartamentul său şi aş fi putut cumpăra propria încuietoare de la uşă, că ori n-ar fi ştiut ce-i aia, ori nu i-ar fi recunoscut valoarea.

Era un tip mare, solid şi arătos, care n-avea habar de antichităţi. Oricât de nepermis de mic ar fi fost preţul vreunui articol de valoare, întotdeauna reuşeam să-l conving să mi-l vândă şi mai ieftin.

Rareori se dezlipea de tejghea. Un motiv era acela că şchiopăta pronunţat, astfel încât avea nevoie de un baston. Dar mai des, cred, nu se mişca din cauză că era ocupat să bată la o maşină veche de scris Underwood. Presupuneam că fie scria romane pornografice, fie edita o revistă pentru motociclişti proscrişi. Oricare ar fi fost ocupaţia sa, îmi făcea plăcere să-l las fără cele mai bune piese din inventarul său pentru o zecime din valoarea lor reală. Nu-mi părea rău. Dacă individul nu ştie valoarea reală a mărfii pe care o vinde, atunci merită să-i fie furată.

În acea zi plecasem de-acolo cu o jardinieră din cristal tăiată în formă de stea, pe care plătisem patruzeci şi cinci de dolari. Zâmbisem tot drumul spre casă.

Pregătisem o cină uşoară. Jocul de golf al lui David durase mai mult decât era normal, astfel că venise la masă direct de la duş, purtând un tricou şi pantaloni Dockers.

– Să mă fi văzut la gaura a şaptea, zise el. Eram aliniat perfect. Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, aş fi crezut că am plasat mingea cu mâna. Dolph a trimis-o în mlaştină, iar eu am degajat-o. Îţi zic, când se întâmplă aşa ceva am senzaţia că aş putea face orice.

Eu nu joc golf. N-am jucat niciodată. Nu voi juca niciodată. Bineînţeles, asta nu conta pentru David. Era peste capacitatea lui de înţelegere că cineva n-ar fi interesat de o relatare minut cu minut a partidei sale.

Nu mă deranjasem să-l întrerup. Nu mai dădeam atenţie spuselor sale şi aşteptam să termine, cu destul de mare răbdare, gândeam eu. În cele din urmă, ajunse la capăt.

– Adu-ţi aminte că avem acea petrecere la club în seara asta, am spus eu.

În mod clar nu-şi aducea aminte, dar dădu din cap ca şi cum şi-ar fi amintit.

– Va trebui să-ţi ceri scuze în numele meu, zise el. Nu pot să ajung în seara asta, e nevoie de mine la birou.

Slujba lui David ca partener în firma de avocatură înfiinţată de bunicul său nu necesita un volum de lucru săptămânal mai mare de treizeci de ore. Mai mult de atât ar fi iscat conflicte drastice cu programul său de golf. Fraza *e nevoie de mine la birou* era eufemismul personal şi tăcut al lui David pentru planurile pe care şi le făcuse cu Mikki, mai sus menţionata coafeză blondă, de douăzeci şi ceva de ani.

Mă înfuriasem, nu pentru că avea să fie cu ea, ci pentru că nu avea să fie cu mine. Nu mă interesa unde sau cu cine se culca, dar în faţa stâlpilor societăţii de la club era mai bine să te afişezi în cuplu, cu cineva care să-ţi protejeze spatele.

– Asta e cea mai importantă întrunire a sezonului, am precizat eu. S-au strâns toate candidaturile pentru funcţia de membru de anul viitor. Vor fi multe discuţii despre cine va ocupa posturile vacante.

Clubul aristocratic era cât se poate de exclusivist, cu o tradiţie îndelungată. Data din anul 1914, iar majoritatea familiilor fondatoare se regăseau încă în registru. Taxele anuale erau exorbitante – un inhibitor suficient pentru a ţine la distanţă vasta majoritate a populaţiei. Dar existau şi numeroase alte restricţii. Numai un membru curent cu bună reputaţie putea propune un nume spre a fi luat în considerare. Iar noii membri erau adăugaţi fără tragere de inimă. Acceptarea nu putea fi asigurată nici de bani, nici de politică, nici de poziţia socială. Incluziunea se afla în întregime la cheremul celor cu state vechi. Votarea avea loc la petrecerea de Crăciun, prin scrutin secret. Şi era nevoie de unanimitate. Meschinăriile personale erau deghizate în grijă conservatoare. În cei douăzeci de ani de când eram membri, fuseseră acceptate să candideze mai puţin de douăsprezece familii. Singurul mod de a vinde exclusivismul pe termen lung era acela de a nu-l vinde în cantitate prea mare.

– Mergi fără mine şi pune-mă la curent după aceea, zise David. Oricum votez întotdeauna cum vrei tu.

Asta în mod sigur aşa era. Lui David nu-i păsa câtuşi de puţin de club sau de frământările politice din sânul acestuia – chiar dacă în copilăria sa fusese locul în care se desfăşurau fiecare petrecere aniversară, vânătoare de ouă de Paşte ori serbare cu artificii de Patru Iulie. Era locul unde învăţase prima oară să danseze, unde avuseserăm petrecerea de nuntă, unde o introduseserăm în societate pe Brynn la balul debutanţilor. Asocierea permanentă a lui David cu acest club îl făcuse să-şi piardă din entuziasm. Pentru el, era ca un alt teren de golf. Şi nici măcar unul dintre preferatele sale.

Pentru mine, căreia fără el nu i-ar fi fost permisă intrarea pe aceste porţi, clubul era simbolul a tot ceea ce realizasem în viaţă. Crescusem ca o nimeni de pe Coasta de Vest. Acum eram *Cineva*, cu *C* mare, în oraş. Dar poziţia asta nu-

mi era garantată pe viaţă.

– Am vorbit astăzi cu Brynn, spuse David, schimbând cu abilitate subiectul.

M-am oprit din mestecat şi am încremenit pentru o secundă.

– Te-a sunat?

Nu-i stătea în fire *să-l deranjeze pe tata la lucru*. Pe mine, desigur, m-ar fi deranjat pe mobil la orice oră din zi sau din noapte.

– A spus că trece în revistă relaţiile ei principale împreună cu doctorul Reiser, zise David. Nu dorea să încurce situaţia cu aporturi din partea ta.

Am încuviinţat din cap. Cu speranţă. Cu accepta- re. Doctorul Reiser nu era primul ei terapeut. Cei şase anteriori dădeau deseori din cap şi păreau puşi pe gânduri, dar nici unul nu fusese capabil să găsească originea problemei lui Brynn.

Era un mister şi pentru mine. Dar deloc neaşteptat. Nu ştiam nimic despre creşterea copiilor. Nici măcar nu văzusem vreunul de aproape înainte să se nască Brynn. Ştiam că nu voiam să fiu ca propria-mi mamă. Mai mult de atât n-aveam habar.

Fusese ideea lui David să avem un copil. Nu, *idee* nu e un cuvânt îndeajuns de puternic. David *insistase* să avem un copil. A fost singura dată când pretinsese cu adevărat ceva. Iar eu consimţisem. Cum aş fi putut să n-o fac? Nevoia de a te reproduce, de a asigura supravieţuirea materialului tău genetic este fundamentală. Nu e ca şi cum ar putea fi combătută cu vreun argument raţional. Din perspectiva împlinirii ca fiinţă umană voiam un copil la fel de mult ca el. Aşadar am cedat sub presiunea conjugală şi a Mamei-Natură. Rezultatul a fost Brynn.

Nu-mi pare rău. Cui i-ar putea părea rău s-o aibă pe Brynn? Şi credeam că mă voi putea descurca. La fel ca în cazul fiecărui scop pe care mi-l stabileam, studiam amănunţit, munceam din greu şi făceam faţă provocării cu hotărâre.

Făcusem atât de multe cursuri pentru părinţi, încât aş fi putut candida pentru un program de studii postdoctorale. Nu era curs de *Mama şi copilul* în tot oraşul la care eu şi Brynn să nu fi participat.

Citisem toate cărţile de puericultură. Nu numai pe cele moderate şi acceptate unanim. Le verificasem până şi pe cele cu viziuni extreme. Toate, de la *Dreptul copilului de a deţine arme* până la *Introducere în reîncarnare pentru copii*. Studiasem tehnici contradictorii de observare a comportamentului. Făcusem chiar şi un tabel în Excel ce reflecta opiniile diferite privind rezolvarea problemelor comune. Era o formulă demonstrată ce garanta succesul.

Într-un fel sau altul, nu ajutase la nimic. Începând cu perioada adolescenţei, Brynn fusese într-un conflict aproape neîntrerupt cu mine. Şi nimic din ceea ce spuneam sau făceam nu părea să amelioreze situaţia. Sincer, fusesem uşurată să las problemele ei adolescentine în grija profesioniştilor versaţi în domeniul sănătăţii mintale.

– Vine acasă de Crăciun? m-am interesat.

– Nu m-am gândit s-o întreb, răspunse David dând din umeri.

– Ce a avut de spus?

Rămase o secundă pe gânduri.

– A fost de acord că loviturile mele se îmbunătăţesc şi că profesionistul de la Quarry n-a avut dreptate: crosele de titan nu-s prea sensibile.

– Aţi vorbit despre golf?

– Păi, da.

– Fiica ta te sună la muncă poate pentru prima dată în viaţa ei, iar tu vorbeşti cu ea despre golf?

– O interesează golful.

– N-o interesează golful. Joacă tenis. L-a ales dinadins, tocmai ca să nu fie nevoită să joace golf.

David îşi aruncă şerveţelul pe masă cu scârbă şi se ridică în picioare.

– Nu sunt reguli despre ce poate să discute un tată cu fiica lui, zise el. Şi chiar nu e treaba ta despre ce discutăm noi.

În felul său avea dreptate, mă gândeam eu. Oricum, am lăsat discuţia aşa. Plecă spre întâlnirea cu Mikki, iar eu către club.

Era o seară ca multe altele. Mi-am făcut drum prin mulţimea bine cunoscută, mâncând aperitive şi rostind vorbe de duh.

La un moment dat, în partea opusă a camerei, am zărit-o pe soacra mea. Ne-am salutat cordial, dând din cap. Edith nu mă displăcea. Ar fi vrut s-o facă. Ar fi vrut să mă urască, dar ar fi fost împotriva religiei sale.

Deşi Edith avusese dintotdeauna o viaţă extrem de privilegiată, era foarte sigură de nenumăratele oportunităţi ce li se iveau celor mai buni şi mai inteligenţi oameni de pe oricare treaptă a scării economice. Ştia asta datorită dovezilor incontestabile din viaţa îndrumătorului ei spiritual.

Soacra mea era un discipol devotat al lui Oprah Winfrey. Înregistra fiecare emisiune, astfel încât să le poată urmări şi când nu erau transmise. Canalul de cablu Oprah rula în permanenţă în bucătărie, iar videoul, în sufragerie, aşadar casa lui Edith era într-un stadiu constant de Oprahizare.

Edith încerca să imite concepţiile despre viaţă ale realizatoarei de talk-show-uri de parcă i-ar fi aparţinut lui Dalai Lama. Acele mici citate decupate din revista *O Magazine* se găseau prin toată casa. Selecţiile din lista ei de cărţi se aflau pe noptiera lui Edith. Iar reţetele lui Rosie erau nelipsite din bucătăria sa.

– Oprah se trage dintr-un mediu dur, tragic, sărac, obişnuia să spună Edith. Iar acum este primită cu braţele deschise în orice casă din ţară.

Dacă Oprah poate, atunci şi tu poţi. Ca premisă suna bine. Dar fireşte că şi reciproca acestei teorii este adevărată – cei care rămân în sărăcie şi în ignoranţă, chiar şi imobila clasă de mijloc, îşi merită soarta.

Era vorba de darwinism social. Sau, în cazul lui Edith, de darwinism monden.

Şi soţul ei, W.D. Lofton Senior, era un adept al idealului ridicării prin

forţe proprii. Dacă cineva l-ar fi întrebat care era cel mai autentic personaj al literaturii americane, nu i-ar fi menţionat pe Jay Gatsby sau pe Willy Loman. Alegerea sa ar fi fost Horatio Alger[2]. Presupun că era foarte confortabil pentru el să considere că bogăţia şi avantajele nu sunt domeniul exclusiv al celor avuţi şi privilegiaţi.

– Crema oricărei societăţi se ridică întotdeauna la suprafaţă, obişnuia W.D. să spună. Şi de asemenea: Un om bun nu poate fi ţinut la pământ.

Domnul Lofton era departe de a se fi realizat prin propriile sale puteri, deşi dacă l-ai fi auzit vorbind nu ţi-ai fi dat seama de asta. Se zbătuse cu greu prin şcoala pregătitoare şi apoi prin Harvard, bazându-se doar pe portofoliul cu dividende şi pe redevenţele pentru exploatarea petrolului.

Dacă tot vorbim despre socri, nu puteam să mă plâng că ai mei erau nespus de dificili. W.D. îşi uitase cu ani în urmă obiecţiile în privinţa mea. Iar pentru Edith nu eram, bineînţeles, Oprah. Dar, ca şi ea, fusesem inteligentă, hotărâtă şi ambiţioasă. Îmi depăşisem începuturile umile. Eram, măcar periferic, la fel ca Oprah şi, de aceea, demnă de laude.

De fapt, soacra mea şi cu mine aveam un singur interes comun. Brynn. Şi obişnuiam să ne contrazicem aproape cu fiecare ocazie cu privire la ce ar fi fost mai bine pentru ea.

Totuşi, ne-am salutat vesel cu mâna, ca şi cum am fi fost plăcut surprinse să ne revedem, apoi ne-am îndreptat intenţionat în direcţii diferite.

Am continuat să avansez prin mulţime. Am vorbit cu chirurgul meu plastician. Am făcut schimb de zvonuri cu un dezvoltator ce urma să cumpere o proprietate care, auzise el, urma să fie alocată unor blocuri de locuinţe prin noul plan de urbanism. Apoi am schimbat câteva comentarii prietenoase cu antrenorul de tenis.

Ca de obicei, am ajuns să stau la taifas cu cele mai bune trei prietene ale mele. *Prietene* nu era cel mai bun termen. Nu eram tocmai prietene. Eram patru femei care împărţeam aceleaşi obiective şi nu aveam prea multe scrupule în privinţa celor îndeajuns de nenorocoşi să ne stea în cale.

Tookie, Teddy şi Lexi se născuseră însă cu această pasiune. La fel ca David, crescuseră în interiorul clubului. Spre deosebire de el, devenise centrul lumii lor. Presupun că eu eram contactul lor cu exteriorul. Nu numai că aveam antecedente din lumea americanului mediu, ci chiar vizitam zilnic această lume în interes de serviciu. Era, fără îndoială, uluitor.

Stăteam la fel de prost şi în cazul numelui. Tookie era înregistrată în certificatul de naştere ca Portia Hlynn. Teddy era diminutivul de la Theodora. Iar Lexi era prescurtarea de la Alexandria. Totuşi, mă tratau ca pe una dintre ele.

– Jane! strigă Lexi de îndată ce mă zări.

Celelalte două îmi făceau, de asemenea, semne cu mâna.

– Ce rochie minunată, zise Teddy. De la Goldblum?

– Saks, am răspuns eu. E o rochie Louis Feraud, cred.

Toate gânguriră în semn de apreciere.

– David nu e cu tine în seara asta? întrebă Tookie.

– Nu, e ocupat, am zis eu, ridicând ochii în tavan cu subînţeles.

Cele trei dădură din cap în semn de înţelegere.

– I-o trage din nou blondei platinate? se interesă Teddy, suspinând.

Nu m-am obosit să-i răspund.

Lexi interveni indignată:

– Chiar n-ar trebui să te împaci cu situaţia, să ştii.

Vorbea din experienţă. Marea ei dragoste ridicase mai multe fuste decât un vânt puternic din vest. Într-un final îl prinsese cu pantalonii în vine, la propriu. La un dineu organizat în propria sa casă, intrase peste el în timp ce nevasta unuia dintre asociaţii săi secundari îi făcea felaţie. În acel moment, Lexi era a treia nevastă a unui bărbat mai în vârstă. Chiar dacă probabil nu-l iubea la fel de mult, era, cu siguranţă, mult mai fericită.

– Nu prea-mi pasă, le-am spus, lucru în mare parte adevărat. După un timp, îţi poate creşte un nodul pe aproape oricare muşchi, inclusiv pe inimă. Treaba cu David, am continuat eu, e că oriunde i-ar fi penisul, inima e tot pe terenul de golf.

Adevărul absolut al acelei afirmaţii aduse o repriză de hohote în mod clar nevrednice de nişte doamne. Am folosit umorul ca să schimb un subiect care mă stânjenea.

– Aşadar, cine are şanse dintre candidaţi? m-am interesat.

– Domnul şi Doamna DigiTool sunt favoriţii, răspun- se Teddy.

Am râs din nou. Era o glumă.

DigiTool era o companie locală de software ce îl îmbogăţise peste măsură pe tocilarul care o fondase. Contribuise masiv la diverse cauze locale, dar nimeni nu l-ar fi considerat în mod serios demn de „clubul aristocratic“.

– I-am văzut la simfonie, mă informă Tookie. Sandale Birkenstock cu picioare păroase. La ce i-o fi stat mintea?

– Ah, te refereai la el, se amestecă Lexi în discuţie. Pentru o secundă am crezut că era vorba de nevastă-sa.

Remarca meschină dădu naştere mai multor chicoteli.

– Serios, am zis eu, cine ar avea şansa de a deveni membru?

– Doctorul şi doamna Rubenstein ar avea şanse anul acesta, opină Teddy. Ea s-a făcut remarcată pe la muzeul de artă, iar lui i s-a dat o catedră la facultatea de medicină.

Tookie ţâţâi şi dădu din cap dezaprobator.

– Sunt foarte evrei, mormăi ea.

– Şi tu eşti evreică, sublinie Teddy.

Tookie pufni a îndoială şi-şi dădu ochii peste cap.

– Suntem evrei în măsura în care ţinem ritualurile de bar-mitzvah de shivah, explică ea. Familia Rubenstein frecventează templul.

– Din punctul meu de vedere e mai bine aşa, spuse Lexi. Mai puţină înghesuială la barul nonalcoolic din dimineţile de sâmbătă.

Cu toatele am chicotit obraznic.

– Daisy şi Thorn Whittingham candidează din nou, anunţă Tookie.

Am rămas surprinsă.

– Credeam că după ultima dată când au fost excluşi s-au ofensat şi au ameninţat că nu vor mai încerca din nou.

– Niciodată să nu spui niciodată când vine vorba de clubul aristocratic, filosofă Lexi.

– Presupun că vei miza din nou pe familia Brandt, zise Teddy.

Am încuviinţat din cap.

– Millie şi Frank sunt nişte oameni adorabili. Şi nu spun asta doar pentru că sunt asociata firmei lor de intermedieri imobiliare. Sunt într-adevăr un cuplu minunat.

– Sunt, aprobă Tookie. Toată lumea îi iubeşte. Credeam că vor intra încă de acum doi ani. Nu-mi vine să cred că au fost refuzaţi din nou anul trecut.

Am dat din cap cu tristeţe.

– Mă întreb cine oare tot votează împotriva lor, murmură Lexi, rotindu-şi privirea prin salon în speranţa de a descoperi persoana vinovată.

– N-am idee, am zis eu.

Desigur, ştiam exact cine continua să voteze împotriva lor. Eu. Atâta timp cât eram persoana care făcea demersuri pentru a-i ajuta să intre în club, poziţia mea în cadrul companiei era excelentă. Ultimul lucru pe care îl doream ar fi fost ca ei să nu mai aibă nevoie de mine.

Seara trecu încet în acest fel. Noi, cele patru, discutam împreună, bârfindu-ne prietenii şi asasinând reputaţia duşmanilor. Era încă devreme când m-am retras.

– Beemerul decapotabil? mi se adresă tânărul şi arătosul îngrijitor al parcării în timp ce păşeam pe verandă.

Am încuviinţat din cap, fără să mă obosesc să-l corectez. Adevăraţii entuziaşti ştiu că porecla *Beemer* se referă, de fapt, la motocicleta BMW. Porecla corectă pentru automobil e *Bimmer*. Dar *Beemer* suna mult mai bine, chiar şi eu o foloseam. A ignora ceea ce ştii nu e acelaşi lucru cu ignoranţa.

– Te îndrepţi deja către casă, Jane? Petrecerea de-abia a început.

M-am întors şi l-am zărit pe Gil Mullins în umbra din curtea interioară. Un pierde-vară de vârstă mijlocie, fiu al patronului unei companii de transport rutier care decedase recent, Gil flirta întotdeauna cu mine, iar când era turtă devenea nesuferit.

– Soţul ăla al tău ar trebui să se îngrijoreze, o vulpe sexy ca tine singură printre lupi...

Vulpe sexy? Omul trăia în continuare în anii şaptezeci.

I-am aruncat dezinteresată o jumătate de zâmbet şi mi-am concentrat atenţia în direcţia din care urma să-mi sosească maşina.

Spre neplăcerea mea, Gil nu se prinsese de sugestie, ci alunecă pe lângă mine şi-mi înfăşură o mână transpirată în jurul taliei. Gil nu era un bărbat neatrăgător. Avea constituţia înaltă, puternică, a unui atlet. Dar anii, apropiindu-se de şaizeci, presupuneam eu, începeau să se strângă în jurul

centurii, iar chipul său, cândva frumos, căpătase tenul în permanenţă roşiatic al celor care beau zilnic.

– Jane, iubire, zise el, cu respiraţia de gin şi tonic mult prea aproape de faţa mea. De mult mi-ai picat cu tronc.

– Nu mă interesează, am precizat eu plat, îndepărtându-i mâna de pe mine.

– Ei, haide, dragă, încercă el din nou. Cu toţii suntem interesaţi. Viaţa e scurtă, trebuie să ne avântăm în ea cât mai putem.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am îndepărtat de el. Maşina mea, un BMW 328i decapotabil roşu, venea pe alee. Mă simţeam îndeajuns de sigură încât să dau drumul unei salve de insulte.

– Mi se pare destul de jalnic, Gil, că frazele tale de agăţat sunt atât de răsuflate, încât trebuie să recurgi la reclame pentru bere.

Beemerul se opri, iar eu am mers prin spatele lui către uşa şoferului. Tânărul coborî şi îmi înmână cheile.

– Căţea! mă înjură Gil.

Îngrijitorul parcării deveni deodată atent.

– Vă deranjează?

– Nu îndeajuns cât să merite să te sinchiseşti, i-am spus eu.

– Curvă stricată! urlă Gil. Lesbiană frigidă!

Ochii băiatului se măriră.

I-am zâmbit liniştitor.

– Poţi să fii toate astea în acelaşi timp? am întrebat, şi i-am făcut cu ochiul.

Mi-a deschis uşa maşinii şi i-am lăsat bacşişul. M-am aşezat la volan şi am apucat mânerul chiar în timp ce tânărul închidea uşa. În coliziunea ce a rezultat mi-am rupt o unghie.

Am înjurat în bărbie, dar nu mă auzise. Gil urla după propria maşină.

Tânărul se aplecă peste portieră pentru a-mi vorbi între patru ochi.

– Nu vă faceţi griji, zise el. O să-i distrag atenţia îndeajuns de mult să nu vă poată urmări.

I-am mulţumit. Fusese drăguţ din partea lui să încerce să mă protejeze, dar adevărul era că Gil ştia exact unde locuiam. Dacă ar fi avut de gând să continue confruntarea, ar fi putut cu uşurinţă s-o facă.

– Ar fi mai bine să ridicaţi capota, doamnă, mă sfătui el. A început să picure.

Am încuviinţat din cap. În timp ce rulam pe alee şi ieşeam pe poartă, am apăsat butonul pentru acoperiş. Se ridică încet, tacticos, precum o pătură protectoare ce ţine afară noaptea şi stropii de ploaie. La semnul de stop am tras clapeta de blocare. Era îndeajuns de multă burniţă cât să-mi dea bătăi de cap. Am schimbat ştergătoarele pe intermitent.

Să merg direct acasă nu părea o idee bună. Nu-mi era teamă de Gil Mullins, dar nu voiam să am de-a face cu el dacă apărea. Şi nu eram încă pregătită să găsesc casa goală. Fără îndoială, David avea să petreacă noaptea în

apartamentul lui Mikki şi să se furişeze la micul dejun. Amândoi urma să ne prefacem că a fost toată noaptea în propriul dormitor.

Am străbătut Highland Boulevard şi am intrat pe autostradă. Nu mă îndreptam nicăieri anume, doar conduceam în aerul nopţii. Conduceam şi mă gândeam.

Lexi avea dreptate, probabil n-ar fi trebuit să accept infidelitatea lui David. Dar nu-mi închipuiam ce aş fi putut face în acest sens. Bineînţeles, aş fi putut intenta divorţ. Probabil că i-ar fi plăcut asta. Mariajul nostru se sfârşise de ani de zile. Brynn era singurul nostru interes comun. Dacă am fi divorţat, aş fi pierdut totul. Financiar, m-aş fi descurcat. Nici măcar n-aveam nevoie de banii lui, iar instanţa ar fi văzut că am destui bani şi eu singură. Dar numele lui David valora mult. Familia sa avea poziţia socială şi reputaţia la care visează oricine. Dacă el nu mi-ar mai fi fost soţ, aş fi pierdut tot ceea ce muncisem mare parte din viaţă să câştig. Aş fi devenit persona non grata la club, o nimeni în cadrul comunităţii, o poveste moralizatoare pentru tinerele de la Junior League şi o sclavă obişnuită la muncă. Sub nici o formă nu aveam de gând să mă întorc la aşa ceva. Mă întrebam inutil dacă un avocat bun ar fi putut să-mi obţină custodia asupra poziţiei sociale.

Am intrat pe linia de centură, îndepărtându-mă de luminile şi de traficul citadin. Zona suburbană de case strălucea ca o constelaţie de stele terestre în întunericul de la marginile drumului.

Dacă aş fi divorţat de David, oare ce-ar fi spus Brynn? Sau, probabil şi mai important, ce-ar fi spus doctorul Reiser? Ce distrugeri permanente poate provoca o căsnicie destrămată? Practic fiecare fată pe care o cunoştea trecuse prin cel puţin o despărţire familială. Toate păreau să le facă faţă. Dar Brynn era atât de fragilă, atât de uşor de rănit! Oare eu s-o fi făcut-o aşa? Avusese tot ce-şi dorise. Am avut grijă să aibă tot ceea ce eu mi-aş fi dorit.

Am avut grijă ca *eu* să am tot ceea ce mi-am dorit. Dar nu eram mai fericită decât ea.

Nu-l învinovăţeam pe David pentru toate neajunsurile căsniciei noastre. Pentru infidelitate, da. Dar ăsta era doar un exemplu minor dintre multe lucruri ce nu mergeau bine. Nu mai aveam o viaţă comună, într-adevăr, de foarte mult timp. Poate că n-o avuseserăm niciodată. Poate că situaţia ar fi stat altfel dacă Brynn ar fi fost băiat. David îşi dorise un băiat. Dacă am fi avut un fiu, poate că ar fi fost mai responsabil în creşterea lui. Poate că nu m-aş fi simţit atât de copleşită. Lucrurile ar fi stat altfel dacă am fi avut un băiat.

David o iubea pe Brynn, nu încape îndoială. Dar începuse pledoaria pentru un alt copil când ea era încă mică. Pe atunci, ştiam că-mi era de-ajuns. Refuzasem categoric. David nu se resemnase cu eleganţă. Mă hărţuise ani de zile. Nu sunt cu adevărat sigură că a acceptat vreodată ideea. Pur şi simplu am încetat să mai vorbim despre asta. Îmi părea rău pentru Brynn că nu avea nici un frate, dar eu nu regretam că n-am mai făcut alţi copii. Aş fi făcut doi copii de două ori mai dereglaţi ca unul singur. Iar în privinţa carierei mele, nici vorbă. Aş fi fost mult prea ocupată să-mi duc odraslele la şedinţele de terapie.

Am aruncat o privire la unghia ruptă. Până marţi nu aveam planificată nici o şedinţă de manichiură. Poşeta stătea pe locul de lângă mine, şi m-am apucat să scormonesc prin ea după o pilă de unghii.

M-am uitat din nou în faţă, iar firele de păr de pe ceafă mi s-au ridicat brusc. Ştiam că ceva nu era în regulă. Nu ştiam ce anume. Exista o agitaţie primordială în mine, acel soi de precauţie care îmi salvase strămoşii de la a fi atacaţi de tigrii ancestrali. Îmi injecta adrenalină în creier. Nu ştiam de ce. Nu ştiam ce. Nu vedeam prea bine. Apoi mi-am dat seama la ce mă uitam.

Un tir cu optsprezece roţi venea din direcţia opusă, la vreo patru sute de metri de mine, oscilând la întâmplare între trei benzi. Era o autocisternă imensă. Nu mergea cu viteză prea mare, dar se îndrepta irevocabil către banda exterioară.

Îl priveam detaşată. Şoferul pesemne că adormise, gândeam eu. Bine că nu era trafic, cineva ar putea să moară, mi-am zis.

Când camionul trecu de separaţia dintre sensuri, reflexele mi se activară ca un ceas cu alarmă. Venea fix spre mine, încărcătura alunecându-i spre stânga precum coada unui imens T-rex.

Am virat pe banda întâi. Avansa neabătut. M-am aplecat cu putere pe claxon.

– Trezeşte-te! La naiba! am urlat.

Dacă aş fi accelerat şi aş fi ieşit de pe carosabil aş fi putut să-l ocolesc. Dar dacă tirul m-ar fi lovit, viteza mare nu m-ar fi ajutat. Nu aveam timp de gândire. Am călcat pedala de acceleraţie la maxim şi am zburat către acostament.

Va fi aproape.

Va fi prea aproape.

Pentru o secundă am văzut trei benzi libere. Apoi spatele autocisternei s-a răsucit la nouăzeci de grade în faţa mea. Am întors abrupt şi am auzit urletul metalului când scaunul pasagerului din Beemer s-a frecat de balustrada de metal. Scânteile rezultate din fricţiune au luminat întunericul. Am apăsat frâna.

Impactul a fost incredibil de abrupt, puternic, zgomotos. Pentru o fracţiune de secundă fusesem ţinută ferm de centura de siguranţă. Apoi s-au activat airbagurile şi am fost învăluită în întregime de o lume bej.

Propulsată înapoi în scaun, gâfâiam după o gură de aer. Nu ştiu dacă îmi ţinusem respiraţia ori dacă îmi pierdusem răsuflarea.

Era linişte. Incredibil de linişte. Singurele sunete erau cel al oxigenului care îmi inunda plămânii şi bătaia pulsului din vene.

Airbagurile începură să se dezumfle, iar şuieratul vag aducea cu el întâia percepţie a realităţii.

– Sunt bine, am şoptit încet, nefiind absolut sigură de adevărul afirmaţiei.

M-am verificat rapid. N-am văzut sânge, nici oase rupte, nici părţi ale maşinii care să-mi perforeze organele interne.

– Sunt bine, am repetat, de data asta cu mai mult optimism.

Mă dureau încheieturile mâinilor, dar nu zăream nici un fel de rană. Mi-

am dus mâna tremurândă la ceafă. Dârdâiam, dar nu eram rănită. Am rămas acolo câteva clipe, încercând să-mi revin din şoc.

Interiorul maşinii îmi părea un loc ciudat şi necunoscut. Airbagurile dezumflate atârnau ca un giulgiu peste tabloul de bord, ascunzând vederii panoul, ceasul, CD-playerul. Puteam zări pe parbriz un ştergător îndoit şi secţionat ce palpita spasmodic de parcă ar fi avut vreo convulsie electrică. Beemerul nu părea să fi fost extrem de avariat. Partea din faţă era presată puternic, iar capota era parţial îndoită, dar având în vedere mărimea tancului petrolier de lângă mine, mă simţeam norocoasă că n-am fost strivită ca o insectă.

În raza îngustă ce provenea de la farul meu drept vedeam că aproape reuşisem să evit accidentul. Autocisterna se rostogolise într-o parte. Eram blocată între bara sa din spate şi balustradă. Putea fi mai rău, am gândit.

Cu mâinile încă tremurânde, am început să-mi caut mobilul. Conţinutul poşetei mele deschise se împrăştiase la impact. Singurele lucruri ce rămăseseră pe scaun lângă mine erau un tub de ruj şi nişte cărţi de vizită alandala.

Ploaia turna cu putere pe portbagajul maşinii. M-am uitat încă o dată la ştergătorul spasmodic. Ciudat, pe parbriz nu părea să plouă deloc.

În acel moment am recunoscut mirosul. Un miros comun, de zi cu zi, inconfundabil. Benzină. Din autocisterna înclinată într-o parte curgea benzină în cascadă pe spatele maşinii mele.

– Iisuse! am urlat.

Am încercat uşa. Bineînţeles că nu se clintea. Era blocată de bara de protecţie a camionului.

Am încercat să mă îndrept către uşa pasagerului, dar m-am încâlcit în centura de siguranţă. Am găsit butonul roşu, m-am eliberat şi m-am târât în grabă peste schimbătorul de viteze către partea cealaltă a maşinii.

Uşa era încuiată.

Am apăsat butonul de deblocare.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am descuiat-o manual.

Mânerul s-a eliberat, dar uşa nu s-a deschis decât câţiva centimetri.

Am apăsat mai tare.

Nu ceda deloc. Maşina era blocată de balustradă.

Am început să bat în metalul uşii. Deschizătura nu se lărgea.

Trebuia să mă caţăr pe fereastră.

Am apăsat butonul de deschidere automată a geamului.

Nici un răspuns.

O privire către ştergătorul de parbriz îmi dezvăluia că se oprise din dansul tremurător. În spatele lui vedeam cum iese fum de sub capota maşinii.

Unde e fum e şi foc.

Ploaia de benzină continua să curgă peste portbagaj. Mirosul aburilor se intensificase.

– Închide contactul! mi-am dat singură ordin.

De-abia îmi mai recunoşteam propria voce.

Căutam frenetic pe sub rămăşiţele bej ale airbagurilor după cheia de contact ce se bălăngănea agăţată de butucul volanului.

Când am găsit-o, am închis contactul. Am scos chiar şi cheia.

Fumul continua să se ridice din motor.

Am deschis zăvorul manual al capotei de pânză. Era blocat. Am apăsat butonul pentru deschidere automată o dată, apoi a doua oară, din nou, de vreo şase ori. Cheile maşinii erau încă în mâna mea. Am încercat să le folosesc pe post de şurubelniţă ca să decuplez mecanismul.

Nu a funcţionat. Am deschis torpedoul şi am scormonit prin el să găsesc vreo unealtă, un ciocan, o rangă, un cuţit, orice.

Înăuntru nu erau decât o daltă de plastic pentru gheaţă, asigurarea, talonul şi manualul maşinii.

Am luat dalta şi am bătut fără putere cu ea în par- briz timp de o jumătate de minut. Am început s-o frec de capota de pânză, fără rezultat. Am încercat să găsesc vreun punct slab, vreo cusătură uzată, vreo margine slăbită. Nu exista. Am apucat dalta de plastic ca pe un ciocan de gheaţă şi am încercat să fac o gaură în pânză. Nu era îndeajuns de ascuţită.

Fumul ce se ridica de pe capotă îmi întuneca vederea prin parbriz în întregime. Începuse să se infiltreze în maşină. Era ca şi cum aş fi fost singurul om de pe pământ. Eram prea înspăimântată ca să intru în panică. Prea îngrozită să-mi fie teamă. Eram singură în maşina mea, neajutorată.

– Nu eşti niciodată singură, mi-am reamintit, şi am început să scormonesc prin conţinutul vărsat pe jos al poşetei, căutând telefonul.

Cea mai rea moarte trebuie să fie cea prin foc, mi-am zis. Sufocantă, fierbinte, dureroasă. Nu era o moarte bună. Şi nici nu voiam să mor.

De ce era telefonul negru? În întuneric nu vezi niciodată nimic negru. Niciodată n-am să-mi mai iau vreun alt telefon negru, am declarat în gând.

Începea să pară că nici n-o să mai am nevoie de unul vreodată.

Am renunţat să încerc să sun după ajutor şi m-am lăsat în scaunul pasagerului, cu umerii sprijiniţi de consola centrală. Am încercat să sparg geamul cu tocurile. În toate accidentele pe care le văzusem, geamurile erau făcute ţăndări. De ce geamurile mele nu erau sparte? De ce nu puteam să le sparg? Am continuat să izbesc din toate puterile.

Fumul se îngroşase, făcându-mă să tuşesc. Puteam auzi ploaia de benzină ce turna neabătută. Mirosul era atât de puternic, încât îmi ardea nările.

– Te rog, nu mă lăsa să mor, am implorat, sperând că cineva, undeva, avea să audă. Te rog, scoate-mă de aici.

Îmi simţeam lacrimile curgându-mi pe obraji. Mă gândeam la Brynn, la copila mea dragă, Brynn. O vedeam în amintire ca pe o fetiţă, chicotind în timp ce urmărea balonaşele pe care le făcusem pentru ea în curtea interioară. O vedeam îmbrăcată pentru balul debutanţilor, arătând atât de senină şi matură. Şi o vedeam uitându-se la mine, acuzându-mă cu privirea din spatele ochelarilor ei de citit. Cum ar fi putut să treacă peste asta? Oare vina simţită la moartea

mamei ei ar avea să-i năpăstuiască viaţa pe vecie?

Mă durea sufletul pentru ea. Şi pentru mine. N-aveam s-o mai strâng în braţe niciodată. N-aveam să-i mai spun niciodată cât de mult o iubeam. Cât de fericită eram că-mi era fiică. Cât de rău îmi părea că nu avuseserăm mai mult timp.

– Doamne, te implor, scoate-mă de-aici, m-am rugat. Nu vreau să mor. Te rog, scoate-mă de-aici.

Îmi bâiguiam printre lacrimi jalnica rugăciune.

– Scoate-mă de-aici. Lasă-mă să trăiesc, am insistat. O să fiu o persoană mai bună. O să-mi schimb viaţa. Dacă mă scoţi de-aici o să... o să fac bine. Promit. Dă-mi o nouă şansă şi am să fac bine. Te rog, scoate-mă de-aici. Voi face bine. Voi face bine toată viaţa mea.

Nu am primit alt răspuns decât liniştea. Liniştea, potopul de benzină ce curgea pe partea din spate a maşinii şi fumul ce se ridica în valuri şi care îmi ardea plămânii.

– Te rog, am spus mai încet. Te rog.

M-am lăsat pe spate. Exact deasupra mea, la fel ca în scena-cheie dintr-un thriller de categoria a doua, un satâr imens a sfâşiat capota de pânză.

Am ţipat.

A trecut un moment de teroare până am recunos- cut salvarea.

Cuţitul tăiase în zig-zag. Era libertatea mea. Era şansa pe care o căutasem prin rugile mele. Cu forţa dată de disperare, am început să despart în două materialul pe la tăietură. Era tare şi aproape imposibil de îndoit, dar nu m-am dat bătută. Era şansa mea, singura mea şansă. Aveam de gând să mă folosesc de ea.

M-am luptat să-mi fac o deschizătură în capotă. O mână fermă mi-a apucat încheietura.

– Haide, zise bărbatul. Chestia asta o să explodeze.

M-am ridicat în picioare pe scaun, apoi am pus un picior pe tabloul de bord şi un genunchi pe marginea portierei. Două mâini puternice, viguroase, m-au tras pe burtă pe parbriz.

Eram liberă.

Am alunecat pe capotă, prin fumul şi căldura motorului, iar el m-a tras înainte. Stăteam pe asfalt.

– Fugi! îmi ordonă el, trăgându-mă de mână.

Zis şi făcut.

Am fugit treizeci, poate patruzeci de metri. S-a lăsat în genunchi, iar eu m-am ascuns în spatele lui.

Am privit către salvatorul meu şi am văzut lângă mine un bătrân uscăţiv, în picioarele goale, cu părul răvăşit, îmbrăcat într-o pijama dungată.

În urma noastră, maşina explodă într-un glob imens de foc ce ne trânti la pământ.

1 Serial de comedie american din anii ’70 (n.red.)
2 Horatio Alger (1832–1899) – scriitor american ale cărui romane descriau idilic ascensiunea socială rapidă a unor tineri din clasele defavorizate (n.red.)

Capitolul 2

Mama mea muncise aproape toată viaţa ca asistentă medicală, aşadar pentru mine spitalele erau lipsite de interes sau de dramatism. Dar în seara aceea, întinsă pe o targă într-o nişă cu perdele a salonului de urgenţă pentru un timp ce-mi păruse o viaţă, mă concentram cu atenţie la ce se întâmpla în jurul meu. Acel du-te-vino al personalului băutor de cafea nu era important – încercam, doar, să nu mă gândesc la nimic.

Bineînţeles, nu puteam s-o fac. Precum exerciţiul din şcoala generală cu nu-ţi-închipui-un-elefant, e imposibil să-ţi goleşti mintea la comandă. Se poate întâmpla accidental. Poţi sta aşezat undeva şi deodată îţi dai seama că de ceva vreme creierul tău nu mai funcţionează. Dar e într-adevăr imposibil să încerci să nu te gândeşti la nimic, aşa că încercam să mă gândesc la altceva. Ceva în afara momentelor de groază prin care tocmai trecusem.

Echipele de asistenţă ajunseseră fără probleme la locul accidentului. Explozia fusese mult mai eficientă ca un apel la 911. În scurt timp fuseserăm înconjuraţi de maşini de pompieri, ambulanţe şi poliţie.

Tot ce doream era să dispar de-acolo. Să mă urc într-una dintre maşinile acelea care nu ardeau şi să conduc în neştire. Personalul de pe ambulanţă nici nu voia să audă de una ca asta.

– Stai nemişcată, mi s-a spus de nenumărate ori.

Nu fusese uşor. În spital a fost însă mult mai rău. Presupun că acolo, pe asfalt, eram amorţită. Prea copleşită de faptul că eram în viaţă ca să mă îngrijorez de cât de aproape de moarte fusesem. Eram aproape isterică de teamă. Nu conta cât de atent ascultam conversaţiile lumeşti din jurul meu, nu puteam să controlez în totalitate delirul ce mi se strecurase pe sub piele. Stăteam acolo întinsă la odihnă obligatorie, în timp ce în mine sălta de colo-colo o nebună care ţipa terorizată.

Mă agăţam intenţionat de prezent. Asta includea un aparat ce semăna cu un imens cârlig de rufe din plastic ataşat degetului meu şi o manşetă de tensiometru înfăşurată în jurul braţului, care se umfla automat o dată la câteva minute. Ambele erau conectate la o grămadă orbitoare de ecrane luminate puternic ce le arătau fără îndoială cunoscătorilor exact ceea ce se petrecea sub

exteriorul meu calm.

Dincolo de nişa mea provocatoare de claustrofobie puteam auzi detaliile intime ale problemelor oamenilor ascunşi după nenumărate şiruri de perdele pastelate.

Era un copil mic ce se văita şi plângea, iar mama lui îi repeta cu o voce obosită şi robotică să-şi ţină punga cu gheaţă pe mână.

Mai departe era cineva, beat sau nebun, care cânta „Lucille mi-a luat minţile“ într-o variantă ce l-ar fi făcut mândru chiar şi pe Frank Zappa.

Chiar lângă separeul meu, o bătrână încerca de cel puţin zece minute să capteze atenţia oricui trecea. Într-un final, un doctor se opri, iar ea îi spuse, aproape de a implora, că avea nevoie la toaletă.

– O să chem pe cineva, o asigură el.

Probabil se dusese în Australia, fiindcă nu veni nimeni.

Pe partea cealaltă a coridorului, un bărbat îi zicea doctorului de gardă că nu voia raze X şi că o injecţie de cortizon în genunchi i-ar fi suficientă.

Am ascultat în continuare.

Undeva pe-acolo era şi salvatorul meu. Venise înaintea mea, cu prima ambulanţă.

Iniţial fusese o confuzie. Echipajul de prim-ajutor crezuse că el fusese victima accidentului şi că eu îl scosesem dintre fiare. Tipul nu prea făcuse cine ştie ce să risipească îndoielile. Când asistentul îl întrebase dacă era în regulă, se mulţumise să dea din cap afirmativ.

– Voi fi bine, zisese el. Mulţumită ei.

Mă gândeam că explozia îl zăpăcise. Eu, cu siguranţă, încă mă simţeam zăpăcită.

Perdeaua s-a deschis abrupt şi am tresărit. Asistenta mea, într-o uniformă mai mult vopsită în stil hipiot decât apretată şi eficientă, şi-a făcut apariţia. Un poliţist tânăr şi chipeş stătea lângă ea.

– Doctorul o să vă dea voie să plecaţi în curând, îmi spuse ea pe acel ton puţin prea tare şi condescendent pe care specialiştii îl folosesc deseori cu oamenii ale căror vieţi sunt în mâinile lor. Domnul poliţist Norton e nevoit să vă întrebe despre accident.

Acesta scria ceva într-un carneţel.

– S-a întâmplat atât de repede, am explicat eu înainte să apuce să mă întrebe ceva.

Poliţistul se uită la mine, apoi la asistentă şi chicoti în timp ce-mi răspundea, cuvintele lui fiind mai degrabă menite să o distreze pe ea, decât să mă lămurească pe mine.

– Prea repede nu s-a putut întâmpla, comentă el. După măsurătorile noastre, autocisterna mergea cu aproape şaizeci la oră când a trecut de linia de mijloc. Pe când s-a ciocnit cu dumneavoastră, ajunsese la vreo cincizeci.

– Şoferul adormise, presupun.

– Mort de-a binelea chiar înainte de a ieşi de pe banda lui, mă informă poliţistul Norton, tonul său direct părând aproape jovial. Vom fi nevoiţi să

aşteptăm raportul complet, dar medicul legist de la faţa locului spune că cel mai probabil a fost vorba de un atac cerebral.

Am încuviinţat din cap. Era deja mort. Cumva, lucrul ăsta mă îngrozea şi mai tare. Fusesem unica persoană de pe acea autostradă. Aş fi murit singură.

– Bărbatul care m-a salvat, i-am întrebat eu. Cine e? E în regulă? E încă aici, la Urgenţe?

Poliţistul dădu o pagină înapoi în carnetul său.

– Chester W. Durbin, citi el. Şaptezeci şi opt de ani. Domiciliat la Centrul de Asistenţă Bluebonnet Manor, numărul 177, East Loop colţ cu Toronto.

– Se va face bine, zise asistenta. Ne pregătim să-l transferăm la etaj. Îl vom ţine sub observaţie încă vreo două zile.

– E rănit?

– Nu atât de grav pe cât ai crede, mă linişti ea. Are nişte tăieturi pe picioare, câteva vânătăi şi genunchii juliţi. În afară de asta, e bine.

– Atunci de ce îl ţineţi?

Asistenta se uită la mine de parcă aş fi fost o idioată.

Nu sunt idioată. Eu mă simţeam bine, aşadar aveam să plec în curând acasă. Dacă Chester Durbin era bine, de ce nu pleca, de asemenea, acasă?

– E un om bătrân, răspunse ea.

Îmi aminteam, desigur, cum arăta stând lângă mine pe ciment, vârstnic, cu picioarele goale şi cu pijamaua dungată. Dar o scânteiere a memoriei mă făcuse să simt din nou puterea fermă a mâinilor sale când mă apucase de încheietură şi braţele solide ce mă trăseseră prin deschizătura sfâşiată a capotei de pânză.

– E într-o formă destul de bună, am remarcat eu. Trebuie să fie unul dintre acei oameni în vârstă care trag de fiare sau fac exerciţii de tai chi.

Poliţistul se uită la mine neîncrezător. Asistenta hipiotă izbucni chiar în râs.

– Nu cred, zise ea. Domnul e foarte firav.

– E destul de surprinzător că a reuşit să te scoată din acea maşină, comentă poliţistul. Este o distanţă cam de cinci sute de metri între căminul de bătrâni şi lo- cul accidentului.

Asistenta clătina din cap a neîncredere.

– E greu de închipuit că bătrânul a putut să meargă pe jos atât de departe, darămite că a mai fost capabil şi să dea o mână de ajutor când a ajuns acolo.

Poliţistul fu de acord.

– Ce mă nedumereşte, urmă el, este imaginea moşului alergând pe dealul acela cu satârul în mână.

– S-a gândit să ia un cuţit, dar n-a avut şi bunul simţ să-şi pună pantofii în picioare, menţionă asistenta, râzând pe înfundate.

Stăteam acolo încercând să corelez imaginea persoanei despre care vorbeau cu aceea a salvatorului meu.

– Trebuie să-l văd, am declarat pe neaşteptate, cu hotărâre, uimindu-mă singură. Asistenta hipiotă pă- rea nesigură:

– Nu, nu cred...

– Acum! am întrerupt-o, deja încercând să cobor de pe targă.

Nu fusesem niciodată genul de femeie care putea asculta cu uşurinţă comenzi. Şi eram în mod inexplicabil înnebunită să-l revăd pe acest om, înainte să dispară din viaţa mea.

Mi-am smuls cârligul electronic de pe deget şi l-am azvârlit pe targă. Eliberarea din manşeta tensiometrului a fost mai dramatică din cauza materialului scai care s-a desfăcut cu un scrâşnet.

– Aşteaptă! Vocea asistentei era aproape disperată.

– Ai de gând să încerci să mă opreşti? am întrebat-o eu, aproape provocând-o s-o facă. Sau ai de gând să mă ajuţi?

Ezită, ca şi cum şi-ar fi cântărit opţiunile.

– Lasă-mă să-ţi aduc un scaun cu rotile, îmi pro- puse ea.

– N-am nevoie de scaun cu rotile.

– E politica spitalului. Aşază-te în scaunul cu rotile, iar eu te duc să-l vizitezi.

În timp ce ea mă împingea către partea opusă a salonului de urgenţă, personalul era deja în toiul procesului de mutare a lui Chester Durbin într-o încăpere de la etaj. Asistenta mea hipiotă îi opri brusc şi vorbi între patru ochi cu unul dintre infirmieri. Nu ştiu ce-a spus, dar respectivul mi-a aruncat o privire urâtă înainte de a împinge patul înapoi în nişa cu perdele, răstindu-se:

– Cinci minute!

Le-am mulţumit cu dispreţ. Bărbatul din pat era tăcut şi părea obosit şi somnoros. Mă simţeam atipic de timidă în timp ce mă apropiam de el, ridicându-mă din scaun şi sprijinindu-mă de marginea patului.

– Bună, am murmurat.

Mă privi cu ochi umezi, pe jumătate închişi.

– Eşti endocrinologul? vru el să ştie.

– Nu, sunt femeia din maşină, l-am lămurit.

– Aha. Încuviinţă din cap, oferindu-mi un zâmbet şters.

– Voiam... voiam doar să-ţi mulţumesc.

– Cu plăcere. Mâna sa butucănoasă, plină de pete maronii, îi alunecă de sub cearşafurile albe şi o atinse uşor pe a mea pe balustradă. Eşti în regulă acum?

– O da, desigur, am răspuns. Sunt bine.

Nu mă simţeam bine. Mă simţeam iritată, nervoasă, stingherită. Asistenta şi poliţistul avuseseră dreptate în privinţa acestui tip. Arăta foarte bătrân şi incredibil de firav. Dar îmi aduceam încă aminte cu precizie forţa din braţul ce-mi apucase mâna şi mă trăsese din calea pericolului. Nu-mi puteam pune în ordine gândurile care mi se învălmăşeau în cap. Voiam să vorbesc despre asta, să aflu detalii, să-mi reamintesc succesiunea evenimentelor.

– Cum ai făcut-o? l-am întrebat.

Bărbatul dădu din umeri.

– Nu prea ştiu, recunoscu el, râzând încet. Cred că a fost unul dintre acele

cazuri ciudate în care oamenii, la ananghie, îşi descoperă forţe pe care nu ştiau că le au.

Auzisem despre aşa ceva. Poveşti de tabloid cu un bărbat care ridică un camion de deasupra unei victime captive, sau despre un copil care nu ştie să înoate, dar care, în mod miraculos, reuşeşte să-şi tragă la mal tatăl inconştient după ce li s-a răsturnat barca.

– Ai zărit accidentul?

– Nu, nu, dormeam, zise bărbatul. Dar probabil că l-am auzit.

– L-ai auzit?

– Îmi închipui că da. M-am trezit tresărind, ca şi cum aş fi avut un coşmar. M-am uitat pe fereastră şi am zărit camionul pe contrasens. Ştiam că trebuie să ajung acolo.

– De unde ai luat cuţitul?

– Din bucătărie.

– De ce l-ai luat?

Arăta la fel de nedumerit ca şi mine.

– Nu ştiu, îngăimă el. Nici măcar nu-mi amintesc să mă fi gândit că aş fi avut nevoie de el. Îmi aduc aminte însă că am fugit în bucătărie şi l-am înşfăcat dintr-un sertar. Râse. Nici măcar nu mai intrasem vreodată în camera aceea. Chiriaşii nu au voie acolo.

Cuvintele sale mă lăsară cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Voiam ca evenimentele salvării mele să fie organizate frumos, raţional, într-un context care să-mi fi fost familiar. Nu mă interesa să mă gândesc la întâmplări misterioase, inexplicabile. Şi mă împotriveam cu încăpăţânare oricărei tentaţii în acest sens.

Din spatele perdelelor am auzit o voce cunoscută.

– Eram la trei lovituri de gaura a paisprezecea joia trecută, la La Cantera...

David.

Confuzia din gânduri se limpezi imediat. David era aici. Şi odată cu el venea şi sunetul vieţii mele, al vieţii mele reale. Viaţa comună, sigură şi confortabilă cu care eram atât de obişnuită.

– Soţul meu e aici, i-am spus salvatorului meu, ca şi cum toate enigmele derutante deveniseră uşor de dezlegat. A venit să mă ia acasă.

Nu-mi aminteam să mai fi fost atât de entuziasma- tă să-l văd pe David. Era la fel de calm şi de plăcut ca întotdeauna. L-am prezentat salvatorului meu. Îl salută pe bătrân cu mâna.

– Trebuie să-l ducem pe domnul Durbin sus, zise una dintre asistente.

– Desigur, îi spuse David. Încântat de cunoştinţă, Chester. Şi mulţumesc.

Îi priveam cum împing patul către lift. Eram copleşită de un sentiment dezgustător de ireal. Intenţionat, m-am întors cu spatele.

– David, vreau să merg acasă.

Soţul meu îmi rânjea ca şi cum totul ar fi fost în regulă.

– Desigur, zise el. Dacă Pete e de acord.

Acel *Pete* era doctorul secţiei de Urgenţe, Pete Murfey, pe care David, se pare, îl cunoştea de la golf.

– Cred c-o putem externa. Dacă promite să se odihnească bine şi să nu mai arunce în aer nici o maşină.

Amândoi au izbucnit în râs. Am zâmbit şi eu, dar prefăcut. Tot ce-mi doream era să ajung acasă. Să mă întorc la ordinea de dinainte a lucrurilor. Să uit tot ceea ce se întâmplase în noaptea aceea.

Nu era atât de uşor.

În următoarele zile am stat acasă, în convalescenţă. Nu aveam răni majore, doar câteva vânătăi şi dureri musculare, dar în general nu mă simţeam bine.

În mod surprinzător, nu eram atât de nerăbdătoare să mă întorc la serviciu. Îmi rămăseseră câteva lucruri nerezolvate. Millie Brandt urma să se ocupe de încheierea unui contract pentru mine. Toate celelalte le lăsasem în voia lor. Millie şi ceilalţi de la muncă erau perplecşi. Până şi David părea curios. Dar nimeni nu era mai surprins de asta decât mine.

Îmi plăcea să fiu stăpână pe situaţie – şi acasă, şi la lucru. Îmi plăcea să intru în toate detaliile, să mă asigur eu însămi că toate *i*-urile erau punctate şi că toate *t*-urile aveau liniuţele trase. Cuvântul folosit de către psihiatrul lui Brynn era *despotică*. Ce cuvânt urât. Mie mi se părea că atunci când aveam eu grijă de tot nu se iveau complicaţii neaşteptate. Aveam probleme atât de mari cu delegarea, încât nu puteam păstra nici măcar o femeie de serviciu. Urăsc treburile casei, dar nu puteam suferi să deschid sertarul cu tacâmuri şi să găsesc linguri în locul cuţitelor. Ori să intru în baia de oaspeţi şi să găsesc perdeaua de duş atârnând peste marginea căzii. Oamenii nu puteau să facă lucrurile în aşa fel încât să mă satisfacă, drept care preferam să le fac eu însămi.

Dar în zilele de după accident am fost cu totul alta. Udam plantele de pe verandă, priveam în depărtare şi evitam telefoanele de la birou.

Era aproape ca şi cum n-aş fi fost capabilă să-mi reiau viaţa. Voiam ca lucrurile să fie ca odinioară, dar nu mă puteam preface că nu se întâmplase nimic.

Prietenii veneau şi plecau. Mama lui David venise de două ori să mă viziteze. Primisem flori şi felicitări şi urări de bine din partea asociaţilor şi a competitorilor.

O sunaserăm împreună pe Brynn. David vorbise mai mereu. Era destul de tăcută, ca şi când n-ar fi ştiut ce să spună. Sunase înapoi o oră mai târziu, după ce discutase cu terapeutul său. În momentul acela nu mai avea probleme în a se exprima fără ocolişuri.

– Doctorul Reiser spune că nu există accidente, mamă, îmi comunică ea. Nu ştim dacă aceasta e o încercare de manipulare, ori un strigăt de ajutor.

Ar fi trebuit să mă simt înţepată de acuzele aduse, dar eram prea insensibilă ca să percep insulta.

Îi înmânasem telefonul lui David.

Tookie şi soţul ei, Joel, veniseră să mă vadă. Adusese o caserolă de

broccoli pregătită de menajera ei.

– E un obicei din sud, îmi zise ea. Să le duci mâncare celor bolnavi.

Nu era greu să mi-o închipui pe Tookie ca pe o mare doamnă dintr-o casă imensă. Chiar şi îmbrăcată normal şi fără fasoane, cum era în seara aceea, arăta atât de bine asortată, atât de şic, fără a fi pretenţioasă.

– Nu sunt bolnavă, am asigurat-o eu. Sunt doar cam şocată.

A încuviinţat ca şi cum ar fi înţeles, dar eram destul de convinsă că nu era aşa.

– Să-ţi pierzi maşina în felul ăsta, comentă ea. Cine şi-ar putea închipui că ar putea sări în aer, pur şi simplu?

Joel râse de ea.

– Tookie, dacă torni îndeajuns de multă benzină, orice poate exploda.

– Ştiu. Dar trebuie să fi fost foarte înspăimântător.

Am încuviinţat, însă fără să insist asupra celor întâmplate. Încercam să nu mă gândesc la asta. Încercam să nu-mi amintesc acea teroare, la un nivel pe care nu-l mai cunoscusem până atunci.

– Păi, cred că David va fi nevoit să-ţi cumpere o maşină nouă, zise Tookie. Aceste cuvinte îi fuseseră adresate în mod direct.

– Îi tot spun de luni întregi să schimbe decapotabila aia prăpădită cu un Range Rover. Ar fi fost mult mai în siguranţă ca în Beemerul ăla.

– Dacă n-ar fi fost în decapotabilă, preciză David, ar fi rămas blocată înăuntru.

La auzul spuselor lui mi-am simţit stomacul căzând, ca şi cum mi-aş fi dat drumul din punctul cel mai înalt al unui montagne russe. Eram pe cale să vomit.

– Îmi era drag micul meu Beemer, am reuşit să îngaim, cu un zâmbet forţat pe faţă.

– BMW produce şi SUV-uri, mă informă Tookie.

– David, să nu îndrăzneşti să-i cumperi lui Jane ceva prea extravagant, avertiză Joel. Altfel, toate femeile de la club îşi vor arunca în aer maşinile să vadă ce le vor lua soţii lor.

Cu toţii am râs, de parcă ar fi fost amuzant.

Seara aceea, plină de vizite, mi se părea interminabilă. Într-un final, pe la zece şi jumătate, m-am declarat istovită. David îmi aruncă o privire îngrijorată. După plecarea lor, o exprimă în cuvinte:

– Poate că n-ai fi atât de obosită, zise el, dacă nu te-ai plimba de colo-colo toată noaptea.

– Nu pot dormi, am răspuns eu.

– Poate ar trebui să apelezi la doctor să-ţi dea ceva. Sau poate că n-ar trebui să dormi atât de mult în timpul zilei.

Eram ofensată de vorbele lui. Voia să-mi revin la normal doar ca *el* să-şi poată reveni la normal. Fusese acasă în fiecare seară de când cu accidentul. Lui Mikki pesemne că-i era dor de el. Seara îşi petrecea ore în şir în camera lui, la telefon.

Vineri, la o săptămână încheiată după accident, au veni părinţii lui să ne scoată, de ochii lumii, la cină în oraş. Nu voiam să merg, însă David a insistat, iar mama lui nu putea accepta vreun refuz. M-am îmbrăcat şi m-am machiat, în timp ce ei şuşoteau în sufragerie.

M-am apropiat de oglindă să aplic o dungă subţire de contur de culoarea prunei pe marginile buzelor mele mărite cu colagen. M-am îndepărtat să observ rezultatul, apoi am fost luată prin surprindere de propria reflexie. Arătam exact ca înainte. Pe faţa mea nu exista nici o linie sau semn care să ateste ceea ce mi se întâmplase în noaptea aceea pe autostradă.

– Pentru că nu ţi s-a întâmplat nimic, mi-am reamin-tit eu.

Dar ceva se întâmplase.

Hotărâtă să dau uitării acel gând, m-am grăbit să mă alătur lui David, Edith şi W.D.

– Iat-o, anunţă David la intrarea mea.

Cu toţii se uitau la mine cu speranţă. Am zâmbit.

– Eu sunt gata când sunteţi şi voi, i-am asigurat.

– Ar fi bine să luăm două maşini, zise W.D. Aşa, mami şi cu mine putem să plecăm acasă direct de la restaurant.

Niciodată n-am înţeles cum tatăl lui David putea să-i spună lui Edith *mami*. Nu era deloc tipul de femeie căreia să i se potrivească acest apelativ. Până şi singurul ei fiu îi spunea pe nume. Şi aveam impresia că nici ei nu-i prea convenea apelativul. Era ciudat că nu se împotrivea.

– Desigur, fu de acord David în timp ce ne îndreptam către uşa de la intrare. Voi doi mergeţi cu maşina voastră, iar Jane şi cu mine vom lua maşina ei.

– Maşina mea?

Deschise uşa. Parcată pe aleea circulară, chiar în faţa casei noastre, era o decapotabilă BMW albastră nou-nouţă. Noul model Roadster Z3 era o bijuterie cu două locuri care arăta mai degrabă ca o maşină de curse din anii ’60, decât ca un mijloc de transport urban din noul mileniu.

Am aruncat o privire la cei din jurul meu. David se umfla în pene şi părea mândru. W.D. şi Edith rânjeau amândoi ca proştii.

– Ei, dacă nu-ţi place, zise David pe un ton ce nu prea lăsa să se întrezărească urma acestei posibilităţi, putem s-o ducem înapoi şi să-ţi luăm orice vrei tu.

Era o maşină grozavă. Era sportivă şi scumpă şi atrăgea într-adevăr atenţia. Era exact stilul de maşină ce-mi plăcuse întotdeauna. Eram sigură că încă îmi mai plăcea. Dar mi-era greu să manifest entuziasmul de rigoare. Am făcut însă toate eforturile.

– Mulţumesc, David, am exclamat, sărutându-l rapid. E o maşină nemaipomenită.

– Te reprezintă în totalitate, observă Edith.

– Da, am aprobat eu, simţindu-mă uşor stânjenită de comparaţie.

– Haide, să te vedem în spatele volanului, mă îndem-nă David.

Nu mai condusesem de la accident şi ezitam s-o fac, dar odată pornită, mi-am dat seama că nu-mi era cu adevărat teamă. Cu David pe scaunul pasagerului, am strunit fără probleme rapida şi puternica Z3. Se manevra excelent.

Am mers la restaurantul meu preferat, Le Parapluie. Carnea de viţel pregătită acolo era întotdeauna perfectă. Pâinea era nemaipomenită. Şi, odată, îl zărisem acolo şi pe Tommy Lee Jones, care lua prânzul. Dar, bineînţeles, adevăratul motiv pentru care îl preferam era clientela şic şi trendy care frecventa localul.

Cum am intrat, şeful de sală se grăbi să anunţe sosirea noastră la bucătărie. Frederic, proprietarul şi bucăta- rul-şef, îşi făcu imediat apariţia la intrare şi îmi sărută mâna, urându-mi bun venit cu glasul său bine timbrat.

– E minunat să văd că arătaţi exact la fel.

Accentul său trăda mai degrabă franceza din Cambodgia sau Vietnam decât pe aceea din Paris, dar clienţii săi erau îndeajuns de provinciali ca să fie impresionaţi.

– Acest accident teribil de automobil a fost pe buzele tuturor zile în şir, mă asigură el în şoaptă.

Era o frântură de informaţie menită să mă încânte. Să fii obiectul discuţiilor şi al speculaţiilor e neplăcut doar când acestea sunt negative. Era mai bine să se vorbească despre tine în oraş decât să apari în coloana mondenă din ziar. Dacă erai în ziar, toată lumea ştia detaliile şi nimeni nu se mai obosea să vorbească despre ele.

Era uimitor însă că nu mă simţeam atât de încurajată de această informaţie pe cât ar fi trebuit să fiu. I-am mulţumit, oricum. Ani în şir fusese un aliat loial şi bine poziţionat. Aveam un soi de legătură tacită – amândoi eram nişte străini ce reuşiseră să-şi găsească locul în această pătură socială. El înfiinţase o afacere de succes. Eu mă căsătorisem cu cineva din familia potrivită.

În şir indian, conduşi de Frederic, ne-am croit drum către masa noastră. Socrii mei, soţul meu şi cu mine avem fiecare cercuri diferite de prieteni şi asociaţi. În timp ce înaintam prin restaurantul decorat eclectic, plin de mese, cineva îi făcu semn lui W.D. Apoi Edith îşi salută o prietenă. David recunoscu un coleg de golf.

Şi fiecare persoană căreia-i fusesem prezentată profita de ocazie să mă chestioneze în legătură cu accidentul. Interesul lor era efemer. De-abia se rosteau întrebările îngrijorate, că subiectul era rapid deturnat către chestiuni mai picante. Ascultam. Zâmbeam. Făceam remarci usturătoare. Pe scurt, mă prefăceam de minune a fi ca odinioară, dar fără pic de tragere de inimă. Era ca şi cum aş fi stat lângă mine, urmărindu-mi propriile interacţiuni, dar considerând acel spectacol deprimant de plictisitor.

Când ne-am aşezat, mă simţeam de parcă aş fi trecut prin furcile caudine ale înaltei societăţi şi am făcut greşeala să remarc acest lucru cu voce tare.

– Ce naiba se petrece cu tine? protestă Edith. Eşti deranjată de grija pe

care ţi-o poartă prietenii? David spune că nu lucrezi. Stai toată ziua prin casă, indispusă şi apatică. Eşti la menopauză? Săptămâna aceasta, Oprah l-a avut ca invitat pe Doctorul Phil, cu care a discutat despre simptome.

Din fericire, ospătarul care venise să ia comanda pentru băuturi m-a salvat de la obligaţia de a răspunde. În scurtele momente cât se află la masa noastră, Edith deveni şarmantă, David docil, iar W.D. afişă echilibrul ideal între amabilitate şi condescendenţă.

De îndată ce plecă, toate trei feţele se îndreptară către mine. Edith repetă întrebarea.

– Ce e în neregulă cu tine?

Aşteptau o explicaţie. N-aveam de dat nici una.

– Nu ştiu, am spus. Cât timp am fost blocată în maşină am crezut că voi muri.

– Şi? zise W.D. Te-ai speriat puţin. Acum eşti bine.

– Da, am recunoscut eu. Acum sunt bine, dar... Am ezitat.

– Nu vă faceţi griji, îşi asigură David părinţii. Jane va redeveni ceea ce a fost cât ai bate din palme.

Cei trei îmi zâmbiră, liniştiţi.

Câteva ore mai târziu, întinsă singură în patul meu, mă întrebam dacă a redeveni la ceea ce fusesem era un scop care merita osteneala.

Casa era goală. David plecase când ajunseserăm acasă, cu scuza penibilă că avea de făcut un comision. Ştiam că urma să fie cu Mikki. Nu-l puteam învinui. N-aveam nevoie să fie în aceeaşi casă cu mine. Viaţa se întorsese la normal. Eu mă întorsesem la normal, sau în mare parte.

Somnul era încă o problemă. Luasem două aspirine tamponate înainte de a mă băga în pat. La fel ca în nopţile precedente, dormisem aproximativ trei ore şi apoi mă trezisem plină de o transpiraţie rece. Nu visasem neapărat despre accident. Creierul meu făcea obişnuitele divagaţii mintale. Dar toate ciudăţeniile normale ale hoinărelilor nocturne erau îmbibate de frică. Acum eram trează, şi amintirile acelor câteva momente înspăimântătoare se întorseseră cu deplină claritate.

Mă plimbam prin casa întunecată, cu paşi tăcuţi. Eram voit silenţioasă, atât din obişnuinţă, cât şi din nevoia de linişte. Noaptea m-a ademenit afară. Aerul era răco- ros şi înviorător şi avea parfumul fad al ploii de toamnă. Am ieşit pe uşa vitrată spre veranda amenajată confortabil. Părea vie, încărcată cu flori şi plină de ghivece cu plante luxuriante. Acesta era refugiul meu preferat, dar în seara aceea nu mi se părea primitor. Zidul înalt de doi metri şi jumătate din cărămidă netencuită împrejmuia mai mult decât piscina, curtea interioară şi grădinile. Mă împrejmuia pe mine. M-am înfiorat şi m-am întors înăuntru, luând-o spre partea din faţă a casei.

Am păşit pe terasa lungă, în stil italian, cu treptele placate cu lemn şi coloanele în stil doric. Nu era nici un scaun sau leagăn sau bancă. Nu s-ar fi potrivit cu desig- nul. Şi nici David, nici eu nu eram genul de oameni care şi-ar fi petrecut timpul stând în văzul lumii pe o stradă circulată. Cel puţin eu nu

eram aşa. Nu cred că-i cerusem părerea lui David.

M-am aşezat pe trepte. Stăteam acolo privind, pe rând, când într-o direcţie, când în alta a străzii largi. Maşina mea cea nouă şi sclipitoare, lăsată la întâmplare pe aleea circulară, strălucea în lumina lunii. Auzeam sunetele greierilor şi zgomotul traficului din depărtare. Îi permisesem nopţii să pătrundă în mine, în acel vid. Dar pacea pe care mi-o doream era evazivă. Îmi auzeam, în amintire, vocea implorând:

– Nu vreau să mor. Scoate-mă de-aici. Scoate-mă de-aici şi voi fi un om mai bun. O să-mi schimb viaţa. O să fac bine. Promit că voi face bine.

Tremuram. Pesemne că sufeream de stres posttraumatic sau ceva similar.

Am încercat să râd de propria-mi disperare. Bine că nu povestisem nimănui episodul. Îmi puteam închipui ce-ar fi crezut Tookie sau Teddy sau Lexi despre aiurelile mele. Brynn mi-ar fi oferit un loc lângă ea pe canapeaua psihologului. David ar fi insistat să iau medicamente.

Oamenii vorbesc mereu astfel când le este frică. Încearcă întotdeauna să facă un pact cu Dumnezeu. Cum era zicala aceea veche din timpul războiului? În tranşee nu există atei. Asta era tot ce semnifica „rugăciunea“ mea. O superstiţie legată de supravieţuire provenită din creierul mijlociu. Era o reacţie omenească normală la o situaţie de viaţă şi de moarte. Oricine în locul meu ar fi spus mai mult sau mai puţin acelaşi lucru.

Iar cuvintele mele cu siguranţă n-au avut nimic de-a face cu salvarea mea. Dacă tot ceea ce-ţi trebuie ca să ieşi din bucluc sunt câteva bălmăjeli adresate Cerului, nimeni nu s-ar mai răni sau n-ar mai muri.

Fusesem salvată de o ocazie favorabilă şi de un noroc chior. Un bărbat, trezit de zgomotul impactului, acţionase spontan pentru a salva un străin. Fusesem norocoasă că-mi sărise în ajutor. Faptul că se întâmplase să aibă un cuţit la el era o coincidenţă.

Nu intervenise nici o putere divină. Ideea asta era absurdă.

Credeam în Dumnezeu, desigur. David şi cu mine eram membrii uneia dintre cele mai vechi şi influente biserici din oraş. Însă mi-ar fi fost imposibil să mă pun în pielea vreuneia dintre acele femei fanatice, machiate excesiv, care puteau fi văzute la vreun talk-show cu teme religioase plângând despre un miracol ce se petrecuse în viaţa lor.

Totuşi, nu mi-ar fi stricat să fac un bine.

Ideea mi se părea ca şi cum aş fi introdus un ac într-o păpuşă voodoo. Îmi părea ciudată, superstiţioasă, necontrolabilă. Nu-mi plăcea genul acela de sentimente. Nu mă simţeam deloc în largul meu nutrindu-le.

Dar mă bucuram că eram în viaţă. Nu era nimic nefiresc în a face un gest de apreciere pentru asta. Bărbatul de la azilul de bătrâni mă ajutase. Nu era o idee rea să dau fapta mai departe, să ajut şi eu pe altcineva.

M-am ridicat în picioare şi am intrat din nou în casă.

În camera mea de lucru, am deschis lumina şi m-am aşezat la birou. Din sertarul de sus din partea stângă am scos carnetul de cecuri. Am completat data cu un stilou Mont Blanc de patru sute de dolari. Privirea mi-a rămas mult timp

aţintită pe rubrica *A se plăti către*.

A doua zi de dimineaţă, când s-a întors David, m-a găsit tot acolo, obosită, nedormită, dar cumva întinerită.

– Ce faci? mă întrebă el.

– Scriu cecuri.

Ridică surprins o sprânceană, părând confuz.

– Facturile au fost plătite.

– Nu plătesc facturile, i-am spus. Fac donaţii.

Asta îl uimi şi mai tare.

– Către Gala Westin sau către Comitetul Naţional Republican? se interesă el.

– Nici una, nici alta.

Sincer, nu voiam să discut despre asta. Nu voiam nici măcar să-mi reexaminez sentimentele. Însă David era soţul meu. Averea noastră era păstrată în comun, aşa că îi datoram un soi de justificare.

– Mă simt atât de norocoasă că sunt în viaţă, încât vreau să sărbătoresc lucrul ăsta într-un fel sau altul. Donez nişte bani pentru... nişte cauze nobile.

David se uită prin teancul de plicuri sigilate, timbrate, aliniate în ordine pe marginea biroului.

Citi numele destinatarilor cu voce tare.

– Asociaţia Americană a Inimii, Fundaţia Americană a Rinichilor, Societatea Americană a Cancerului...

– Sunt în ordine alfabetică, l-am informat.

Se uită la mine întrebător.

– Instituţiile filantropice preferate?

– Nu sunt sigură că am preferinţe.

Îşi ridică sprânceana.

– Le-am luat din Pagini Aurii.

– La care ai ajuns acum?

Aruncă o privire către carnetul meu de cecuri.

– Olimpiadele Speciale, am răspuns.

Eu şi David nu ne certam niciodată. Nu era ca şi cum ne înţelegeam asupra tuturor lucrurilor, doar că neînţelegerile nu erau îndeajuns de ample încât să necesite vreo confruntare. Nu mă îngrijora dezaprobarea sa, doar că nu ştiam, sincer, cum să-i explic.

– Vreau să fac o faptă bună, am murmurat. Vreau... vreau doar să fac ceva bun.

Capitolul 3

M-am întors la muncă în aceeaşi zi, chiar dacă în noaptea anterioară nu dormisem. Era ca şi cum mi se ridicase o piatră de pe inimă. Promisesem să „fac bine“ şi îmi ţinusem promisiunea. Donasem bani către patruzeci şi şapte de organizaţii filantropice dintre cele două sute patru listate în Pagini Aurii – cele de care auzisem. Donasem de zece ori mai mult decât în tot anul precedent şi îmi risipisem aproape tot bugetul de haine şi distracţii pentru restul sezonului. Dar mă simţeam bine.

Millie şi Frank s-au bucurat în mod deosebit să mă vadă. Şi nu numai din cauză că eram asociatul care aducea firmei cel mai mare profit. Ceea ce, bineînţeles, eram. În prima zi de muncă am pus la cale o afacere importantă. Îmi amintisem de ceea ce spusese Lexi la club, anume că Barbara Jarman angajase o asistentă cu normă întreagă pentru soacra ei. Am sunat-o pe Barb şi am convins-o că acea casă mare şi veche – un conac victorian cu două etaje şi verande duble de jur împrejur, întins pe patru parcele, cu deschidere la Park Square – era mult prea mare pentru o bătrână infirmă şi că asistenta ar fi dispărut cu orice obiect de artă de epocă pe care ar fi putut pune mâna.

Conacul victorian trebuia să dispară. Bucata de pământ pe care era construit era foarte valoroasă. Cu ajutorul prietenilor de la club, eram sigură că aş fi putut să fac în aşa fel încât planul urbanistic zonal să permită construirea unor blocuri de locuinţe. Existau cel puţin o sută de dezvoltatori care ar fi fost încântaţi să transforme acea margine a parcului în imobile cu apartamente de jumătate de milion de dolari. Iar eu aş fi câştigat o mică avere din asta. Şi aş fi primit şi un mic comision pentru mutarea bătrânei într-o casă cu două dormitoare şi grădină, administrată de un cămin de bătrâni scump.

Prima zi de muncă după reîntoarcerea mea a fost destul de productivă. Am returnat apeluri telefonice, am rezolvat hârtiile rămase din urmă şi am reuşit chiar să plec un pic mai devreme ca să fac o mică escală pe la Yesteryear Emporium. Uşa turnantă îngustă, în stilul anilor treizeci, a scârţâit când am deschis-o.

Proprietarul era după tejghea, ca de obicei, bătând la vechea maşină de scris Underwood.

– Puteţi să vă uitaţi în jur cât doriţi, zise el fără a se obosi să mă privească.

– Aşa voi face, l-am asigurat eu.

Pe când treceam de scara ce ducea la mezanin, cu trepte de stejar şi balustrada păzită doar de o bucată de frânghie pe care se afla un semn cu *accesul interzis*, mă gândeam în secret că l-aş învăţa minte pe tip dacă aş începe să-i răscolesc prin apartament. Rezistasem tentaţiei doar pentru că îmi închipuiam că la cât de puţine ştia omul despre antichităţi, n-aş fi găsit nimic interesant pe-acolo.

Am hoinărit veselă prin clădire timp de aproape o oră. Magazinul achiziţionase marfă nouă cam la întâmplare, şi era pusă de-a valma în aşa fel încât trebuia pur şi simplu să dai de lucruri la nimereală. Nu era o modalitate foarte bună de a conduce o afacere, dar le dădea clienţilor sentimentul unei aventuri în căutare de comori. Găsisem un dulăpior frumos pentru chiuvetă. Era adorabil, dar ca să-l folosesc ar fi trebuit să renovez bucătăria. Dacă nu aş fi risipit atâţia bani pe instituţiile filantropice, chiar asta aş fi făcut. Dar *completasem* acele cecuri, aşa că mi-am suflecat mânecile şi am mutat în faţa lui şase cadre de pat zgâriate din secolul douăzeci, sperând ca nimeni să nu găsească acel dulap până ce afacerea mea cu apartamentele va fi avut rezultate favorabile.

Cheltuiesc mulţi bani pe antichităţi. Dar posesia lor nu e un lucru foarte important pentru mine. Faptul că locuinţa mea e împânzită cu ele pare să contrazică această afirmaţie. Adevărul e că întotdeauna am fost atrasă de ele. Sunt ca un fel de legătură cu trecutul. Poate din cauză că nu aveam nici un fel de istorie familială care să-mi aprindă imaginaţia, îmi transferam acea curiozitate asupra obiectelor deţinute, atinse sau folosite de oameni din trecut.

Oricare ar fi fost motivul, antichităţile ocupau un loc special în inima mea. Iar o după-amiază petrecută hoinărind printre ele putea să mă învioreze când eram deprimată, să mă calmeze când eram agitată şi să mă distreze când lucrurile mergeau bine.

Într-un coş mare de lemn plin cu diverse articole din metal am găsit un set foarte frumos de recipiente din ar- gint pentru sare, zahăr şi piper, cele trei piese fiind înfăşurate în două rânduri de bandă adezivă. Preţul, scris cu marker negru pe bandă, era cam cel al valorii lor reale. Îmi închipuiam că aş fi putut să mă târguiesc cu proprietarul pentru câţiva dolari şi să le iau la un preţ mai mic. Apoi am zărit un set de solniţe de sare şi piper moderne, placate cu argint. Erau înfăşurate în aceeaşi bandă adezivă, iar preţul lor era la jumătate faţă de cel al obiectelor de epocă.

Banda adezivă se desprindea cu uşurinţă. Am mototolit într-un ghem banda de pe setul de antichităţi şi am îndesat-o în buzunar. Am lipit preţul solniţelor mai ieftine pe cele din argint şi m-am îndreptat către tejghea.

Proprietarul bătea în continuare cu hotărâre la maşină.

– Mă scuzaţi! am rostit pe un ton ridicat, arogant, menit să transmită ideea că *eram prea importantă pentru a fi ignorată*.

– O secundă, zise tipul fără să ridice privirea. Aşteptaţi să termin paragraful ăsta.

M-am enervat. Faptul că un proprietar nu putea fi grăbit să încaseze mai repede banii clienţilor exemplifica încă o dată neajunsurile economiei serviciilor.

Am început să bat cu degetele pe tejghea cu nerăbdare. Era o lipsă de politeţe intenţionată, dar eu nu eram o femeie obişnuită să fie lăsată să aştepte.

Apoi mi-am dat seama de ironia situaţiei: eram iritată că acest individ nu se grăbea să mă lase să-l jefuiesc.

La fel de neaşteptat ca acest gând sosi şi adevărul conţinut în el. Mă deprinsesem cu faptul că mă târguiam cu acest om pentru orice lucru din inventarul său. Întotdeauna ieşeam în câştig, fără să o merit. Dar schimbarea preţului nu mai era o negociere – era fraudă sau hoţie sau... oricum, era ceva, şi nu ceva bun. Iar eu promisesem să „fac bine“.

Chiar acolo, în magazinul meu preferat, în miezul zilei, aveam o criză acută de conştiinţă.

– Bun, mormăi proprietarul, ridicându-se de la birouaşul său din spatele tejghelei. Nu se mai obosi să-şi ia bastonul. Mersul îi era ciudat, piciorul drept îi era cumva asimetric, şi-l mişca ţinând genunchiul fix şi nu era la fel de musculos ca cel stâng. Doriţi să cumpăraţi aceste obiecte?

Întrebarea era mai mult retorică, pentru că luase deja în mână setul de argint. Privi preţul de pe banda adezivă şi se pregăti să îl bată în vechea casă de marcat.

– Nu vreau să le cumpăr, am spus eu repede.

Ridică fruntea, mirat.

Nu cred că ne priviserăm vreodată în ochi. Ochii lui erau de un albastru surprinzător de intens. Avusesem întotdeauna impresia că bărbatul era de vârsta mea, dar profunzimea privirii lui era din alte vremuri. Văzuse multe. Poate chiar prea multe.

– Nu vreau să le cumpăr, am repetat. Le-am... le-am adus deoarece cred că au preţul greşit. Sunt din argint din secolul al optsprezecelea. Nu recunosc marca, dar sunt în mod sigur americane. Preţul e ca al unora obişnuite, placate cu argint.

– Serios?

Examină mai atent cele trei recipiente.

I-am spus care ar fi fost preţul real. Suma sugerată de mine era mai mare decât cea înscrisă iniţial pe banda adezivă, dar cam cu atât credeam că le-ar fi putut vinde.

– Aş plăti atât chiar eu, am continuat, dar astăzi sunt doar în trecere.

Ochii i se îngustară şi mă privi stăruitor. Încuviinţă uşor din cap, ca şi cum ar fi înţeles.

– Aşadar, nu vrei să *cumperi* nimic. Vii aici doar să subliniezi cât sunt eu de idiot.

– A... nu, bineînţeles că nu, m-am bâlbâit eu.

– Sunt foarte ocupat azi, spuse el, cuvintele fiindu-i pline de răbdare voită. Dacă le vrei, poţi să le iei la preţul înscris pe ele.

– Nu, nu le vreau, l-am asigurat. Voiam doar să ştiţi că preţul e greşit.

– Bine, zise el, însă continuă să mă privească neplăcut.

– Încercam doar să vă ajut, i-am zis eu.

– Desigur.

– Aţi putea să-mi mulţumiţi.

– Uite ce e, mârâi el pe un ton dur. N-am timp de tărăboiul pe care-l faci de fiecare dată. Nu ştiu ce ai de gând, dar azi n-am să mă târguiesc pentru rahatul ăsta.

– Nu mă târguiesc, am ripostat. Şi ăsta nu-i un rahat, e argintărie artizanală de calitate.

Gura i se subţie într-o linie dezaprobatoare.

– Oricum, rosti ca şi cum ar fi fost două cuvinte separate. Îmi puse solniţele în mâini. Ia-le.

– Poftim?

– Sunt ale dumitale.

Se întoarse ca şi cum ar fi terminat discuţia.

– Aşteptaţi! Nu, n-aş putea să fac una ca asta.

– Ba bine că nu.

– În cazul ăsta trebuie să vă plătesc.

– Asta ar însemna să ajungem la un consens în privinţa preţului. Şi chiar n-am chef de asta.

Stăteam acolo înlemnită, consternată, privindu-l.

Se domoli puţin şi spuse pe un ton mai împăciuitor:

– Janey, acceptă-le ca pe un cadou, zise el. Sunt ale tale.

Sunetul numelui meu venit din gura lui mă luă prin surprindere.

– Mă cunoaşteţi?

Bărbatul îşi încrucişă mâinile pe piept şi spuse cu o voce lălăită, ca a unui puber răsfăţat:

– Janey Domschke nu e bătută în cap, e cea mai deşteaptă fată din şcoală. Dacă nu mă crezi, întreab-o.

Acea mică zeflemea venea de foarte departe din trecut, deşi îmi era atât de cunoscută.

– Lofton, l-am corectat eu. Janey... Jane Lofton. Dar...

– Jane Lofton, repetă el. Ia odată argintăria aia. Consider-o un dar de la o cunoştinţă din trecut.

– Ne cunoaştem de undeva din Sunnyside?

– Din şcoala medie, răspunse el. Sunt Scott. Partenerul tău la proiectul de ştiinţe ale naturii din clasa a şaptea. Straturile rocilor sedimentare.

Eram sigură că-mi căzuse falca. Stăteam acolo privindu-i chipul, amintindu-mi-l ca dintr-o altă viaţă.

– Scott? Fiul căutătorului prin gunoaie?

Acea etichetare fusese o insultă pe timpuri, în Sunnyside. Scott îşi întinse

mâinile, arătând către ceea ce ne înconjura.

– Bineînţeles, nu i se mai spune gunoi, Janey, mă corectă el pe un ton ce indica destul de multă condescendenţă. Acum îi spunem „antichităţi şi obiecte de colecţie“.

Eram atât de tulburată, încât nici nu mai puteam comenta nimic. Din fericire, nici nu era nevoie.

– Dacă nu te superi, zise el. Sunt foarte ocupat. Ia-ţi cadoul şi fugi. Săptămâna viitoare îţi promit că mă voi târgui ca un mahalagiu.

Se întoarse la maşina lui de scris soioasă, în timp ce eu ieşeam, luând solniţele de argint fără nici o tragere de inimă.

Tot timpul ăsta cumpărasem chilipiruri de la fiul căutătorului în gunoaie din Sunnyside. Dădeam din cap în semn de neîncredere.

Sunnyside era un cartier care în prezent mai exista doar în amintirea celor care locuiseră acolo. Ultima porţiune a autostrăzii care aducea locuitorii din suburbie către centrul oraşului se construise pe trei niveluri chiar deasupra cartierului. Liceul, chiar sub una dintre imensele intersecţii în formă de frunză de trifoi, fusese primul care dispăruse. Clasa noastră de copii impresionabili de treisprezece ani fusese răspândită cu autobuze către şcoli îndepărtate. Eu primisem o bursă la St. Agnes. Atunci când casa în care locuiam fusese demolată, mama ne mutase într-un apartament mai apropiat de spital. Nu mă mai întâlnisem cu nici un fost coleg de clasă.

În ceea ce mă privea, era chiar mai bine aşa. Ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac ar fi fost să depăn amintiri despre originile mele din clasa muncitoare.

Mama mea fusese o tânără deşteaptă, atrăgătoare şi ambiţioasă. Singura greşeală a vieţii sale fusese faptul că se căsătorise cu tatăl meu. Leon Domschke fusese suav şi chipeş, un Frank Sinatra neamţ, obişnuia să spună mama mea. Un tip dificil de închipuit. Şi tot ceea ce puteam să fac era să mi-l închipui. Mama îl părăsise când eram foarte mică şi nu păstrase nici măcar o fotografie cu el. Pe când eram adolescentă îmi venise ideea că era ca tatăl lui Allison MacKenzie din *Peyton Place*, un nume inventat pentru a ascunde faptul că eram un copil nelegitim. Dar, după moartea mamei, am descoperit certificatul de divorţ printre actele ei. Existase, într-adevăr, un Leon Wilbur Domschke. De unde venise sau unde dispăruse n-am aflat niciodată.

Am pus solniţele de argint, încă înfăşurate în banda adezivă greşită, în suportul pentru pahare din Z3.

Ar fi trebuit să-l înşel, mi-am spus. Fiul căutăto- rului prin gunoaie ar fi primit măcar jumătate din banii meritaţi, iar eu nu m-aş fi simţit ca şi cum i-aş fi fost datoare. Dar nu, a trebuit să încerc să fac o faptă bună, să-mi fie pusă motivaţia la îndoială şi să rămân cu o obligaţie nedorită.

Am pornit enervată maşina, am băgat-o în viteză şi am lăsat în urmă un nor de praf în timp ce mă îndepărtam. Înapoi la birou, de-abia intrasem pe uşă când Kelli, recepţionera, m-a informat că aveam un apel în aşteptare. Era cineva de la Adăpostul Animalelor Sălbatice Strămutate care cerea o donaţie.

Nu era decât primul val din ceea ce s-a dovedit până la urmă a fi un tsunami.

Următoarele câteva săptămâni au fost printre cele mai ciudate pe care le-am trăit vreodată. Răspunsul la noaptea în care completasem cecurile a fost imediat şi copleşitor. Niciodată să nu subestimezi anvergura şi amplitudinea unei liste de donatori. Era ca şi cum numărul meu de telefon apăruse din neant în agenda fiecărei organizaţii din lume. Printre ele erau organizaţii filantropice respectabile, bine cunoscute, altele obscure şi ezoterice şi multe escrocherii de toate felurile.

Devenisem versată în a spune nu. Donasem tot ceea ce avusesem de donat şi n-aveam de gând să dau mai mult. Eram convingătoare şi sigură. I-am informat pe toţi asupra lipsei mele de dorinţă de a mai face contribuţii materiale.

David era mai iritat decât mine. Nu atât pe cei care sunau pe neaşteptate, cât pe mine pentru haosul care pusese stăpânire pe vieţile noastre. Asociaţiile filantropice, petiţionarii şi escrocii făceau ceea ce ştiau să facă, dar eu fusesem iniţiatoarea acestei situaţii. Şi nu reuşisem să-i explic în întregime motivaţia mea. Ne trezeam cu străini, adesea neplăcuţi, deranjându-ne zi şi noapte intimitatea.

Cu părinţii alături de el, David decise într-un final să mă provoace la o discuţie. Sorbeam cu toţii cocktailuri lângă piscina lor, înainte de a petrece o seară la club.

– Toată situaţia asta e un soi de nebunie, zise el. Pur şi simplu parcă nu mai eşti tu.

– Sunt tot eu, am insistat. Doar că am păreri diferite în privinţa unor lucruri.

În privirile celor trei membri ai familiei Lofton se putea citi şi confirma faptul că fusesem deja subiectul unei dezbateri lungi şi complicate.

– Cred că ar trebui să faci o vizită la terapeut, zise Edith. Oprah ne îndeamnă întotdeauna să nu ne fie teamă să cerem ajutor.

David şi W.D. încuviinţară în semn de aprobare.

– E o idee excelentă, remarcă David. Îţi va oferi posibilitatea să vorbeşti despre ceea ce s-a întâmplat.

– Sunt surprins că nu ai deja un psihiatru, interveni W.D. Edith, nu-i aşa că multe dintre prietenele tale frecventează psihiatri?

– Sunt artiste, răspunse ea. Bineînţeles că fac terapie.

– Jane, cunoşti pe cineva la care să te programezi? întrebă David.

– Ce-ai zice despre acel doctor al lui Brynn care-ţi plăcea atât de mult? propuse Edith.

David clătină din cap.

– S-a dovedit mult prea servil şi permisiv.

– Asta n-ar fi o problemă pentru Jane, comentă W.D. Nu e ca şi cum ar fi uşor influenţabilă.

– Aşteptaţi o clipă! i-am întrerupt eu într-un final. N-am spus că voi vedea un terapeut. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap.

– Păi cu siguranţă *ar trebui* să-ţi treacă prin cap, spu- se Edith.

– Aşa e, Jane, aprobă David. Tot ce vrem este să redevii tu însăţi. Vrem ca viaţa noastră să redevină ce a fost întotdeauna.

Nici nu mai ştiam dacă aşa ceva ar mai fi posibil.

Gândurile mă împinseră într-un final către bibliotecă. Biblioteca fusese întotdeauna salvarea mea, refugiul meu, sursa mea. La bibliotecă îmi dădusem seama pentru prima dată că exista o viaţă dincolo de cotidianul cartierului Sunnyside. Şi tot biblioteca îmi arătase cum să-mi cumpăr biletul de ieşire din această viaţă. De fiecare dată când dădeam de ceva necunoscut, fie bibliografia examenului de absolvire, fie amplasarea tacâmurilor la ceaiul de la Junior League, acolo îmi găsisem răspunsurile.

Sincer, nu cred că aş fi fost altfel capabilă să fac faţă rolului de părinte. Biblioteca îmi furnizase nu numai orice fel de material despre creşterea copiilor, dar fusese şi locul în care participasem la sute de cursuri scurte, seminarii şi activităţi care-i umpluseră lui Brynn anii copilăriei.

Aşadar, cu gândurile vraişte şi curiozitatea la fel de puternică precum hotărârea, mi-am făcut drum printre turmele de copii gălăgioşi şi scaunele pline de oameni ai străzii către biroul de referinţe al bibliotecii publice. Şi, cât ai zice „altruism“, m-am trezit îngropată în Comte şi Aquino, Locke şi Hegel. Există cu adevărat acţiuni cu adevărat altruiste? E în firea omului să facă bine, ori să se comporte egoist?

Am citit şi răscitit, dar răspunsurile căutate refuzau să apară. Cu cât acumulam mai multe cunoştinţe, cu atât înţelegerea mea era mai neclară. Toată tărăşenia îmi dădea dureri de cap. Nu sunt filosof, ci agent imobiliar. Tot ce ştiam eu să fac în materie de fapte bune era să vând cuiva o casă extraordinară care i-ar fi oferit respectivului şi familiei sale un grad înalt de siguranţă şi confort timp de un deceniu.

Puneam suflet în munca mea. Făcusem nişte donaţii. Făcusem un bine. Asta fusese tot ceea ce promisesem. Mă ţinusem de promisiune. Oricine din oraş ar putea să-ţi spună că Jane Lofton nu face promisiuni pe care să nu le respecte. Dacă mi se strecura în minte vreun gând care să-mi spună că aş fi putut să fac mai mult, îl alungam rapid.

După-amiezile de toamnă petrecute la bibliotecă mă făceau să-mi fie dor de Brynn şi de timpul petrecut împreună. Unul dintre adevărurile privind relaţiile dintre părinţi şi copii este acela că poţi să-ţi iubeşti copilul cu disperare, total, şi totuşi să-l înţelegi doar superficial şi să nu te împaci cu el deloc.

Am ajuns la capăt cu studierea unui tabel în Excel despre preţurile vânzărilor din trimestrul precedent şi m-am uitat la ceas. Pe Coasta de Est era deja după-amiază târziu, aşa că sigur terminase cursurile. Am luat telefonul şi i-am format rapid numărul.

A răspuns la al doilea apel.

– Bună, mamă.

Cuvintele sale erau accentuate cu un oftat, dar sigur verificase identitatea

apelantului înainte de a răspunde. Era un semn bun dacă ştia că eram eu şi totuşi accep- tase convorbirea.

– Bună, scumpete. Cum ţi-a mers azi?

Trecu un moment îndelungat de linişte până când se făcu auzită din nou.

– Bine.

Nu-mi întoarse întrebarea, dar am pus-o oricum la curent cu viaţa mea.

– Am fost la biblioteca publică azi şi m-am gândit la tine şi la toate orele petrecute acolo împreună.

– Da?

– Era o întrunire a grupului Bookworms. Îţi aminteşti de Bookworms?

– Nu.

– Cu siguranţă îţi aduci aminte, am insistat eu. Un grup de cititori din clasele a treia şi a patra.

– A patra şi a cincea, mă corectă Brynn.

– Aşa să fie? am întrebat, fiind mulţumită că-şi aducea aminte de acele zile, chiar dacă nu voia să recunoască acest lucru. Cu toţii par atât de mici. Cu Louisa May Alcott şi Judy Blume în braţe.

– Erau toate fete slăbănoage, deşirate, cu aparate dentare, nu? întrebă ea.

Desigur că nu era aşa. Unele erau drăguţe şi preţioase, cu o perfecţiune de nimfă. Tot ceea ce nu fusese Brynn la acea vârstă. Îi moştenise pe Loftoni – slabă în stil aristocrat, cu gâtul lung şi graţioasă. Dar între nouă şi unsprezece ani nu arătase cel mai bine. Îmi dorisem s-o ajut, să-i inspir încredere. Dar tot ce făcusem şi spusesem înrăutăţise situaţia. Chiar şi acum încercam s-o mint ca s-o protejez.

– E o vârstă ciudată pentru orice fată, am comentat.

– Da, aprobă Brynn. Dar unele dintre noi nu reuşesc niciodată s-o depăşească.

Într-un fel, avea dreptate. Aceea fusese vârsta la care Brynn începuse psihoterapia. Devenise dintr-odată extrem de nefericită. Iar sincronizarea nici că se putea să fi fost mai proastă. De-abia ajunsesem cu viaţa mea în locul unde îmi dorisem să ajung. Îmi doream să aibă mai puţină nevoie de mine. Mi se părea că făcea anume ca să aibă mai multă nevoie de mine.

Un psiholog pentru copii era soluţia perfectă. De ce să nu delegi insondabilele crize adolescentine cuiva cu ştiinţa şi experienţa de a le rezolva? Şi cu siguranţă fusese mai uşor să plătesc şedinţele de terapie decât să-mi fi dat singură seama ce-i trecea fiicei mele prin cap.

Acum, opt ani mai târziu, încă mergea de două ori pe săptămână la aceste şedinţe cărora nu li se putea întrezări finalul. Terapeutul îi cunoştea speranţele, visurile, ambiţiile. Tot ce ştiam eu era ceea ce scria terapeutul despre ea, în rapoarte de un paragraf.

Am schimbat intenţionat subiectul.

– O ţii minte pe doamna aia cu cozile împletite şi făcute sul pe ambele părţi ale capului? E tot la biroul de la intrare.

– Nu-mi amintesc nici o doamnă la biroul de la intrare, răspunse Brynn.

– Ba cu siguranţă îţi aminteşti, am insistat eu. Erai întotdeauna fascinată de ea. Mă întrebai dacă poartă căşti de protecţie din păr.

– Inventezi, mamă. În orice caz, nu mai merge nimeni la bibliotecă în ziua de azi. Îţi faci cercetările pe internet.

– Nu găseşti tot ce vrei pe internet, am contrazis-o.

– Găseşti tot ce contează.

– Păi, poate că-mi place să merg acolo, am replicat. Şi sunt sigură că sunt mulţi oameni în campusul tău care merg la bibliotecă.

– Bineînţeles, răspunse Brynn. Însă merg să facă tranzacţii cu droguri, nu să studieze.

Ultima parte era dinadins menită să mă enerveze. Cea mai mare teamă a mea era ca Brynn să aibă de-a face cu drogurile sau cu alcoolul. În jurul ei erau mulţi care luau marijuana sau cocaină. Iar beţia era considerată un apanaj inocent al vieţii de colegiu, la fel ca jocurile de fotbal şi furtul chiloţilor. Pentru o tânără ca Brynn, instabilă şi cu o imagine de sine dezastruoasă, consumul de droguri ar fi fost o destindere care s-o împiedice pentru totdeauna să-şi rezolve problemele.

– Dacă s-a făcut azi vreo tranzacţie de droguri în faţa mea, eu n-am văzut-o, am spus eu, neluându-mi temerile în seamă. Crezi că doamna cu căşti de păr e băgată în vreo reţea de distribuţie?

Chicoti. Era acelaşi chicotit pe care-l avea la cinci ani şi am lăsat pentru o clipă acel sunet să mă învăluie. Nu fusese un copil lipsit de griji, dar fusese fericită.

– Sau poate e poliţistă, am sugerat. Lucrează sub acoperirea căştilor de păr.

Nu existase niciodată între noi acea apropiere pe care o invidiam la alte mame şi fiice. Nu-mi destăinuise niciodată secretele ei. Nu-i spusesem niciodată cuvinte înţelepte. Dar avuseserăm parte de câteva momente distractive în timpul relaţiei noastre şubrede.

– Mă faci să râd, mamă. Asta înseamnă că mă îmbunezi pentru ceva.

Îmi plăcea când îmi spunea *mamă*.

– Nu, am asigurat-o repede. Nu te îmbunez pentru nimic.

– Dacă te gândeşti că voi participa la acea gală dezgustătoare de Crăciun, la club, te înşeli.

– Nici tatălui tău nu-i place să meargă. Poate ne vom sustrage.

– Sigur că da! zise Brynn poznaş. Oricum, nu vin acasă.

– Nu vii acasă de Crăciun?

– Asta am spus. Tonul ei era defensiv. Sunt o femeie matură. Pot să iau propriile decizii. Doctorul Reiser a spus că nu-s obligată să merg acasă dacă nu vreau.

Mă simţeam îndurerată, ca şi cum mi-ar fi dat un pumn în stomac. Încercam să n-o arăt în vorbe sau în tonul vocii.

– Nu, nu, bineînţeles că nu eşti obligată să vii acasă.

– Aş sta mai degrabă cu prietenii mei, explică ea. Mă înţelegi. Sunt sigură

că simţi acelaşi lucru.

Nu era aşa, dar înţelegeam cum era să fii tânăr. Nu dorisem niciodată să-mi petrec timpul cu mama.

– Brynn, o să-ţi ducem dorul.

– Îmi pare rău. Aruncase cuvintele cu atâta nepăsare, încât păreau să-şi contrazică propriul înţeles. Aşadar, de ce m-ai sunat? întrebă ea.

– Fără motiv. Voiam doar să vorbesc cu tine.

– Dacă vrei să vorbeşti, du-te la psiholog. Edith mi-a zis că ai, într-adevăr, nevoie.

– Ai vorbit cu bunica ta?

– Zicea că treci printr-o *schimbare* sau aşa ceva, mă lămuri Brynn.

– Nu trec prin nici o *schimbare*, am ripostat. Ăsta-i ultimul subiect al lui Oprah. Sunt doar un pic confuză în prezent. Am trecut printr-o experienţă înspăimântătoare, de viaţă şi de moarte.

– Mamă, replică Brynn cu un oftat suferind. Ai avut un accident de maşină şi n-ai fost nici măcar rănită. Mă muştruluia de parcă ea era adultul. Eşti întotdeauna atât de melodramatică! Doctorul Reiser spune că viaţa ta este atât de confortabilă, încât simţi nevoia să exagerezi chiar şi micile provocări de zi cu zi.

– Doctorul Reiser nu mă cunoaşte, am menţionat eu.

– Hai să fim serioşi, mamă! Toată lumea te cunoaşte. Eşti, practic, întruchiparea unui *tip* – cel al narcisistului superficial şi egocentric.

– Eu nu sunt aşa, am insistat.

– Nu eşti, oare?

În observaţia ei exista mai mult adevăr decât voiam să recunosc.

Capitolul 4

Duminica este cea mai ocupată zi în domeniul imobiliar. Spaţiile pentru birouri se tranzacţionează mai ales miercurea. Casele noi ating maximul sâmbăta. Dar locuinţele familiale existente, sursa principală de venit a agenţilor imobiliari americani, fac cele mai mari valuri în ultima zi a săptămânii. Atunci, vânătorii de case ies în căutarea prăzii, iar brokerii sunt într-o competiţie frenetică pentru a le atrage atenţia.

Ziarul cu anunţuri ajunge în faţa casei pe la ora cinci dimineaţa. La şapte şi jumătate îmi sună deja telefonul. Pe parcursul săptămânii e o pierdere de bani să dai anunţ la ziar. Duminica, însă, pagina de imobiliare e mai citită ca aceea de sport. Întotdeauna am subliniate câteva poziţii din portofoliul meu şi, cel mai adesea, am programată o vizionare de casă.

Aşadar, am considerat întotdeauna admirabil din partea mea că, în această zi nebună şi agitată, aproape întotdeauna îmi fac timp pentru a merge la biserică.

Nu e uşor. Inevitabil, la scurt timp după începutul slujbei mă aflu deja pe treptele de la intrare. Peste tot în jurul meu, fumătorii inhalează frenetic din ultima parte de nicotină şi gudron, cât să le ajungă pe tot parcursul liturghiei. Bebeluşii nefericiţi urlă cât îi ţin plămânii în timp ce tinerele lor mame sau taţii epuizaţi îi leagănă în sus şi în jos fără rezultat. Adolescenţii, fără supraveghere părintească, se hârjonesc în parcare. Iar agenţii imobiliari, ca mine, se ocupă de obişnuita criză de ultim moment prin telefoanele mobile.

Nu cred că am asistat la imnul de început de cel puţin zece ani. Dar, de obicei, ajung la locul meu înainte de rugăciunea de deschidere.

Construită din piatră de calcar, cu stucaturi întunecate la culoare şi înfloriturі neogotice, biserica St. Jude este unul dintre cele mai vechi şi mai frumoase locaşuri din oraş. Este, de asemenea, instituţia religioasă de bază a protestanţilor bogaţi şi puternici. Loftonii sunt enoriaşi de generaţii întregi. Au chiar propria lor strană. La fel ca alte familii „bine cunoscute“ din oraş. Acesta e unul dintre motivele pentru care congregaţia e întotdeauna mai numeroasă în spatele bisericii. Stranele din faţă, cu plăcuţe de alamă pe laturi, sunt deseori goale. Cu toate astea, participanţii anonimi care trebuie să stea unde apucă se

înghesuie tot în spate, pentru a nu risca posibila umilinţă de a fi ridicaţi de pe un loc rezervat.

Familia Lofton stă în rândul al şaselea, secţiunea centrală. Atât David, cât şi părinţii lui sunt membri fideli. W.D. pare a frecventa biserica dintr-un simţ al datoriei personale; Edith, datorită faptului că Oprah a subliniat în repetate rânduri importanţa credinţei pentru o viaţă echilibrată. David merge, cred, fiindcă se încadrează în program. Are în mod regulat meci de golf la răsăritul soarelui, împreună cu alţi trei prieteni. Meciul se termină la timp pentru a se putea schimba pentru slujbă. În afară de asta, motivaţia religioasă a soţului meu rămâne un mister pentru mine.

Deşi participam împreună cu David de douăzeci de ani şi mi-am crescut fiica aici, eu nu sunt membră a congregaţiei. Nu este ca şi cum m-aş opune acestui lucru. Doar că înscrierea presupune participarea la seminarii şi cursuri, ritualuri şi altele. Niciodată nu am văzut vreun avantaj în asta. Am la dispoziţie toate privilegiile apartenenţei la congregaţia de la St. Jude, fără toate răspunderile şi obligaţiile.

M-am strecurat în ultima clipă şi m-am aşezat lângă David pe cât de discret posibil. Am făcut un semn către soacra mea, care mi-a oferit un zâmbet cald, strict pentru uzul celor din jur.

David, care discuta aprins cu tatăl său, nu aruncă nici măcar o privire înspre mine.

– Am fost total pe lângă, din cauza croselor de fier, şoptea el. Eram în formă, dar la fel de bine aş fi putut sta acasă cu blestematele astea de crose.

Luasem în mână cartea de rugăciuni şi mă prefăceam că mă uit prin ea, în timp ce scrutam partea din faţă a sălii. O zărisem pe Lexi lângă soţul său mai în vârstă, cărunt şi cu umerii puţin lăsaţi. Într-un costum roşu aprins, strălucea ca o rază de soare în interiorul întunecat şi sumbru.

De asemenea, o zărisem şi pe Teddy. Nu avea stilul sau eleganţa lui Lexi. Era la fel de monotonă şi conservatoare ca mine. Întotdeauna fusesem puţin cam nesigură în privinţa simţului meu estetic. Cred că Teddy se îmbrăca astfel pentru a fi luată mai în serios. Nu eram sigură de cât de bine funcţiona acest lucru.

Ceea ce cu siguranţă nu funcţiona era căciuliţa de blană din capul lui Beverly Mullins. Nevasta lui Gil stătea cu două rânduri în faţa mea, pe partea cealaltă a intervalului. Căciula era probabil din blană de nurcă şi, fără îndoială, scumpă. Socrul ei recent decedat le lăsase ei şi lui Gil o avere destul de mare. Şi faptul că testamentul bătrânului îl forţase pe Gil să-şi vândă o parte din afacerea familiei vărului său, Henry, le adusese şi mai mulţi bani. Dar chiar şi nurca putea fi purtată groaznic. Ar fi fost în regulă dacă şi-ar fi strâns părul în coc. Dar, ca de obicei, şi-l strân- sese doar cu o clamă la ceafă. Părul ei era de aproape aceeaşi culoare cu blana, ceea ce îi dădea un aer de Davy Crockett. Lexi mi-a zărit privirea. Mi-a indicat din ochi că şi ea observase aşa-zisa cuşmă din blană de raton şi am împărţit un rânjet perfid la adresa lui Beverly, în timp ce muzica se încheia.

Ne-am ridicat. Ne-am aşezat. Ne-am ridicat. Am îngenuncheat. Ne-am ridicat. Ne-am aşezat. S-a terminat şi ne-am îndreptat spre ieşire unul câte unul.

Predica nu mă atinsese, practic, deloc. De vină nu fuseseră calitatea învăţăturilor sau transmiterea mesajului. Sincer, aveam obiceiul să nu prea ascult. Participarea de duminică la biserică era o extensie a vieţii mele sociale. Nu spun că mergeam doar ca să văd şi să fiu văzută. Dar recunosc că participam mai mult din rutină decât din obligaţie morală.

Simţeam promisiunea pe care o făcusem în acele momente înspăimântătoare din maşină drept o obli-gaţie mai mare decât orice poruncă religioasă întâlni- tă vreodată.

Pe când eu şi David ne luam la revedere de la părinţii lui şi traversam parcarea, am reflectat la asta. Cuvintele mele, când eram blocată în maşină, indicau o credinţă în *ceva* ce ar fi putut schimba lucrurile, în *cineva* care ar fi putut interveni. Dar nu eram conştientă, la nivel raţional, de nici un fel de credinţă în acel ceva sau cineva.

– Vrei să mergem să luăm prânzul? întrebă David.

Am dat din cap că nu.

Familia Lofton lua prânzul după fiecare slujbă. Nu fusesem niciodată interesată, căci munca mea se afla pe primul loc în ziua cea mai ocupată din domeniul imobiliar.

– Atunci te conduc şi apoi iau o masă scurtă la club, zise el.

Nu m-am obosit să-i răspund. David tocmai venise de la club. Jucase deja optsprezece găuri în dimineaţa aceea. Ştiam că nu se va întoarce acolo, dar mă obişnuisem să las să treacă micile lui minciuni.

Deblocă uşa Volvo-ului său şi o deschise pentru mine. Era un gest dureros de dulce şi de respectuos. O fi avut el o aventură extraconjugală de prost gust cu o blondă platinată de douăzeci şi ceva de ani, dar îi stătea încă în fire să fie atent cu soţia sa. Recunoscătoare, l-am lăsat să termine ritualul. Totuşi, când a închis portiera din dreptul meu şi a dat ocol maşinii pentru a urca, mi-am ţinut respiraţia, cuprinsă de claustrofobie.

În secunda în care a întors cheia în contact, am apăsat butonul pentru deschiderea acoperişului decapotabil.

Aruncă o privire înspre mine.

– Încă nu ţi-a trecut de tot, nu?

– E aer închis aici, am minţit eu. Miroase a pantofi de golf.

El dădu din umeri în semn de scuză.

Mulţimea grăbită să iasă din parcarea bisericii crease un trafic îngrozitor, ca de obicei. Cel puţin în interiorul Volvo-ului mă simţeam în relativă siguranţă. În Z3 m-aş fi simţit ca o insectă gata să fie strivită de o sută de SUV-uri de trei tone.

Desigur că nici una dintre aceste maşini Suburban sau Expedition nu se compara nici pe departe cu autocisterna cu optsprezece roţi care mă strivise între ea şi parapet şi îmi transformase BMW-ul într-un coşciug înflăcărat. Mă trecu un fior. Îmi era încă teamă. Eram încă foarte înspăimântată. Şi nu puteam

înţelege pe deplin cum supravieţuisem. După toţi aceşti ani în care nu mă gândisem la propria mea viaţă, o vedeam acum sfârşindu-se şi voiam mai mult.

Priveam afară la ziua mohorâtă, înnorată, de toamnă şi la peluzele din cartier ce se perindau prin faţa geamului meu.

– David, am întrebat, tu crezi în Dumnezeu?

– Desigur, răspunse el rapid şi cu încredere neabătută.

L-am privit. Era ciudat, probabil, că în douăzeci de ani de căsnicie aceasta fusese prima dată în care mă gândisem să-i pun această întrebare.

– Te rogi... vreodată?

Se uită la mine, confuz.

– Tocmai am făcut-o, nu? întrebă el retoric.

– Nu, nu mă refer la biserică. Adică, îi ceri vreodată lucruri lui Dumnezeu?

– Ce fel de lucruri?

– Nu ştiu, nu neapărat *lucruri*. Îi ceri lui Dumne- zeu ajutorul?

– Păi, da, recunoscu el.

– Serios?

– Desigur. Tot timpul.

– Şi îţi răspunde?

– Nu-mi vorbeşte dintr-un tufiş în flăcări, spuse David pe un ton puţin defensiv.

– Bineînţeles că nu, am aprobat eu. Totuşi, îi ceri şi simţi că îţi răspunde.

Dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Dacă trebuie să iau o decizie şi nu ştiu încotro s-o apuc, mă bizui pe el.

– Ce spui?

– Cum adică?

– Ce spui când îi ceri lui Dumnezeu ajutorul?

– Păi... nu e ca şi cum ar fi nevoie să *spun* ceva, ex- plică el.

David părea din ce în ce mai stânjenit de conversaţie.

– Doar presupui că ştie şi apoi presupui că-ţi răspunde?

– Nu presupun nimic, zise el. Îl las pe Dumnezeu să-mi dea un semn.

– Un semn.

– Da, treaba stă cam aşa: în cazul în care trebuie să decid dacă să mă înscriu sau nu în competiţia profesionistă de anul ăsta zic: „Bun, dacă nimeresc gaura asta din trei lovituri sau mai puţine, răspunsul este da. Dacă o nimeresc din patru, atunci e nu“.

L-am fixat cu privirea pentru o clipă, neîncrezătoare.

– Crezi că e acelaşi lucru cu rugăciunea?

– Păi, poate că nu e chiar o rugăciune. Dar golful nu e doar un joc bazat pe competenţă, mă asigură el. Norocul are un rol important.

– Aşadar, norocul e Dumnezeu?

El aprobă printr-un gest.

– Păi, sigur că da, apoi adăugă: dacă am impresia că nu e vorba despre noroc, atunci fac două din trei.

Cam asta era cu zeii omnipotenţi ai golfului.

– Te-ai mai gândit la terapie? mă întrebă David.

– Sunt bine, l-am liniştit. Am supravieţuit unei experienţe înfricoşătoare. Dar am depăşit-o şi acum sunt aproape în întregime la fel ca înainte, normală.

Râse pe înfundate. Am ghicit o notă de scepticism.

– Dacă asta e normalitate, trebuie că e un soi nou, zise el. Nu-mi amintesc să fi avut cu tine vreo conversaţie atât de adâncă.

Adevărul mă făcu să bat puţin în retragere.

– Am mai vorbit despre lucruri serioase. Poate nu foarte des, dar din când în când. Şi oricum, nu avem atât de multe lucruri serioase de discutat.

– Aşa-i, ai dreptate, consimţi el. Şi de obicei nu vorbim niciodată pe drumul de la biserică. Eşti întotdeauna la telefon.

– Of, Dumnezeule! am exclamat dintr-odată, scormonind după mobil pe fundul poşetei. Am uitat să-l deschid.

Cum l-am deschis, cum a sunat.

În zilele următoare, mi-am forţat viaţa să intre pe un făgaş mai normal. Mi-am reluat treaba cu un entuziasm înnoit, simulat doar parţial. Îmi aminteam limpede promisiunea de a face bine. Dar nu intrasem în detalii. A vinde proprietăţi imobiliare e un lucru bun. Este o muncă cinstită, utilă, care necesită cantităţi importante de energie şi creativitate. Mult mai mult decât completarea unor cecuri.

Cu toate astea, mai era un cec pe care aş fi vrut să-l completez. Voiam să-l scriu şi să uit de tot incidentul. Bărbatul care mă salvase merita o recompensă. Şi totuşi ezitam să fac acest ultim pas către deznodământ.

Într-un final, într-o dimineaţă de sâmbătă, nici prea devreme, nici prea aproape de prânz, am mers cu maşina spre zona unde se întâmplase accidentul. Nu mai ajunsesem pe-acolo din acea noapte îngrozitoare. Însăşi ideea de a mă afla din nou în acel loc îmi dădea o senzaţie stranie. Încetinisem, aşteptând să văd ceva, dar în afară de nişte zgârieturi pe parapet nu exista nici un fel de dovadă că un om murise acolo sau că trecusem prin cele mai înspăimântătoare momente din viaţa mea.

Am ieşit de pe autostradă şi m-am îndreptat către Centrul Social Bluebonnet Manor. Parcarea era pe jumătate plină şi mi-am lăsat maşina cu faţa la autostradă. Am coborât, privind către locul accidentului. Era foarte departe. Vedeam excelent cu lentilele de contact, dar chiar şi aşa nu puteam distinge mai nimic de la o asemenea distanţă. Aş fi putut să văd o maşină ciocnită, dar în nici un caz n-aş fi distins pe cineva blocat în ea.

Nimeni nu m-ar fi putut vedea. Nimeni nu m-ar fi putut auzi.

M-am îndreptat spre intrarea impozantă, din sticlă. Înăuntru, foaierul era larg şi frumos, cu podea de lemn şi covoare scumpe. Un birou masiv din lemn negru, îndeajuns de mare pentru a fi folosit ca masă de sufragerie, era trăsătura distinctivă şi predominantă a zonei de recepţie. Din nefericire, nu era nimeni acolo. Pe un semn scria „Înregistrarea la Oficiul Asistentelor“, aşadar am trecut şi am intrat în salon, destul de plin de lume.

Un şir de scaune cu rotile era parcat în faţa unui televizor care era dat neplăcut de tare. Ocupanţii nu păreau să acorde prea mare atenţie jocului zgomotos, cu lumini strălucitoare, şi concurenţilor care ţipau entuziasmaţi. Pe numeroasele canapele stăteau alţi bătrâni în linişte, unii urmărind emisiunea, alţii nu. O femeie nu contenea să vorbească singură. Conversaţia ei suna de parcă ar fi repovestit o partidă de bridge. Era îmbrăcată la patru ace, avea o coafură gigantică şi era îndeajuns de machiată cât să urce pe scenă.

Am zărit o tejghea înaltă la intersecţia a două holuri largi. Am bănuit că acela era oficiul asistentelor, deşi nici acolo nu era nimeni. M-am apropiat şi am rămas în picioare pentru câteva minute, aşteptând.

Credeam că un centru social era cumva diferit de un azil, că pacienţii erau mai tineri, mai sănătoşi şi că atmosfera era mai optimistă. Nu văzusem nimic din astea la Bluebonnet Manor.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Gândurile îmi fură întrerupte de o femeie îndesată purtând o uniformă de culoare roz. Cuvintele îi erau politicoase, dar tonul nu. Părea enervată. Ca şi cum prezenţa mea nu era bine-venită.

– Am venit în vizită la Chester Durbin, am spus.

Îmi aruncă o privire lungă, analizându-mă.

– Sunteţi membru al familiei?

Probabil că ar fi trebuit să-i spun că eram femeia pe care Chester o salvase din accidentul de maşină, dar nu-mi inspira deloc încredere.

– Nu, sunt... sunt o prietenă, am răspuns.

Păru imediat să-şi piardă interesul.

– Douăzeci şi doi, zise ea, făcând semn către unul dintre holuri. Ar trebui să fie treaz, aşezat în scaun.

Am mers în direcţia indicată. La fel ca încăperea principală, şi această zonă era populată cu pacienţi, unii în scaune cu rotile sau împingând cadre de sprijin, alţii singuri, dar ţinându-se strâns de balustradele de lemn din ambele părţi ale coridorului.

Camera douăzeci şi doi era la capătul opus al holului cu linoleum pe jos. Uşa era întredeschisă. Cu destulă ezitare, am aruncat o privire înăuntru. Am crezut întâi că mă orientasem greşit. Am verificat numărul de lângă uşă, apoi m-am uitat din nou.

În strălucirea galbenă şi ţipătoare a unei lămpi de birou se zărea un bătrân minuscul, sfrijit, care stătea într-un scaun cu spătar rabatabil decolorat. Bluza sport, cadrilată, atârna pe el de parcă ar fi fost cu câteva numere mai mare. Pantalonii abia dacă se puteau ţine pe oasele descărnate. Picioarele îi erau înfăşurate într-un fel de bandaj şi purta nişte papuci foarte moderni, destul de diferiţi de aspectul său general.

– Domnul Durbin? am întrebat.

– Da.

Fusesem tulburată la vederea sa. Îmi era familiar, însă atât de diferit faţă de ce îmi aminteam.

– Da, intră, mă încurajă după o clipă. Pe mine mă cauţi?

– A... a, da, domnule, i-am răspuns, încurcându-mă puţin în cuvinte. Sunt Jane Lofton, vă amintiţi de mine?

Râse.

– La vârsta mea, sunt norocos că-mi mai amintesc de mine însumi, glumi el.

– Sunt femeia din maşină, am spus.

Ridică o sprânceană, confuz.

– Din maşină?

– Maşina din accident. De pe autostradă. M-aţi salvat.

– Desigur, eşti tânăra din decapotabilă, zise el.

Nu mă deranja niciodată cuvântul *tânără* atunci când era folosit pentru a mă descrie şi, cu siguranţă, nu mă deranja nici în cazul ăsta. Salvatorul meu părea infinit mai bătrân decât îmi aduceam aminte şi surprinzător de firav.

– Ia un loc, ia un loc, mă invită el, bătând cu palma fotoliul jerpelit de alături. Lasă-mă să te privesc.

Şovăind, am luat loc dorindu-mi să nu fi venit. Trebuia numai să fi pus cecul în cutia poştală.

Se aplecă puţin în faţă, cu o grimasă ce-i distor- siona chipul în timp ce mă privea prin ochii umezi şi ochelarii groşi.

– Arăţi foarte bine în dimineaţa asta, remarcă el.

Am dat din cap.

– Cu siguranţă arăt mai bine decât arătam în noaptea aceea. Mă simt mult mai bine, de asemenea.

– Bun, bun. A fost ceva, nu-i aşa? Îţi spun, în noaptea aceea am avut parte de cea mai mare agitaţie, aşa cum nu vezi pe-aici timp de luni de zile. Viaţa ta trebuie că e mult mai interesantă.

Cu siguranţă voia să întoarcă discuţia în altă direcţie, dar eram hotărâtă să rămân la subiect. Era o obligaţie de care voiam să scap.

– Am venit aici să vă mulţumesc pentru ce aţi făcut... am început eu.

Bătrânul dădu din cap, răsuflând cu zgomot.

– Mi-ai mulţumit deja, zise el. Şi nici măcar nu-mi amintesc ce am făcut. Toată noaptea aia nenorocită e în ceaţă. Câteodată aşa stau lucrurile, pur şi simplu. Dacă aş fi *încercat* să ies de-aici şi să te ajut, n-aş fi reuşit nicicum.

– Păi, aţi ieşit de-aici şi m-aţi ajutat, domnule Durbin. Altfel n-aş fi aici.

– Dumnezeule, ai face bine să-mi spui Chester. Când îmi spui *domnule Durbin* am tendinţa să mă uit peste umăr după tatăl meu. Iar beţivanul ăla arţăgos e mort din 1934.

Râse din tot sufletul, ca şi când ceea ce spusese era amuzant. Eu mă simţeam mult prea stânjenită pentru a găsi vreo urmă de umor în spusele lui.

– Vreau să vă mulţumesc, domnule Dur... ăăă, Chester. Mi-aţi salvat viaţa.

– Păi, cu plăcere, cu plăcere, zise el. Dacă n-aş fi fost eu, ar fi fost altcineva. Cel mai important lucru e că ai fost salvată, nu-i aşa?

– Păi, da... uf...

– Destul.

Simţeam o zvâcnire de enervare. Părea să încerce să-mi îndepărteze recunoştinţa. Nu puteam să-l las să facă asta.

– Nu e destul, am stăruit. Am venit aici să vă mulţumesc şi să... şi să vă ofer o recompensă.

Am căutat în grabă prin poşetă şi am găsit carnetul de cecuri şi un stilou. L-am deschis şi am început imediat să scriu. Când am ajuns la sumă, am şovăit. Gândul la cât de mult valora viaţa mea mă oprise în loc. O mie de dolari? Zece mii? Un milion? Sau mult mai mult? Infinit mai mult.

– Ce faci? vru el să ştie.

– Vă scriu un cec.

– Ce să fac cu el?

Întrebarea mă luase prin surprindere. Oare individul nu era întreg la minte?

– Puteţi să duceţi cecul la bancă şi să scoateţi bani, i-am explicat.

Râse înfundat.

– Ştiu asta, mă asigură el. Întrebarea mea era ce pot să fac cu banii.

Mă uitam la el confuză, încă nesigură dacă înţelesese ori ba.

– V-aţi putea cumpăra ceva.

Îşi ridică mâinile, făcând semn către mica lui cameră aglomerată.

– De ce aş vrea să-mi cumpăr ceva? rosti el pe un ton ce indica un umor ambiguu. Am fost deja nevoit să renunţ la aproape tot ce aveam ca să pot locui în cămăruţa asta.

Avea dreptate. Locul era intim, ticsit de etajere de cărţi, scaune, lămpi, un birou de scris, un dulap cu sertare. Gravuri frumoase în lemn stăteau alături de bibelouri ieftine din ceramică şi cutii transparente de plastic debordând de hârtii decolorate. Nu ştiam dacă spusele sale aveau sens filosofic sau literal. Dar spaţiul în care locuia era mic şi plin.

– Nu-mi încasez nici măcar ajutorul social. Îl trimit direct îngrijitorilor mei de-aici, care îmi transformă ce rămâne din el în chiloţi noi, praf pentru dinţi şi sticluţe de şampon.

Râjetul său candid era întru câtva contagios. Mă simţeam mai optimistă în privinţa întâlnirii, deşi nu mergea defel cum o plănuisem iniţial.

– Trebuie să vă răsplătesc cumva pentru ceea ce aţi făcut pentru mine, am spus.

– De ce? întrebă el.

– Pentru că am făcut o promisiune.

– Nu mi-ai făcut-o mie, observă el. Cui i-ai făcut-o?

Nu eram sigură cum aveam de gând să răspund la acea întrebare.

– Când eram în maşină, când eram blocată...

Încă nu vorbisem despre asta. Nu spusesem ni- mănui. Nu spusesem nimic cu voce tare. Suna prea ciudat, prea nebunesc, prea nepământean. Oamenii ca mine nu se târguiau cu Dumnezeu. Nu se rugau pentru miracole.

Nici măcar nu ştiam dacă *aş fi putut* spune ceea ce intenţionam.

În mod surprinzător, nici nu a fost nevoie.

Ochii umezi ai lui Chester sclipiră deodată a înţelegere.

– O, aşa deci, zise el. Tu, doamna Jane Lofton, eşti una dintre noi, nu-i aşa?

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Eşti una dintre noi, repetă bătrânul. Ai intrat într-o încurcătură din care nu mai puteai ieşi şi ai făcut un pact cu el.

– Da, am şoptit, privind vinovată către uşă.

– Ai făcut un pact cu Dumnezeu. Nu trebuie să te ruşinezi din cauza mea. Şi eu am făcut acelaşi lucru.

– Şi dumneata ai făcut un pact? am întrebat eu, surprinsă.

– Cu ani în urmă, răspunse el. Şi noi doi nu suntem singurii. Se întâmplă în fiecare zi a săptămânii. Lucrurile merg prost, iar oamenii încep să facă promisiuni. O să mă îndrept. Sau o să mă las de băutură, spunem noi. Îi promitem că ne vom alege o vocaţie ori că ne vom întoarce la familiile noastre. Jurăm că n-o să mai trişăm niciodată sau că o să ne limităm conversaţiile la adevăr sau tăcere.

– Eu... eu am promis doar că voi face bine, am mărturisit.

Fluieră în semn de apreciere.

– Păi, asta acoperă cam tot. Pariez că nu-i chiar aşa de uşor precum sună. Cum merge?

– Până acum, nu prea bine.

Povestea începuse să meargă de la sine. I-am povestit despre cecurile pentru fundaţiile filantropice găsite în Pagini Aurii şi despre răspunsul lor copleşitor. I-am povestit totul.

– Aşadar de asta ai venit aici, conchise el. Încercai să faci o faptă bună pentru mine.

Am încuviinţat din cap.

– Păi nu ai ce să mai faci în plus pentru mine, îmi spuse Chester. Nu mă voi face bine şi nici nu voi întineri. Sunt aici până-mi va veni sfârşitul. Şi n-am cum să ştiu când va veni.

– Îmi... îmi pare rău, am îngăimat, neştiind ce alt răspuns să-i dau.

Chester râse.

– N-are rost să-ţi ceri scuze. Am trăit o viaţă lungă şi bună, în mare parte fericită, şi am încercat să fac ceea ce am promis.

– Care a fost pactul tău cu Dumnezeu? am vrut să ştiu.

– Al meu?

Râse din nou.

– Am făcut promisiuni pe care am încercat o viaţă întreagă să le ţin.

– Ce fel de promisiuni?

– O, cam la fel ca ale tale. Am promis că-i voi ajuta pe cei care au nevoie de ajutor. Şi am jurat că voi trăi decent şi integru, că voi spune adevărul, că îmi voi păstra principiile şi că voi fi onest. Dar cel mai greu a fost după ce am

promis să nu mai cer nimic altceva cât voi trăi.

Rostise acele cuvinte cu o demnitate calmă ce îmi era cunoscută, dar în mod ciudat, mă tulbura. Cuvinte precum *decenţă* şi *onestitate* erau rostite doar în campanii politice, când toată lumea ştia că sunt minciuni. Chester Durbin le pronunţase cu o siguranţă deplină, ca un erou interpretat de Gary Cooper. Era tulburător. Trăiam într-o lume în care crimele cele mai violente şi mai sinistre erau prezentate cu detalii grafice pentru delectarea audienţei. Şi unde cele mai atroce perversiuni sexuale erau mărturisite şi analizate amănunţit în talk-show-urile televizate de după-amiază. Integritatea bătrânului era ieşită din comun şi mă făcea să nu mă simt în largul meu.

Am încercat să glumesc ca să ne îndepărtăm de tonul serios al discuţiei.

– Cred că ai fost tare speriat dacă ai promis toate astea.

Râse la auzul cuvintelor mele. Cu toate astea, nu el era cel care se simţea deranjat de conversaţia noastră.

– Probabil că nu mai mult ca tine, blocată în maşi- na aceea.

– Eu n-am promis nici pe departe atât de multe, i-am atras atenţia.

– Asta pentru că n-ai avut nici pe departe atât de mult timp, zise el. Ai avut doar cinci sau zece minute la dispoziţie pentru a încheia pactul.

– Mi s-a părut mult mai mult, am spus.

Dădu din cap.

– Sigur că aşa ţi s-a părut. Eu am avut la dispoziţie o noapte întreagă, iar acea noapte îmi ocupă în memorie un spaţiu mai mare decât decenii întregi din viaţa mea.

Chester privi lung în gol, ca şi cum ar fi retrăit evenimentele. Surprinzător, zâmbea. Îşi îndreptă privirea în direcţia mea.

– Eram căsătorit cu Vera de aproape un an, începu el. Deşi era o perioadă foarte aglomerată – 1942. Când am împlinit optsprezece ani, m-am lăsat de liceu şi m-am înrolat în armată. De-abia aşteptam să merg la război. Eram foarte nestăpânit. Voiam să port uniformă şi să mă lupt cu japonezii şi cu nemţii. La naiba, m-aş fi mulţumit şi să mă bat cu beţivii de la barul din colţ.

Chester râse cu voce tare la amintirea tinereţii sale.

– Lucrurile n-au mers precum dorisem eu, continuă el. Credeam că sunt într-o condiţie fizică perfectă, dar armata a fost de altă părere. M-au exclus din baza de pregătire pentru recruţi din motive medicale. În treizeci de zile eram înapoi acasă.

Se aplecă uşor către mine şi ridică o sprânceană.

– Căsătoria cu Vera a fost premiul meu de consolare.

– Aha, am încuviinţat eu.

– Nu mă înţelege greşit, zise Chester. Eram îndrăgostit de fată. Mă îndrăgostisem de ea din primul moment când o zărisem. Dar pe nepusă masă începusem să lucrez peste program şi aşteptam şi un copil. Mi se părea că toţi bărbaţii de vârsta mea erau în locuri îndepărtate, făcând lucruri importante, captivante. Eram gelos pe ei. Şi presupun că eram plin de resentimente pentru viaţa liniştită şi meschină pe care o duceam.

– Erai tânăr, am încercat eu să atenuez gravitatea confesiunii.

Dădu din umeri, dar nu acceptă adevărul ca scuză.

– Şeful de echipă a venit să mă ia, zicându-mi că Vera era în spital. Pentru o clipă am fost entuziasmat, emoţionat. Credeam că începuse travaliul. Dar ceva din expresia şefului m-a oprit în loc. Ştiam că era ceva rău înainte să rostească cuvintele. Vera suferise un accident.

Copilul se născuse mort înainte să ajung eu acolo, însă doctorul nu mi-a lăsat răgaz şi mi-a dat şi alte veşti. Nu mai puteam să facem alţi copii. Iar Vera pierduse mult sânge. Doctorul nu credea că va supravieţui. Şi Vera nu părea să se străduiască prea tare.

Chiar şi după atâţia ani, mâna îmbătrânită şi plină de riduri a lui Chester tremură când şi-o duse la tâmplă.

– Nu prea fusesem un om religios, recunoscu el. Îmi ziceam că dacă există, într-adevăr, un Dumnezeu atotştiutor cum se spune, atunci ceea ce mă gândesc şi îmi doresc n-ar fi trebuit să fie un mare mister pentru el. Dar, pentru prima dată în viaţa mea, m-am rugat.

În acea noapte lungă am stat lângă patul ei, rugân- du-mă, implorând, făcând legăminte.

– Şi a supravieţuit?

Încuviinţă din cap.

– Nu a fost ca un miracol, să fiu cinstit. Nu s-a întâmplat să-şi deschidă ochii, să-mi zâmbească larg, să se ridice din pat şi să plecăm amândoi acasă. Doctorul era surprins că supravieţuise nopţii aceleia. Cum se rotea încet pe ceas minutarul, trecea încă o oră şi încă una în care nu murise. După o zi şi ceva, a început încet-încet să se mai întremeze. A stat în spital mai bine de o lună, dar într-un final am reuşit s-o duc acasă.

– Şi ţi-ai ţinut promisiunile.

Un rânjet crispat îi brăzdă faţa.

– La început, da, pentru că părea atât de fragilă, admise el. Credeam că dacă nu-mi ţin partea mea de promisiune, nici Dumnezeu nu şi-o va ţine pe a lui.

– Şi mai târziu?

– Păi, am ajuns la concluzia că o înţelegere e o înţelegere. Vera s-a însănătoşit şi am fost fericiţi. Când a murit, petrecuserăm cincizeci şi patru de ani împreună. N-am regretat niciodată alegerea.

– Atunci chiar crezi că a fost o alegere, am spus eu. Crezi că ar fi trăit chiar dacă nu ai fi făcut pactul?

Chester dădu din umeri.

– Posibil, zise el.

Se uită la mine cu un aer iscoditor.

– Tu crezi că ai fi ieşit din maşina aceea?

Nu doream să mă gândesc la asta.

O oră mai târziu părăseam Centrul Social Bluebonnet Manor convinsă de faptul că Chester avea dreptate. Înţelegerea era înţelegere. Voiam să-mi ţin

promisiunea. Voiam să fac bine. Încă nu ştiam ce presupunea acest lucru, dar aveam de gând să încerc.

– Aşteaptă să ţi se ivească ocaziile, îmi sugeră el. Gata cu gândul că asta e ceva ce poţi rezolva completând un cec.

– Eşti sigur că nu vrei să-ţi scriu unul? Sau poate să donez nişte bani fundaţiei tale preferate?

Scoase o exclamaţie în semn de dezaprobare şi îmi făcu un semn cu degetul, nemailăsând loc de altă discuţie.

– Îţi spun eu ce-ai putea să faci, Jane Lofton. Ai putea să vii din când în când să mă vizitezi.

– Mi-ar face plăcere, am spus, adevărul afirmaţiei luându-mă prin surprindere. Şi poate aş putea să-ţi aduc... un coş de fructe sau fursecuri de bună calitate.

Privirea lui avu un aer ciudat, pe care nu reuşeam să-l interpretez. Trecu o clipă, apoi zâmbi.

– Ştii ce ai putea să îmi aduci? zise el. N-am mai mâncat un Snickers de... Dumnezeu ştie cât de mult timp. Întotdeauna au fost preferatele mele. Dacă mi-ai aduce câte unul de fiecare dată când vei veni în vizită, ar fi nemaipomenit. Ai face o faptă foarte bună.

Părea o cerinţă foarte măruntă.

Capitolul 5

Următoarele câteva zile nu au fost mai uşoare decât precedentele. Mă gândeam adesea la după-amiaza petrecută cu Chester. Îmi spusese să aştept să se ivească ocaziile de a face lucruri bune. Mă asigurase că aveau să-mi iasă în cale. Nu zăream nimic de felul acesta la orizont. În orice caz, eram pregătită.

Eram la mall, când o mamă cu fiica ei s-au strecurat pe lângă mine pe scara rulantă. Femeia m-a lovit în lateral cu punga de cumpărături, apoi a ridicat din sprânceană dezaprobator, ca şi când eu aş fi cauzat ciocnirea. Probabil că nici nu le-aş fi observat, dar mama aproape că îşi târa fiica de mână. Copila era bosumflată şi se împotrivea, înfigându-se în călcâie cu fiecare prilej. Îmi aminteam de un milion de expediţii la cumpărături împreună cu Brynn care decurseseră exact aşa.

După aproximativ zece sau cincisprezece minute mă uitam la nişte bluze, când am zărit-o pe fetiţă. Se rătăcise printre standurile cu haine, plângând şi strigând după mama ei.

Am privit în jur şi, fiind mult mai înaltă, am zărit-o pe mamă în partea opusă a încăperii, scotocind prin nişte articole sportive Anne Klein. Pesemne că nici nu-şi dăduse seama că fiica sa lipsea.

– Te-ai pierdut? am întrebat-o.

– Da, s-a smiorcăit ea ştergându-şi lacrimile.

Am luat-o de mână şi i-am spus că aveam s-o duc la mama ei. În mod normal nu m-aş implica în nimic ce ar ţine de oameni străini, dar cum *încercam* să fac această schimbare, acel moment părea prilejul perfect să dau o mână de ajutor. Iar fetiţa îmi amintea de Brynn când avea aceeaşi vârstă.

Am trecut prin labirintul de standuri şi etajere şi eram destul de aproape de mama ei, când femeia şi-a dat seama, într-un final, că fata dispăruse de lângă ea. A privit înnebunită în jur şi ne-a zărit.

Nu ştiu la ce mă aşteptam. Mă gândeam că vor urma nişte cuvinte de mulţumire politicoase şi o reuniune fericită între cele două. Nici că aş fi fost mai departe de adevăr.

Când ne-a văzut, expresia ei s-a transformat din cea a unui părinte îngrijorat în cea a unei lupoaice pline de furie.

– Ia-ţi mâinile de pe fiica mea! urlă ea.

Toţi cei din magazin încremeniră brusc şi îşi întoarseră privirile acuzatoare către mine.

– Tot ce făceam era să o aduc înapoi, m-am bâlbâit eu într-un mod stupid.

Mama nu îmi dădea atenţie. Alergă către noi şi îşi prinse fiica de mână.

În loc să o îmbrăţişeze, o zgudui de umeri şi răcni:

– Ţi-am spus să nu vorbeşti cu străinii!

Simţindu-mă inexplicabil de vinovată, m-am furişat afară în tăcere.

Câteva zile mai târziu, când i-am povestit lui Chester, acesta a râs cu poftă.

– Credeam că voi fi o eroină, salvând situaţia, am recunoscut eu ironic. Iar în momentul următor, întregul magazin plin de străini a avut impresia că sunt vreo răpitoare sau pedofilă.

– Îmi pare rău, zise Chester.

– Cred că e adevărată zicala „Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită“, am citat eu.

– Să nu începi să gândeşti astfel. Ceea ce contează e să încerci să faci fapte bune, chiar dacă rezultatele sunt diferite de aşteptări.

– Aşadar, motivul este mai important ca rezultatul? am întrebat.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi dădu din cap în semn că nu.

– Motivul nu e mai important ca rezultatul. Dar, drept vorbind, nu cunoşti rezultatul. Nu vezi decât ceea ce se întâmplă în prezent. Poate că peste o lună acea mamă şi fiica ei se vor afla într-un alt magazin, în care va bântui un răpitor real. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu tine, mama va fi mai atentă la copilul ei, sau fata va fi mai puţin receptivă la o persoană pe care nu o cunoaşte. Sau poate că nu se va întâmpla nimic din toate astea, dar undeva adânc în mintea acelui copil va rămâne amintirea vagă a unei persoane care i-a fost de ajutor atunci când a avut nevoie. Şi va ajuta şi ea pe cineva, la rândul său. Nu avem cum să ştim efectul pe care îl vom produce mâine, sau săptămâna viitoare, sau anul următor, sau peste zece ani de-acum încolo.

– Deci, am spus eu, ar trebui să facem ceea ce considerăm noi că e just şi să sperăm că viaţa va fi, într-un fel, mai bună din cauza asta.

Chester zâmbi, cu ochii strălucindu-i de bună dispoziţie.

– Cred că asta e ceea ce numim credinţă.

Nu eram sigură că Chester avea în totalitate dreptate, dar m-am simţit mai bine după ce l-am vizitat. Doar faptul că vorbeam cu el mă făcea să mă simt mai puţin nebună. Chester trecuse prin asta. Ca şi mine, ştia ce însemna să faci o promisiune. Şi ştia cât de important era pentru mine să-mi ţin această promisiune.

– O, aproape uitasem, am adăugat, scoţând un baton Snickers din poşetă. Precum aţi comandat, dom- nia voastră.

Chester luă batonul de ciocolată în mână aproape reverenţios. Apoi se ridică şi merse târşâindu-şi picioarele la lada de lângă pat. L-am urmărit în timp ce-şi ascundea cu atenţie comoara sub un teanc de hârtii, precum un copil care

se temea să nu-i fie furată.

– O să-l păstrez pentru mai târziu, mă informă el.

După câteva zile am primit un e-mail de la Alianţa Agenţilor Imobiliari Metro, în legătură cu un seminar despre locuinţele ieftine, care se ţinea în centrul oraşului. Aveau nevoie de agenţi imobiliari profesionişti care să ofere consiliere individuală potenţialilor cumpărători care nu mai deţinuseră niciodată proprietăţi. Mi-am verificat orarul, am rearanjat câteva întâlniri şi am răspuns că m-ar fi interesat. Cinci minute mai târziu, a sunat telefonul.

– E o glumă, nu-i aşa?

Întrebarea venise din partea lui Ann Rhoder Hines, directoarea Comisiei pentru Asistenţă din cadrul Metro. Ne cunoşteam de mulţi ani, dar ne învârteam în cercuri diferite. Era exact genul de femeie pe care mă străduisem eu să-l evit. Ca şi mine, crescuse în clasa muncitoare; era deşteaptă, motivată şi ambiţioasă. Dar se căsătorise de tânără şi nu cu cine ar fi trebuit. Soţul ei bea bere ieftină şi îşi irosea vremea cu slujbe prost plătite, iar copiii ei erau mediocri. Nu conta câte imobiliare vânduse femeia, nu conta din câte comisii făcea parte, era greu de crezut că putea depăşi acele handicapuri.

– Nu e nici o glumă, am asigurat-o eu pe cel mai egalitar ton, ca între colegi. Mi-am făcut loc în agendă şi sunt disponibilă să dau o mână de ajutor sâmbăta asta.

La celălalt capăt al firului se făcu linişte. Atât de adâncă, de fapt, încât aş fi dat orice să o sparg.

– Am avut întotdeauna de gând să ajut, Ann, am minţit eu. Dar până acum n-am reuşit să-mi fac loc în program pentru asta.

Nu cred că m-a crezut. Dar nu prea avea de ales.

– Chiar ştii ceva despre casele ieftine?

– Păi, nu, nu în mod deosebit, am recunoscut, după care am adăugat pe un ton optimist: dar este un domeniu al pieţei despre care sunt foarte interesată să învăţ.

Cu siguranţă, Ann nu credea nici acest lucru, dar îmi spuse că aş fi putut fi de ajutor.

Am ajuns prompt, sâmbătă dimineaţa, la Downtown Motor Lodge. Acesta era un hotel vechi pentru conferinţe, rareori utilizat în prezent, la capătul sectorului comercial al oraşului, pe autostradă. Plin de graffiti şi soios, lăsa impresia unei staţii de autobuz. Ezitam chiar şi să ating clanţa uşii fără mănuşi. Dar mi-am făcut curaj, mi-am promis o jumătate de oră de baie cu săruri şi balonaşe şi m-am aventurat înăuntru.

Nu era chiar atât de rău pe cât mă făcuse să cred exteriorul. Locul avea un miros de vechi, de mucegai, mobila era demodată şi ştearsă, dar holul părea să fie destul de curat.

O pancartă plină de greşeli mă îndruma către încăperea cu pricina, în mijlocul căreia erau douăsprezece rânduri de scaune cu spetează dreaptă, orientate către un podium. În jur erau aşezate mese cu broşuri informative, câteva dintre ele editate de guvern, dar majoritatea erau materiale promoţionale

ale diverşilor agenţi imobiliari. Nimeni nu se obosea să se uite la vreunul dintre ele. Singura zonă ce părea să atragă lume era masa cu gustări, pe care se aflau o cafetieră, şiruri de pahare de unică folosinţă, o cutie mare cu gogoşi şi o grămadă de şerveţele de hârtie.

Ann Rhoder Hines mă zări şi se grăbi imediat înspre mine. Cu fiecare fir din părul vopsit cu şuviţe la locul lui, era îmbrăcată într-un costum Dior elegant ce fusese la mare modă câţiva ani în urmă. Fără îndoială, îşi cumpăra hainele de firmă de la un outlet. Acolo au marfa rămasă nevândută la preţuri accesibile. Multe dintre femeile din domeniul imobiliar cred că pot scăpa cu pretextul că poartă ţinute ieşite din modă pentru că ar fi preferatele lor, chiar dacă sunt vechi. În plus, în zona de afaceri în care opera ea, clienţii nu ştiau diferenţa dintre o haină Dana şi un biscuit pentru câini.

Eu, pe de altă parte, purtam o haină excesiv de scumpă a unui tânăr designer numit Q.T. Costumul era gri şi îndeajuns de funcţional pentru a putea fi vândut la un magazin de obiecte de uz casnic. Îl luasem deoarece mă gândisem că ar fi de preferat să arăt un pic mai neglijentă printre oamenii săraci.

– Bună dimineaţa! am salutat-o eu cu voie bună.

– Ai întârziat, fu răspunsul ei cam irascibil.

Mi-am privit ceasul. Trecuseră de-abia cincisprezece minute de când ar fi trebuit să ajung. Nu prea merita efortul unei explicaţii, dar i-am oferit-o, oricum.

– Am avut probleme cu găsirea unui loc de parcare.

Expresia lui Ann era încă nemulţumită.

– N-ai primit e-mailul meu? Îţi spuneam să parchezi aici, în spatele clădirii.

Sugestia ei era demnă de râs. Şi recunosc că am chicotit un pic în timp ce dădeam din cap.

– Cu siguranţă nu ţi-ai închipuit că mi-aş lăsa BMW-ul cel nou în aer liber în cartierul ăsta.

Aparent nu aprecia umorul meu. Nici măcar n-a zâmbit.

– Cel puţin ai citit materialul pe care ţi l-am trimis prin fax?

– O, da, bineînţeles, am asigurat-o eu, şi era absolut adevărat. Nu vândusem imobiliare în valoare de cinci milioane de dolari anul precedent ignorându-mi temele. N-aş fi încercat niciodată să fac afaceri nepregătită. Cred că Ann voia să creadă că eram o aiurită care avea succes datorită relaţiilor sociale. Desigur, mă căsătorisem pentru bani şi statut, dar lucrasem din greu în cariera mea. Şi aveam motive să fiu mândră de tot ceea ce realizasem.

– Te-ai lămurit cum operează programele guvernamentale? întrebă ea. Nici măcar grădinarii celor mai mulţi dintre clienţii tăi nu sunt atât de săraci încât să se califice pentru obţinerea unui credit.

Asta era o exagerare.

– N-am prea zărit-o pe Fannie Mae la club, am glumit eu, făcând referire la porecla bine cunoscutei fundaţii pentru locuinţe ieftine. Dar ne cunoaştem

din vedere.

Încercarea mea glumeaţă nu a reuşit s-o destindă pe doamna Hines, aşa că am ajuns la concluzia că era exact aceeaşi persoană irascibilă, posacă, frustrată pe care o ştiam dintotdeauna. O caracterizare ce a părut să se adeverească la întâlnirea cu ceilalţi agenţi/voluntari, când am primit instrucţiunile şi ne-au fost atribuite mesele.

Odată ce participanţii s-au aşezat pe locurile lor, Ann urcă pe podium. Dintr-odată, părea să fie o cu totul altă persoană.

Ann Rhoder Hines fusese, probabil, rezervă la echipa feminină de hockey de câmp a liceului său. Dar în faţa publicului ce căuta locuinţe ieftine se transformase într-o majoretă. O priveam şi o ascultam cu fascinaţie crescândă în timp ce îşi făcea prezentarea. Era o credincioasă adevărată. Vorbea despre oportunitatea şi valoarea cumpărării locuinţelor cu zelul unui vraci dintr-un cort pentru regenerare.

Până şi eu, care fusesem coproprietara mai multor case în cei douăzeci de ani de căsnicie, îmi simţeam inima bătând cu putere, sângele alergându-mi prin vine, gândurile umplute de speranţă.

Am aruncat o privire în jur la oamenii adunaţi, simţindu-mă plină de speranţă şi optimistă din cauza faptului că şi ei se simţeau exact la fel. Nu făceau parte din aristocraţie, dar nu erau nici cerşetori. Era o încăpere plină de cetăţeni ai clasei muncitoare, similari cu cei printre care crescusem în Sunnyside. Acest lucru îmi oferea o anume mângâiere. Erau, de fapt, la fel ca mine, presupun. Munceau zi de zi, îşi luau salariile şi îşi creşteau copiii. Mama mea ar fi spus că sunt curaţi şi cârpiţi cum se cuvine. Bărbaţii erau în cămaşă. Femeile purtau haine de la reduceri. Majoritatea erau albi; cei de culoare reprezentau cam o treime.

Aceşti oameni, potrivit lui Ann Rhoder Hines, erau sarea pământului, stâncile comunităţii, fundaţia societăţii americane. Meritau să-şi trăiască viaţa şi să-şi crească odraslele într-o casă cu patru camere şi o baie care să fie a lor.

Deodată am văzut cu mare limpezime ce mare oportunitate de binefacere era asta. Trebuia să renunţ să le mai vând proprietăţi imobiliare celor din cartierul meu şi să am grijă ca fiecare dintre persoanele din acea încăpere, precum şi toţi prietenii şi vecinii lor, să-şi achiziţioneze bucata lor din visul american.

Când termină Ann de vorbit, se auzi o rafală de aplauze. Eu băteam din palme mai tare ca oricine, ridicându-mă în picioare. Eram extrem de entuziasmată. Mă miram că evitasem timp de atât de mulţi ani aceste seminarii. Eram nerăbdătoare să le dau o mână de ajutor celor oprimaţi, prin acest demers onorabil.

M-am aşezat plină de zel la masa atribuită mie de către Ann, gata să caut prin acte, documente fiscale şi tabele de calificare, pentru a determina posibilităţile de acordare a creditelor.

Spre disperarea mea, majoritatea celor care s-au aşezat la masa mea erau foarte dificil de ajutat.

O mamă singură, foarte atrăgătoare, de treizeci şi patru de ani, cu siguranţă ar fi meritat să fie proprietara unei case. Dar avusese unsprezece slujbe diferite în ultimii cinci ani. Divorţase de două ori şi avea probleme cu creditele sub trei nume diferite. Înarmată cu o carte de credit MasterCard nou-nouţă, planul ei era să se împrumute cu mulţi bani lichizi în scopul de a depune un avans pentru o casă.

O situaţie şi mai problematică era aceea a patru adulţi, neînrudiţi nici prin sânge, nici prin alianţă. Aveau de gând să-şi adune banii de chirie şi să cumpere o casă în comun. Nici măcar nu se gândiseră la dificultăţile legale ce ar fi survenit unui asemenea aranjament.

Le tot repetam oamenilor că trebuie să aibă slujbe sau să scape de datorii sau să aibă nişte economii. Câteodată eram nevoită să le sugerez toate aceste trei lucruri deodată.

Majoritatea ascultau ce aveam de spus, luau câte un pliant informativ şi plecau dezamăgiţi. Începusem să-mi pierd încrederea.

Într-un final, la masa mea s-au aşezat domnul şi doamna Guerra împreună cu mama domnului Guerra. I-am întâmpinat cu exact la fel de multă căldură şi entuziasm cu care l-aş fi întâmpinat pe orice client potenţial. Ba poate cu şi mai mult de atât. Deseori mă situam la o distanţă extrem de politicoasă, dar rece, ceea ce-mi oferea un avantaj psihologic, un avantaj foarte necesar în domeniul vânzărilor. Faptul de a oferi, pur şi simplu, mi-am dat seama că nu necesita o astfel de putere.

– Bună dimineaţa, mă bucur să vă cunosc, le-am spus eu.

Domnul Guerra era scund şi îndesat, avea patruzeci şi ceva de ani şi un păr negru ce începuse să încărun-ţească în părţi. Atât el, cât şi mama sa afişau trăsăturile distinctive ale băştinaşilor din aceste locuri. Soţia era mai europeană, atât la fizionomie, cât şi la ţinută. Ea a fost cea care mi-a înmânat actele.

– Aşadar doriţi să cumpăraţi o casă, i-am zis, făcând conversaţie.

Privi către soţul ei, iar acesta răspunse.

– Vrem să rămânem în cartierul nostru, rosti Guerra cu fermitate. Nu ne interesează imobiliarele din partea de nord.

Cu siguranţă, nu era prima dată când acea familie participa la un seminar despre locuinţele ieftine. Se întâmpla ca, în vederea unor scutiri fiscale sau printr-un program special, constructorii să pună la dispoziţie câteva case pentru cei cu venit mic, de cele mai multe ori la intrare sau pe marginea arterelor celor mai circulate din cartierul nou construit – locurile cel mai puţin dorite, care erau şi cel mai greu de vândut. E o idee cât se poate de bună. Cu toate astea, domnul Guerra, precum mulţi alţii, prefera să cumpere o casă într-o zonă pe care o cunoştea şi de care se ataşase decât într-una nouă, construită de la zero.

M-am uitat la codul poştal de pe adresa lui şi n-am găsit vreo problemă. În acea zonă existau câteva case ce se încadrau în limita de preţ.

– Câte persoane sunt în gospodăria dumneavoastră, domnule Guerra?

Se uită către soţia sa. Ea număra pe degete.

– Opt, răspunse el. Cei trei copii ai noştri, doi nepoţi şi mama mea,

desigur.

Continuam să zâmbesc, dar nu eram mulţumită. Pentru opt oameni ar fi fost nevoie de o casă destul de mare.

Le-am verificat informaţiile despre venituri.

– Sunteţi angajaţi atât dumneavoastră, cât şi soţia dumneavoastră?

Încuviinţă din cap.

– Mama are grijă de copii, completă el.

Potrivit documentelor fiscale, el lucra pe post de *împletitor de mese* la Weigan Industrial. Îl cunoşteam pe Les Weigan. Era membru al clubului şi prieten cu tatăl lui David.

Doamna Guerra lucra la pizzeria locală. Asta m-a surprins. Credeam că acele slujbe cu venit minim le erau rezervate în exclusivitate studenţilor care munceau cu jumătate de normă.

M-am încruntat la totalul scris de domnul Guerra pe formularul de candidatură. Era mai mult decât suma indicată în declaraţia de venit de la Fisc.

– Venitul anual al gospodăriei dumneavoastră este mai mare decât cel impozabil, am spus.

– Am adăugat ajutorul social al mamei, îmi explică dom- nul Guerra. Cealaltă femeie a spus că putem face asta. Arătă către Ann Rhoder Hines, care completa formulare la o altă masă.

– Da, desigur, am aprobat eu, privind către femeia mai în vârstă. Dacă doamna Guerra locuieşte împreună cu dumneavoastră, puteţi include şi venitul dumneaei.

Bătrâna ridică bărbia şi anunţă cu mândrie:

– Trei sute douăzeci şi trei de dolari pe lună.

Am simţit cum mă năpădea un val de speranţă. Aceia erau oameni cumsecade, muncitori. Şi aveam de gând să-i ajut să-şi cumpere o casă. Asta era, într-adevăr, o faptă bună.

M-am uitat prin rapoartele lor de cheltuieli şi mi-a mai pierit veselia. Mâncare, haine, facturi, nimic dintre astea nu era ieftin.

– Datoria aceasta de şase mii de dolari? am întrebat. Este pentru automobil sau pentru carduri de credit?

Se lăsă o tăcere atât de adâncă, încât am ridicat capul.

Familia Guerra nu se simţea în largul ei. Îşi aruncau priviri unul celuilalt.

– Sunt cheltuielile de înmormântare ale tatălui meu, murmură într-un final domnul Guerra. Le plătim direct către biroul de pompe funebre.

– Ce dobândă plătiţi?

Bărbatul ridică din umeri şi clătină din cap.

– N-am întrebat.

Mă uitam la el neîncrezătoare.

– Actul e acolo, adăugă el.

Am căutat până ce l-am găsit. Aproape că am suspinat cu voce tare. Dobânda era de douăzeci şi patru la sută, cea mai mare permisă de lege. Plătiseră timp de doi ani şi încă nu ajunseseră la capitalul de bază împrumutat.

– Aţi fi putut să aveţi o dobândă mai bună la bancă, am remarcat.

Domnul Guerra mă privi confuz.

– La bancă? Banca vrea... cum îi zice? îşi întrebă soţia.

– Garanţii colaterale, răspunse ea.

El încuviinţă din cap.

– Banca vrea garanţii colaterale pentru împrumuturi.

Asta era adevărat, bineînţeles. O bancă n-ar împrumuta bani pentru o înmormântare. Ce ar putea face dacă banii n-ar fi restituiţi? Să le ia cadavrul din groapă? Trebuia să deţii ceva ca să te poţi împrumuta. Familia Guerra nu avea nimic în afara unei etici puternice a muncii şi a unui grup de copii.

Am continuat să mă uit prin formularele şi actele lor, fiind mai mult îngrijorată decât plină de speranţă.

Într-un final, le-am zâmbit luminos.

– Mă scuzaţi numai o clipă, trebuie să pun câteva întrebări. Am zâmbit şi mai tare. Doar un minut.

Am luat carneţelul ca şi când aş fi avut de gând să-l folosesc şi m-am grăbit spre locul în care Ann Rhoder Hines orchestra mişcările familiilor către diferite mese. I-am făcut un semn cum că aveam nevoie să-i vorbesc, apoi am aşteptat cu răbdare, în timp ce ea nu făcea nici un efort de a se grăbi în vreun fel.

Într-un final se eliberă şi se întoarse către mine.

– Am o problemă aici, i-am comunicat.

Ridică o sprânceană cu un aer de superioritate.

– Credeam că eşti o mare expertă în imobiliare, zise ea. Ai dat de vreo problemă căreia nu-i poţi face faţă?

Am refuzat să-i las limba veninoasă să mă descurajeze. Amândouă încercam să facem un bine acolo, dar nu eram sigură de modul în care aveam să reuşim.

– Am necazuri cu finanţele familiei Guerra. Scorul lor de credit abia atinge cerinţele şi au o datorie comercială care le-ar influenţa mult capacitatea de rambursare.

– Se califică sau nu? mă întrerupse ea.

– Păi, da, se califică, am recunoscut. Dar ar trebui să împrumute avansul şi costurile de analiză a dosarului de la consorţiul pentru locuinţe ieftine. Apoi ar mai fi împrumutul imobiliar şi această datorie majoră – nu cred că vor fi capabili să suporte totul.

Îşi încrucişă mâinile la piept şi mă privi aspru, enervată.

– Nu e de competenţa ta să faci asemenea judecăţi, se răsti ea. Treaba ta e să-i ajuţi să completeze actele pentru a-şi putea cumpăra o casă.

– Dar dacă se întâmplă ceva, orice? am replicat. O cheltuială neînsemnată, venită pe neaşteptate, şi n-ar mai putea să-şi facă plăţile. Şi-ar pierde casa.

Ann dădu din umeri.

– Ştii că 35,6 la sută dintre locuinţele ieftine sunt confiscate de către

bănci. Ceea ce facem noi pentru aceşti oameni e să le oferim o şansă. Cum o folosesc e treaba lor. Nu-mi spune că n-ai vândut niciodată o casă ştiind de la început că viitorii proprietari nu prea aveau mari şanse.

Avea dreptate în această privinţă, bineînţeles. Vindeam săptămânal case unor mari mahări ale căror imperii financiare erau castele din cărţi de joc care ar fi putut să se năruie în orice clipă. Dar nu privisem niciodată acele contracte ca pe nişte gesturi de binefacere.

– Dacă încearcă acum şi nu reuşesc, nu vor mai primi nici o şansă de-acum înainte.

Acesta era cruntul adevăr care mă privea în faţă la fel de sigur şi de stoic precum o făcea mama domnu-lui Guerra.

– Aşadar ce-ai făcut? m-a întrebat Chester la următoarea mea vizită la centrul de asistenţă socială.

– Am încheiat contractul, i-am spus eu. Familia Guerra era fericită. Ann Rhoder Hines era fericită. Sunt sigură că şi sponsorii seminarului erau fericiţi. Dar eu nu mă simt deloc fericită. Sunt agitată. I-am dat domnului Guerra cartea mea de vizită şi mă ocup personal de toate. Nu vreau să am de-a face cu vreo gafă sau cu vreo eroare neaşteptată. Pentru următorii cinci ani, oamenii aceştia vor merge pe frânghie din punct de vedere financiar.

Chester dădu din cap cu înţelegere.

– Probabil că deja au mers, observă el. Se poate să se fi obişnuit cu asta.

Eram de acord, dar asta nu mă făcea să mă simt mai bine.

– Mă gândeam să le plătesc eu acel împrumut. Probabil că David m-ar interna la nebuni. Am tot dat bani în stânga şi în dreapta mai rapid decât i-am câştigat. Dar aş face-o oricum dacă aş şti că familia Guerra ar accepta. Sunt sigură că n-ar face-o, însă.

– Şi nici n-ar trebui, zise Chester. Cel care a murit era o persoană dragă lor. Nu i-ar cinsti memoria dacă ar lăsa un străin să se ocupe de datorie, ca un gest de caritate.

– Dar vreau să fac ceva să ajut, m-am plâns eu.

– O faci şi o vei face, mă asigură el. Nu poţi să apari din senin precum o zână, să dai din bagheta magică şi totul să fie perfect. Trebuie să aştepţi ocaziile. Vor veni.

– Eşti sigur?

Încuviinţă din cap.

Chester părea foarte slab în lumina dimineţii ce intra în cameră, în fâşii, prin jaluzele. Trupul său osos era îmbrăcat într-o bluză şi nişte pantaloni ce păreau cu două numere mai mari şi îi dădeau un aspect şubred, micşorat. Picioarele sale, bandajate din greu şi acoperite de nişte papuci imenşi din hârtie, îl făceau să arate ca un pitic.

Slăbiciunea lui mi-a adus aminte de cadoul cu care venisem. Am scormonit în poşetă şi am scos la iveală un baton dublu, gigantic, de Snickers. I l-am oferit.

– Fapta mea bună pe ziua de astăzi, am spus, tachinându-l.

Spre surprinderea mea, gluma nu l-a făcut să râdă. Se uită la baton ca şi cum ar fi reprezentat mai mult decât ciocolată, zahăr şi calorii goale.

– Mulţumesc, şopti el. Am să-l păstrez pentru mai târziu.

Îl puse bine în cufărul de lângă pat. Când se întoar-se pe scaun, îmi bătu uşor mâna cu palma, în semn de recunoştinţă.

– Faci bine. Câteodată chiar şi când nu-ţi dai seama.

Am râs.

– Cu toată sinceritatea, am simţit nevoia să-i mărturisesc, toată treaba asta cu promisiunea mă înspăimântă.

– De ce?

– În maşină, când am spus că voi face bine, chiar vorbeam serios.

– Şi acum nu mai vorbeşti serios?

– Ba da. Dar îmi este teamă de ce înseamnă asta. Poate că am promis să adopt copiii unor mame care au murit de supradoză sau să am grijă de pacienţii cu SIDA din Africa, ori poate să fiu consilier pentru victimele violurilor, la o linie telefonică.

– Şi nu vrei să faci lucrurile astea.

– Nu aş şti cum să fac lucrurile astea, am spus. Ar trebui să fii o persoană deosebită pentru asta. Eu nu sunt o persoană deosebită. Sunt cât se poate de comună.

Chester dădu din cap.

– Eu cred că eşti o persoană extraordinară. Dar încă nu ţi-ai dat seama de diferenţa dintre voluntari şi recruţi.

– Poftim?

– În timpul războiului, urmă el, o grămadă de bărbaţi, printre care şi eu, ştiau exact ce au de făcut. Voiam să-i bombardăm pe nemţi sau să ne luptăm prin jungle cu japonezii. Aveam în cap să invadăm o plajă sau să doborâm un avion. Aşa că ne-am grăbit la biroul de recrutare şi ne-am înrolat.

Zâmbea uşor, ca şi cum amintirea scurtei sale cariere militare era încă dulce-amăruie.

– Dar, Jane, erau foarte mulţi bărbaţi cumsecade care nu ştiau ce să facă, adăugă el. Tot ceea ce-şi doreau era ca războiul să se termine, astfel încât ei să poată rămâne acasă cu iubitele şi cu familiile lor. Când i-a chemat patria, au primit orice misiune li s-a încredinţat, importantă sau măruntă. Iar acei tipi şi-au făcut datoria la fel de bine ca voluntarii.

Am încuviinţat. Era cât se poate de adevărat.

– Este un lucru minunat că pe lume există oameni care îşi doresc s-o transforme într-un loc mai bun, urmă Chester. Aceştia sunt voluntarii, îi admirăm şi aşa şi trebuie. Dar e nevoie şi de noi, recruţii. Aşteptăm să fim chemaţi şi vom fi – ca să facem acele lucruri bune, mari sau mărunte, care trebuie făcute.

– Asta-i o consolare, am spus. Voi încerca să fiu un recrut pregătit, deşi până acum eforturile mele n-au prea dat roade.

– Câteodată aşa şi trebuie, zise el.

Exista un loc unde nu eram un recrut. În viaţa fiicei mele, Brynn, eram menită să fiu o forţă pozitivă. Îmi asumasem voluntar maternitatea, chiar dacă fără tragere de inimă, iar a fi mamă presupune a face doar bine. Din amintirile acelea înspăimântătoare din maşină era extrem de limpede că lucrul cel mai important din viaţa mea era fiica mea. Uitasem asta, cumva, în ultimii ani. Voiam să compensez pentru această perioadă. Voiam să fiu genul de mamă de care să aibă nevoie. Voiam să fac bine doar pentru ea.

Brynn nu fusese impresionată de această idee.

– Doctorul Reiser crede că probabil suferi o cădere nervoasă, m-a informat când am încercat să-mi exprim sentimentele faţă de ea. Spune că eşti ca un cuib gol şi histrionic ce încearcă să se acopere cu un înveliş de respectabilitate.

– Nu cred că doctorul Reiser are capacitatea de a mă diagnostica de la sute de kilometri distanţă, am ripostat eu. În plus, omul nici nu mă cunoaşte.

– O, am vorbit destul despre tine, a replicat Brynn. Cum încerci să-ţi trăieşti viaţa prin mine, negând aproape tot ce am eu unic şi personal. Cum ai încercat să mă transformi *pe mine* în persoana care n-ai putut tu să fii. Totul.

– Brynn, îmi cer scuze dacă am făcut asta. Te iubesc cu adevărat şi chiar vreau să fii fericită.

– Sunt fericită, mamă. Sunt fericită să am *propria mea viaţă*.

Făcuse această afirmaţie calm, raţional, ca şi cum vorbele sale făceau parte dintr-un schimb echitabil de idei. Dar, oricum, mă rănise.

– Am însă nişte veşti bune pentru tine, mamă, a continuat ea. Până la urmă, vin acasă de Crăciun.

– O, asta e minunat! am spus; şi exact asta simţeam. Vestea aceea ştergea întru totul înţepătura de adineauri.

– Tata mi-a trimis biletul, a adăugat Brynn.

– David ţi-a trimis biletul?

Eram surprinsă. Călătoriile lui Brynn erau întotdeauna aranjate numai de mine. El nu se amesteca în asemenea detalii mărunte.

– Spune că avem ceva de discutat împreună, ca o familie. Fără îndoială, e vorba de nebunia ta. Ar trebui să te duci la un psiholog şi să-l scuteşti pe tata de asemenea uzură emoţională.

David nu-mi pomenise nimic despre o discuţie de familie. Nici măcar sugestiile sale de a căuta ajutor la un profesionist nu se transformaseră într-o deliberare de substanţă. Presupuneam că nu mai era îngrijorat. Cu toate astea, faptul că o contactase pe Brynn din proprie iniţiativă era ieşit din comun.

– Probabil chiar ar trebui să-mi fac programare la psiholog, am recunoscut eu.

Decizia de a-i lua un doctor lui Brynn când lucrurile au început să nu mai meargă bine fusese una rapidă. Probabil că i-ar fi plăcut să vadă că eram dornică să fac acelaşi lucru. Cel puţin ne-ar oferi un lucru în comun.

Capitolul 6

L-am ales pe doctorul Milton Feinstein al III-lea la întâmplare, din lista de medici preferaţi de către compania mea de asigurări. Nu voiam să merg la nici unul dintre terapeuţii care o trataseră pe Brynn şi nu eram pregătită să accept nici o listă de sugestii din partea prietenilor şi a asociaţilor. Era, într-adevăr, ciudat. Fusesem de câteva ori la şedinţe de terapie de familie, cel mai des pentru a încerca să-mi rezolv problemele cu Brynn, dar şi mai înainte în căsnicia mea, prima dată când descoperisem că David îmi fusese infidel. Nu fusesem prea stânjenită de asta. Toţi cunoscuţii mei aveau probleme cu propriii copii, şi aproape tuturor le fusese ameninţată căsnicia de câte o aventură extraconjugală, fie a lor, fie a partenerilor de viaţă. Acestea păreau a fi motive perfect întemeiate şi legitime de a căuta ajutor. Recunosc însă că ideea de a apela la un doctor care să mă ajute să fiu o persoană mai bună mă făcea să mă simt destul de incomod.

Cabinetul doctorului Feinstein era situat într-o policlinică din zona suburbană. Amplasarea era convenabilă, lângă noul spital, însă mai puţin convenabilă pentru orice bolnav care ar fi avut nevoie de un doctor. Parcarea era atât de mare, încât ar fi putut fi folosită cu uşurinţă drept stadion de fotbal. Fiecare maşină era taxată cu un dolar pentru prima oră şi cu câte cincizeci de cenţi pentru fiecare jumătate de oră petrecută în plus. Mi-am încheiat nasturii de la jacheta de piele întoarsă în timp ce o străbăteam, căci acea zi de iarnă era friguroasă, iar vântul devenise neplăcut de pătrunzător.

Am luat liftul de la parter. Am coborât la etajul corect şi m-am trezit în mijlocul unei mulţimi de preadolescenţi cu aparate dentare. Cabinetul stomatologic ce ocupa jumătatea de sud a clădirii eliminase, aparent, zidurile sălii de aşteptare şi se extinsese în hol. Succesul evident putea fi atribuit, cel puţin parţial, denumirii sale, Aparate Dentare la Preţ Scăzut.

Mi-am făcut drum către Cabinetul 902 în direcţia indicată de săgeţi, strecurându-mă printre ghiozdane aruncate la nimereală, cărţi de matematică şi casetofoane portabile.

Când am intrat, s-a auzit o sonerie electronică. La ghişeul de recepţie nu era nimeni. M-am uitat nesigură la ceas. Ajunsesem chiar cu două minute mai

devreme.

Uşa cabinetului se deschise şi dinăuntru ieşi un băiat tânăr, cam de aceeaşi vârstă cu Brynn, gândeam eu, care se îndreptă către partea opusă a tejghelei şi îmi zâmbi larg.

– Bună! Dumneavoastră trebuie să fiţi... Consultă agenda cu programări de pe birou. Jane Lofton?

– Da, am o programare la doctorul Feinstein.

– Buddy.

– Poftim?

– Toată lumea îmi spune Buddy, explică el, oferindu-mi stângaci mâna prin deschizătură.

Purta pantaloni Dockers şi un pulover maro. I-am strâns mâna şi, cu greu, m-am stăpânit să nu remarc cu voce tare cât de neaşteptat de tânăr părea.

– Recepţionera mea nu e astăzi aici, zise el. Este acasă şi are grijă de copil, care e bolnav. De fapt, e nevasta mea. Lucrează pentru mine cu jumătate de normă. De administrarea actelor mă ocup, în mare parte, tot eu.

Era mult mai mult decât aş fi vrut să aflu.

Bâjbâi în jur până găsi un clipboard de care era prins un stilou şi îmi dădu să completez un formular.

I-am mulţumit şi m-am aşezat chiar pe marginea unuia dintre scaunele înguste şi incomode ce se aflau acolo. Am completat rapid informaţiile: nume, adresă, data naşterii, casa de asigurări. Mi-a luat mult mai mult să răspund lungii liste de întrebări de pe verso, care se refereau la transpiraţii nocturne, atacuri de panică, tratamente cu hormoni şi istoricul bolilor mintale din familie.

Chiar când încercam să cuprind în două rânduri toate problemele lui Brynn, doctorul Feinstein – Buddy – deschise uşa cabinetului.

– Aţi terminat? întrebă el.

– N-am reuşit să-l completez în întregime.

Dădu din umeri cu nepăsare.

– Chestiile alea nu prea contează.

Oarecum descurajată, m-am uitat la întrebările la care reuşisem deja să răspund.

I-am înmânat clipboardul, iar doctorul mă conduse în cabinet. Era mobilat simplu, cu vechiturile aruncate din sufrageria unei familii. Eram sigură că acea canapea din stofă verde ecosez, model american timpuriu, pe care mă aşezasem, era mai bătrână decât el.

El se aşeză într-un scaun-balansoar demodat, cu stinghii de lemn şi perne decolorate galben-închis. Îl urmăream în vreme ce citea rapid răspunsurile scrise în formular.

– Cum aţi auzit de mine? se interesă el.

Lăsasem spaţiu liber la rubrica *recomandat de către*.

– N-am auzit, am recunoscut. V-am ales numele la întâmplare.

Fruntea i se încreţea pe măsură ce parcurgea restul foii.

– La cine a apelat fiica dumneavoastră pentru psihoterapie?

– La Jacob Trendall, am răspuns eu.

Ochii i se măriră. Trendall era cel mai de succes şi, cu siguranţă, cel mai bogat psihiatru din oraş.

– Brynn i-a fost pacientă doar un an, am simţit eu nevoia să clarific. Apoi am apelat la Esther Ashley, la Daniel Welch, la Howard Boyle. Am şovăit, gândin-du-mă că am omis pe cineva. Nu-mi aminteam pe cine, aşadar am continuat. După Boyle, am decis că erau prea dependenţi, fie de Freud, fie de farmacologie, aşa că am trecut-o pe terapie Gestalt şi am apelat la Clifford Sheldon pentru aproximativ trei luni, apoi la Paul Zaharoff. În prezent, merge la un adlerian aproape de colegiul ei.

Buddy Feinstein mă fixa cu sprâncenele ridicate.

– Îi cunoaşteţi cei mai proeminenţi psihiatri din oraş, remarcă el. Ce credeţi că veţi obţine de la mine şi n-aţi reuşit să obţineţi de la ei?

Încercam să fiu foarte sinceră. Aveam impresia că sinceritatea era principiul de bază după care ar trebui să se ghideze orice relaţie între doctor şi pacient.

– Nu ştiu dacă vreau să obţin ceva, am mărturisit. Fiica şi soţul meu au observat că mă comport diferit şi cred că acest lucru ar putea fi o problemă.

I-am relatat pe scurt împrejurările accidentului. M-a ascultat cu atenţie. Nimic din expresia feţei sale nu i-ar fi putut trăda gândurile. Când am terminat, a rămas o clipă pe gânduri, apoi mi-a pus o întrebare.

– Credeţi cu adevărat că Dumnezeu a intervenit pentru a vă salva viaţa?

Am ridicat din umeri.

– Nu ştiu ce să cred, am recunoscut. Dar mă simt obligată să-mi ţin angajamentul. Am spus că-mi voi schimba viaţa. Am spus că voi fi o persoană mai bună. Am spus că voi face bine. Aşa că acum... acum încerc să fac ceea ce am promis.

Încuviinţă lent, îngândurat.

– Familia mea crede că sunt deprimată sau că sufăr de sindromul stresului posttraumatic sau că am o căde- re nervoasă.

– Şi dumneavoastră ce credeţi? vru el să ştie.

– Contează ce cred eu?

– Tot ceea ce contează e ce credeţi dumneavoastră.

M-am prefăcut şocată.

– Din ce ramură a psihanalizei face asta parte? l-am întrebat.

Ridică din sprâncene şi făcu o faţă neghioabă, ca un şcolar neascultător, înainte să răspundă.

– Din Şcoala Minţii a lui Buddy Feinstein?

– Ah...

Am izbucnit amândoi am râs. Mă simţeam bine.

– Ţine-o tot aşa, Buddy, l-am tachinat eu, şi n-o să fii nicicând membru al Clubului Aristocratic Daven- port Heights.

– *De parcă* aş şti ce să vorbesc cu vreuna dintre persoanele acelea, îmi întoarse el replica, râzând.

L-am privit lung şi am zâmbit.

El îşi dădu seama de gafă.

– Sunteţi membră a Clubului Aristocratic Davenport Heights.

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare, dar am încuviinţat.

Doctorul oftă înciudat.

– E în regulă, l-am asigurat eu, cu adevărat amuzată. Sincer, nici eu n-am ştiut dintotdeauna ce să vorbesc cu ei.

– Nu aveţi sânge albastru?

– Hmm, nu, am răspuns. Mai degrabă portoca- liu-ruginiu.

Dădu din cap.

– Aşadar, datorită unei educaţii solide şi muncii asidue aţi reuşit să urcaţi pe scara socială.

Am făcut semn că nu.

– Nu e cazul meu, eu doar m-am măritat cu un bărbat dintr-o familie bună. Am avut note mari şi am mers la colegiu, dar prin căsătorie am intrat într-o familie bogată şi aşa m-am ales cu poziţia socială.

Se lăsă înapoi în balansoar, analizându-mă, cu cotul pe suportul pentru braţ şi cu faţa sprijinită în mână.

– Aşa, deci?

Era o întrebare implicit încărcată de semnificaţie. Dar nu mă aflam acolo ca să discut despre relaţia mea de dragoste cu averea şi renumele lui David.

– Nu regret deciziile făcute, am afirmat eu categoric. Nici nu ştiu dacă se mai folosesc în ziua de astăzi termeni ca „vânătoare de zestre“. Dar dacă aş fi strigată cu un asemenea apelativ, nu cred că m-aş simţi insultată.

Se întinse şi luă clipboardul în care se găsea formularul completat de mine.

– Vindeţi proprietăţi imobiliare, zise el, uitându-se cu mai mare atenţie la ce scrisesem acolo.

– Da.

– Numai ocazional, doar ca să aveţi o meserie?

– Nu, i-am răspuns. Probabil aşa am început. Dar am avut, într-adevăr, parte de un mare succes.

– Poate că de aceea nu vă simţiţi ca o vânătoare de zestre.

Am ridicat din umeri.

– Poate, am recunoscut. Deşi cred că această carieră a avut mai mult de a face cu Brynn decât cu David.

– Cum aşa?

– Cred că aveam nevoie să realizez ceva. I-am dedicat foarte mult timp şi efort lui Brynn, dar cu cât depuneam mai multe strădanii, cu atât mă simţeam mai incompetentă. Aveam nevoie de o metodă care să-mi asigure succesul. Aşa că m-am apucat de muncă. Faptul că am o carieră m-a cam dezechilibrat.

– Ce înseamnă asta?

– Fetele cu mame de carieră, obsedate de muncă, tind să o ia razna, i-am spus eu, nu în întregime în glumă.

Nu râse deloc.

– Ce înţelegeţi prin asta? întrebă el. Are un comportament autodistructiv? Suicidar? Droguri şi alcool? Weekenduri pierdute aiurea?

– O, nu, nimic din toate astea. Are o imagine de sine foarte proastă şi niciodată nu şi-a găsit locul printre copiii de la club. Ar putea fi o fată foarte drăguţă şi populară dacă ar face un efort.

Medicul nu formulă nici un comentariu în aceas- tă privinţă.

– Am trimis-o la psihoterapie când avea unsprezece ani, am continuat. Şi mă urăşte din cauza asta.

– Mă îndoiesc că vă urăşte, comentă el.

– Atunci se preface al naibii de bine, am răspuns.

– Mi se pare că e la fel ca orice adolescent normal, opină Buddy. Respingerea propriei mame şi a tot ceea ce semnifică ea este o modalitate tipică de a-ţi stabili propria identitate.

Surprinsă, nu m-am putut abţine să nu-l tachinez.

– Lasă-mă să-ţi dau o sugestie, Buddy. N-ai să faci mulţi bani cu această meserie dacă le spui oamenilor că adolescenţii lor antipatici se comportă normal.

Chicoti într-o manieră foarte băieţească, ne- profesionistă.

– Să fac mulţi bani, zise el, n-a fost niciodată scopul meu principal când m-am apucat de această *meserie*.

Am dat din cap. Apreciam asta.

– Atunci, l-am întrebat eu, care a fost motivaţia ta principală ca să devii psiholog?

Buddy ezită un moment, gândindu-se, probabil, la un răspuns care să fie echivalentul politicos al lui *vezi-ţi de treaba ta*.

– Cred că am devenit interesat de psihiatrie din pricina fratelui meu, spuse el într-un sfârşit. E schizofrenic.

Zâmbetul îmi pieri de pe faţă.

– O, am bâiguit, simţindu-mă extrem de jenată.

Buddy dezvoltă subiectul fără reţineri, arătând că lipsise de la cursul în care se preciza că un terapeut n-ar trebui să discute starea sănătăţii mintale a membrilor propriei familii.

– Boala lui Jake a fost cel mai important factor ce mi-a marcat copilăria, mărturisi el. I-a schimbat pe părinţii mei. Şi m-a schimbat şi pe mine.

– Îmi pare foarte rău, am spus.

Încuviinţă din cap, acceptându-mi compătimirea cu bunăvoinţă.

– Acest lucru îi schimbă oricui perspectivele asupra copiilor cu probleme, urmă el.

– Da, aşa e.

– Jake face tratament medicamentos. Ia medicamente de ani de zile. Şi îi merge destul de bine. E foarte fermecător şi deştept, un adevărat as la matematică.

Vorbea cu o afecţiune autentică.

– Sună ca o adevărată poveste de succes, am constatat.

– Da, aşa şi este, confirmă Buddy. Îi merge bine luni în şir, câteodată chiar ani. Apoi dispare ca din senin, iar părinţii mei dau telefoane la poliţie să raporteze dispariţia, angajează detectivi particulari, trimit fotografii la adăposturile sociale. După vreo lună, primesc un telefon din Boston, ori din Sarasota sau Seattle, iar Jake e internat într-un spital şi revine la medicaţie.

Am înghiţit un nod, punându-mă în pielea mamei sale, închipuindu-mi-o pe Brynn a mea pierdută şi singură în lume.

– E ca şi când de fiecare dată când Jake e bine şi lu- crurile merg cum trebuie, aşteptăm în permanenţă urmarea nefericită.

– Aşadar ai ales psihiatria ca să-ţi ajuţi fratele, am conchis.

– Da, desigur, răspunse Buddy. Şi pentru a-mi ajuta părinţii şi pe mine însumi şi pe alţi oameni care suferă.

Am aprobat, gândindu-mă la mine, la Brynn, la Buddy şi la mama şi tatăl lui.

– Fratele tău a fost precum accidentul meu de maşină. Te-a condus spre hotărârea de a face bine.

Buddy mă privi, şovăind o clipă, apoi zâmbi.

– Da, cred că da.

– Aşadar ţi-ai ales o carieră care pur şi simplu îţi permite să faci bine zilnic, am spus. E nemaipomenit. În domeniul imobiliar nu e chiar atât de simplu. Câteodată îmi este greu să-mi dau seama dacă ceea ce fac îi ajută într-adevăr sau le dăunează celor pentru care lucrez.

Râse cu voce tare la remarca mea.

– Sincer, Jane, psihiatria este exact la fel. Deseori când oamenii pleacă din cabinetul meu mă îngrijorez că am făcut la fel de mult rău pe cât am făcut bine.

– Sunt sigură că nu-i adevărat.

– Să sperăm că nu, zise el.

– Deci? am întrebat, readucând discuţia la motivul vizitei mele. Crezi că am nevoie de terapie? Crezi că sunt nebună pentru că încerc să-mi ţin promisiunea făcută în maşină?

– Tu aşa crezi?

– Nu.

– Atunci, dacă tu crezi că poţi face un pic de bine în lumea asta, zise el, dacă tu crezi că asta trebuie să faci, atunci eu îţi dau binecuvântarea mea.

Entuziasmul său era nemaipomenit.

– Am încercat, i-am spus. Dar n-a fost uşor.

– Mă îndoiesc că ar fi uşor.

Privi îngândurat o clipă.

– Ai auzit vreodată de Maimonide? întrebă el.

Numele îmi părea cunoscut, probabil dădusem peste el în vreo carte, dar nu puteam să spun precis unde îl întâlnisem. Am dat din cap.

– A fost un filosof şi doctor spaniol, mă informă Buddy. Era liderul unei

comunităţi evreieşti din Cairo, prin secolul al doisprezecelea, care, între altele, avea pasiunea întocmirii de liste. Una care te-ar interesa pe tine se numeşte Cele Opt Niveluri de Tsedaka.

– Tsedaka?

– Se traduce prin caritate, dar cred că înseamnă mult mai mult de-atât, zise el. Lista este despre cele opt trepte ale facerii de bine.

M-am îndreptat în scaun.

– Stai să-mi notez, am spus. Ca s-o pot căuta la bibliotecă.

– Pot să te ajut cu asta, se oferi Buddy, întinzându-se după telefon. Îl voi suna pe tatăl meu, care ar putea să ţi-o procure.

– Tatăl tău?

– Este rabin, mă lămuri Buddy.

Convorbirea telefonică fu scurtă, dar eficientă, astfel că în câteva minute auzeam deja ţârâitul telefonului din biroul exterior şi sunetul distinct al faxului.

I-am completat lui Buddy un cec pentru şedinţă, iar el mi-a dat numărul de telefon de acasă, spunându-mi că-l puteam suna oricând aş fi avut nevoie.

– Să faci ceea ce simţi că trebuie, mă sfătui el. Şi să nu laşi pe nimeni să-ţi spună că e o nebunie mai mare decât egoismul obtuz ce te înconjoară.

– Mulţumesc.

Îmi înmână faxul. Mi-am luat la revedere şi am ieşit din cabinet. M-am strecurat prin mulţimea de adolescenţi cu aparate de îndreptare a dinţilor şi am aşteptat liftul. De-abia când m-am văzut închisă în el, complet singură, am citit lista pentru prima oară.

Niveluri ale caritǎţii, de la cel mai neînsemnat la cel mai meritoriu:

1. Să dai în silă;

2. Să dai mai puţin decât ar trebui, dar cu dragă inimă;

3. Să dai după ce ţi s-a cerut;

4. Să dai înainte de a ţi se cere;

5. Să dai fără a cunoaşte identitatea destinatarului, dar când destinatarul îţi cunoaşte identitatea;

6. Să dai când cunoşti identitatea destinatarului, dar destinatarul nu o cunoaşte pe a ta;

7. Să dai când părţile nu-şi cunosc una alteia identitatea;

8. Să-i acorzi destinatarului posibilitatea de a se bizui pe propriile puteri.

Am ieşit din lift, am traversat holul principal şi am pătruns în parcare. Cel puţin acum aveam un context de bază după care să mă ghidez.

În aceeaşi după-amiază am început să ţin în agendă un jurnal al eforturilor mele filantropice. Îl scriam codificat. Părea puţin stupid, dar îmi era un pic teamă că cineva l-ar fi putut citi şi mi-ar fi cerut explicaţii.

Jucăria Roşie Drum Bun 1 era felul meu de a înregistra faptul că am încetinit ca să las o Toyota Camry roşie să intre pe autostradă. Cifra 1 se referea, bineînţeles, la clasificarea de pe lista cu ierarhizarea actelor de caritate. Făcusem o faptă bună, dar fără voia mea.

Bani din Nimicuri JL căpătase un patru, deoarece sunasem şi mă oferisem

voluntară pentru organizarea licitaţiei de vechituri a Junior League, înainte de întâlnirea organizatorilor.

Frigider Gol 2/6, decongelarea frigiderului de la birou era mai dificil de cuantificat. Căpăta un doi pentru că scăpasem de gheaţă foarte uşor, dar aş fi putut să cumpăr un model nou cu dezgheţare automată pentru personal. Şi un şase pentru că îi ştiam pe toţi cei care lucrau la birou, dar nimeni n-ar fi bănuit că eu eram cea care cedase şi făcuse curăţenie.

La următoarea vizită la Chester am luat cu mine lista şi jurnalul să i le arăt.

Era aşezat în scaunul lui, cu picioarele sprijinite pe un taburet nou, ultramodern.

– Este ca un scaun fierbinte, îmi zise el, râzând. Din fericire, nu e pentru spatele meu. Se face destul de răcoare pe-aici, cu linoleumul ăsta pe jos.

Am încuviinţat. Fără îndoială, avea dreptate. Taburetul electric era ciudat şi avea o pernă în care picioarele şi gleznele i se afundau în întregime. Chester era bandajat într-un material bizar, ca o plasă, până la genunchi.

– De ce nu-ţi dau nişte şosete de lână şi o pereche de papuci de casă? am întrebat.

Bătrânul ridică din umeri.

– Probabil nu sunt acoperite de asigurarea Medi- care. În orice caz, e o idee năstruşnică pentru încălzi- rea picioarelor.

I-am povestit despre vizita mea la Buddy Feinstein, apoi l-am lăsat să-mi răsfoiască agenda.

– Se pare că ai fost o doamnă tare ocupată, observă el.

– Ştiu şi eu? Să cumperi fursecuri de la cercetaşe şi să înapoiezi o pisică pierdută proprietarului nu prea par gesturi altruiste ce ar putea schimba lumea.

Râse şi mă asigură:

– Toată lumea vrea să facă lucruri măreţe. Toţi vor să aducă pace în lume, să vindece boli teribile ori să pună capăt rasismului. Dar există destule lucruri mărunte care trebuie, la fel de urgent, îndeplinite. Când te ocupi de lucrurile mărunte, atunci faci o schimbare adevărată.

Faptul că spusese asta mă făcea să mă simt bine.

– Ce înseamnă *Muşcat Limba Brynn 1?* se interesă el.

– O, am vorbit cu Brynn după vizita la doctorul Feinstein, i-am explicat. Voia să ştie cum a decurs.

A dat din cap.

– Aş fi putut să-i spun adevărul, că nu m-a considerat nebună şi că ar trebui să mă ţin în continuare de promisiunea făcută. Şi chiar am vrut să-i spun asta.

– Dar în loc să-i spui adevărul ai minţit?

– Nu chiar, însă i-am dat un răspuns echivoc.

– De ce?

– Ar fi fost ca şi cum i-aş fi spus: „Brynn, tu ai probleme, iar eu nu“. M-ar fi făcut să mă simt mai bine, dar nu i-ar fi ajutat cu nimic respectul de sine.

– Probabil că nu.

– I-am spus doar că nu vreau să discut despre asta.

– Şi ţi-a acceptat răspunsul?

– I-a plăcut, am răspuns eu. Brynn mă crede întotdeauna în stare de ce e mai rău. Şi precis e convinsă că n-aş ascunde niciodată ceva bun în ceea ce mă priveşte.

Chester meditä la asta câteva clipe, apoi fu de acord că, probabil, rezolvasem situaţia în cel mai bun mod posibil.

– Cum rămâne cu remarcile doctorului despre comportamentul lui Brynn? întrebă el. Poate că i-ar fi de folos să ştie că o consideră o adolescentă destul de tipică.

– M-am gândit să-i spun asta. Dar au trecut mulţi ani de când am împins-o către psihoterapie cu mâna mea. Este foarte implicată în tot acest proces. Şi l-a ales chiar ea pe doctorul Reiser. Are foarte mare încredere în el.

Chester păru sceptic.

– Eu nu am niciodată mai multă încredere într-un doctor decât are el în mine, zise el. Şi dacă ar fi să mă iau după spusele tale, tipul ăsta, Reiser, nu are prea multă încredere în fiica ta.

– Aşa crezi?

– Categoric. Brynn e fiica ta. Cu siguranţă a moştenit de la tine aceeaşi energie şi hotărâre. Ai vizualizat felul de viaţă pe care ţi l-ai dorit şi nu te-ai lăsat până nu l-ai obţinut. Brynn nu ştie încă ce vrea, iar tu şi soţul tău aţi avut grijă să nu-i lipsească nimic din ce ar avea nevoie.

Era foarte adevărat.

– E greu să urmăreşti un ideal în lumea asta când nu ai o ţintă clară în vizor.

– Probabil aşa e, am spus. Îmi doresc, totuşi, să fi fost o mamă mai bună. Am încercat totul. Am fost tolerantă şi flexibilă. N-a funcţionat. Aşa că am devenit exigentă şi autoritară. A fost şi mai rău. Aşadar am devenit neconsecventă şi conflictuală. Şi de-atunci plătesc anual zece mii de dolari pentru terapeuţi.

Chester râse pe înfundate.

– Greşeala ta a fost să crezi că tinerii ar trebui să fie fericiţi, zise el. Unii sunt, cred. Aceia care sunt buni de la natură. Dar cei mai mulţi nu sunt aşa. Asta-i rânduiala firească a lucrurilor. Dacă ar fi mulţumiţi de ceea ce au, n-ar porni niciodată pe cont propriu, nu şi-ar clădi niciodată propria viaţă. Pasărea mamă e nevoită să-şi împingă singură puii din cuib. Jane, faptul că n-ai fost mama perfectă a fost, probabil, modalitatea bunului Dumnezeu de a o împinge pe Brynn în lumea largă.

– Vorbeşti de parcă ai fi avut multă experienţă cu copiii, am remarcat.

Chester îşi coborî bărbia şi îmi aruncă o privire peste ochelari.

– Nici măcar un pic, mormăi el.

Am râs.

– Vera şi cu mine n-am avut copiii noştri, urmă bătrânul. Ea avea o

nepoată şi un nepot, dar nu îi vedeam prea des.

– Şi atunci cum de-ai ajuns să fii atât de înţelept în privinţa părinţilor şi copiilor? am întrebat.

– O, cred că doar uitându-mă în jurul meu în cartier, zise el. Am avut noroc cu zona în care locuiam. Se mutau în permanenţă oameni tineri. Din când în când apărea un cuplu de tineri cu vreun copil sau doi. Când creşteau, ştiam deja totul despre ei.

Am zâmbit, puţin nesigură. N-aveam nici cea mai mică idee câte cupluri de tineri locuiau pe aceeaşi stradă cu mine. Şi nu le-aş fi recunoscut copiii dacă s-ar fi înfăţişat la uşa mea.

– Este greu să creşti, observă Chester. Chiar şi în vremurile cele mai bune, cu părinţii cei mai buni. Câteodată, un alt adult poate să se înţeleagă cu un copil mai bine decât se înţeleg propriii părinţi cu el.

– Probabil aşa e.

– Îl ştiam pe un tânăr... Şovăi. Cum îl chema, oare? Joe, nu, Jim – nu, nici Jim – James, a, da, îl chema Jamie. Îmi aduc aminte acum. Lui Jamie îi plăcea să demonteze lucruri. Aproape o înnebunise pe mama lui. Desfăcea carcasa din spate a televizorului şi încerca să-şi dea seama cum funcţionează lucrurile. Când nu era ea atentă, dezasambla motorul frigiderului. O dată tatăl lui a ieşit afară şi a găsit mecanismul de transmisie al camionetei de serviciu împrăştiat pe toată aleea.

– O, nu.

– Ba da. Chicoti. N-am să uit niciodată noaptea aceea. I-am auzit pe ambii părinţi urlând la el ore în şir. Îşi dădeau unul altuia ştafeta.

– Râd, dar nu e amuzant.

– Nu, n-a fost deloc amuzant, confirmă Chester. Lucrurile spuse acelui băiat nu mai puteau fi retrase. Şi au fost nevoiţi să ducă maşina la reparat ca s-o facă să meargă din nou.

Dădeam din cap, vizualizând perfect scena.

– Vera mi-a spus: „Chester, trebuie să faci ceva pentru oamenii ăştia. Au ajuns la capătul răbdării cu băiatul“.

– Şi ce-ai făcut? am întrebat eu.

– Păi, aveam o maşină veche de tuns iarba, cumpărată la mâna a doua. Nu mai funcţiona de cel puţin cinci ani. L-am invitat pe Jamie în garajul meu şi l-am rugat, dacă se poate, să se uite la ea şi să vadă ce are.

– Ce idee năstruşnică, am zis. Cu siguranţă asta l-a ţinut ocupat o vreme.

– Cam două săptămâni, răspunse Chester. A făcut chestia aia veche să meargă ca unsă.

– Glumeşti.

– Nu. A făcut o treabă atât de bună, încât m-am dus la groapa de gunoi şi am găsit o maşină de spălat veche, aruncată de cineva. Asta i-a luat cam o lună, a fost nevoit să improvizeze câteva piese ce-i lipseau.

– Dumnezeule.

– Din acel moment am început să mergem împreună la groapa de gunoi.

Ajunsese să poată repara orice fel de motor sau maşinărie. S-a apucat să adune obiecte stricate pe care le repara şi le vindea. Cu banii câştigaţi s-a înscris singur la colegiu.

– Chester, asta e minunat, am spus. *Să-i acorzi destinatarului posibilitatea de a se bizui pe propriile sale puteri*, asta e de opt!

Râse în barbă ca un înţelept venerabil.

– Cât ţi-a luat să devii atât de deştept? am vrut să ştiu.

– Trăieşti, priveşti şi într-un final înveţi, îmi explică el. Deşi, ca s-o spun pe aia dreaptă, mulţi nici măcar nu încep până pe la treizeci şi cinci de ani.

– Treizeci şi cinci?

– Aşa cred. Cam atât îţi ia să-ţi dai seama ce se petrece în lumea asta. Apoi îţi mai ia încă vreo treizeci şi cinci să-ţi dai seama ce ar trebui să faci în privinţa asta.

– Aha... am murmurat. Deci ţi-a luat treizeci şi cinci de ani să afli ce se petrece şi treizeci şi cinci să-ţi dai seama ce ar trebui să faci. Ce-ai făcut în ultimii opt ani, atunci?

– Bună întrebare, răspunse el. Cred că am încercat să-mi dau seama cum să ies din treaba asta.

Nu prea am înţeles gluma, dar el credea că era una bună, aşa că am râs şi eu împreună cu el.

– Mi-ai adus cadoul? întrebă el încet.

– O, da, desigur. Mă bucur că nu m-ai lăsat să uit.

Am scos batonul Snickers din poşetă şi i l-am dat.

– Mulţumesc, Jane, îmi spuse el. O să-l păstrez pentru mai târziu, când pot să mă bucur de el cu adevărat.

Chester privi în jos către picioarele care încă îi erau sprijinite de taburetul electric, apoi se uită înspre sertarul unde îşi ascundea mereu dulciurile. Se întinse cât putu de tare, încercând să ajungă la el. Probabil că se simţea atât de confortabil, încât nu voia să-şi dea jos picioarele de pe taburetul încălzit.

– Vrei să-l pun eu? i-am propus.

– Nu! replică el cu o anume asprime.

Nu m-am supărat. Mă gândeam că probabil era obosit şi, în consecinţă, un pic mai irascibil. Puteam să-l înţeleg. Era foarte bătrân şi îmi salvase viaţa.

Mi-am luat rămas-bun şi m-am ridicat, gata de plecare.

– Jane, zise el, împinge noptiera aceea încoace. Este pe roţi.

Era locul unde îşi ascundea dulciurile. Am mişcat-o cu uşurinţă mai aproape de el.

– Mulţumesc, rosti el cu o sinceritate mai profundă decât era cazul.

– Cu plăcere.

M-am îndreptat spre uşă şi, când am privit în urmă, l-am zărit punând deoparte batonul Snickers. Dorise să facă singur acest lucru. Apoi a împins dulăpiorul cu putere, iar acesta a revenit la locul lui de lângă pat.

Era un tip ciudat, nu încape îndoială. Dar mă simţeam extraordinar după vizitele la el. Îmi făceau mult bine.

Capitolul 7

Cu toate că sărbătoarea de Ziua Recunoştinţei nu fusese niciodată una importantă pentru mine, iar aceasta se anunţa în mod deosebit plictisitoare, căci Brynn nu venea acasă, începusem să aştept cu nerăbdare acea zi de joi, deoarece vedeam în ea o ocazie de a face bine.

În familia lui David exista tradiţia de a petrece acea zi prestând muncă voluntară la masa ecumenică pentru familii nevoiaşe ce se ţinea anual în sala de expoziţii din centrul oraşului. Participasem, în felul meu propriu, în ultimii câţiva ani. Familia lui Teddy se ocupa, de asemenea, şi de cina în cinstea angajaţilor primăriei, iar noi două eram responsabile în ziua respectivă cu paza garderobei din încăperea voluntarilor. Cineva trebuia să stea de veghe pentru ca nu cumva paltoanele să plece singure pe la spatele invitaţilor. Dar mă gândeam că paza garderobei valora numai un doi.

Anul acesta eram hotărâtă să fiu chiar în mijlocul celor mai puţin norocoşi, gest care putea fi considerat chiar de un şapte. Aşadar, plină de mărinimie, îmi imaginam o zi încărcată, în care puneam piure din cartofi congelaţi pe tăvi de metal pentru oameni ai străzii murdari şi nebuni.

Eu şi David am plecat în maşini diferite. El avusese un meci de golf la ora două, iar eu nu voiam să fiu obligată să plec chiar la partea cea mai bună. Cu toate astea, el a fost prima persoană pe care am întâlnit-o. Stătea în pragul sălii voluntarilor, discutând cu alţi doi tipi îmbrăcaţi în tricouri polo. Bărbaţii îmi erau necunoscuţi, aşa că m-am oprit să-i salut.

David mă prezentă, puţin cam fără tragere de inimă, mi se păru mie.

Tipul mare şi blond, ce-mi fusese prezentat ca Earl, deţinător al unei francize Automotive Center, îmi strânse mâna cu entuziasm.

– E minunat că ne întâlnim într-un final, zise el. Dave vorbeşte mereu despre tine.

Îmi era greu să cred acest lucru. Dar, de altfel, îmi era greu şi să-mi închipui că cineva i-ar spune Dave soţului meu.

Am zâmbit călduros şi mi-am luat tălpăşiţa. Teddy nu ajunsese încă, şi mai bine că n-o făcuse. Nu voiam să fiu prinsă între a sorbi şampanie din pahare de plastic de unică folosinţă şi a păzi garderoba. Sosiseră deja o

sumedenie de tipi pe care îi ştiam de la club sau de la Junior League, prieteni de familie ai lui David sau oameni cunoscuţi prin intermediul slujbei mele. Zâmbeam şi făceam încontinuu cu mâna, schimbam mici îmbrăţişări şi saluturi excesiv de entuziaste cu numeroase cunoştinţe.

Dar nu m-am oprit să vorbesc. M-am îndreptat către căldura bucătăriei.

Acest spaţiu industrial imens, cu pereţii acoperiţi de faianţă albă şi echipamente din metal strălucitor, zumzăia de activitate. Zona voluntarilor, unde se ţineau paltoanele, era la fel de aglomerată. Dar acei bărbaţi şi femei erau bine îmbrăcaţi, prosperi şi albi, în marea majoritate. Bucătăria era plină de oameni de diferite rase şi origini etnice, îmbrăcaţi în uniforme de lucru curate, acope- rite cu şorţuri. Era multă zarvă, toată lumea se grăbea de colo-colo, întrebările şi răspunsurile zburau prin aer. Dar nu aveam senzaţia de panică, îngrijorare sau lipsă de organizare. Toţi păreau familiarizaţi cu propriile sarcini şi îndeajuns de competenţi pentru a le îndeplini.

Pentru mine, era o cameră plină de străini. Nu cunoşteam pe nimeni şi nu aveam habar cui puteam să mă adresez pentru a-mi găsi ceva de făcut.

– Cine răspunde de zona asta? am întrebat-o eu pe o tânără negresă care, cu un cleşte lung de şaizeci de centimetri, punea chifle într-un coş de pâine atât de mare, încât ar fi putut fi folosit drept coş de rufe.

– Acolo, răspunse ea, indicând spre locul din spatele şirurilor lungi de bufete încărcate cu boluri de salată mici şi albe.

M-am dus acolo, încercând să evit agitaţia celor prinşi în activitatea de pregătire.

După colţ, prima persoană pe care am zărit-o a fost bucătarul-şef de la Le Parapluie. Lucra alături de o bu- cătăreasă pătrăţoasă, de vârstă mijlocie, ce purta pe cap un fileu gros pentru păr.

– Bună dimineaţa, Frederic, am salutat eu, atrăgându-i atenţia în timp ce mă îndreptam către el. Nu ştiam că tu te ocupi de masa asta.

Părea la fel de surprins să mă vadă pe cât eram şi eu.

– O, nu, nu eu, mă asigură el rapid. Eu doar ajut. Doamna Owen are comanda aici.

Femeia neatrăgătoare cu fileu se întoarse să mă privească. Imediat, gura i se curbă într-un zâmbet mare.

– Bună, zise ea, după care privi înspre Frederic. Cine e prietena ta cea drăguţă, Fred?

Numele era atât de nepotrivit pentru elegantul proprietar de restaurant, încât abia mi-am ascuns chicotitul şi am întins mâna.

– Mă numesc Jane Lofton.

Doamna Owen îşi ridică mâinile înmănuşate.

– Încântată de cunoştinţă, zise ea.

– Am venit să mă ofer voluntară, i-am spus eu. Cu cine trebuie să vorbesc ca să găsesc ceva de făcut?

– Cu doamna Owen, mă informă Frederic. Este bucătăreasa-şefă de la liceul Roosevelt şi se ocupă de pregătirea acestei mese încă de la început.

– A, da? am murmurat, confuză. Nu-mi vine să cred că nu v-am întâlnit niciodată până acum. Familia soţului meu este în Comisia Fondatorilor. Eu vin aici de ani de zile.

Expresia femeii se schimbă numaidecât. Într-o clipă, din caldă şi primitoare deveni enervată şi deranjată.

– Scuzaţi-mă, zise ea. Am de tăiat două sute cincizeci de curcani şi de făcut o tonă de sos pentru friptură.

Doamna Owen îmi întoarse spatele de parcă aş fi fost noua nevastă a instructorului de golf care cerea o fişă de înscriere în Junior League.

Eram stupefiată. Neajutorată. L-am privit pe Frederic. Stânjenit, încercă să iasă din situaţia jenantă dând din umeri şi râzând forţat.

– Ce s-a întâmplat aici? am vrut să ştiu.

Ezită un moment, apoi îmi răspunse cu sinceritate.

– Există un soi de... cred că ai putea să-i spui rivalitate sau poate... diferenţiere care se face între voluntari, îmi explică el. Celor care staţi toată ziua la palavre în camera voluntarilor... vă spunem *Cei Neprihăniţi*. Veniţi aici în fiecare an să vedeţi şi să fiţi văzuţi. Dar nu vă murdăriţi mâinile.

Mă simţeam jenată. Mai mult decât atât, mă simţeam prinsă cu mâţa-n sac. Nimeni nu-şi dădea seama că nu prea făceam niciodată nimic, aceasta fusese impresia mea dintotdeauna. Acum aflam nu numai că se ştia, ci şi că primiserăm o poreclă înjositoare.

Mă tenta să plec, pur şi simplu. Voiam să o găsesc pe Teddy, să deschid nişte şampanie la preţ mediu şi să-mi petrec după-amiaza bârfind. Dar amintirea momentelor din maşină era încă surprinzător de proaspătă. Chester mă considera acum asemenea lui. Iar Buddy Feinstein credea că până şi cele mai mici gesturi de binefacere sunt valoroase. Mai presus de toate acestea stătea însă faptul că îmi luasem un angajament.

– Vreau cu adevărat să fiu de ajutor, Frederic, am insistat. Nu poţi să-mi dai ceva de făcut?

– Bine, zise el. Ce ştii să faci?

Răspunsul fu, din nefericire, „nu prea multe“.

Deşi acesta era unul dintre locurile în care originile mele din clasa muncitoare nu mă dezavantajau, adevărul e că nici măcar în tinereţe nu învăţasem prea multe despre gătit. Mama mea considera inovatoare mâncarea semipreparată, iar faptul că legumele se găseau la conservă i se părea convenabil. Multora dintre prietenii mei li s-ar fi părut o glumă să se înscrie la cursuri la Cordon Bleu – mie mi se păruse întotdeauna mult mai distractiv să mănânci o masă minunată decât să pregăteşti una.

– Pot spăla vasele, l-am asigurat eu.

În foarte scurt timp mă găseam în spălătorie, ca asistentă a unui bărbat negru mai în vârstă pe nume Cecil, care era de două ori cât mine. Camera era umedă şi plină de aburi, iar hainele mele de in marca Eileen Fisher se pleoştiră de cum am păşit înăuntru.

Spălatul vaselor nu era defel cum îmi imaginasem. Pe de o parte, nu

existau vase. Farfuriile, paharele, bolurile şi farfurioarele de desert erau toate de unică folosinţă şi veneau în cărucioare. Toate oalele imense de gătit şi tăvile de servit trebuiau spălate şi apoi puse în imensul aparat industrial de curăţat. Întreaga operaţiune semăna mai mult cu o vizită la spălătoria de maşini decât cu vreo amintire veche din bucătăria mamei.

Un furtun flexibil atârna din tavan deasupra chiuvetelor adânci din oţel inoxidabil. Mâncarea şi grăsimea rămasă erau îndepărtate într-o secundă cu un jet de apă fierbinte la presiune mare. Apoi oalele, cratiţele sau capacele erau aşezate pe o bandă rulantă care le trecea cu încetinitorul prin spălătorul care declanşa o secvenţă de săpun, apă şi aer fierbinte şi astfel curăţa, igieniza şi usca fiecare piesă în parte.

Cecil, bărbatul care se ocupa de această întreagă operaţiune modernă, păruse sincer recunoscător să mă vadă, în mod cert neştiind că eram realmente inaptă şi, pe deasupra, şi una dintre *Cei Neprihăniţi*. Mă însărcină cu descărcarea vaselor curate din spatele maşinăriei. Metalul era atât de fierbinte, încât eram nevoită să port mănuşi mari de bucătărie.

La început m-am simţit un pic precum Lucy Ricardo la fabrica de dulciuri. Banda se mişca mult mai repede ca mine. Cecil fu nevoit s-o oprească de câteva ori ca să-mi pot reintra în ritm. Dar, într-un final, m-am adaptat şi am început să lucrăm ca o maşină bine unsă, sau poate ca o maşină de spălat vasele foarte spumoasă.

Munca venea în reprize. Câteodată soseau atât de multe cărucioare, că că nici nu intrau toate pe uşă. Alteori, puteam să ne luăm câte o pauză şi să stăm de vorbă.

– E prima oară când lucrezi aici? mă întrebă el.

Am evitat o confesiune directă privind trecutul meu leneş.

– Este prima oară când văd o asemenea maşină de spălat vase, am replicat.

– E o frumuseţe, nu-i aşa? Deşi cred că eşti destul de intimidat prima oară când o vezi. Eu lucrez lângă aşa ceva de douăzeci de ani.

– De aceea eşti atât de bun la asta, am spus. Asta e meseria ta?

Păru puţin surprins.

– Spălatul vaselor? Nu, fac asta doar cu ocazii speciale, mă lămuri el. Mă ocup cu fabricarea foilor de metal la comandă. Printre altele, construim echipamente pentru restaurante. Ăsta e de la noi.

Îşi trecu aproape reverenţios mâna peste plăcuţa cu numele firmei.

Orice altă discuţie fu amânată de sosirea altei grămezi de vase.

Pe la ora două, Cecil mă opri din lucru.

– Ia o pauză şi mergi să mănânci ceva, mă sfătui el. Soţia mea îmi va aduce o farfurie cam într-o jumătate de oră. Nu vreau să mănânc în faţa unui asistent flămând.

Am râs. Îmi plăcea de el. Îmi plăcea de el şi îmi plăcea munca. Orele trecuseră în zbor. Dar îmi era foame. Eram chiar lihnită. În toată experienţa mea cu cina ecumenică, nu-mi aduceam aminte să fi mâncat cu adevărat.

Prietenele mele aveau întotdeauna destul vin, şampanie şi diferite aperitive, dar nu-mi aduceam aminte nici o Zi a Recunoştinţei în care să mi se fi înmânat o farfurie cu friptură de curcan, garnitură, merişoare şi cartofi dulci.

În acea zi însă, acel lucru s-a întâmplat, şi mi s-a făcut semn să merg către uşa din spate. Afară, pe aleea din spatele bucătăriei, am găsit două mese de picnic înghesuite şi o mulţime de voluntari veseli, dar flămânzi. Soarele strălucea puternic, deşi era o zi răcoroasă. După căldura înăbuşitoare din spălătorie, răcoarea îmi făcea bine. Mi s-a făcut loc pe colţul unei mese şi, la îndemnul uneia dintre femei, un puşti tânăr, cam de paisprezece sau cincisprezece ani, s-a dus să-mi aducă un pahar cu ceai cu gheaţă.

Am ascultat cu interes discuţiile din jurul meu. Am aflat că ospătarii, cei care aveau contact direct cu oamenii, fuseseră angajaţi special pentru această slujbă dintre cei care lucrau în mod frecvent în adăposturile pentru săraci. Din cauză că mulţi oameni fără adăpost aveau probleme emoţionale, se credea că era mai bine să nu fie speriaţi şi îndepărtaţi de vederea unor feţe noi. Iar în cazul celor care nu erau de pe stradă – cei săraci, dar care aveau slujbe –, se ajunsese la concluzia că s-ar fi simţit mai bine dacă nu i-ar fi văzut nimeni de la muncă, de la biserică, de la şcolile copiilor lor acceptând această masă gratuită. Acela era şi motivul pentru care, în transmisiile de televiziune, în faţa camerelor apărea întotdeauna câte unul dintre voluntarii *Neprihăniţi*.

– Trebuie să recunoşti, zise o femeie chicotind încântată, că acea cucoană cu un pom de Crăciun agăţat în piept e de-a dreptul senzaţională.

Toată lumea a râs.

Femeia cu pomul de Crăciun era, bineînţeles, soacra mea. Broşa aceea pe care o purta mereu era din jad incrustat cu granate şi avea un diamant în formă de stea în vârf. Edith vorbea des şi cu entuziasm despre experienţa ei anuală, la televizor. Era unul dintre multele lucruri pe care le avea în comun cu Oprah.

– Şi care e numele tău, drăguţo? am fost întrebată de o femeie extrem de obeză, cu un neg pe obraz şi cu părul strâns pe jumătate într-o plasă sclipitoare.

– Eu sunt Jane, am răspuns cu simplitate.

– Ai copii? se interesă ea.

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Nu că n-ar fi fost una cât se poate de obişnuită, dar, din experienţă, ştiam că după ce erai întrebat cum te cheamă urma să fii întrebat de profesie.

Dar pesemne că acest lucru nu era de importanţă maximă pentru toată lumea.

– Da, le-am declarat ei şi celorlalţi de la masă, care priveau în continuare politicoşi. Am o fată, Brynn. Are nouăsprezece ani.

– Nici tu nu pari să ai mai mult de nouăsprezece ani, mă asigură un bărbat mai în vârstă, foarte slab şi care purta papion.

Am râs încântată şi i-am mulţumit.

– Ştiu prin ce treci, mă asigură femeia cu neg, dând din cap. Îmi amintesc vremea când gemenele mele aveau aceeaşi vârstă.

Am zâmbit fără să comentez.

– Sper că plănuieşti o petrecere mare de sărbători. Faci plăcinte? Am o reţetă specială de plăcintă cu dovleac. O fac de ani de zile. Gemenelor le-a plăcut întotdeauna.

– Brynn este plecată la colegiu, am spus. Era o afirmaţie directă, faptică. Nu doream să transmit prin ea nimic din ceea ce simţeam eu faţă de faptul că nu avea de gând să vină acasă. Pentru mine şi soţul meu, cred că asta e marea masă de sărbători, am adăugat, indicând mâncarea de pe farfuria de hârtie din faţa mea.

A dat din cap.

– Şi pentru mine, zise ea. Gemenele veneau întotdeauna acasă pentru mesele de sărbători. Bineînţeles, mergeau la universitatea de-aici din oraş. Au avut bursă amândouă, rosti ea cu mândrie. Nicki la arte, iar Ricki la matematică. Dar, sincer, Ricki picta la fel de bine ca Nicki şi mergea deseori la ea să-i ceară ajutorul la probleme de matematică.

Femeia râse cu poftă, molipsitor.

Continuă exuberant, povestindu-mi în mare deta- liu multitudinea de realizări ale celor două fiice ale sale. Nu-i împărtăşeam sentimentele. Brynn nu avusese realizări deosebite în nici un domeniu. O împinsesem să încerce arta, muzica, dansul, olăritul, poezia, călăria. Era bună la toate, cu moderaţie, dar nu excelase la nimic. Şi nu păruse niciodată să fie interesată în mod special de vreun domeniu anume. Chiar şi acum, în cel de-al doilea an la colegiu, avea note bune, dar erau toate la fel. Nu trecea de 9. Nu exista nici o disciplină la care să fi fost mai bună decât la celelalte. Nici nu-şi alesese încă specializarea.

Gemenele femeii cu neg erau, însă, bune la toate. Amândouă cântau la pian, cântau în corul bisericii şi jucau fotbal.

Am ocolit toate întrebările pe care mi le-a adresat. Era mai uşor decât să încerc să explic cât de mândră eram eu de Brynn, care nu prea făcuse nimic deosebit. Nu puteam să înţeleg acest lucru. Dar era adevărat. Eram mândră de ea. Doar pentru că era fiica mea.

Am terminat masa surprinzător de gustoasă şi am profitat de scuza că trebuia să-mi arunc farfuria pentru a mă furişa din bucătărie şi a-mi vizita prietenii din camera voluntarilor.

Am auzit veselia dinăuntru chiar înainte să ajung la uşă. Am ridicat o mână să-mi aranjez părul şi am simţit umezeala de la ceafă. Pesemne că arătam oribil! Am făcut un ocol pe la toaleta femeilor ca să-mi confirm bănuiala. Avusesem dreptate. Părul meu îşi pierduse volumul, devenise moale şi lins, ţinut laolaltă doar de magia unui fixativ puternic. Faţa nu arăta mai bine. Fondul de ten se topise şi dispăruse, lăsând să se vadă o roşeaţă aspră. Măcar sprâncenele vopsite şi conturul machiat al ochilor arătau bine, deşi micile riduri nu mai erau în întregime acoperite. Făcusem o notă în gând să-mi sun chirurgul plastician. După patruzeci de ani, viaţa se derula între două operaţii de înfrumuseţare.

Chirurgia oculară nu mi-ar fi fost de folos astăzi, bineînţeles. Peria de păr şi trusa de machiaj erau în camera voluntarilor. Nu aveam cum să repar avaria

produsă. Îmi trecu o clipă prin minte să mă furişez afară din clădire, să conduc până la mall şi să mă las pe mâna specialiştilor în cosmetică de la Macy's. Probabil că aş fi făcut-o dacă n-ar fi fost Ziua Recunoştinţei, iar magazinele de la mall n-ar fi fost închise.

M-am privit în oglinda de la toaletă în strălucirea neoanelor. Doar mă holbam, neştiind ce să fac. Nu-mi dădusem seama cât de tare începusem să semăn cu mama mea. Oamenii o consideraseră întotdeauna o femeie atrăgătoare. Aşa şi era, într-un fel mai brut. Pentru ea, stilul însemna raionul de rochii la preţ mediu de la magazinul JCPenney. Dar avea o siluetă frumoasă pe care reuşea mereu să o pună în evidenţă cu succes. Mama mea reuşise să scape de sărăcie, dar, cumva, acest lucru ieşea mereu în evidenţă.

Eu reuşisem să evadez din clasa de jos, dar eram hotărâtă să nu las pe nimeni să suspecteze acest lucru.

Am încercat să-mi umflu părul cu mâinile. Într-o mică măsură a funcţionat. Dar tot nu arătam excepţional. Am decis că era suficient. Nu mă puteam consola cu gândul că nimeni nu avea să observe. În grupul meu, spiritul de observaţie era la loc de cinste. Exista şi opţiunea de a nu mă întâlni cu nimeni şi de a mă întoarce înapoi la Cecil şi la oamenii din bucătărie, dar printre *Cei Neprihăniţi* erau familia mea şi multe cunoştinţe care ar fi fost îngrijoraţi dacă nu mi-aş fi arătat faţa.

În plus, îmi aminteam eu cu un pic de îngâmfare, nu aveam nimic de care să-mi fie ruşine. În timp ce ei îşi irosiseră ziua cu bârfe şi şampanie, eu făcusem într-adevăr o faptă bună.

Când am intrat în cameră, am auzit-o pe Teddy înainte să o văd. Stătea lângă soacra mea, care era prinsă într-o discuţie foarte animată. Edith purta un costum *deux pièces* din mătase de două mii de dolari, marca St. John, care o făcea să arate grasă. Ca accesoriu, purta broşa în formă de pom de crăciun din jad cu granate pe care amicii mei de pe alee o găsiseră atât de amuzantă.

Teddy, pe de altă parte, arăta foarte elegantă în acel mediu cu aspect instituţional. Ridică privirea şi mă văzu, apoi zâmbi larg.

– Jane Lofton, pe unde ai umblat? mă întrebă ea în glumă. Am vorbit cu David acum o oră şi m-a asigurat că eşti pe-aici pe undeva.

Edith mă privi şi se sperie.

– Doamne Dumnezeule! Plouă afară?

– Nu cred, am răspuns eu şi am schimbat rapid subiectul. David a plecat deja?

Ştiam, desigur, că plecase. Era deja pe la a şasea gaură, dar aşa am reuşit să deviez întrebările despre halul în care arătam.

– A plecat de mult, mă anunţă Will Hyfals. E mare păcat, pe o zi însorită ca asta, să fii ţinut prizonier înăuntru.

Am zâmbit. Oamenii ăştia erau, într-adevăr, ţinuţi prizonieri. Pe lângă Will şi Teddy şi Edith, mai erau acolo şi Bob şi Mimi Parton, precum şi Fayrene Ancil, Laura Martin, Pete McNally şi Sugar Van Veen. Erau înghesuiţi în jurul unei măsuţe de parcă pariaseră cu toţii o grămadă de bani pe douăzeci

şi trei roşu.

– O, Jane, zise Edith. Ne-a venit cea mai bună idee pentru a extinde această cină de Ziua Recunoştinţei în întregul oraş.

– Şi a fost ideea soacrei tale, completă Teddy.

– Ba nu, replică Edith, dând din cap. Cu siguranţă a fost a ta, Teddy, sau poate a lui Fayrene, sugeră ea, privind către femeia de vizavi.

– Păi, Bob a fost cel care a adus primul vorba despre bătrânii care nu pot veni, interveni Fayrene.

– Iar apoi tu ai adus în discuţie programul Mese pe Roţi, zise Teddy.

– Nu contează cine a spus-o primul, conchise Edith. Este o idee minunată şi e imperativ s-o punem în aplicare.

– E o idee care ar trebui să-i aducă lui Edith o nominalizare pentru îngerii lui Oprah, sugeră Laura.

Soacra mea roşi până la rădăcinile părului, în mod evident încântată şi cu speranţa că exact asta avea să se întâmple.

– Aşadar, care e planul? am întrebat.

Au început cu toţii să vorbească în acelaşi timp, extrem de entuziasmaţi. Teddy îi reduse însă la tăcere, în modul ei specific, foarte politicos şi aristocratic, şi începu personal o detaliere cronologică a evenimentelor.

– Ajunseserăm în unanimitate la concluzia că această masă e un lucru excelent. Şi face un serviciu minunat comunităţii, zise ea.

– Da, absolut, încuviinţă Will.

Cu toţii am dat din cap aprobator.

– Apoi, continuă Teddy, conversaţia s-a abătut asupra celor care nu participă.

– Sunt atât de mulţi oameni vârstnici sau cu handicap care pur şi simplu nu pot ajunge aici, adăugă Edith. Centrul oraşului devine atât de gol.

– Din ce în ce mai mulţi dintre cei mai puţin norocoşi locuiesc departe, tocmai în suburbii, spuse Mimi.

Toată lumea fu de acord şi cu acest lucru.

– Şi mulţi dintre aceştia nu au mijloace de transport, zise Will. Până şi cei cu acces la liniile de autobuz se lovesc de faptul că programul este scurt de sărbători.

– Edith s-a gândit că ar fi bine dacă am putea, în vreun fel, să mergem şi să-i aducem, preluă Fayrene ştafeta relatării.

– Apoi Teddy a venit cu ideea că am putea să-i plătim pe şoferii de autobuz şi pe taximetriştii care, de obicei, îşi iau liber de Ziua Recunoştinţei, să ia oamenii şi să-i aducă aici.

– Ar fi o afacere bună pentru ei, opină Teddy, întrucât o motivaţie financiară nu e de neglijat. În plus, ei sunt cei mai calificaţi să facă asta.

– Aşadar, urmă Edith, Teddy i-a dat un telefon primarului să-l întrebe cum am putea pune această idee în aplicare. Şi a spus că e o idee grozavă.

– Chiar *este* o idee grozavă, am confirmat, destul de surprinsă de faptul că lui Teddy i-ar fi putut păsa de aceste lucruri.

– Bineînţeles, va trebui să strângem banii, zise ea. Mă gândeam să organizăm o versiune mai relaxată a Balului Crizantemei.

Sugar încuviinţă încântată.

– Vom avea ritmuri latine, mă anunţă ea. Un bufet cubanez, poate, şi rochii din acelea mulate, ca la carnavalul brazilian.

Sugar avea o siluetă scundă şi durdulie, aşa că nu-mi puteam închipui că i-ar fi stat bine acele rochii mulate braziliene, dar am încurajat-o.

– Ştii ceva, am putea să facem chiar şi o petrecere de Mardi Gras, propuse Teddy.

– Ar putea fi un bal mascat! exclamă Mimi pe un ton ascuţit.

Entuziasmul din jurul mesei era generos şi autentic. Aceste doamne nu iubeau nimic mai mult ca o petrecere. Iar nici o petrecere nu era mai bună decât una care se ţinea *în numele unei cauze nobile*.

– Aşadar e o idee minunată, am spus eu, felicitându-i. Sunt sigură că va avea un succes fabulos.

– Dar n-ai auzit nici măcar jumătate din ea, zise Will.

– Da, vorbi şi Pete McNally. Stăteam şi ne gândeam la potenţialul acestei noi modalităţi de a extinde programul, când ne-a trecut prin minte faptul că există şi oameni care nu pot călători în nici un fel, nici cu autobuzul şi nici cu taxiul. Pur şi simplu nu se pot deplasa din casă.

Tonul Laurei fu unul compătimitor.

– Ar fi cu adevărat trist să-i lăsăm complet pe dinafară. Iar unii dintre ei n-au familie, n-au pe nimeni care să se asigure că vor avea parte de o masă bună de Ziua Recunoştinţei.

– Aşa e, am răspuns eu.

– Fayrene a început să ne povestească despre programul Mese pe Roţi, zise Edith. Oamenii înscrişi în acel program duc zilnic mâncare celor nevoiaşi. Şi ne-am gândit că poate am putea să furnizăm noi mâncarea în această zi a anului.

– Şi ne-am spus: „Hei, poate că şi acelor oameni le-ar prinde bine o zi liberă“.

– Aşa că atunci Pete a menţionat afacerea fratelui său, ştii tu, Corleone – O pizza pe care n-o poţi refuza.

Cum să nu ştiu de firma aceea? Postul local de televiziune era inundat de reclame cu Mike McNally îmbrăcat ca Naşul.

– Toate restaurantele de pizza sunt închise de Ziua Recunoştinţei, zise Pete. Iar întreg parcul de livrare al lui Mike e liber în acea zi.

– Pete l-a sunat pe fratele său, care, bineînţeles, e dornic să-şi doneze maşinile şi şoferii, mă informă Bob.

– Imaginează-ţi, spuse Teddy. Cina de Ziua Recunoştinţei livrată la fel de uşor ca pizza.

Îmi imaginam perfect. Zeci de maşini PT Cruiser decorate ca nişte vehicule mafiote din anii ’30, livrând masa unor bătrâni care probabil îşi mai aminteau zilele în care mafioţii nu prea erau asociaţi cu actele de binefacere.

– E o idee minunată, am rostit eu cu sinceritate.

Am continuat să mă gândesc la Edith şi la Teddy şi la ceea ce născociseră ele în acea după-amiază. Chiar şi după ce m-am întors la Cecil şi m-am cufundat din nou în „munca adevărată“ a spălatului de vase, nu puteam să nu meditez la ceea ce realizaseră ele.

Era greu să spui că ceea ce făcusem eu toată ziua era într-un fel mai bun decât ceea ce făcuseră ele. Cu siguranţă vasele trebuiau spălate, iar Cecil avea nevoie de ajutor. Dar ideea de a strânge bani pentru transport şi livrare către cei care nu se puteau deplasa de acasă se întrevedea, prin comparaţie, drept ceva mult mai important.

Chester spusese că lucrurile mărunte erau la fel de importante ca vindecarea cancerului sau adoptarea copiilor orfani. Dar, în timp ce-mi aranjam hainele de in lipite de corp şi-mi ştergeam transpiraţia de pe frunte, nu mi se mai părea că spălatul vaselor ar fi ceva chiar atât de important cum sperasem iniţial. Cu toate astea, Cecil se arăta plin de recunoştinţă pentru ajutor, astfel că am îndurat cu stoicism, decisă să termin o zi întreagă de lucru.

Soţia lui, Emily, a trecut pe-acolo, şi mi-a făcut plăcere s-o cunosc. Era micuţă şi delicată, dar părea să ţină cu uşurinţă la respect o matahală ca Cecil.

Cecil s-a aprins precum pomul de Crăciun în secunda în care ea a intrat în încăpere. Le-am admirat complicitatea vădită, felul în care se tachinau. Cu siguranţă că încă mai erau îndrăgostiţi. O părticică din mine îi invidia un pic. David şi cu mine nu avuseserăm niciodată parte de aşa ceva cu adevărat. Dar avuseserăm multe alte lucruri. Şi bineînţeles, am ţinut să-mi reamintesc, aceste lucruri ro- mantice nu durează niciodată.

– De cât timp eşti căsătorit cu Emily? l-am întrebat pe Cecil după ce femeia a plecat la treburile ei.

– De douăzeci şi patru de ani, mi-a răspuns el.

Cam atât cu teoria mea despre adoraţia romanti- că trecătoare.

Încetarea servirii era programată pentru ora şase. Cu toate astea, oamenii au fost hrăniţi până după şapte, şi era deja aproape nouă seara când am terminat de curăţat totul.

Eram mai epuizată ca niciodată în viaţa mea. Iar o vizită la toaletă mi-a dezvăluit că arătam exact la fel de rău cum mă simţeam. Din fericire, toţi *Cei Neprihăniţi* plecaseră deja. De fapt, plecase cam toată lumea. I-am întâlnit pe Frederic şi pe doamna Owen. El părea sincer surprins să mă vadă încă acolo. Ea părea să fi uitat în întregime de ostilitatea cu care îmi vorbise de dimineaţă. Ori asta, ori nu m-a recunoscut în halul în care arătam şi mi-a urat o Zi a Recunoştinţei foarte fericită.

Mi-am luat rămas-bun de la Cecil şi Emily, iar apoi m-am surprins singură când i-am dat lui Emily cartea mea de vizită şi i-am sugerat să ne mai întâlnim să luăm prânzul împreună.

Mi-a mulţumit şi mi-a promis că mă va suna. Nu eram sigură c-o va face, dar, sincer, chiar voiam asta.

Punând cu hotărâre un picior în faţa celuilalt, m-am dus în camera

voluntarilor să-mi recuperez haina. Era una dintre ultimele agăţate acolo. Încăperea era vraişte. Spre deosebire de bucătărie, nimănui nu-i trecuse prin cap să mănture ori să ducă gunoiul.

Am privit dezaprobator, apoi mi-am reamintit că dereticatul nu era deloc un lucru rău. Însemna patru puncte câştigate uşor.

Am găsit o mătură şi un făraş şi am început să curăţ. Nu mi-a luat mai mult de câteva minute, iar la final camera arăta complet diferit.

Mi-am îmbrăcat paltonul şi am cărat sacul de gunoi, greu de la sticlele de şampanie şi paharele şi farfuriile de unică folosinţă, afară la tomberon, în drum către parcare.

– Jane, nu-i aşa? am auzit dintr-odată.

Bărbatul solid, cam de aceeaşi vârstă cu mine, cu trăsături hispanice, era unul dintre cei cu care luasem prânzul. Nu-mi aminteam numele lui, iar faptul că el îl ştia pe al meu mă cam îngrijora.

– Da, Jane Lofton, am răspuns.

– Te duci spre casă? întrebă el.

– Ăăă... da.

– Lasă-mă să te conduc la maşină. Nu-i cel mai bun cartier să te plimbi de una singură la ora asta.

O luă înainte către parcare.

Bărbatul părea nervos, stânjenit. Cu siguranţă nu era un expert în arta conversaţiei. Dar avea de spus ceva neapărat.

– Voiam să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru Lula, zise el.

– Lula?

– Da, femeia cu care ai vorbit la prânz, Lula Alvarez. Este sora mea.

Îl priveam ca o toantă, încercând să-mi pun creierul în mişcare. Într-un final m-a străfulgerat amintirea femeii grase cu păr bogat şi cu un neg pe obraz.

– Te referi la femeia cu fiicele gemene?

Dădu din cap cu tristeţe.

– Fetele erau lumina vieţii ei, spuse el. Amândouă deştepte şi strălucitoare ca nişte stele. Au fost ucise de un şofer beat cu trei ani în urmă.

Am rămas o clipă stupefiată, fără cuvinte.

– A fost extraordinar că ai stat de vorbă cu ea, că i-ai îngăduit să-şi aducă aminte de ele fără să se gândească la felul în care au murit.

– N-aveam nici cea mai mică idee, am recunoscut eu.

Dădu din cap.

– De aceea a fost extraordinar. Nouă ăstorlalţi, care o iubim pe Lula şi cărora ne e dor de fetele ei, ne e cam greu să ne gândim la ele. Dar tu, tu ai ascultat-o cu mare atenţie şi ai fost bucuroasă şi mândră pentru ea. Familia noastră n-a mai reuşit de foarte mult timp s-o vadă pe Lula astfel, ca odinioară. Voiam doar să-ţi mulţumesc.

– N-a fost mare lucru s-o ascult povestind, l-am asigurat eu.

– Pentru noi a fost un mare lucru, Jane. A fost extrem de important. Astăzi ai făcut o faptă foarte bună pentru cineva cu adevărat special.

Capitolul 8

Săptămânile dintre Ziua Recunoştinţei şi Crăciun au fost pline de ocazii de a face bine. Am început să calculez totalul scorului la sfârşitul zilei, mai întâi stabilindu-mi obiectivul unui minim zilnic de cincisprezece puncte. Cum asta începea să devină din ce în ce mai uşor, m-am străduit să-mi depăşesc constant recordurile. Dar chiar şi în anotimpul cadourilor, actele de generozitate nu erau atât de simplu de realizat.

Făcusem donaţii unei organizaţii care împărţea jucării de sărbători. Banii şi cadourile continuau să curgă. Toată lumea iubeşte copiii. Iar Crăciunul şi copiii erau combinaţia ideală pentru a atinge sufletul celui mai zgârcit Scrooge. Mă simţeam nemaipomenit. Asta până ce am făcut greşeala să fiu prezentă la distribuirea cadourilor.

Probabil de vină era propria mea supraestimare. Îmi închipuiam nişte adulţi modeşti şi recunoscători alegând câte un singur cadou pe care nu şi-l permiteau pentru copilul lor. Însă aproape că am asistat la o răscoală. Venise întreaga familie, fiecare cu propria listă, urlând, împingând, cerând cele mai noi, la modă şi mai scumpe lucruri. Şi pe loc! Oamenii aceia nu aveau toată ziua la dispoziţie să aştepte după nişte voluntari leneşi care nu puteau să le satisfacă rapid cererile.

Copilul angelic şi defavorizat pe care mi-l imaginasem, strângând la piept cu dragoste jucăria pe care nu şi-ar fi putut-o permite niciodată, era de fapt un răsfăţat care urla bătând din picior şi cerând: „O vreau pe aia roşie!“

Ar fi trebuit să fie Jucării pentru Nevoiaşi. Nu mi-a luat mult până la a sugera schimbarea numelui în Jucării pentru Lacomi.

– Nu-i lăsa să te deprime, îmi spuse un voluntar veteran, încercând să mă înveselească după ce un părinte, căruia îi oferisem un CD-player ce avea o marcă nu dintre cele mai populare, mă certase pentru că-i dădusem „gunoiul ăsta împuţit!“

– Nimănui nu-i place să i se dea lucruri din milă, îmi explică veteranul. Prin urmare, ei pretind că este un drept al lor, nu un cadou.

Am decis că oferirea de cadouri oamenilor nerecunoscători care te dispreţuiesc trebuia să aibă un loc în lista mea, aşa că mi-am dat 4,5 puncte.

Deşi, până la sfârşitul zilei, nu mi s-a mai părut atât de apăsător. De fapt, atitudinea şi atmosfera îmi erau chiar foarte cunoscute.

Mi-am amintit de multe sărbători în care scrisorile lui Brynn către Moş Crăciun păreau mai degrabă liste cu cerinţe. În anul în care împlinise şaisprezece ani anunţase că vrea o maşină de teren Humvee roşie. David încercase să o convingă pe cale raţională – cât de incomod ar fi fost pentru pasageri, cât de multă benzină ar fi consumat, cât de dificil ar fi fost s-o parcheze – dar Brynn era fermă.

– Dacă nu-mi iei un Hummer, atunci nu vreau nimic, declarase ea melodramatic. Pentru că nimic altceva nu m-ar face fericită.

I-am cumpărat un Jeep micuţ şi roşu. Era la fel de nepractic ca Humvee-ul, dar nu la fel de mare. Nu i-a plăcut niciodată, nici măcar în prima zi. L-a schimbat după şase luni şi şi-a ales un Mustang roz aprins arătând ca o maşină pe care ar fi condus-o Barbie.

Am conchis că oamenii nevoiaşi erau doar oameni. Iar unii dintre ei, asemenea unor membri ai propriei mele familii, nu aveau o manieră prea elegantă de a primi cadourile.

Petrecerea de Crăciun organizată câteva zile mai târziu pentru infirmi a fost complet diferită. Oamenii cu deficienţe, de la copii mici până la cei foarte bătrâni, păreau încântaţi chiar şi numai pentru că aveau parte de un Crăciun. Au stat şi au privit cu uimire şi atenţie cum un şir de frumuseţi adolescentine cântau şi dansau şi învârteau baghete, perindându-se pe scenă. Apoi şi-au mâncat fursecurile tradiţionale şi şi-au deschis cadourile.

S-au auzit strigăte de bucurie de peste tot în momentul în care fiecare participant a primit câte un tricou roşu pe care scria Crăciun Fericit din partea Mervin County Health and Welfare. Era o gafă de neîntrecut în domeniul modei, dar nimeni nu a observat acest lucru. În câteva secunde, jumătate dintre tricouri erau deja îmbrăcate cu exaltare. Urmăream feţele bucuroase ale invitaţilor şi le ascultam mulţumirile entuziaste, dorindu-mi în secret să am la mine câteva dintre acele CD-playere şi jucării în culori nepotrivite.

Abia mai târziu, pe când mulţimea se împrăştiase, am auzit prima oară de căminul pentru victimele violenţei domestice. Se pare că erau atât de multe femei şi copii care căutau adăpost, încât se cumpărase şi se dăduse în folosinţă un nou spaţiu imobiliar cu numai câteva săptămâni mai înainte.

– Fundaţia a fost atât de ocupată să amenajeze locul şi să nu fie uitat de Crăciun nici unul dintre copii, încât n-a mai avut timp şi pentru decoraţiuni, mă informă o membră din comisia de conducere.

– Mi-ar face plăcere să mă ocup eu de asta, am adăugat eu rapid.

Femeia ezită.

– Adresele refugiilor sunt secrete, mă preveni ea.

– N-aş spune nimănui, am asigurat-o eu.

– Păi, nu vei putea angaja pe nimeni să se ocupe de asta. Dacă te înhami la aşa ceva, vei fi nevoită să o faci singură. Fără nici un altfel de ajutor în afara celui oferit de către rezidenţi.

Mi-a dat numărul de telefon al Lorettei Campbell, persoana de contact, iar în acea după-amiază obţinusem deja permisiunea să mă înfiinţez acolo cu un pom de Crăciun. Aş fi vrut să cumpăr un brad nobil înalt de trei metri şi jumătate, la fel ca acela pe care îl instalasem în propria sufragerie. Dar cu siguranţă nu m-aş fi putut descurca singură cu un copac atât de înalt. Iar Loretta specificase să cumpăr un brad artificial. Nu numai pentru că ar fi fost mai sigur din punctul de vedere al izbucnirii incendiilor, ci şi mai practic. Căminul l-ar fi putut folosi mai mulţi ani la rând.

Eram un pic cam dezamăgită. Brazii artificiali nu se numărau printre preferaţii mei, iar alegerea lor nu im- plica prea multă creativitate. Am cumpărat unul extravagant, îmbrăcat în mătase şi încărcat cu beculeţe în formă de lumânări. M-am consolat însă cu achiziţionarea decoraţiunilor.

Deoarece căminul era ocupat doar de femei şi copii, am hotărât că rozul ar fi fost o culoare potrivită. Nu era tradiţională, dar era, cu siguranţă, festivă. Am cumpărat douăsprezece şiruri de mărgele roz aprins şi mulţi metri de beteală argintie. A fost o operaţiune rapidă şi uşoară, însă am selectat fiecare podoabă în parte şi cu mare grijă.

Am avut nevoie de două zile întregi de cutreierat prin târgurile de Crăciun ca să găsesc tot ce doream. Toate trebuiau să se potrivească deopotrivă cromaticii şi tematicii pe care o alesesem, aceea a mamei şi copiilor.

Piesa principală era o stea roz imensă, dar fragilă, din sticlă suflată, pentru vârful bradului. O zărisem, prăfuită şi uitată pe o etajeră, la etajul al doilea de la Yesteryear Emporium. Am fost încântată s-o mai găsesc încă acolo. Avea câteva crăpături foarte fine, dar acestea nu îi diminuau din frumuseţe sau din personalitate.

Am adus-o la tejghea fără prea mare entuziasm, căci îmi aminteam prea bine ultima întâlnire pe care o avusesem cu proprietarul, fostul meu tovarăş de şcoală. Fusese iritat şi plin de sine, însă reacţia lui era justifi- cată. Fusesem nedreaptă cu el şi voiam să-mi schimb atitudinea. Fără îndoială, individul n-avea de gând să-mi uşureze demersul.

Cea mai bună rezolvare a situaţiei ar fi fost să plătesc preţul cerut fără comentarii sau discuţii. Din nefericire, steaua din sticlă roz nu avea nici un preţ inscripţionat.

L-am găsit fluierând, o deosebire clară faţă de data precedentă când îi vizitasem magazinul.

– Bună dimineaţa, am spus.

– Ah... zise el zâmbind şi înaintând cu greu către mine. E Janey Domschke, sau mai bine spus doamna... ah, doamna...

– Lofton.

– Doamna Lofton, repetă el. La ce ispravă competentă şi nemaiîntâlnită în domeniul cumpărăturilor v-aţi înhămat în această dimineaţă?

Dispoziţia lui veselă şi cuvintele cu iz de tachinare contrastau acut cu ultima noastră întâlnire, dar eu nu eram interesată să încep nici un fel de discuţie între patru ochi cu el.

– Vreau să cumpăr asta, dar nu are preţul afişat, am afirmat cu simplitate.

Ridică podoaba şi se uită la ea în mod critic pentru câteva clipe.

– Ce e asta? întrebă el.

– E un ornament de pus în vârful bradului de Crăciun.

– Chiar aşa?

Examină gaura din capătul obiectului şi se încruntă.

– Cam cât valorează o chestie ca asta? se interesă el.

Nu ştiam cu exactitate. Era o piesă ce data din anii şaizeci, făcută pentru unul dintre acei copaci din metal argintiu, primii din specia pomilor artificiali. Nu era genul de lucru care să placă multor oameni. Bănuiam că valoarea sa nu putea depăşi cincizeci de dolari. Dar nu era responsabilitatea mea să-i evaluez inventarul.

– Vreau doar să o cumpăr. Nu contează cât costă.

– Bine, zise el, aprobând lent din cap. Douăzeci de mii de dolari.

– Poftim?

– Ai spus că nu contează cât costă. Din câte ştiu eu, ar putea fi o piesă art déco inestimabilă.

– Nu e, l-am asigurat eu. Este suflată manual, ceea ce e un lucru bun, dar nu e chiar atât de veche sau de demnă de a fi colecţionată.

– De unde să ştiu eu asta?

– Pentru că ţi-am spus eu.

– Şi pot avea încredere în tine, Janey?

Iată şi frecuşul. Sincer, n-ar fi putut. Cel puţin în adolescenţă. Acum însă, lucrurile stăteau altfel.

– Bine, e timpul confidenţelor, am anunţat eu curajoasă. Cumpăr lucruri de-aici de la tine de ani de zile. Mă mândream cu faptul că luam obiecte minunate la preţuri de nimic.

Nu păru nici şocat, nici mâniat. Maşinaţia mea secretă se pare că nu-l surprindea defel.

– Nu cred că ţi-a fost chiar atât de greu, comentă el.

– Păi, nu, acum că ai adus vorba, cred că nu mi-a fost, am spus. În mare parte a timpului aş fi putut, probabil, să fur şi să scot o nicovală pe uşa de la intrare şi tot nu ţi-ai fi dat seama.

Făcu o grimasă îndurerată.

– Sunt vinovat, recunoscu el.

– Oricum, nu mă mai interesează să fac aşa ceva.

– De ce nu? Ai renunţat filosofia consumeristă?

– Nu chiar.

Stăteam acolo şi îl priveam, întrebându-mă cum i-aş fi putut explica. N-aş fi vrut nici în ruptul capului să recunosc în faţa unui străin că ajungerea la un pas de moarte mă transformase şi că făcusem o promisiune disperată.

– Poţi să ai încredere în mine, am spus, hotărâtă să transform vorbele în realitate.

– Scott, îmi reaminti el.

– Poţi avea încredere în mine, Scott.

– Dacă îmi spui tu asta, Janey, zise el, atunci aşa să fie.

Ridică sticla roz.

– Cât?

– Cincizeci de dolari.

Am părăsit magazinul mulţumită şi mândră de mine. Şi eram entuziasmată de planurile mele pentru brad. Aceste femei şi copiii lor nu văzuseră probabil niciodată în viaţă un pom de Crăciun care să fie cu adevărat o operă de artă decorativă. Încă îmi puteam aminti cu dispreţ brazii de prost gust din casa copilăriei mele. Nişte boscheţi mici şi verzi, cocoţaţi pe masă în faţa ferestrei din sufragerie. Erau împodobiţi anual, târziu şi în grabă, cu decoraţiunile multicolore ieftine, luate de la magazinul din colţ. Mama mea părea întotdeauna un pic stânjenită de Crăciun. Ca şi cum ar fi accentuat mai puternic decât de obicei lipsa unei familii şi a prietenilor.

Aveam de gând ca aceste mame şi copiii lor, care în mod cert simţeau lipsa familiei şi a prietenilor în timpul acestei sărbători, să aibă mai mult decât un brad fusiform de nici un metru, de care să se bucure şi în jurul căruia să sărbătorească.

Am încărcat podoabele, umplând portbagajul Z3-ului. În ultima clipă am adăugat şi o cutie de bastoane mari şi roz de zahăr. Am tras capota şi am aşezat cutia dreptunghiulară cu bradul în scaunul pasagerului de lângă mine, având grijă să o fixez cu centura de siguranţă.

Am ajuns la ţanc. Loretta, împreună cu şase feţişoare ce aşteptau cu sufletul la gură, m-au întâmpinat la uşă.

– Suntem atât de fericiţi! mi-a spus ea.

Mi-aş fi putut da seama de asta după primirea zgomotoasă, gălăgioasă.

– Nu mai fericiţi ca mine, am asigurat-o eu. Şi am o mare surpriză.

– Şi noi avem o sup-puiză! declară o fetiţă cu nasul plin de pistrui căreia îi lipseau dinţii din faţă.

S-au făcut prezentările. Copiii erau de toate culorile. Fetiţele aveau vârste variate, de la bebeluşi la preadolescente. Băieţii aveau toţi mai puţin de zece ani. Majoritatea femeilor erau tinere, dar unele dintre ele erau de aceeaşi vârstă cu mine, iar una mi-ar fi putut fi mamă. Mă aşteptasem să fie timide, umile, chiar fricoase. Nu asta a fost impresia pe care mi-au lăsat-o. Şi, dacă m-aş fi gândit mai bine, ar fi trebuit să-mi dau seama că era nevoie de un curaj nemaipomenit să fugi din calea abuzurilor şi să cauţi un adăpost.

Eu şi Loretta am fost nevoite să aducem bradul din maşină singure, fără ajutorul rezidenţilor. Aflasem că femeile şi copiii nu trebuiau să fie văzuţi în curtea din faţă. Ceea ce făcea refugiul sigur era faptul că soţii lor nu ştiau unde se află. Un gard înalt în spatele clădirii înconjura o curte pentru odihnă şi fumat şi un loc de joacă pentru copii, păstrând anonimatul locatarilor.

– Credeam că aveţi mai multe femei, i-am spus.

– Avem, zise ea. Şi vom avea. În apropierea Crăciunului, soţii şi prietenii se comportă mai bine. Femeile visează la un nou început. Vor ca ele şi copiii

lor să aibă parte de un Crăciun frumos în familie, cu tradiţii fericite şi momente Kodak.

– Asta e minunat.

Loretta clătină din cap.

– Sărbătorile aduc invariabil dezamăgiri, băutură şi, într-un final, şi mai multe abuzuri. Până în după-amiaza de douăzeci şi cinci o să se cam umple spaţiul. Înainte de Anul Nou vom da pe dinafară.

– E groaznic!

Ridică din umeri.

– Nu avem control asupra acestor lucruri. Tot ce putem face e să încercăm să le oferim cel mai bun Crăciun posibil.

Eram hotărâtă să mă implic din tot sufletul.

Când am dus cutia dreptunghiulară înăuntru, toată lumea a participat la deschiderea ei, copii mari, copii mici, mame. Bineînţeles, aveam de gând să păstrez cutia ca să depozitez bradul în ianuarie, dar despachetatul febril m-a făcut să-mi schimb rapid părerea.

Fusese distractivă chiar şi scoaterea bradului din cutie. Odată ce l-am împrăştiat în bucăţi pe podeaua din sufragerie, am început să citesc instrucţiunile. Însă acest lucru nu era neapărat necesar. Una dintre mame, Nedra, o femeie tânără, foarte slabă, de aproape treizeci de ani, cu siguranţă nu văzuse nimic la viaţa ei ce n-ar fi putut asambla. Fără ezitare sau greşeală, în zece minute l-a montat, l-a aşezat la locul lui şi a aprins beculeţele.

Copiii începură să aplaude, împreună cu noi, ceilalţi. Nedra a făcut o plecăciune teatrală, lucru care a părut să-i încânte şi mai mult pe cei mici.

– Acum vreţi să-i arătaţi doamnei Jane ce aţi pregătit pentru brad? îi întrebă Loretta pe copii.

Micuţii nu avură nevoie de altă încurajare şi năvăliră zgomotos din cameră, întorcându-se rapid încărcaţi cu decoraţiuni de Crăciun.

– Uite ce am făcut! Uite ce am făcut!

Erau clopoţei făcuţi din pahare de polistiren şi lanţuri din hârtie creponată roşie şi verde. Unii îşi acoperiseră bilele Pokemon de plastic cu sclipici. Alţii decupaseră reni din felicitări de Crăciun ca să îi agaţe cu panglici. Mai erau şi omuleţi de zăpadă făcuţi din vată şi stele din macaroane şi lipici.

– Am lucrat toată ziua, îmi spuse fetiţa pistruiată, fără dinţi.

– Eu singur le-am decupat pe toate, mă informă Jarone, un băieţel negru cu obrajii bucălaţi.

Mamele erau la fel de mândre precum copiii lor.

– Cred că podoabele sunt cât se poate de drăguţe, le asigură cea mai vârstnică femeie din grup pe cele mai tinere. Este un lucru nou care nu le va aminti copiilor prin nimic de Crăciunurile anterioare.

Cuvintele sale făceau aluzie la amintiri neplăcute la care nu voiam nici măcar să mă gândesc.

– Discutaserăm despre o chetă pentru cumpărarea podoabelor, îmi explică încet o brunetă solidă cu un bebeluş în braţe. Dar am vrut să folosim banii

pentru a cumpăra ceva de Moş Crăciun. Ultima frază fusese adăugată în şoaptă, pe furiş.

– Am înţeles că se vor da cadouri, am spus.

– O, da, desigur, răspunse ea.

O altă persoană de lângă ea intră în vorbă:

– Agenţia are grijă ca fiecare dintre ei să primească ceva frumos, zise ea. Dar n-ar fi Crăciun dacă nu le-am lua şi noi câte ceva copiilor noştri.

Părul femeii era de un roşu aprins, o nuanţă ce nu se găsea natural, şi îi lipseau dinţii, la fel ca şi fetiţei sale pistruiate, însă vorbea cu o demnitate calmă ce contrasta cu aspectul ei fizic.

Copiii întâmpinau probleme din cauza lungimilor prea mari ale şiragurilor de floricele de porumb. Preadolescenţii mai mari încercau, fără prea mare succes, să le înfăşoare în jurul crengilor de sus ale bradului. În cele din urmă, Loretta interveni cu un pic de autoritate şi cu o scară şi ajută la distribuirea egală a decoraţiunilor până în vârf.

Floricelele de porumb arătau surprinzător de bine. Ieşeau în evidenţă mai bine decât ar fi făcut-o beteala strălucitoare, sintetică.

Shanekwa, mama băieţelului negru cu obraji durdulii, veni din sala de mese ţinând în mână cel mai important element creat de copii. Se auziră „uu“-uri şi „aa“-uri din toate direcţiile la vederea unui înger confecţionat din farfurii de hârtie.

O farfurie împăturită ţinea loc de mantie somptuoasă. O alta era tăiată în două, jumătate fiind utilizată pe post de aripi argintii, acoperite cu sclipici. Cealaltă era îndoită sub formă de mâini ce erau capsate cu o carte de rugăciuni în miniatură, făcută dintr-o cutie de chibrituri. Sclipiciul auriu împodobea aureola din carton ce stătea confortabil pe capul dintr-o lingură de plastic cu ghirlande lungi şi ondulate din panglică galbenă. Faţa îngerului era lipită şi nu foarte senină, desenată cu carioci de către vreun absolvent al şcolii de artă portretistică „Emoticon“. Însă nu părerea mea era cea care conta.

– E frumos, şopti o voce măruntă, aproape copleşită.

– Va fi pus fix în vârful bradului, anunţă Shanekwa, înmânându-i comoara Lorettei, care se afla încă pe scară. Va veghea asupra acestui Crăciun la fel cum îngerii adevăraţi veghează întotdeauna asupra noastră.

Cu ajutorul unor fâşii din pungi de gunoi înnodate, Loretta reuşi să fixeze îngerul în vârful pomului.

Coborî scara şi făcu câţiva paşi în spate. Cu toţii aveam posibilitatea de a examina amănunţit ornamentele.

– Spuneai că ai o surpriză? mi se adresă Loretta.

Am rămas o clipă fără cuvinte. Nu prea ştiam ce să spun.

– A... da, da, am bâiguit într-un final. Este chiar afară.

Am privit lung încă o dată copacul, apoi m-am dus la maşină, încă neştiind ce să fac. Am luat cheile din buzunarul de la jachetă, am deschis portbagajul şi m-am holbat înăuntru. Frumoasele şiraguri de mărgele roz, metrii de beteală extravagantă, ornamentele scumpe şi incomparabila stea de sticlă

suflată mă aşteptau cuminţi.

Ar fi fost un pom de Crăciun atât de frumos – într-o revistă de decoraţiuni.

Într-un colţ al portbagajului, aproape uitată, era achiziţia făcută în ultimul moment. Am înşfăcat punga şi m-am grăbit înapoi înăuntru.

– Ce e un brad de Crăciun, am anunţat eu grupul ce aştepta cu nerăbdare, fără bastonaşe din zahăr?

Se auzi un răcnet de bucurie din partea copiilor când am deschis punga şi le-am oferit-o.

– E destul pentru toată lumea, am asigurat eu mâinile mici şi dornice care se întindeau către mine.

– Vor arăta atât de drăguţ în brad, le spuse mama cu părul roşu.

– Şi vor fi şi gustoase, contribui micuţa ei fată pistruiată.

– Aşadar ce-ai făcut cu zorzoanele tale roz de lux? mă întrebă Chester după ce i-am relatat povestea la sfârşitul aceleiaşi săptămâni.

– Am mers cu maşina până la Jucării pentru Lacomi şi le-am lăsat acolo. Sunt sigură că vor avea fix culoarea greşită pentru vreo familie nefericită.

Râse.

– Ăsta-i unul dintre lucrurile care-mi plac la tine, Jane Lofton, zise el. Nu laşi niciodată sentimentele să depăşească în importanţă cinismul.

– Multă lume n-ar considera asta o virtute, am precizat eu.

Ridică din umeri.

– Cred că atâta timp cât nu uiţi complet de sentimente, o să-ţi fie bine.

Eram aşezată în scaunul lui, care era tras aproape de pat. El, după propriile-i mărturisiri, tocmai încerca să depăşească un episod de gripă. Deşi nu tuşea, nu strănuta şi nu era ameţit – simptomele tipice ale gripei, din ce ştiam eu –, părea totuşi palid şi zicea că nu prea se simţea în stare să se ridice din pat.

Mă sunase să îmi spună să nu vin pentru că era contagios, dar eu apărusem oricum, nedorind să ratez ocazia de a-i da cadoul de Crăciun.

Îl făcusem eu însămi, folosind, cel puţin parţial, ceea ce învăţasem la cămin. Era un brăduleţ artificial de patruzeci şi cinci de centimetri, cu beculeţe. În loc de podoabe exorbitante îl decorasem cu darul preferat al destinatarului. Cumpărasem un săculeţ de batoane Snickers în miniatură, cu înveliş roşu şi verde, şi făcusem câte o gaură pe marginea fiecărei învelitori, agăţându-le de brad cu panglici.

Chester fu încântat la vederea pomului. L-am aşezat pe masă, alături de patul său, şi l-am băgat în priză. Râse, încântat ca un copil.

– Voiam să-ţi iau ceva ce îţi doreai mereu, i-am spus. Iar acesta e singurul lucru pe care ştiu că-l vrei cu adevărat.

Se întinse şi îmi bătu uşor mâna.

– Eşti bună cu mine, Jane Lofton, zise el. Şi cred că eşti bună şi pentru mine, de asemenea.

Era un compliment minunat. Şi l-am primit cu întreaga recunoştinţă de care eram capabilă.

– Sentimentul e reciproc, Chester. Nu sunt o persoană într-atât de cordială încât să te tot vizitez dacă nu mi-ar face plăcere acest lucru.

– O, n-aş fi atât de sigur. Din câte aud, începi să devii o binefăcătoare veritabilă.

Amândoi am râs la acel comentariu.

Zâmbetul îi pieri o secundă mai târziu, când intră asistenta.

– Trebuie să fac o mică înţepătură, explică ea.

Îi luă mâna lui Chester şi, fără nici un avertisment, îl înţepă în deget cu un ac micuţ.

Nu făcu nici o grimasă şi nu scoase nici un cuvânt. Asistenta menţinu acul până ce se formă un strop de sânge pe care îl întinse pe o lamelă din plastic.

– Asta-i tot, anunţă ea, ca şi cum înţepatul oamenilor ar fi fost o activitate de rutină, iar atunci se grăbea.Vai, uită-te la asta, adăugă femeia cu o mică ezitare în glas, când observă brăduţul. Privi înspre mine. Ce idee drăguţă!

– Mulţumesc, am spus eu.

Chester părea ciudat de nervos, aproape vinovat, fără să ne privească nici pe mine, nici pe asistentă.

– Este o atenţie pe care am adus-o să-i înfrumuseţez camera lui Chester, am continuat.

– Şi chiar asta şi face, zise ea. Deşi nu ştiu dacă e o idee bună să stea chiar aici, lângă patul lui.

Vorbele sale m-au luat prin surprindere, însă am presupus că era vorba de vreun regulament de siguranţă legat de ornamentele de sărbători în cameră. Înainte să pot întreba, Chester i se adresă asistentei:

– De ce nu-l iei în camera de zi? În felul acesta, toată lumea se poate bucura de el.

– Aşa voi face, încuviinţă ea şi se aplecă imediat să-l scoată din priză. Să aveţi o vizită plăcută. Şi Cră- ciun Fericit!

Ultima urare îmi era destinată, dar nu mă simţeam prea fericită văzând cum căra afară din cameră cadoul meu pentru Chester.

– Ce-a fost chestia asta cum că „toată lumea să se bucure de el“? l-am întrebat eu. Tu eşti imobilizat la pat şi n-o să apuci să-ţi iei partea.

– O, sunt sigur că mă vor duce în camera de zi de Crăciun.

– Nu e pericol de incendiu, am ţinut să-l asigur. Chiar dacă s-ar produce vreun scurt-circuit la becuri, materialul din care e făcut nu e inflamabil.

Chester mă privi ciudat, apoi dădu din cap, dar încă părea destul de circumspect. Se prefăcea de minune, râzând într-un fel care nu părea pe deplin autentic.

– Asistenta are probabil dreptate, zise el. N-ar trebui să acaparez toate dulciurile. Sunt sigur că unele persoane de pe-aici nu primesc nimic.

Răspunsul nu mă satisfăcea în întregime, dar l-am acceptat. Numai pentru că era clar că asta voia Chester.

– Aşadar povesteşte-mi despre planurile tale de sărbători, mă invită

bătrânul meu amic.

– Brynn vine acasă până la urmă. David şi cu mine suntem amândoi foarte entuziasmaţi. Îmi spune de luni întregi că n-are de gând să vină. Dar, într-un fel sau altul, David a convins-o.

– Asta-i minunat, se bucură el. Când soseşte?

– Mâine. Ar trebui să mergem la petrecerea de Crăciun de la club, dar am discutat cu David şi vom rămâne acasă în seara când ajunge Brynn.

Dădu din cap.

– Mi-ai spus că nu-i prea place la club.

– Deloc. Îl urăşte şi se plânge pentru fiecare clipă pe care e obligată s-o petreacă acolo.

– Atunci faptul că rămâneţi acasă e, probabil, cea mai bună idee, comentă el.

– Da, ştiu că aşa e, deşi această petrecere este cel mai mare eveniment al anului. Toţi prietenii noştri se vor întreba unde suntem.

– Prietenii adevăraţi îţi vor înţelege nevoia de a fi împreună cu fiica ta.

– Aşa e. Brynn nu va sta acasă decât patru zile.

– Asta e toată vacanţa ei?

– O, nu, şcoala începe de-abia peste o lună, dar s-a dus în Manhattan o săptămână să facă nişte cumpărături. După Crăciun vrea să meargă la schi în Colorado împreună cu prietenii ei. Apoi vor zbura cu toţii către Belize să petreacă Anul Nou. Va rămâne acolo câteva zile, după care se va întoarce direct la şcoală.

– Pare a fi ocupată, remarcă Chester. Şi are mulţi prieteni.

– Poate aşa este, am admis. Sunt bucuroasă că pot să-i ofer fiicei mele o experienţă minunată de Crăciun. Vreau să fie cea mai frumoasă sărbătoare pe care a petrecut-o vreodată.

Chester ridică din sprâncene la auzul acestor vorbe, dar nu făcu nici un comentariu.

– Ce planuri aveţi? se interesă el.

– Păi, am început eu, cred că o sărbătoare tradiţională ar fi cea mai bună. Bradul va avea toate ornamentele ştiute de ea. Voi avea ilex şi vâsc şi voi agăţa şosete de poliţa de deasupra şemineului. Desigur, vom avea un ospăţ mare de Crăciun, cu toate mâncărurile ei preferate. Şi vom petrece ziua în linişte, ascultând colinde la radio.

– O, asta sună foarte frumos, exclamă Chester cu mare sinceritate.

– Sper că-i va plăcea. Adoră jocurile puzzle, aşa că am cumpărat unul minunat, tridimensional, cu imaginea catedralei Notre Dame. Am să-l pun în sufragerie, unde vom putea lucra cu toţii la asamblarea lui. Vreau să mă dedic întru totul ei şi lucrurilor care îi sunt pe plac.

– Ştii, desigur, că te iubeşte, zise el.

Îmi plăcea cum suna, dar nu eram sigură că era adevărat. Am ridicat din umeri.

– Urăsc faptul că nu te simţi îndeajuns de bine cât să vii la noi acasă de

Crăciun, i-am spus. Abia aşteptam să te scot de-aici. Şi mi-aş dori ca Brynn să te cunoască.

– Şi mie mi-ar plăcea s-o cunosc.

– Anul viitor trebuie să vii.

Chester nu răspunse, doar zâmbi.

– Nu-mi place gândul că-ţi vei petrece sărbători- le singur.

– Nu sunt niciodată chiar atât de singur, mă corectă el, apoi indică o etajeră din spatele meu. Poţi să dai tu alea jos pentru mine, Jane?

M-am dus la locul indicat. Două felicitări de Crăciun erau proptite în picioare ca nişte trofee câştigate cu greu şi infinit de preţioase. Una era lucioasă, de un roşu aprins, imprimată cu un brad verde de Crăciun, decorat cu păsărele. Cealaltă înfăţişa scena Naşterii, cu ieslea, solemnă şi stilizată, în întregime albă, în afara stelei de pe cer şi a aureolei ce înconjura capul copilului.

I-am dus felicitările lângă pat, dar, când i le-am întins, Chester a clătinat din cap.

– Citeşte-mi-le, comandă el.

Am deschis-o întâi pe cea albă. Tipăritura era la fel de elegantă şi de scumpă precum sugera exteriorul.

Am citit cu voce tare: „Iar el va fi numit Minunatul, Împăciuitorul, Atotputernicul Dumnezeu, Tatăl Etern, Prinţul Păcii“. Dedesubt, cu litere mai mari şi în relief, stătea scris: „Familia Staten“.

– Asta e de la nepotul meu, Ches Staten, mă lămuri Chester.

– Îl cheamă la fel ca pe tine, am observat.

Chester încuviinţă.

– Da, tatăl lui şi cu mine am fost foarte apropiaţi. Tot încerc să-mi amintesc numele.

– Numele?

– Are doi fii şi nu pot sub nici un chip să-mi amintesc numele nici unuia dintre ei, oftă bătrânul. Iar nevasta lui e ori Eva, ori Ida, ori Ada, cam aşa ceva. Dădu din cap. M-am gândit toată săptămâna şi tot nu-mi vin în minte numele lor. Este unul dintre lucrurile pe care le urăsc la bătrâneţe.

Am privit felicitarea. Nu exista nici un indiciu cu privire la numele copiilor.

– Citeşte-o pe cealaltă, zise el.

Am deschis-o pe cea roşie.

Deasupra versului tipărit era o formulă de adresare în cerneală albastră: „Pentru Unchiul Chester“, am citit eu cu voce tare, deja cu sentimente mai bune. „Păsărelele cântă, clopotele bat, se aud cântece care vestesc bucuria Crăciunului.“

Dedesubt, expeditorul scrisese: „Multă dragoste şi un Crăciun Fericit!“ Apoi urmau semnăturile caligrafiate cu patru tipuri diferite de scris: „Molly, Mike, Megan şi Maddy“.

– Molly e nepoata Verei, îmi spuse Chester. Trăieşte la nord, în New

Jersey, şi s-a măritat cu un tip pe care-l cheamă Michael McGarrity.

– Par foarte de treabă, am comentat, uitându-mă în jos la felicitarea din mâinile mele.

– Cu siguranţă, aprobă Chester. Nu i-am cunoscut soţul niciodată, bineînţeles, şi nici pe fetele ei. Drept să-ţi spun, n-am mai văzut-o pe Molly de când era adolescentă. Nu trebuie să fi avut mai mult de şaisprezece sau şaptesprezece ani, probabil, dar era tare drăguţă, aşa, ca tine.

Am primit complimentul cu un zâmbet.

– Cât despre Ches, l-am văzut abia acum doi ani, urmă el. Când m-am îmbolnăvit, nu aveam pe cine altcineva să sun.

– Aşadar a venit să te viziteze, am spus.

Chester încuviinţă.

– A avut grijă de tot în mai puţin de o săptămână. Cât timp eram în spital mi-a vândut casa, mi-a găsit camera asta de-aici şi m-a ajutat să-mi mut toate lucrurile.

– A fost... frumos din partea lui, am rostit eu puţin nesigură.

– A fost cel mai bun lucru care se putea face, zise Chester cu resemnare. Presupun că n-aş mai fi putut sta acolo de unul singur.

Ştiam că fusese alegerea corectă. Puteam vedea dovada în faţa ochilor. Chester nu era în măsură să aibă singur grijă de el. Nepotul său îl mutase la Bluebonnet deoarece încercase să facă un lucru bun. În acel moment, însă, nu părea atât de bun. Dar ce-ar fi putut face ruda sa? Ce aş fi făcut eu? Nu eram capabilă să răspund la vreuna dintre aceste întrebări.

O jumătate de oră mai târziu, în timp traversam holul în drum spre ieşire, am zărit brăduţul cu miniaturile Snickers pe tejgheaua din zona asistentelor. După numărul de fundiţe goale ce atârnau de crengi, îmi puteam da seama că dulciurile dispăreau rapid. M-am înfuriat. Era cadoul meu pentru Chester. Asistenta nu avea dreptul de a şi-l însuşi în acest fel.

Am urcat în maşină şi m-am dus la o benzinărie din apropierea intrării pe autostradă. Înăuntru am examinat rafturile cu dulciuri. Mi-a luat câteva minute, dar am găsit ceea ce căutam – un baton Snickers imens. L-am cumpărat şi m-am întors la maşină. Aveam în portbagaj câteva cadouri împachetate festiv, pe care aveam de gând să le dau în acea după-amiază. Am scos cu grijă hârtia în care era ambalat un cadou şi am folosit-o să împachetez, destul de stângaci, batonul de ciocolată.

Simţindu-mă foarte hotărâtă şi îndreptăţită, m-am întors la azil. Chester avea să petreacă Crăciunul singur, în compania a două felicitări, dar nu avea să renunţe la unicul său cadou.

Uşa de la camera sa era, în mod neaşteptat, în- chisă. Fără să stau pe gânduri, am deschis-o şi am dat buzna înăuntru.

El era întins pe pat, întors pe o parte. Cearşaful era dat în lături, scoţând la iveală spatele desfăcut al unui halat de spital şi un corp slab, bătrân, gol, în afara bandajelor de pe picioare. Asistenta îi administra o injecţie în şoldul osos.

Ea se întoarse către mine şi îmi aruncă o privire, surprinsă de intrarea

mea bruscă.

– Mă scuzaţi, am murmurat, încercând imediat să mă retrag.

– O, intră, drăguţă, îmi spuse ea. Am terminat aici.

Între eforturile sale pe jumătate interesate şi cele ale lui Chester, demnitatea bărbatului fu restabilită în câteva clipe. Dar eram stânjenită, la fel cum părea şi el.

– Îţi dau antibiotice?

Era în egală măsură o afirmaţie şi o întrebare.

– Antibiotice? O, da, era... era o injecţie antigripală, zise el.

Am dat să-l corectez. Un antibiotic este extrem de diferit de o injecţie antigripală, însă am decis că explicaţia nu merita efortul.

– Ţi-am adus alt cadou, pentru că Sora Hrăpăreaţă a decis să-şi însuşească bradul tău de Crăciun.

I-am înmânat batonul împăturit în grabă, iar el îl deschise.

– Ăsta e cel mai mare baton Snickers pe care l-am văzut vreodată! exclamă el.

– E Crăciunul, i-am spus.

Capitolul 9

Avionul lui Brynn avea întârziere. Aşteptam de peste două ore într-un aeroport aglomerat, dar eram foarte fericită, nerăbdătoare să o văd. Dacă exista cineva în viaţa mea pentru care aş fi vrut să fac o faptă bună, acel cineva era fiica mea, Brynn. Nu fusesem chiar o bestie, dar nu fusesem nici numai lapte şi miere. Îmi doream o şansă să fac mai mult bine pentru unicul meu copil.

Părea că trecuse o viaţă de când plecase, iar când am zărit-o trecând de poartă, de-abia am recunoscut-o. În toamnă, părul ei fusese, în cea mai mare parte a timpului, necoafat. Era şaten-închis, apropiat de culoarea mea naturală, şi îl purta lung şi strâns în coadă la spate. Exceptând uniforma şcolară, se îmbrăca numai în haine lăbărţate, fără formă. Faţa ei nu avea nici un pic de machiaj.

Tânăra care coborâse din avion era blondă platinată, îmbrăcată cu o fustă scurtă din spandex şi cu un pulover ce stătea strâns pe silueta ei atrăgătoare, de nouăsprezece ani. Era dată cu destul rimel cât să fie confundată cu soţia unui predicator evanghelist de la televiziune.

– Brynn?

Era, desigur, imposibil să nu-mi recunosc propria fiică, dar întrebarea sugera uimirea mea totală.

– Bună, mamă.

Rostise cuvintele fără urmă de emoţie. Părea atât de ma- tură, o tânără adultă stăpână pe sine şi sofisticată. Am tresărit când am descoperit că nu-mi găseam cuvintele.

– Lasă-mă să-ţi duc asta, am spus într-un târziu, oferindu-mă să-i car bagajul de mână în timp ce ea îşi ţinea laptopul.

Am luat-o spre holul principal.

– Ai avut un zbor plăcut?

Îmi aruncă o privire enervată.

– Mamă, avionul a fost plin ochi din cauza sărbătorilor şi am avut întârziere de două ore. Tu ce crezi?

– Cred că eşti, probabil, epuizată, am răspuns. Când ajungi acasă poţi să te scufunzi în cadă cât vrei, apoi să aţipeşti un pic înainte de cină.

Dădu din cap, dar nu mai zise nimic. Conversaţia avu de suferit în timp ce ne strecuram prin mulţimile de călători şi ne feream de cărucioarele pentru transportul infirmilor.

Când am ajuns la secţiunea de ridicare a bagajelor, nu avu încotro şi se opri. Deasupra benzii transportoare era listat zborul ei, dar banda nu se mişca încă. Brynn se sprijini de un stâlp.

Stând într-un picior, îşi contracta glezna ca şi cum ar fi încercat să scape de un cârcel.

– Pantofii sunt noi? am întrebat.

Brynn mă privi cu o expresie ce transmitea în mod clar nerăbdare.

– Bineînţeles că sunt noi, mamă, zise ea. De-abia m-am întors dintr-o călătorie de cumpărături.

– O, da, ai dreptate.

Era obosită, iritată, iar eu reprezentam cea mai apropiată ţintă. Eram hotărâtă să n-o iau ca pe un atac personal.

– Îmi place noua ta înfăţişare, am spus, bazându-mi părerea nu pe stilul de modă în sine, ci pe impresia optimistă că îşi găsise propriul stil. Aerul de o depravare studiată era atunci foarte la modă printre tinere. Dacă Brynn avea de gând să se îndrepte în direcţia aceea, n-aveam nimic împotrivă.

– La cum te ştiu, probabil crezi că voi deveni obsedată de propria mea persoană, bombăni ea.

Nu am protestat împotriva acelei remarci. Nu era în întregime dreaptă, dar tind să consum destul de mult timp şi bani ocupându-mă de propria-mi înfăţişare.

– Nu sunt deloc ca tine, continuă Brynn. Te simţi ameninţată de asta, nu-i aşa?

Nu-mi dădu posibilitatea să-i răspund.

– Doctorul Reiser mi-a spus că ai să te simţi ameninţată.

Afirmaţia fu rostită pe un ton atât de conflictual, încât părea să fi fost lansată de un interlop ce-i defăima pe părinţii unui rival.

– Şi eu merg la propriul meu terapeut, am declarat în apărarea mea.

– Este un prim pas, mamă, comentă Brynn cu un aer superior.

Am decis că era mai curajos să schimb subiectul.

– Eu şi tata suntem foarte încântaţi că ai venit acasă.

– Păi e bine că cineva dă doi bani, zise ea. Acum sunt mult prea obosită să-mi pese unde sau cu cine sunt.

Ca să scoată şi mai tare în evidenţă adevărul spuselor sale, se sprijini şi mai abitir de stâlp, lăsându-şi umerii să atârne epuizaţi.

– O să ai parte de odihnă cât timp vei sta acasă, am asigurat-o eu. Nu vei fi nevoită să te gândeşti la nimic altceva decât la repaus şi relaxare.

– Brynn? Brynn Lofton? Tu eşti?

Întrebarea venise din partea unei blonde micuţe şi vioaie, îmbrăcată cu nişte pantaloni de piele cu talie joasă şi un tricou decoltat cu paiete.

– Kasey! ţipă Brynn încântată în timp ce sări în picioare, ajungând din

nou la înălţimea ei normală. O, speram să te văd de sărbători.

Încercam să nu-mi las falca să cadă la pământ în timp ce o priveam pe Brynn îmbrăţişându-şi prietena din liceu. Kasey Carlisle fusese şefa de promoţie de modă veche, mereu cu nasul în cărţi, a liceului St. Mary.

– Cum e la MIT? o întrebă Brynn.

– Din punct de vedere intelectual, e extrem, răspunse ea. Iar ca să faci rost de tipi, e cât se poate de simplu.

– Sunt foarte geloasă! exclamă Brynn. Simmons e atât de plin de lesbiene, încât îmi petrec jumătate din timpul în care sunt trează căutând XY-uri. Iar ce se găseşte e la standarde deplorabile.

– Clasic, aprobă prietena sa.

Cele două începură să discute cu entuziasm.

Mama lui Kasey, al cărei soţ bancher era puţin prea plictisitor pentru a avea o viaţă socială, dădu politicos din cap către mine. Nu fuseserăm niciodată nimic mai mult decât cunoştinţe pasagere, dar acum, pentru o clipă, am avut în comun fascinaţia faţă de acest cuplu transformat în mod straniu.

Întâlnirea cu Kasey reuşise măcar să o scoată pe Brynn din toanele ei proaste. Dar, în acelaşi timp, o scosese şi din casă pentru restul zilei. Mă rugase să o las în faţa porţii familiei Carlisle, unde Kasey o aştepta deja cu motorul SUV-ului pornit.

Am condus singură înapoi acasă şi am descărcat abătută bagajele. Niciodată nu fusesem una dintre acele mame-martir. Nici măcar în perioadele cele mai proaste ale relaţiei mele cu Brynn nu permisesem ca viaţa să-mi fie controlată de toanele copilului meu.

În acea zi însă, se întâmplase chiar asta şi nu eram capabilă sau nu voiam s-o opresc. Mă gândeam la pro- pria-mi mamă care, probabil, se răsucea în mormânt. Niciodată, în toţi anii petrecuţi împreună cu ea, preferinţele mele nu trecuseră pe primul loc. Desigur, mama voia ce era mai bun pentru mine. Şi avea grijă să vreau şi eu acelaşi lucru.

În acel moment îi invidiam certitudinea. Nu aveam nici cea mai mică idee care ar fi putut fi cea mai bună opţiune pentru Brynn.

Dintr-odată, casa îmi părea nespus de mare şi de goală. De obicei, chiar şi singură, nu-mi dădeam seama de faptul că patru sute de metri pătraţi erau un spaţiu personal mult prea mare. Cu Brynn în oraş, dar nu acasă, mă simţeam stingheră.

Îmi luasem întreaga zi liberă pentru sosirea ei. Comandasem de la Le Parapluie mâncarea ei preferată, *merluza del vasco*. Aş fi putut pune totul la frigider şi avea să fie la fel de bun şi mâine, am încercat să mă conving.

L-am sunat pe David să-l înştiinţez că Brynn ajunsese cu bine acasă.

– Cred că asta ne lasă timp să mergem la petrecerea de Crăciun de la club, i-am spus.

– Du-te tu fără mine, sugeră David cu nerăbdare. Probabil că o să am un meci în patru.

– Bine, am răspuns, fără a mă mai osteni să-i precizez că terenul de golf

nu are lumini pentru partide nocturne. Dar *vei veni* acasă mai târziu.

Accentuasem verbul ca să-l fac să înţeleagă limpede că afirmaţia mea nu se voia a fi o întrebare. Ultimul lucru pe care îl doream era ca Brynn să suspecteze că tatăl ei îşi petrecea nopţile prin alte locuri.

– Bineînţeles, mă asigură el. Voi ajunge înainte de zece.

Nu aveam de ales decât să-l cred pe cuvânt.

Petrecerea era la fel ca alte o sută la care participasem. Trioul de tovarăşe şic şi cu mine am râs, am băut şampanie şi le-am bârfit pe doamnele pe care le plăceam cel mai puţin din mulţime.

Teddy a întrebat de Brynn, iar eu am răspuns tratând subiectul cu uşurinţă.

– La vârsta asta, le-am spus eu prietenelor, ultimul lucru pe care l-ar dori o tânără domnişoară ar fi să meargă la o petrecere împreună cu mama şi cu tata!

Afirmaţia mea aduse râsete. Părea perfect rezonabilă. Şi mă făcea şi pe mine să mă simt mai bine pentru că nu petreceam împreună prima ei noapte acasă.

Din nefericire nu puteam să-mi petrec întreaga seară cu Teddy, Tookie şi Lexi. Comportamentul de tip bisericuţă nu era acceptat la club. Deşi existau zeci de cercuri strânse ca al nostru, singura imagine care se putea propaga era una egalitară, în limitele statutului de membru.

Aşa că eram forţate să circulăm. În plus, dacă am fi stat numai între noi, n-am fi putut afla ce se mai întâmpla în jur.

Am hoinărit din cameră în cameră. Am vorbit cu lumea. Am discutat fără sens. Am repetat afirmaţia despre Brynn de câteva ori. Toată lumea râdea. Toată lumea era de acord.

Lângă bar, am schimbat câteva cuvinte cu socrul meu. Ţinea un discurs politic adânc, legat de viitorul educaţiei publice.

– Dolarii din impozite n-ar trebui sub nici un chip să meargă către aşa ceva, le spunea el amicilor săi. Dacă acei părinţi asistaţi social ar trebui să scoată bani din buzunarele lor, le-ar păsa mai mult de performanţa şcolară a propriilor copii.

Cei din jur erau cu totul de acord.

– Pomana nu încurajează iniţiativa, proclamă categoric Les Weigan.

Afirmaţia sa îmi părea destul de ironică. Weigan, la fel ca ceilalţi bărbaţi de faţă, se născuse într-o familie bogată, privilegiată. Absolut tot ceea ce deţinea îi fusese oferit pe tavă, inclusiv o educaţie de primă mână şi o afacere profitabilă. Dacă asta nu i-ar fi încurajat iniţiativa, ar fi dat faliment cu mulţi ani în urmă.

– N-am zărit-o pe mica mea Brynn. E aici în seara asta? întrerupse W.D. discuţia ca să mi se adreseze.

– E în oraş cu Kasey Carlisle, am răspuns. S-au întâlnit la aeroport şi şi-au făcut planuri să îşi petreacă seara împreună.

W.D. încuviinţă zâmbind, dar nu părea prea mulţu-mit. Nu eram sigură

dacă era pur şi simplu dezamăgit că nu se afla acolo, dacă nu era de acord ca ea să-şi petreacă timpul împreună cu Kasey Carlisle, sau dacă era supărat pe mine şi pe faptul că nu reuşisem să organizez lucrurile cum trebuie.

M-am sustras cât de rapid posibil din conversaţie.

Din nefericire pentru mine, am căzut din lac în puţ. Tocmai ajunsesem în dreptul uşii când cineva s-a întins şi m-a tras, la propriu, de mânecă.

Era Beverly Mullins.

– Vreau să vorbim ceva, zise ea, apoi adăugă ameninţător: Între patru ochi.

– Bineînţeles, am răspuns, mimând o lejeritate pe care, cu siguranţă, nu o simţeam.

– Pe aici, cred, propuse ea, conducându-mă afară din cameră prin uşa din spate. Vestiarul pustiu era răcoros şi neprimitor, iar în aer plutea mirosul pantofilor transpiraţi de golf.

Beverly se întoarse către mine. Atitudinea ei nu părea ieşită din comun, dar expresia feţei era serioasă. Nu ştiam ce avea să spună. Cu siguranţă aflase de avansurile fără rezultat ale soţului ei. Sau poate şi mai rău de-atât, poate credea că eu le încurajam. Poate credea că încerc cu bună ştiinţă să-i destram căsnicia. Ar fi fost o insultă să mă apăr zicând că îl consideram pe Gil un nemernic jalnic şi lipsit de valoare. Nu puteam să fac asta. Dar ce aş fi putut face? Nu conta ce urma să ne spunem după aceea, căci relaţia noastră, întotdeauna fragilă şi superficială, ar fi încetat să mai existe.

Tot ce speram era să se termine cât mai rapid.

– N-am cum altfel să-ţi spun asta, aşa că voi fi directă, începu Beverly.

– Bine, am aprobat. Spune ce ai de spus.

– Lui Gil i-a ajuns la urechi vestea că David îi construieşte o casă acelei femei.

– Poftim?

– Femeia aceea, Mikki, explică ea. David îi face o casă în Stone Oak. Richland Garza a făcut planurile. Monck şi Fii sunt constructorii. Ea a demisionat şi îşi petrece timpul pe-acolo, asigurându-se că-i îndeplinesc toate dorinţele.

Am rămas locului, uluită. Eram atât de sigură că mă va acuza că-i dădeam târcoale lui Gil. Fusesem luată complet pe nepregătite de această descoperire legată de propriul meu mariaj. Îi construia o casă? Rămăsesem fără cuvinte.

– Ştiai despre ea, zise Beverly, privindu-mă cu o îngrijorare profundă. Eram sigură că ştiai deja de ea.

– O, da, sigur, am recunoscut. Eram la curent.

– Tot e bine, comentă ea. Eu una nici nu mă mai obosesc să le ţin socoteala. A încetat de ani de zile să mai conteze cu cine se culcă Gil, atâta timp cât nu e cu mine. Dar dacă ar prăpădi atâţia bani pe altcineva, aş vrea să ştiu acest lucru.

– Da, am spus. Mulţumesc.

Îmi acceptă recunoştinţa puţin cam stânjenită.

– Cred că şi prietenele tale ştiu, urmă ea. Probabil toată lumea ştie sau va şti. Sunt sigură că nu voiau să fie ele cele care-ţi transmit mesajul.

– Da, probabil ai dreptate. A fost chiar un lucru bun din partea ta că m-ai pus în temă.

– Nici o problemă, răspunse Beverly. Noi astea care avem parte de astfel de soţi trebuie să facem front comun. Poate că ar trebui să înfiinţăm o organizaţie de sprijin, Femei Căsătorite cu Nemernici. Ne-am numi FCN, iar lumea ar crede că suntem o asociaţie de doctoriţe[3].

Gluma ei nu era chiar atât de amuzantă şi nu îmi plăcea că-l descrisese pe David ca fiind un nemernic. De asemenea, nu apreciam faptul că-l punea laolaltă cu toţi omologii lui Gil Mullins din lume. Presupun că încă mai existau îndeajuns de multă dragoste şi devotament care să mă determine să-l apăr. Totuşi, nu am făcut asta. I-am mulţumit din nou şi am ieşit din vestiar cât de repede am putut.

M-am întors la petrecere, dar stăteam pe margine, pierdută în propriile gânduri.

Înţelesesem ceea ce-mi spusese Beverly, dar nu-mi venea să cred că era adevărat. Gil era cel care îi dăduse această informaţie. Gil era un om care avea, cu siguranţă, propriile planuri. Deşi nu puteam să-mi închipui în ce fel i-ar fi putut fi de folos inventarea unei asemenea poveşti.

Ea spusese că Richland Garza era arhitectul. David îi iubea creaţiile. Dar pentru mine erau mult prea rafinate şi contemporane. Lichidasem din start ideea lui David de a-l angaja pentru casa noastră.

Poate că Mikki nu făcuse asta.

Probabil îşi construia o casă nouă. Şi poate îşi schimba slujba. Eram sigură că David nu avea nimic de-a face cu asta.

Au existat câteva „alte femei“ în decursul căsniciei noastre. Nu eram sigură când începuse David să-mi fie infidel. Aflasem de un flirt sau două din ultimii zece ani. Eram destul de sigură că ceea ce ştiam eu era doar vârful aisbergului. Această micuţă coafeză era doar una dintre ele. Cineva simpatic şi sexy care îl făcuse să se simtă tânăr şi viril. Aceste aventuri nu erau niciodată se- rioase. David era foarte căsătorit. Cel puţin prin faptul că devotamentul său faţă de Brynn şi de conceptul de familie era total. Nici un fel de fetişcană drăguţă, bună pentru timpul liber, nu avea să schimbe asta. Oricare dintre persoanele care mă înconjurau şi care credeau altceva nu voia de fapt decât un scenariu de telenovelă pe seama căruia să poată bârfi.

Am continuat să mă plimb dintr-o cameră în alta. Într-un final, m-am trezit pe veranda cu faianţă Saltillo care dădea spre grădină. Avea pe trei părţi uşi de sticlă înalte din podea până în acoperiş, iar primăvara se deschidea ca o curte interioară. În această noapte era închisă, încălzită împotriva frigului de iarnă, fiind utilizată ca spaţiu de votare.

Pe mese, de jur împrejur, erau profilurile potenţialilor membri, fiecare persoană sau cuplu având fotografie, curriculum vitae şi scrisorile de recomandare de la membrii care îi nominalizaseră. Unii prezentau, de

asemenea, dovezi ale afacerilor de succes, ale participării la asociaţii civice sau ale legăturilor genealogice.

Pe masa fiecărui profil se afla câte o urnă de vot frumoasă şi veche. Acestea erau simple, dreptunghiulare, cu două fante pe laturile opuse. Alături se aflau bilele de sticlă, cele negre la stânga iar cele albe la dreapta. Un capac cu un mic orificiu acoperea compartimentul central.

Urnele erau la fel de vechi ca şi clubul însuşi. Fiecare familie membră îşi avusese odinioară numele scris pe câte un cartonaş alb ce se potrivea în fanta din faţă.

Camera era aproape goală. Nu toată lumea se ostenea să voteze. Cvorumul nu era necesar. Un număr oricât de mic de bile albe era de ajuns pentru a vota includerea unui membru nou. Dar o singură bilă neagră însemna respingerea. Alegerea trebuia să fie unanimă, fără echivoc.

Am traversat camera, punând bile albe ici şi colo fără să stau pe gânduri. Vederea propriului meu antet de scrisori îmi atrase atenţia. Aceasta era a treia încercare a familiei Brandt de a pătrunde în club. Anul trecut, Millie mă sunase de trei ori în ziua petrecerii, îngrijorată, nervoasă, întrebându-se dacă se discutase ceva despre ea. Anul acesta nu scosese nici o vorbă. Pesemne că se considerase pierdută. Ori i se făcuse frică să mai spere.

Dacă Millie şi Frank ar fi fost acceptaţi în club, n-ar mai fi avut nevoie de mine. N-ar mai fi trebuit să se poarte cu mine cu mănuşi. N-ar mai fi trebuit să se gudure pe lângă mine de parcă aş fi fost cineva.

Mi se părea ceva ciudat, stând acolo şi privindu-le fotografia, istoriile familiale şi biografiile personale scrise într-un stil frumos şi îngrijit. Cât de mult încercaseră să împace gusturile ezoterice ale membrilor clubului. Cât de curajoşi erau să se înscrie din nou, după ce fuseseră respinşi de două ori.

Îşi doreau destul de mult acest lucru. Oare mai mult decât aveam eu nevoie să-i ţin sub papuc? Cumva, în această lume nouă a facerii de bine, bucuria de a fi indispensabilă pentru ambiţiile lor sociale îşi pierduse o mare parte din strălucire.

Am luat o bilă albă, am introdus-o prin orificiul din capacul cutiei şi, zâmbind, m-am îndepărtat.

Asta e o faptă de cel puţin cinci puncte, am încercat eu să mă conving.

Următoarele câteva zile au fost orchestrate cu atât de mare grijă şi puse în scenă cu atât de multă dibăcie, încât era ca şi când ne învăţaserăm cu toţii scenariile pe de rost.

David era în permanenţă disponibil. A petrecut ore întregi vorbind cu Brynn despre şcoală, ajutând-o la jocul de puzzle, istorisindu-i poveşti despre tinereţea lui sălbatică la Harvard.

Ca răspuns, ea a jucat cu supunere o partidă de golf împreună cu el.

Eu mi-am petrecut timpul ca o versiune a Donnei Reed din noul mileniu. Am decorat, am gătit, am dereticat, am gătit, am dereticat şi din nou am gătit. Rolul meu în acest serial de comedie se limitase la fraze precum:

– Cine vrea brioşe fierbinţi?

În dimineaţa de Crăciun, poleiala de pe această himeră strălucitoare a vieţii de familie începuse deja să se şteargă.

Am deschis cadourile în pijamale. Toţi cumpăraserăm zeci de lucruri, iar cutiile şi hârtia de împachetat ruptă începuseră să se adune grămadă prin toată camera. Când toate au fost deschise şi au făcut obiectul unor mulţumiri politicoase, a reieşit că nici unul dintre noi nu era prea încântat de ceea ce primise.

David îmi cumpărase o pereche de cercei incrustaţi cu pietre preţioase – genul care-i plăceau mamei sale. Aveam vreo şase perechi asemănătoare primite cu alte ocazii şi nu-i purtam pe nici unii.

Eu îi luasem un umidificator de trabucuri pentru biroul său. Mi-a mulţumit, apoi a recunoscut că se lăsase de trabucuri. O schimbare care îmi trecuse neobservată.

Alegerile lui Brynn fuseseră mult mai bune decât ale mele. Cheltuise peste două mii de dolari de pe cardurile de credit în călătoria ei de cumpărături la New York. Dar s-a văzut că meritase atunci când David a rupt hârtia roşie şi verde şi a descoperit o crosă nouă de golf.

– Este exact ce mi-am dorit, îi spuse lui Brynn.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– De parcă n-aş fi văzut indiciile, îl tachină ea. Ai menţionat crosele Ray Cook în fiecare discuţie din octombrie până în prezent.

Mi-am dat seama că şi eu auzisem despre asta de câteva ori, dar nu făcusem niciodată conexiunea între ce îşi dorea şi ce îi puteam oferi.

Pentru cadoul meu, un coş frumos prezentat cu produse scumpe de baie, Brynn vizitase magazinul Elizabeth Arden. Ştia că sunt o fană a băilor prelungite. Perlele spumante erau hidratante, nealergene şi fără uleiuri. Mai erau o mănuşă de baie, o pernă de baie şi o pereche de pahare de şampanie speciale pentru luat în cadă. Lui Jane cea răsfăţată care fusesem în trecut i-ar fi plăcut la nebunie.

Ne-am mulţumit din toată inima unul altuia, îmbrăţişându-ne cu toţii. Apoi m-am îndreptat către bucătărie să pregătesc un mic dejun de Crăciun. Spre surprinderea mea, Brynn mă urmă.

Pijamaua pe care o purta era de fapt un tricou gri supradimensionat pe care se afla chipul Monicăi Lewinsky purtând o mustaţă albă. Dedesubtul pozei scria *Nu e lapte*.

Cu o ospitalitate plină de căldură pe care June Allyson ar fi invidiat-o, am invitat-o să se aşeze la tejgheaua unde pregăteam mâncarea, să mă urmărească în timp ce tocam ingredientele pentru omletă.

Părul ei blond platinat era strâns într-un ghemo- toc dezordonat, prins în vârful capului cu o clamă imensă din plastic turcoaz. De ambele părţi ale feţei sale proaspăt spălate cădeau şuviţe ce o făceau să pară tânără şi vulnerabilă.

– Aşadar, mamă, începu ea, eşti în continuare Doamna Mărinimoasă a oraşului?

Am ridicat din umeri, simţindu-mă puţin vinovată.

– Sunt implicată în câteva activităţi, am recunoscut eu.

– Nu te înţeleg, zise ea. Tu nu eşti aşa, mamă.

Avea dreptate, bineînţeles. Mă cunoştea. Dar, în acelaşi timp, se şi înşela. Mă ştia aşa cum fusesem întotdeauna.

– Vreau să devin o persoană mai bună, i-am spus. Vreau să-mi trăiesc viaţa în alt fel.

Expresia ei emana scepticism.

– Şi ce ai de câştigat din asta?

– Nu cred că am nimic de câştigat.

– Păi, am citit ceva la şcoală cum că practicarea actelor de altruism îi face pe oameni mai sănătoşi şi mai fericiţi, zise Brynn.

– Chiar aşa? Eram surprinsă.

– Cred că trebuie să existe un câştig, insistă Brynn. Altfel, oamenii n-ar face aşa ceva.

M-am gândit la asta un moment mai lung, apoi i-am răspuns.

– Poate că ar face.

– Nu fi naivă, mamă. Toată lumea îşi vede de pro- priul interes.

– Nu, nu cred că aşa stau lucrurile, i-am spus. Dacă un om aleargă într-o clădire în flăcări să salveze un copil şi moare împreună cu copilul, ar fi fost mai bine să rămână afară, pe trotuar?

– Ar fi fost mai inteligent, zise ea. Ar mai fi încă în viaţă.

– Dar ar fi putut continua să trăiască amintindu-şi de ţipetele acelui copil?

– Of, devii morbidă, se plânse Brynn.

– Nu există nici o garanţie că lucrurile bune pe care le facem ne vor aduce o răsplată. Iar atunci când facem fapte bune, consecinţele asupra lumii nu se văd imediat. Dar provocarea adevărată este, cred, să le facem oricum.

Brynn se lăsă în scaun şi mă privi nedumerită.

– E pe bune, mamă?

Am râs.

– Încă îl mai vizitezi pe acel bătrân de câte ori ai ocazia?

– Pe Chester? Da, încerc să-l văd săptămânal, am spus. E un om foarte interesant.

– Îţi încurajează comportamentul coribantic.

– Coribantic?

Brynn ezită, cugetând dacă să-şi dezvolte sau nu afirmaţia. Decise să o facă.

– Doctorul Reiser spune că experienţa ta în care ai văzut moartea cu ochii s-a manifestat în schimbări care amintesc de o experienţă religioasă de convertire. Este o manifestare întru totul maniacală, iar acest om, Chester, nu face altceva decât să accentueze întreaga labilitate a situaţiei.

Această analiză minimaliza ceea ce, pentru mine, devenise o faţetă importantă din viaţa mea. Şi îl făcea pe Chester să pară un soi de brahman hindus nebun.

– Nu cred că e ceva rău în faptul că îmi doresc să fiu o persoană mai

bună, am stăruit. Vreau să fiu un cetăţean mai responsabil, un voluntar pasionat, un părinte mai înţelegător. Acestea sunt lucruri bune.

– Uite ce e, mamă, zise ea cu o expresie nesuferită. Nu mă opun conştiinţei tale sociale nou găsite. Sunt sigură că doctorul Reiser are dreptate – la vârsta ta ai nevoie, fără dubiu, de validare şi de scop. Dar să nu mă amesteci în asta, da? Ai avut optsprezece ani să te joci de-a mama cu mine. În prima jumătate a acelei perioade nu mă puteai scăpa de sub ochi, iar în a doua de-abia îmi puteai suferi prezenţa. M-am pus, în cele din urmă, pe propriile picioare şi nu vreau să am de-a face cu generozitatea de ultimă clipă.

– Te iubesc şi vreau să te ajut, asta-i tot, i-am spus.

Expresia ei era rigidă şi încăpăţânată.

– Ajutorul nedorit se numeşte amestec, mă informă ea. Ai avut grijă să am parte de toate lucrurile pe care ţi le-ai dorit *tu* mereu. Problema e că *eu* nu le-am dorit niciodată. Acum vrei să fii Clair Huxtable. Bun, dar să nu te aştepţi ca eu să-ţi fiu mediator. Am viaţa mea şi cu cât intru mai rar în contact cu tine, cu atât mai bine.

David intră pe uşă zâmbind cu gura până la urechi.

– Cum se descurcă fetele mele cele mai dragi cu mi- cul dejun?

Nu-mi dau seama cum arătam, dar expresia fericită a lui David deveni rapid serioasă.

– Suntem aproape gata, l-am asigurat eu pe un ton voit luminos. Poate ai vrea să pui masa împreună cu Brynn...

Micul dejun a fost o activitate în mare parte silenţioasă. David s-a ocupat în felul propriu de întreţinerea conversaţiei, ţinând un discurs lung şi complicat despre planul balansului, o linie imaginară de la baza gâtului la pământ, şi despre faptul că acesta era unul dintre cele mai puţin înţelese şi apreciate cinci fundamente ale golfului.

Se bucura de întreaga mea atenţie, precum şi de atenţia lui Brynn, deoarece nici una dintre noi nu aveam de gând nici măcar să ne privim în ochi una pe cealaltă.

Când au sosit Edith şi W.D., încă aveam vase în chiuvetă. Fuseseră invitaţi la o masă de sărbători târzie la ora trei, dar nu puteau să nu treacă şi pe la noi. O văzuseră pe Brynn şi mai puţin ca noi, aşa că au monopolizat-o pentru restul zilei.

Nu mă deranja acest lucru. Ştiam că numai timpul ar fi putut vindeca înţepătura cuvintelor aruncate. Iar Brynn fiind ocupată cu bunicii ei, puteam să-mi concentrez atenţia asupra creării unei mese perfecte de sărbători. Gâsca şi sosul de merişoare fuseseră comandate, bineînţeles, dar puteam să-mi petrec restul zilei cu multitudinea de salate şi de feluri cu legume.

La ora trei şi jumătate ne-am aşezat cu toţii la masa festivă, încărcată cu veselă de ceramică Spode pictată cu brazi de Crăciun. David fixă aparatul de fotografiat pe trepied şi selectă cronometrul astfel încât să putem fi cu toţii fericiţi şi zâmbitori în jurul mesei în acelaşi timp. Lumina bliţului abia se stinse, când atmosfera din jurul mesei se întunecă.

Socrul meu spuse rugăciunile de mulţumire, evocând o gratitudine ce părea superficială, ca şi când binecuvântările nu erau primite din Ceruri, ci achiziţionate pe cont propriu. Cu toate astea, ceru mai multe pentru anul care urma să vină – sănătate bună, o casă sigură şi o familie unită. Gândurile mele alunecară către Chester; fiind singur în acea zi, nu avea parte de nici unul dintre aceste lucruri. Dacă aveam să-mi consum energiile făcând bine, acel om minunat trebuia, cu siguranţă, să fie unul dintre destinatarii acestor eforturi.

W.D. termină rugăciunea cu un amin energic. David îl secondă, apoi se ridică în picioare. Cu bună dispoziţie şi un formalism excesiv, începu să taie pasărea.

Zâmbeam, când am zărit-o pe Edith scrutând şerveţelele şi tacâmurile cu o privire critică.

– E ceva în neregulă? am întrebat.

– O nu, nu neapărat în neregulă, zise ea. Ştii, pe masa de sărbători, Oprah a ales să amestece şi să asorteze culorile şi modelele.

– Chiar aşa? Acum încearcă să fie Martha Stewart?

– Bineînţeles că nu! Edith părea vag ofensată. Martha Stewart este atât de... nu e una dintre *noi* – ca Oprah.

Era cu adevărat uimitor că Edith alegea să se identifice mai degrabă cu populismul decât cu aristocraţia, dar am zâmbit politicos, nedorind să o contrazic.

– Prin amestecul culorilor şi al modelelor, prezentarea este mult mai confortabilă şi reflectă mai bine spiritul de familie, continuă ea, criticându-mi masa. Asta e atât de... atât de rece.

– Faţa de masă de culoarea fildeşului a fost un cadou de nuntă, am precizat eu. De la familia Coburn. A fost pe masă de fiecare Crăciun din ultimii douăzeci de ani.

– Hettie Coburn, Dumnezeu s-o odihnească, nu avea bun-gust nici cât negru sub unghie, comentă Edith.

Brynn atinse faţa de masă de parcă i-ar fi fost dezagreabil contactul cu ea.

– E mai veche ca mine, murmură ea cu neîncredere.

– Produsele de calitate din gospodărie devin mai valoroase pe măsură ce se învechesc, i-am spus.

Edith exclamă în semn de dezaprobare şi dădu din cap.

– Lucrurile se schimbă, zise ea. Stilurile se schimbă.

– Tradiţia e importantă.

– Nu şi dacă e plictisitoare, contracară Edith.

– Iar această faţă de masă este plictisitoare, conchise Brynn pe un ton puţin prea apăsat. Presupun că-mi va reveni mie după ce vei muri. Ăsta e unul dintre dezavantajele faptului de a fi copil unic, că moşteneşti toate rahaturile părinţilor.

Edith nu fu de acord cu ea şi o corectă.

– Astea sunt bunuri, dragă, nu *rahaturi*.

– Indiferent ce sunt, bombăni Brynn, nedorind să-i răspundă bunicii sale.

Oricum, promit să dau asta la magazinul unei asociaţii de caritate.

Edith chicoti ca o fetiţă, în mod clar satisfăcută de umorul tăios al fiicei mele. Eu nu eram prea amuzată.

David începu conversaţia din timpul cinei cu o descriere cadru cu cadru a partidei sale de golf cu Brynn. Era clar că îi făcuse plăcere să joace cu ea, deşi credea că ar mai fi fost destul loc pentru îmbunătăţiri. Când ajunse pe la jumătatea povestirii, tatăl său îl întrerupse.

– Aţi văzut pagina editorială de ieri? întrebă W.D. brusc.

Pe moment, David fu luat prin surprindere. Dar îşi reveni îndeajuns de rapid cât să ridice din umeri şi să răspundă:

– Nu-s noutăţi.

Acesta era eternul lui răspuns. Foarte rar citea ziarul. Cel mai adesea, eu eram cea care îl deschidea, examinând rapid secţiunea de modă înainte de a-l arunca la gunoi.

W.D. nu aştepta, se pare, nici o reacţie.

– Şi aşa e rău că presa dă oricărui reportaj o tentă liberală, dar acum, chiar în prag de Crăciun, se joacă de-a Scrooge cu tăierile de impozite federale.

– S-au pronunţat împotriva lor? se interesă David.

– O, ei spun că sunt neutri, că nu ţin partea nimănui în această problemă, explică W.D. Dar apoi fac ce fac şi îi dau jumătate de pagină editorială acelui nenorocit de Scott Robbins, care n-are nimic în cap şi e foarte pătimaş. E supărat fiindcă cele mai mari scutiri de impozite le primesc cei care au veniturile cele mai mari.

Numele bărbatului îmi atrase atenţia. Am ridicat privirea.

– Noi suntem cei care *plătesc* acele taxe, continuă W.D. Iar atunci când primim bani înapoi îi investim, făcând ţării un bine.

David încuviinţă şi-şi tăie încă o bucată din gâsca cu merişoare.

– Dacă îi dai mai mulţi bani unui muncitor cu venituri mici, o să-i irosească, urmă W.D. Probabil că ajută lanţurile de magazine cu produse ieftine la reducere şi cârciuma din colţ, dar nu ajută cu nimic economia în ansamblu.

– Scott Robbins? am intervenit. De unde ştiu acest nume?

W.D. se uită către mine, vizibil enervat.

– I-ai văzut numele cel puţin o dată pe săptămână în „Scrisori către Redacţie“. Tâmpitul are câte o părere stupidă legată de aproape orice.

Nu citisem niciodată „Scrisori către Redacţie“, aşa că eram destul de sigură că nu de acolo îmi era cunoscut. Am examinat în minte lista colegilor de birou, a clienţilor curenţi şi foşti, a celor de la biserică, a oamenilor întâlniţi prin instituţiile filantropice. Nu puteam să-mi amintesc. Totuşi, ştiam acel nume, dar nu aveam habar de unde.

Am ridicat din umeri şi am abandonat subiectul.

3 Acronimul original, WMA, poate proveni şi de la Women’s Medical Association (n.red.)

Capitolul 10

Restul zilei de Crăciun a fost, în mare, plăcut. M-am oferit să fac eu toată curăţenia şi n-a încercat nimeni să mă facă să renunţ. Felul principal şi deserturile fuseseră comandate, aşa că nu mi-a luat chiar atât de mult, însă n-am făcut-o cu toată inima.

Din când în când mai aruncam câte un ochi în sufragerie, unde Brynn, David şi părinţii lui jucau Scattergories cu mai mult zgomot şi entuziasm decât aş fi putut eu aduce jocului.

W.D. şi Edith fuseseră mândri şi generoşi cu David. La fel erau şi cu Brynn. O tratau de parcă ar fi fost cea mai deşteaptă, isteaţă şi minunată fiinţă de pe Pământ. Iar ea le răspundea comportându-se exact cum s-ar fi aşteptat ei.

Păreau atât de aristocratici. Atât de mulţumiţi de viaţa lor privilegiată. Uitându-mă la ei din bucătărie, îmi dădeam seama că asta era lumea pe care mi-o dorisem cu atât de mult timp în urmă, în căsuţa aceea de prost gust din Sunnyside. Atunci o priveam de la distanţă. Acum, în propria mea casă, o priveam tot de la distanţă.

Brynn era relaxată şi fermecătoare. Râdea la toate glumele spuse de bunicul ei. Deşi ocazional acestea acopereau teme precum politica şi religia, de cele mai multe ori se refereau la vieţile private ale oamenilor în vârstă. Răspundea pe cât putea ea de bine, cu replici proprii, la subiectele mai pertinente pentru cei de seama ei. Dar, în fond, amândoi găseau umor în subiectele legate de sex, băutură şi comportamentul de budoar.

Edith chicotea ad infinitum. Probabil că o parte din vină pentru asta o avea coniacul de Crăciun.

David îşi dădea ochii peste cap şi accepta rolul unei persoane rezonabile, condamnată să-şi petreacă seara în compania a trei ţicniţi.

Din când în când, unul dintre ei striga către mine:

– Jane! Jane! Ai auzit-o pe asta? întrebă David. De ce a trecut puiul strada? Ca să-i dovedească tatuului că se poate.

– Mamă, ştii de câte fete dintr-o asociaţie de studente e nevoie pentru a schimba un bec? strigă Brynn. De două. Una îşi cheamă tăticul în ajutor, iar cealaltă toarnă Diet Pepsi.

Îi ascultam şi râdeam împreună cu ei. Dar nu m-am dus să mă alătur lor. Nu era ca şi cum m-aş fi simţit nepoftită. Doar că nu voiam să intervin în ceea ce, în mod clar, era un moment Kodak. Mi-am acordat patru puncte pentru că rămăsesem singură în bucătărie.

W.D. şi Edith au plecat imediat după lăsarea serii, părând fericiţi, dar epuizaţi după ziua lor încărcată. Edith îşi făcuse planuri să meargă la cumpărături cu Brynn a doua zi de dimineaţă. Pe mine nu m-ai fi prins la mall în a doua zi de Crăciun. Dar ele două erau consumatoare serioase, care se delectau cu această provocare.

W.D. suspină, ca şi cum gândul la Edith împreună cu nepoata sa, singure la mall, însoţite doar de cardurile de credit, ar fi fost înfricoşător. Cu toţii am râs.

În timp ce se îndepărtau, David, Brynn şi cu mine i-am urmărit de pe verandă, ţinându-ne cu mâinile pe după umeri, până ce au dispărut din vedere. Brynn s-a desprins de mine, apoi a intrat în casă fără un cuvânt.

David a inventat ceva urgent şi a dispărut pentru câteva ore.

Aşezată pe canapeaua din sufragerie, cu un picior îndoit sub ea, Brynn şi-a pornit laptopul şi s-a delectat cu povestiri dezastruoase de Crăciun în camera de chat a căminului ei. Printre istorisiri se număra, fără îndoială, şi confruntarea de dimineaţă cu mama ei cea autori- tară şi antipatică.

Neavând cu cine să vorbesc, nimic de făcut şi cea mai curată bucătărie din Davenport Heights, m-am retras în camera mea. M-am pieptănat, m-am spălat pe dinţi şi m-am îmbrăcat confortabil în pijamaua mea cu oiţe.

M-am întins pe pat şi, resemnată, am început să răsfoiesc la întâmplare prin teancul de reviste de modă necitite ce se strânseseră pe noptiera mea. Erau multe. Rămăsesem atât de în urmă, încât nici nu văzusem colecţia de costume sexy de vampir ce promiteau *scamatorii sălbatice şi plăceri grozave pentru tine şi perechea ta de Halloween*.

Cu o grimasă scârbită, am decis că sfârşitul anului trebuia trecut în contul de pierderi. Am găsit un număr pe ianuarie. Era consacrat aproape în întregime regimului şi exerciţiilor fizice. Erau fotografii lucioase ale unor starlete drăguţe şi în formă, îmbrăcate în rochii de seară, cu câte un martini în mână, care declarau că *slăbiseră două kilograme şi jumătate numai pentru că renunţaseră la pastele făinoase*.

O fostă atletă olimpică îşi prezenta noul program pentru o modelare eficientă a corpului. Obosisem, transpirasem şi rămăsesem fără respiraţie doar uitându-mă la fotografii. Am dat la o parte cuvertura ca să-mi verific propriile coapse.

– Ei bine, Jane, m-am admonestat eu cu voce tare, cu siguranţă a venit timpul pentru o nouă vizită la plastician şi maşina lui minunată de liposucţie.

Am trecut rapid peste restul sfaturilor de slăbit, zecile de reclame la ţigări şi minunatele ilustraţii pitoreşti ce ridicau în slavă prospeţimea pentru *acea* perioadă a lunii. Era un chestionar cu zece întrebări despre *cum să recunoşti indiciile când bărbatul tău te înşală*. Am aruncat o privire nonşalantă prin el.

– Observ că nu se menţionează nicăieri construirea unei case pentru amantă.

Solilocviul mi-a fost întrerupt de o bătaie discretă la uşă.

– Intră, am strigat eu cu nerăbdare.

Aşteptam să fie Brynn. În mod surprinzător, cel care şi-a făcut apariţia era David.

Cu siguranţă observă uimirea de pe faţa mea.

– Am văzut lumina aprinsă, explică el.

– Nu ştiam că erai acasă, i-am spus.

– De-abia m-am întors, recunoscu el.

Intră în cameră puţin stânjenit şi închise uşa în urma lui. Era ceva ciudat în faptul că se afla aici. Nu era ca şi cum n-ar mai fi fost în camera mea. Doar că nu mai fusese în ultimul timp sau când stăteam întinsă.

Când ajunse în dreptul patului părea încurcat, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă sau unde să-şi pună mâinile. Întâi şi le vârî în buzunare, apoi le scoase şi le lăsă stânjenit pe talie.

I-am făcut loc.

– Stai jos, l-am invitat.

Se relaxă vizibil când se aşeză.

– Brynn e încă trează? am vrut să ştiu.

– Tocmai ce i-am spus noapte bună pe hol.

Asta mă bucura. Voiam să-l vadă pe tatăl său intrând în camera mea. Ne făcea să părem mai normali.

– Doream doar să-ţi vorbesc... începu David, apoi vocea i se stinse.

– Şi eu voiam să-ţi vorbesc, am admis eu. Brynn a fost minunată astăzi. Pare atât de matură în comparaţie cu astă-vară!

Încuviinţă.

– Da, aşa e. V-aţi certat în dimineaţa asta?

– Nu foarte tare, l-am asigurat eu. Sunt surprinsă că ai observat.

– Este greu să nu observi una ca asta. Când amândouă sunteţi indispuse, eu sunt cel care vorbeşte cel mai mult.

– Aşadar, nu-i chiar atât de rău, l-am tachinat.

David râse pe înfundate. Mă privea foarte ho- tărât. Expresia feţei lui avea o seriozitate care mă intimida puţin.

– Ce e? am întrebat. Am pastă de dinţi pe nas?

Cu un aer glumeţ, mă atinse pe vârful nasului cu degetul arătător.

– Nu, nu cred, zise el. Mă gândeam la cât de tânără arăţi atunci când râzi. Îmi aminteşte atât de mult de vremea în care eram amândoi nişte copii.

– Ce compliment drăguţ.

– E adevărat, Jane. E absolut adevărat.

– Mulţumesc.

Dădu din cap zâmbind.

– Voiam să vin aici şi să-ţi spun că am avut parte de un Crăciun foarte frumos.

– Asta-i bine, i-am spus eu.

– Şi ştiu că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta, continuă el. Ştiu că ai avut nevoie de multă planificare şi că ai depus un mare efort să faci această sărbătoare una specială pentru Brynn şi pentru mine.

Eram înduioşată.

– Cu plăcere, am murmurat. Iar cerceii pe care mi i-ai dat sunt grozavi.

Ridică din umeri.

– De fapt şi de drept, mama i-a ales, recunoscu el.

– O, ce drăguţ din partea ei! Nu mă surprindea acest lucru. Era exact unul dintre lucrurile care-i plăceau lui Edith. Cât despre mine, îi azvârlisem în fundul cutiei cu bijuterii, sperând să nu-i mai văd niciodată.

Peste noi se aşternu tăcerea. Nu era o tăcere confortabilă care ar fi fost obişnuită între doi oameni căsătoriţi de douăzeci de ani, ci o tăcere crispată, care prevestea ceva. Amândoi ne întrebam ce avea să se întâmple în continuare.

David continuă să mă privească în felul acela ciudat, pătrunzător. Mă irita. Mă făcea curioasă. Ce simţea? La ce se gândea?

Îmi luă mâna stângă într-a lui. La început, doar mi-o ţinu strâns, trecându-şi uşor degetul cel mare peste diamantele strălucitoare de pe inelar.

Apoi o duse timid, nesigur, în dreptul feţei lui. O apăsă pentru o clipă de obrazul său şi apoi îmi sărută palma.

Tandreţea acelui gest trimise prin mine un fior de speranţă. Trecuse foarte mult timp de când David şi cu mine ne atinseserăm.

Îmi era dor de asta. Îmi era dor de el. Dacă infidelitatea lui m-a făcut să ezit, acest lucru a ţinut numai o clipă.

– Ah, David. I-am şoptit numele ca pe o rugăciune.

În următoarea secundă ne aflam în mijlocul preludiului. Nu mai erau sărutări domoale, prieteneşti, între mama şi tatăl lui Brynn. Era deja o explorare senzuală, adâncă, înfocată şi lacomă.

– Ah, iubito, începu David să murmure. Ah, iubito. Era liturghia lui sexuală. Mi-o aminteam extrem de bine.

Sub palmele mele, spatele şi umerii lui erau puternici şi musculoşi, acum mai mult ca în tinereţe. Sărutările lui erau, de asemenea, mai bune. Iar atingerea sa era mai sigură, mai pricepută, mai seducătoare.

– E bine aşa, i-am şoptit.

Azvârli cuvertura, împrăştiind revistele groase şi lucioase prin toată camera. Cu degete agile începu să-mi desfacă nasturii de la pijamaua din flanel.

Nu încercasem niciodată să-mi reprim dorinţa sexuală. Dar, în ultimii câţiva ani, în mare parte o ignorasem. Încercasem să-mi direcţionez acea energie înspre muncă şi înspre viaţa socială. Şi nu fusesem atât de pudică încât să nu-mi eliberez de una singură propriile-mi frustrări, dar nu e nimic pe lume la fel de captivant şi de plăcut precum un alt corp omenesc lipit de al tău.

Mi-am strecurat mâinile pe sub cămaşa lui şi mi-am trecut uşor unghiile peste pielea sa fină.

– Ah, iubito, murmură el în timp ce îmi dezgoli sânii. Arăţi bine, miroşi

bine.

– Mă simt bine, l-am asigurat eu în timp ce stingeam lampa de pe noptieră, permiţând strălucirii argintii ce se strecura prin luminator să ne învăluie.

Chicoti uşor în timp ce-şi frecă nasul de sânul meu.

Mi-am trecut degetele prin părul lui. Respiraţia mi se opri în gât la atingerea limbii lui.

– Ai fost întotdeauna bună, îmi spuse el.

Acesta era adevărul. Fusesem întotdeauna bună la pat. Şi el la fel. Noaptea aceea nu era diferită. Ştiam toate modalităţile de a ne mângâia, tachina, aţâţa. Şi nu ezitam să ne folosim din plin de aceste modalităţi.

Înflăcăraţi, râzând, perverşi, ne zbenguiam pe saltea ca doi proaspăt căsătoriţi. David îndesă o pernă după tăblia patului ca să-l împiedice să bocănească în perete. I-am tras chiloţii cu dinţii.

Râdeam. Gâfâiam. Gemeam.

Mi-a luat destul să ajung la punctul culminant. Mi-am înfăşurat strâns picioarele în jurul lui, grăbind pasul. Rămase cu mine până la orgasm, apoi îşi dădu drumul, o jumătate de minut mai târziu.

Stăteam acolo, unul în braţele celuilalt, aşteptând să ne recăpătăm răsuflarea în timp ce transpiraţia de pe trupurile noastre strălucea în lumina lunii. Mă simţeam minunat. Complet epuizată şi, în acelaşi timp, cumva plină de energie.

Voiam să râd, să-l sărut, să-l îmbrăţişez. Voiam să retrăiesc clipele abia trecute. Voiam să ne minunăm îm-preună de cât de splendid ne simţeam şi de cât de bine ne înţelegeam, de cât de intuitiv ne satisfăceam unul altuia dorinţele. M-am stăpânit.

David era tăcut, îngândurat, cum i se întâmpla uneori după sex. Am decis să-l las să alunece în acel loc din sufletul său unde se ducea fără mine.

L-am mai sărutat o dată pe obraz.

– A fost minunat, dragul meu, i-am spus. Sunt stoar- să ca o cârpă de vase şi îmi place mai mult ca niciodată. Ce-ar fi să nu mai aşteptăm atât de mult până data viitoare?

Nu ştiu ce mi-a răspuns, asta dacă îmi răspunsese ceva. În secunda în care mi-am aşezat capul pe pernă, am adormit. M-am trezit dimineaţa târziu, iar el era deja plecat. Probabil avea vreun meci matinal.

Două zile mai târziu am condus-o pe Brynn la avionul către Colorado cu îmbrăţişări şi sărutări şi sfaturi de bine. Sărbătoarea nu fusese o dezamăgire totală, dar tot mă simţeam un pic deprimată. Încercasem atât de tare să-i fac timpul petrecut cu noi distractiv şi special şi plăcut. Nu numai pentru că îmi doream să ne viziteze mai des, ci şi pentru că ăsta era genul de relaţie pe care îmi doream să-l am cu fiica mea. Voiam să fiu o mamă bună. Voiam ca Brynn să aibă parte de o viaţă de familie bună. Voiam ca ea să-şi găsească o sursă de tărie în casa noastră.

Lucrurile simple pot fi uneori cel mai greu de obţinut.

David părea la fel de îngândurat ca mine. Am traversat coridorul lung şi am luat trenul până la parcare fără să vorbim deloc. Când am ajuns la Volvo, eu am fost cea care a rostit primele cuvinte.

– Lasă-mă, te rog, acasă, cred că voi lenevi pe-acolo în după-amiaza aceasta.

Nu era o idee chiar atât de bună. Deja mă învoisem pentru toate cele patru zile în care Brynn fusese cu noi. De la accident, vânzările mele o luaseră în jos. Aveam mare nevoie să închei vreo afacere înainte de sfârşitul anului. Cumva, nu-mi stătea mintea la asta.

– Acasă merg şi eu, răspunse David. Cred că o să chiulesc şi eu azi.

– Nu ai nici un meci de golf?

– Nu, zise el. L-am anulat.

Cuvintele sale mă uimiră. Şi mă şi îngrijorară un pic. Era o după-amiază răcoroasă şi însorită, iar cerul era perfect senin. David juca golf aproape în fiecare zi, cu atât mai mult în fiecare zi frumoasă.

– Nu te simţi bine? l-am întrebat.

– Ba da, mă simt bine, mă asigură el.

Cu siguranţă arăta bine. Părea mult mai fericit ca de obicei. Era genul de veselie şi optimism interior care mă atrăseseră la el încă de la început. În mod uluitor, uitasem asta. Uitasem cât de tare mă fascinase atitudinea sa jovială, pozitivă.

Crezusem că era o manifestare externă a condiţiei sociale şi a banilor. Pe parcursul anilor însă, descoperisem că majoritatea celor bogaţi şi privilegiaţi, cel puţin cei pe care îi întâlnisem în acest oraş, nu erau nici pe departe la fel de mulţumiţi de propria lor viaţă.

David era doar David. Alegea anume să vadă lumea în culorile cele mai frumoase.

Atribuisem strălucirea interioară de astăzi fericirii că Brynn fusese acasă.

– Arată într-adevăr atât de adultă în acele haine noi, am remarcat.

– Cine?

– Brynn.

– O, da, aprobă el. Îţi vine să crezi că e deja la vârsta la care are întâlniri cu băieţi? A fost solitară atât de mult timp. Începusem să cred că nu va ajunge niciodată să facă asta.

– E destul de înfricoşător, am recunoscut eu.

– Înfricoşător? Nu, e grozav, mă linişti David.

– De obicei tatăl e cel care se îngrijorează că fiica se va îndrăgosti de băiatul nepotrivit, am precizat.

– Eu nu sunt acel tată, răspunse el. Am încredere că alegerea lui Brynn va fi cea corectă.

Am clătinat din cap.

– Cum poţi să fii sigur de asta? Dacă se încurcă cu vreun nenorocit mizerabil?

– N-o să se întâmple asta.

– David, există bărbaţi foarte răi şi cruzi, am insistat.

– Bineînţeles, încuviinţă el. Şi există şi fanatici care se roagă la luptători în noroi, şi ciudaţi care se însănătoşesc mâncând noroi de baltă cu müsli. Dar nu cred că ar trebui să presupunem din start că Brynn a noastră va fi atrasă de ei.

– Dar ar putea să fie.

Negă printr-un gest.

– Brynn e o fată deşteaptă.

– Dar e fragilă din punct de vedere emoţional.

– Nu ştiu, zise el. Cu siguranţă ţi-a ţinut piept destul de bine în ultimii zece ani.

Avea dreptate, desigur. Problemele lui Brynn nu erau că nu şi-ar fi purtat singură de grijă, ci că întotdeauna când o făcuse se încăierase cu mine.

– Bine, am cedat. Probabil că n-ar lăsa pe nimeni s-o calce în picioare. Dar chiar şi dacă cel pe care îl iubeşte e numai iresponsabil şi egoist, ar putea să-i facă viaţa un iad.

David mă privi şi râse.

– Brynn nu s-ar îndrăgosti niciodată de un asemenea individ, spuse el cu o siguranţă pe care i-o invidiam.

– Se întâmplă, David. În fiecare zi, oamenii fac alegeri greşite în privinţa celor pe care îi iubesc. Nu vreau ca şi ea să facă acelaşi lucru.

– Merită să rişte, replică el.

– Poftim?

– Merită în totalitate să rişte. Vrem ca ea să fie fericită. Soluţia ar fi să-şi găsească pe cineva cu care să-şi împartă viaţa.

Cuvintele sale mă uimiră, dar, în acelaşi timp, îmi plăcură. Iar hotărârea absolută cu care le rostise îmi dădea speranţă.

În timp ce ne îndreptam către casă, mă gândeam la noi. Tatăl şi mama şi Brynn. Mica noastră familie. Întotdeauna crezusem că porţiunea „mama şi Brynn“ era, cumva, cea mai importantă. Cu siguranţă era aceea care avusese întotdeauna nevoie de cea mai mare grijă şi întreţinere. Nu mă prea gândisem la rolul lui David în viaţa fiicei noastre. Poate pentru că din viaţa mea lipsise o influenţă paternă, nu mă prea preocupase aportul său.

Bănuisem întotdeauna că Brynn era la fel ca mine. Această premisă cauzase, în mod cert, multe conflicte între fiica mea şi mine. Poate că Brynn era ca tatăl său.

Această idee îmi opri brusc întregul proces de gândire. Am aruncat o privire către David, care se afla lângă mine. Avea aceeaşi nuanţă a tenului. Avea ochii lui. Câteodată puteam observa zâmbetul lui pe buzele ei. Era atunci posibil să aibă, de asemenea, şi înclinaţiile lui?

Mă gândeam, pentru prima oară, serios la asta.

Nu, nu era în întregime ca el, altfel m-ar fi lăsat pe mine să am grijă de tot şi ar fi fost mulţumită să se dedice golfului. Dar pesemne că avea mai mult din caracterul tatălui său decât luasem eu în considerare.

Nu era mânată permanent de gândul reuşitei, nu avea ambiţii sociale, nu profita în mod deosebit de privilegiile aferente statutul ei social, aşadar fusesem de părere că acel comportament era doar un mod de rebeliune împotriva mea. Şi probabil că într-o anumită măsură asta şi era, însă ar fi putut fi, de asemenea, şi o reflexie a tatălui său, care nu urmărise nici o realizare mai importantă decât să fie câştigător la golf şi care nu dădea doi bani pe oamenii influenţi, petrecerile importante şi lucrurile somptuoase.

Când am ajuns acasă am aprins luminiţele din pomul de Crăciun. Sărbătoarea se sfârşise, dar acele decoraţiuni stinse erau oarecum deprimante.

Am intrat în biroul meu şi mi-am verificat mesajele. Câteva erau de la slujbă, inclusiv unul personal de la Millie. Mă ruga să o sun numaidecât. Am ales să îl ignor şi, în loc de asta, să o sun pe Loretta de la centrul pentru victimele violenţei domestice, ca să aflu cum fusese Crăciunul lor.

Era prea ocupată ca să poată vorbi. Locul era plin de noi cliente şi trebuia să le înghesuie câte două în cameră.

– Aşa e în fiecare an, îmi spuse Loretta. E ca şi cum tot discursul despre bucurie şi pace scoate ce-i mai rău din unii bărbaţi.

Am pus telefonul în furcă simţindu-mă mai prost, în loc să-mi fie mai bine. Am intrat pe internet să-mi verific e-mailul şi mi-am promis că dacă reuşeam să pun toate lucrurile în ordine, aveam să-i fac o vizită lui Chester în cursul după-amiezii. Nu eram destul de motivată ca să mă apuc imediat de lucru.

Din uşa mea se vedea o porţiune din bucătărie. David era în genunchi. Lângă el se afla cutia lui cea roşie, din plastic, cu unelte aşezate în ordine, curate şi aproape noi din pricina nefolosirii. Spre surprinderea mea to- tală îl vedeam strângând mânerul slăbit de la sertarul cu tacâmuri.

M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie.

– Ce faci? l-am întrebat.

– Am observat că acest mâner era slăbit; îmi ia o secundă să-l repar, zise el.

Am râs şi am dat din cap.

– David, acel mâner e slăbit de mai bine de doi ani. Ce-ţi veni să te apuci să-l repari tocmai azi?

Încă zâmbeam când se uită spre mine. Privirea lui insistentă avea o intensitate care te aducea cu picioarele pe pământ. Felul în care era îngenuncheat acolo, la picioarele mele, îmi părea, în mod ciudat, familiar. La fel îngenunchease şi în ziua când mă ceruse de nevastă. Fusese extrem de demodat şi de un romantism autentic. Şi cu atât de mult timp în urmă.

Expresia lui din prezent era la fel de sinceră.

– Ce e? am vrut să ştiu.

Aşeză cu atenţie şurubelniţa înapoi în cutia cu unelte şi închise capacul. Se uită în sus către mine. Îşi şterse agitat mâinile de coapse.

– Te părăsesc, Jane, spuse el simplu.

– Ce?

– Te părăsesc, repetă el. Vreau să divorţez.

Stăteam acolo în picioare holbându-mă la el.

– Sunt îndrăgostit, veni explicaţia. Cu adevărat. Poate pentru prima oară în viaţa mea. Noi doi am avut o căsnicie bună, cred. Dar s-a terminat. Acum vreau să fiu cu ea. Trebuie să fiu cu ea.

– Ea?

– Mikki. Mikki Conyers. Credeam că ştii.

Am dat din cap.

– Nu mi-am propus să se întâmple astfel, sincer, zise David. Şi nici ea. Dar ne-am îndrăgostit unul de altul. Este o dragoste din acelea eterne, fidele.

Rostea acele cuvinte cu o voce calmă, aproape liniştitoare.

– Vrem să ne căsătorim, Jane, urmă el. Vrem să ne construim o viaţă împreună.

Stăteam acolo în picioare, ciudat de relaxată, ascultându-l. Probabil credea că tăcerea mea era un semn că ar fi fost necesare mai multe explicaţii – că dacă ar fi prezentat situaţia sincer şi deschis aş fi spus: *„Da, e minunat, David. Bineînţeles că ar trebui să mă părăseşti şi să te duci la ea. Să fii fericit! Felicitări!“*

Continuă să vorbească până ce, într-un final, rămase fără cuvinte. Nemişcarea tăcută dintre noi se accentuă. Eram aproape prea năucită de acea întorsătură neaşteptată ca să mai şi vorbesc. Nu era ca şi cum mi-ar fi venit multe gânduri în acelaşi timp. Mai degrabă, pur şi simplu nu puteam să-mi fac creierul să funcţioneze. Nu aveam nici cea mai mică idee ce să-i spun. David aşteptă. Tăcerea persista. Apoi, deodată, îmi veniră cuvintele.

– Las-o baltă.

Tonul meu nu era dur, dar era hotărât.

Expresia lui se schimbă imediat.

– Poftim?

– Am spus nici să nu te gândeşti la asta, David, am clarificat eu. N-am s-o fac. Am să uit că această conversaţie a avut loc vreodată.

Se ridică în picioare. Era nedumerit de reacţia mea, dar, în mod clar, era hotărât să insiste.

– Jane. Vreau să plec.

Am scuturat din cap.

– David, aşa ceva nu se va întâmpla. Întotdeauna te-am lăsat să-ţi faci mendrele. Niciodată nu te-am oprit şi nici n-am încercat să te înfrânez. N-am de gând să fiu dată deoparte pentru o stricată de coafeză blondă, cu liceul la bază.

– Nu e nimic stricat la Mikki, o apără el. Este o fată minunată. O iubesc.

– O *fată* minunată, am ripostat, accentuând acel cuvânt. Te face să te simţi ca un băieţaş, David? Ştiri de ultimă oră! Ai patruzeci de ani, ai o fiică de o vârstă apropiată cu a ei şi începi să cheleşti.

Era îndeajuns de orgolios ca să pară rănit. Îşi frecă imediat rădăcina părului, verificându-mi afirmaţiile.

– Uite ce e, nu spun că trebuie să renunţi la ea, l-am informat. Poţi s-o vezi în continuare, s-o iei cu tine în vacanţă. Să te bucuri de ea. Scapă de obsesia asta, dar nu-ţi distruge căsnicia pentru atâta lucru.

– Mikki este totul, zise el. Mariajul nostru e cel care nu înseamnă nimic.

– Cum poţi să spui una ca asta?

– Pentru că e adevărat. E adevărat de ani de zile. Poate chiar dintotdeauna.

Cuvintele lui dureau. Dureau îngrozitor.

– Nu vreau să discut despre asta, i-am spus, încercând să preiau controlul. Răspunsul este nu. Asta este. Pur şi simplu nu.

– N-o să poţi să mă opreşti.

– Ba bineînţeles că da. Ţi-am fost credincioasă sută la sută. Nici măcar n-am luat cina cu vreun alt bărbat, în afară de clienţii mei. Nu poţi divorţa de mine decât dacă te las eu. Şi n-am de gând să te las.

– Trebuie.

– Nu trebuie şi nu am de gând s-o fac, am insistat. Nu eu sunt cea care şi-a lăsat pantalonii în vine peste tot prin oraş în ultimii zece ani. Şi că tot veni vorba, dacă Mikki e totul pentru tine şi eşti atât de al naibii de îndrăgostit, etern şi fidel, atunci ce naiba s-a întâmplat în seara de Crăciun?

Roşi foarte aprins. Cel puţin avea decenţa să se simtă ruşinat de ceea ce făcuse.

– A fost o greşeală, zise el.

– Cu siguranţă. Greşelile sunt destul de obişnuite în cazul tău. Asta i-ai spus lui Mikki? Sau te-ai obosit măcar să-i spui că ai făcut-o cu mine?

Puteam zări în expresia sa că nu socotise necesar.

– Ei bine, am urmat, probabil că poţi considera că nu eşti „necredincios“ dacă persoana căreia i-o tragi se întâmplă să fie soţia ta legitimă la momentul respectiv.

– Jane, începu el şi întinse mâinile către mine.

Am încercat să-l plesnesc şi am strigat:

– Să nu mă atingi!

Îmi prinse mâna înainte să-i atingă obrazul. Îmi ţinea ambele încheieturi. Mă zbăteam. Încercam să-l lovesc cu picioarele.

Mă strânse într-o îmbrăţişare puternică la piept. Nu mă rănea, dar de-abia mă puteam mişca.

– Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

– Nu face asta, Jane, îmi şopti el în păr. Nu ne face asta. Nu face ca sfârşitul să fie astfel. Te iubesc, Jane. Te iubesc ca pe o prietenă, ca pe cea mai bună prietenă. Nu face în aşa fel încât să să ne sfâşiem unul pe celălalt.

Nu puteam să-mi dau seama dacă David îmi dăduse drumul sau mă eliberasem eu, dar eram deodată liberă. Am alergat în biroul meu. Am trântit uşa şi am încuiat-o. Stăteam cu spatele sprijinit de uşă. Nu mă urmărise.

Îl auzeam mişcându-se prin casă. Încercam să-mi pun ordine în gânduri, să mă pregătesc pentru următorul asalt. David ura confruntările. Întotdeauna le

urâse. Asta ar fi fost în favoarea mea. Divorţul era o sursă inevitabilă de confruntări aprige. Dacă i-aş fi îngreunat destul de mult situaţia, ar fi renunţat la toată această idee. Şi asta şi trebuia să facă.

Am auzit uşa laterală trântindu-se. Zgomotul nu trăda un gest nervos, ci doar unul îmbibat de fermitate.

Am fugit la fereastră. David căra două geaman- tane şi geanta de golf pe un umăr. Deschise portbagajul Volvo-ului şi le aruncă înăuntru. În timp ce se îndrepta către portiera şoferului mă privi fix, ca şi când ar fi ştiut cu exactitate unde mă aflam. Ridică mâna şi o flutură în semn de rămas-bun.

M-am îndepărtat în grabă de la fereastră. Mă simţeam ca şi când mi-ar fi fost smulse măruntaiele. Eram secătuită, golită. M-am aşezat în scaun, frecându-mi tâmplele.

Se va întoarce, mi-am spus. Căsniciile nu se sfârşesc într-o zi. Chiar dacă lucrurile se înrăutăţesc, cuplurile fac eforturi să-şi rezolve problemele. Procesul durează ani şi ani. Iar eu eram mai puternică decât David. Aş fi putut să rezist mai mult ca el. Întotdeauna obţinusem ceea ce-mi dorisem.

Lacrimile mi-au invadat ochii. Iar după ce am început să plâng, am descoperit că nu mă mai puteam opri.

Capitolul 11

Drumul de la „Las-o baltă. Nici vorbă de divorţ!“ la *Doamna Jane Lofton, fosta soţie a lui...* nu fusese nici pe departe o distanţă atât de lungă sau de riguroasă precum îmi închipuisem.

După plecarea lui David am plâns. Măcar lacrimile au fost cathartice. Telefonul suna la fiecare câteva minute. Verificam cu nerăbdare numărul să văd dacă era cel al mobilului lui David, numărul de la club sau de la orice teren de golf din America. Trebuia să-mi telefoneze. Trebuia să-şi ceară scuze. Trebuia să spună că se întorcea acasă. Dar în loc de asta, pe ecran era afişat biroul meu, Edith, Teddy sau unul dintre clienţii mei. Nu puteam vorbi cu nici unul dintre aceştia.

Era de-abia ora opt seara când m-am târât în pat, epuizată de efortul emoţional. Mi-am închis telefonul şi am aşteptat să vină somnul. Dar, bineînţeles, nu a venit. Nu-mi puteam stăvili gândurile. Şi cu cât reflectam mai mult, cu atât mă înfricoşam mai tare. Îmi era atât de frică, încât am început să tremur, iar de atâta tremurat mi s-a făcut frig.

Cuprinsă de frisoane, m-am dus în cele din urmă în bucătărie şi mi-am turnat un pahar de shiraz. M-am gândit să-l sun pe doctorul Feinstein, dar ar fi trebuit să vorbesc despre ce se întâmplase. Era ultimul lucru pe care-l doream.

Am intrat în cada cu apă fierbinte. Cu apa care curgea de la robinet şi cu jeturile de vârtejuri date la maximum, în jurul meu se formase un cocon de zgomot surprinzător de plăcut.

Sorbeam din pahar şi încercam să-mi revin.

Negarea părea a fi metoda cea mai bună. Dacă insistam că nu se întâmplase nimic, că nu se schimbase nimic, atunci aş fi putut aştepta şi totul ar fi fost bine. Însă mai ales amintirea chipului lui David făcea ca negarea să fie deosebit de dificilă.

Bineînţeles, mă mai gândisem şi înainte la divorţ. Poate chiar de mai multe ori decât aş fi vrut să recunosc. Orice persoană într-o căsnicie mai puţin decât total satisfăcătoare ar fi făcut-o. Dar în toate acele situaţii imaginare, eu fusesem cea care decisese să se elibereze. Eu fusesem instigatorul, nu victima.

Divorţul nu se petrecea din cauză că mă săturasem de infidelităţile lui

David şi hotărâsem că mi-ar fi fost mai bine fără el. David voia să mă părăsească pentru o altă femeie. Poţi să-i spui egocentrism, mândrie sau numai un simţ ridicat al competiţiei, dar acel scenariu nu-mi era pe plac. Şi era mai mult decât pierderea lui David. Aş fi pierdut tot ceea ce-mi dorisem dintotdeauna. Însemna pierderea tuturor lucrurilor pentru care mă luptasem întreaga viaţă.

Nu-mi amintesc cât de târziu m-am culcat, cât de mult am stat în cadă sau câte sticle de vin am băut. Dar, într-un final, am adormit. M-am trezit într-un halat, pe canapeaua din sufragerie. Eram cel puţin la fel de obosită ca înainte să adorm.

Priveam cu ochii pe jumătate închişi la soarele ce intra prin uşile vitrate de la grădină. Mă durea capul. Gustul de bumbac din gură era într-atât de rânced, de parcă ar fi murit o cămilă acolo.

Țârâia soneria. Îmi dădusem seama că suna de ceva timp.

M-am ridicat prea repede. Paharul de vin pe jumătate gol ce fusese aşezat pe marginea canapelei mi s-a vărsat în poală.

Am înjurat, dar nici măcar n-am încercat să curăţ mizeria. Soneria era insistentă. Nu o puteam ignora.

– Vin! am urlat, sperând s-o fac să se oprească.

N-a mers. Am traversat casa. Când am ajuns la uşa de la intrare, am deschis-o nervoasă. Iritarea cu soneria fusese prea mult.

– Ce-i?

Millie Brandt rămase în mod cert surprinsă, dar îşi reveni rapid.

– Slavă Cerului că eşti bine! zise ea. Am tot sunat – acasă, pe mobil. Ţi-am lăsat vreo şase mesaje. Ţi-am văzut maşina aici, am ştiut că eşti acasă. În câteva minute aveam de gând să chem poliţia să spargă uşa.

Stăteam acolo în picioare în faţa ei, neştiind ce să-i spun. O parte din mine mă îndemna să mă arunc în braţele acestei femei şi să-i spun: „Millie, David m-a părăsit. Ce-o să mă fac?“ Din fericire, acea parte era ţinută sub control de adevărata Jane Lofton, care ştia că nu trebuia să divulge prea multe informaţii nimănui care ar fi fost capabil să o folosească împotriva ei.

– O, scuze, am îngăimat. Am avut o migrenă teribilă şi mi-am închis telefoanele.

Nu era cine ştie ce explicaţie, dar era mai bună decât nimic. Am tras adânc aer în piept şi mi-am adunat toată forţa şi stăpânirea de sine de care eram capabilă.

– Nu ştiam că ai migrene, remarcă ea.

– O, se întâmplă foarte rar, am asigurat-o eu. Am câte una la zece ani sau cam aşa ceva.

Se uită la pata de vin de pe halat.

– Se spune că nu trebuie să bei alcool când ai migrene, zise ea. Tot ce face e să le înrăutăţească.

– Serios? E bine de ştiut.

Millie arăta ca de obicei. Părul său era un pic mai lung decât se purta în

momentul respectiv şi îşi ţinea ochelarii de citit pe un lanţ atârnat la gât. Dar era micuţă, îngrijită şi la modă într-un fel conservator. Cu cel puţin zece ani mai în vârstă ca mine, machiată cu grijă şi trecută frecvent prin diverse operaţii estetice, îşi menţinea aparenţa unei femei care încerca să pară de treizeci şi cinci de ani.

– Nu voiam să dau buzna, se dezvinovăţi ea. Voiam doar să mă asigur că eşti bine.

Cu un zâmbet strălucitor, am deschis uşa de tot şi am invitat-o înăuntru. Asta mai ales ca să-i demonstrez că locuinţa mea nu era o epavă şi că nu existau indicii ale unui weekend pierdut sau ale unei petreceri sălbatice.

Mi-am zărit în treacăt imaginea reflectată în oglinda din hol. Părul mi se aplatizase complet pe o parte a capului. Rimelul de o zi se topise, cursese şi formase acea mască celebră, cunoscută sub denumirea de ochi de raton.

Mă luptam cu dorinţa de a fugi urlând din cameră, însă am făcut uz de cele mai bune maniere protocolare, sperând ca un astfel de aplomb să-i distragă atenţia de la înfăţişarea mea cu halatul pătat, capul turtit şi ochii negri.

– Haide în bucătărie să pregătesc nişte cafea, am spus.

– Poţi să bei cafea când ai migrene? întrebă ea.

– O, sigur că da. Chiar mă ajută.

Nu ştiam ce credea despre asta, dar nu comentă nimic.

În timp ce fierbea cafeaua, am stat de vorbă despre clienţi, cote, proprietăţi pe care credeam că le vom contracta. În mare nu fusese un an imobiliar foarte bun, dar piaţa de lux era întotdeauna destul de stabilă.

Faptul că era acolo cu mine în casa mea, discutând lucruri pe care le discutam mereu, făcea ca înfricoşătorul coşmar din seara anterioară să fie mult mai suportabil.

Mă puse la curent cu ceea ce pierdusem cât timp stătusem acasă pentru vizita lui Brynn. Îşi arătă îngrijorarea că nu îmi revenisem la viteza normală de când cu accidentul. Vânzările mele păreau să fie neobişnuit de mici, per ansamblu.

– Nu pot să fiu în vârful topului vânzărilor în fiecare an, am spus, arătându-i cel mai orbitor zâmbet. Mă bucur să le ofer această şansă şi celorlalţi.

Nu mă crezu nici măcar în treacăt, bineînţeles, dar nici nu mai adăugă nimic pe această temă.

– De fapt, principalul motiv pentru care te sunasem era să-şi dau nişte veşti bune, zise ea.

– Da?

Părea foarte mulţumită, dar puţin sfioasă.

– Frank şi cu mine am fost, într-un final, acceptaţi în club.

Am privit-o mută o secundă. Pentru mine, acest lucru nu era o revelaţie. Dacă eu nu pusesem o bilă neagră, eram sigură că nimeni nu avea s-o facă. Nu credeam că sunt în stare să mimez surpriza, aşa că nu am făcut-o.

– Pentru mine nu-i nimic nou, Millie. Ar fi trebuit să intri cu doi ani în

urmă. Toată lumea te place.

– O, mulţumesc pentru încredere, zise ea. Îţi suntem recunoscători, Jane. Ştim că de la început ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă să ne ajuţi. Nu pot să-ţi explic cât de mult înseamnă acest lucru pentru noi.

– N-a fost mare lucru, am asigurat-o eu. Nu mă simţeam în stare să accept laude nemeritate.

– Ba a fost, cu siguranţă, foarte mare lucru, insistă ea. Şi o ştim. Amândouă am muncit din greu toată viaţa, am făcut sacrificii, dar banii nu înseamnă nimic dacă nu ai prieteni.

– Da, aşa este, am mormăit, gândindu-mă la vorbele ei ca la nişte clişee. Toată lumea spunea asta, fără a o crede cu adevărat. Aproape toţi cunoscuţii mei i-ar fi dat la o parte pe toţi prietenii lor dacă acest lucru le-ar fi adus bani lichizi. Presupuneam că oamenii duri de afaceri, precum Frank şi Millie, erau la fel. Aşa că următoarele cuvinte ale lui Millie au fost neaşteptate.

– Frank şi cu mine am crescut... am crescut în împrejurări nefericite. Ezită. Ne-am întâlnit în adolescenţă, la Casa Metodistă. Sunt sigură că ai auzit de ea.

Am dat din cap. Ştiam de acea instituţie pentru tineri cu probleme care fuseseră abandonaţi sau neglijaţi şi care erau greu de plasat în sistemul de adopţii.

– Frank a ajuns acolo atunci când mama lui a intrat la închisoare, mă informă Millie. Eu am fost primită acolo după... după ce mi-am pierdut părinţii într-un incident de crimă/suicid.

– Dumnezeule, Millie! am spus, şocată. Îmi pare atât de rău.

– Nu e genul de istorie familială pe care s-o aduci în discuţie la masa de prânz, observă ea într-o zvâcnire de umor sec.

– Nu, bineînţeles că nu.

– Am muncit din greu să ajungem unde am ajuns, înfruntând toate obstacolele. Doream să trăim într-o lume mai bună decât aceea în care crescusem şi nu voiam ca şi copiii noştri să afle cum era acea viaţă.

– Ei bine, aţi reuşit acest lucru, fără îndoială, am spus.

– Da, în multe feluri, încuviinţă Millie. Copiii merg la şcoli bune şi au prieteni minunaţi. S-au acomodat. Frank şi cu mine... ceva mai puţin. Ne-am mutat în acest cartier de zece ani. Nimeni nu ne-a urat vreodată bun venit.

– Glumeşti!

– N-am fost desconsideraţi, clarifică ea. Toată lumea a fost exact atât cât trebuie de drăguţă. Dar am fost excluşi.

– Of, Millie, n-aveam nici cea mai mică idee.

– Pentru mine nu e atât de rău, zise ea. Le am pe femeile de la birou. Şi mai sunt şi fetele din clubul de bridge. Dar Frank nu prea are prieteni bărbaţi. Activează în asociaţiile Rotary şi Metro, dar cred că încă simte că nu şi-a găsit locul.

– Pentru bărbaţi e mai greu să-şi facă prieteni.

Ea aprobă.

– Oricum, această acceptare a fost ca o trezire la viaţă pentru el, Jane. Nici nu pot să-ţi spun cât... Vocea ei pierise. Şi nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns.

– Millie, sincer, nu e nevoie de nici o mulţumire, am spus. Sunt foarte fericită că tu şi Frank faceţi de-acum parte din club. O să fiţi nişte membri minunaţi. Exact genul de oameni de care avem nevoie.

– Eşti drăguţă, zise ea. Dar în definitiv, cred că ne înţelegi. Am auzit că ai crescut în Sunnyside.

Fusesem luată prin surprindere.

– Nu ştiam că eşti la curent.

Millie dădu din umeri.

– Oamenii vorbesc.

Am auzit zicându-se, iar acum ştiu că este adevărat, că cel mai rapid mod de a uita de problemele tale este să-i auzi pe alţii vorbind despre ale lor.

Imediat după plecarea lui Millie, am băgat telefonul în priză şi am început să formez numere. Tookie a fost prima. Se putea ca viaţa mea să o fi luat pe un făgaş greşit, dar restul lumii nu se schimbase.

– Îţi aminteşti că vorbiserăm cu ani în urmă să facem un program de îndrumare a nou-veniţilor în club?

– Desigur, răspunse ea. Până la urmă am tras concluzia că nu avem nevoie de aşa ceva deoarece oamenii noi sunt întotdeauna susţinuţi de membri cu state vechi.

– Ei bine, n-am de gând să propun o schimbare oficială, dar, ca o favoare pentru mine, s-ar putea ca tu şi cu Joel să vă ocupaţi de Frank şi Millie Brandt?

Nu am perceput decât o secundă de ezitare.

– Păi, sigur că da. Însă n-am vrea să vă stăm în cale ţie şi lui David.

– Nu e nici o problemă în privinţa asta, am liniştit-o. David e atât de neimplicat în activitatea clubului, încât ar fi mai bine ca Joel să-l ia pe Frank şi să-l prezinte celorlalţi, iar tu ai putea să le faci rost de invitaţii la petreceri.

– Absolut, Jane. Mi-ar face plăcere.

– Minunat! am spus.

– Hm, Jane...

Simţeam incertitudinea din tonul vocii ei.

– Ce e? am întrebat.

– Am auzit că... adică Joel a auzit acest zvon cum că... ei bine... unii oameni vorbesc că David... că David te-a părăsit.

– Poftim? am mimat surprinderea. Cine ar lansa un asemenea zvon?

De-abia rostisem aceste cuvinte că le-am şi regretat. Tookie era una dintre cele mai bune prietene de-ale mele. Dacă nu puteam să fiu sinceră măcar cu ea, atunci n-aş fi putut să fiu sinceră cu nimeni.

– Ascultă, am continuat, lucrurile sunt sub control în prezent. Ai putea să faci ceva să elimini acest zvon? Asta ne-ar da nişte timp să ne rezolvăm problemele.

– Bineînţeles, zise ea. Sunt sigură că se va răzgândi, Jane. Vei trece uşor

peste asta. Întotdeauna ai făcut-o. Ştiu că ea e foarte tânără şi sprintenă şi că el a construit acea casă pentru ea, dar nu e nici pe o zecime la fel de deşteaptă sau de interesantă ca tine.

Ceva din comentariul ei îmi ridică părul de pe ceafă.

– Ai făcut cunoştinţă cu ea?

Se lăsă un moment de tăcere.

– Joacă mereu golf împreună, se justifică ea. E imposibil să fii pe teren şi să nu dai în cele din urmă de ei.

– Aha.

Într-un fel, mă simţeam trădată mai tare de Tookie decât de David. Când am închis telefonul, m-am gândit din nou la Buddy Feinstein. Dar nu din cauză că simţeam nevoia de un psiholog. Aveam nevoie de un prieten. Şi mi-am dat seama în scurt timp încotro trebuia să mă îndrept.

Chester se aşezase din nou pe scaun, în halat, pi- jama şi cu papucii lui de casă ultimul răcnet, părând nespus de vesel. Asta până să afle necazul. M-a luat de mână împăciuitor.

– David m-a înşelat mereu, i-am mărturisit. Dar am ţinut să cred că nu punea suflet.

– Fireşte că punea suflet, rosti Chester cu o privire înţelegătoare.

– Nu mi-am închipuit c-o iubea. Nu mi-a trecut vreodată prin gând că David e în stare să iubească.

– Crezi că nu te-a iubit?

Am clătinat din cap. Nu mă credea.

– Judeci trecutul prin prisma prezentului.

– L-am forţat să se însoare cu mine. L-am urmărit, l-am ademenit şi n-am vrut să-i mai dau drumul.

Chester chicoti.

– Tocmai ai descris jumătate dintre căsniciile din lumea asta. În cealaltă jumătate, tipul este cel care ademeneşte. În ambele cazuri, un membru al cuplului are ideea, iar celălalt trebuie s-o îmbrăţişeze.

– I-a fost mai uşor să se-nsoare cu mine decât să-şi poarte singur de grijă.

Chester găsi această afirmaţie la fel de amuzantă.

– Nu e niciodată mai uşor să te însori decât să rămâi singur. Unde mai pui că bărbatul ăsta care ţi-a dat frâu liber timp de două decenii nu-mi pare deloc a fi un nemernic lipsit de coloană vertebrală.

– Adevărul e că mi-a dat frâu liber, am insistat. Am făcut ce-am vrut eu.

– La fel şi el.

– Da, mai puţin lucrurile care mă priveau direct. Acolo a trebuit să pun piciorul în prag.

– De pildă?

– De pildă copiii. David iubeşte copiii. Voia să-i torn o căruţă. Eu nu voiam să am copii. După ce s-a născut Brynn, am refuzat pur şi simplu să mai fac alţii.

– Dar vezi că unul tot ai făcut. Nu mi se pare că ai pus piciorul în prag.

Asta sună mai degrabă a compromis.

– S-a rugat de mine să-i fac şi-un băiat. L-am refuzat şi am închis subiectul.

– Crezi că lucrurile ar fi stat altfel dacă i-ai fi îndepli- nit dorinţa?

– Se prea poate. Cine ştie, poate-ar fi fost mai fericit sau mai împlinit. Poate aşa n-ar mai fi început să umble după fuste şi n-ar fi întâlnit-o pe Mikki.

– Dar pentru tine ar fi fost mai bine dacă ai fi făcut un al doilea copil?

– Fireşte că nu, am rostit cu convingere. Abia m-am descurcat cu Brynn.

– Atunci nu-ţi mai trage palme pentru deciziile luate în trecut. E ca şi cum te-ai lua la trântă cu un porc: nu te-ajută la nimic, şi mai enervezi şi porcul.

Am izbucnit în râs. Exact ceea ce urmărea şi Chester.

– Nu-ţi mai face griji pentru nişte lucruri care-s deja bătute în cuie. Gândeşte-te doar la ce urmează.

– Ai dreptate. Trebuie să găsesc o soluţie. Să nu se destrame căsnicia noastră.

– Dacă asta-ţi doreşti cu adevărat.

Neîncrederea din glasul lui mă surprinse. Chester trăise alte vremuri, călăuzindu-şi viaţa după reguli tradiţionale. Se căsătorise cu Vera şi se bucurase de-o căsnicie frumoasă, sfârşită odată cu moartea ei. M-aş fi aşteptat să fie inflexibil în chestiunea asta.

– Trebuie să lupt pentru familie. Este datoria orică- rei femei.

– Într-adevăr, spuse el. Mai puţin atunci când nu e.

– Cum adică? Zici să-i dau papucii lui David?

– Nu, nu, mă asigură el imediat. Departe de mine asemenea gând. Spuneam doar că uneori reacţionăm pe baza impulsurilor. Cineva ne loveşte? Lovim înapoi. Cineva încearcă să plece? Ne agăţăm de el. Ne bi- zuim pe instinct şi luăm decizii pripite. Dar nu uita că, fără a neglija instinctul, suntem fiinţe spirituale până la urmă.

I-am aruncat o privire neîncrezătoare.

– Partea spirituală poate străpunge graniţele imediatului şi ne poate oferi o perspectivă diferită asupra vieţii.

– Mi-e greu să cred asta.

– Bine, hai să privim lucrurile altfel. Dacă ai fi murit în accidentul ăla de maşină, David n-ar fi fost nevoit să ceară divorţul.

Un vârtej de gânduri îmi străbătu mintea, lăsându-mă fără suflare.

– Crezi că trebuia să mor în maşina aia, ca David să fie liber s-o ia pe Mikki de nevastă? Dar întâmplarea a făcut să trăiesc, şi i-am stricat socoteala, nu?

– Hopa, stai, linişteşte-te, chicoti Chester. Nu la asta mă refeream. Cred însă că lumea noastră e încâlcită într-un ghem enorm, ca să zic aşa. Calmează-te puţin, trage aer în piept şi chibzuieşte mai pe îndelete. Aşa o să afli ce-i de făcut.

– Aşa crezi tu?

Chester ridică din umeri.

– Păi da.

Ajunsă acasă, m-am dus direct în biroul meu întunecat, unde mă simţeam mai puternică. Obscuritatea din încăpere se potrivea dispoziţiei mele. Am cugetat la vorbele lui Chester. Mi-am amintit scena din maşină. Mi-au schimbat oare rugăciunile soarta? Nu doar a mea, ci şi a lui David, a lui Mikki, a tuturor.

Trebuia oare să mă comport de parcă murisem cu-adevărat? Sau, mai bine spus, să stau culcată şi să fac pe moarta? Să-l las pe David să fie fericit alături de blonda lui? Aşa ceva nu. Dar de ce? Îl iubeam oare?

M-am aplecat asupra întrebării, încercând să pun stavilă şuvoiului de gânduri negre. Îmi petrecusem o bună parte din viaţă alături de el. Când l-am momit să mă ia de nevastă, eram nişte bieţi copii. Iar el fusese împlinirea tuturor visurilor mele. Am avut o nuntă ca-n basme. Spectacolul acela în nuanţe de crem, cu mii de narcise, fusese organizat de el şi de-ai lui. Niciunde nu m-am simţit mai bine ca în cocheta noastră „căsuţă de tineri însuraţi“ cu trei dormitoare. Iar facturile creditelor pentru taxele universitare pe care mi-ar fi luat zece ani să le plătesc au dispărut cu o simplă semnătură.

O căsnicie nu se întemeiază însă doar pe bani. Oricât de cinică aş fi, n-aş putea trece cu vederea clipele de linişte, căldură şi tandreţe pe care le-am petrecut împreună. Şi-acum îmi amintesc strălucirea din ochii lui când a luat-o pentru prima oară pe Brynn în braţe. Alinarea pe care mi-a adus-o la moartea unei bune prietene. Ba chiar şi felul în care-mi pronunţa numele. Pe deasupra, mă dădeam în vânt după râsul lui vijelios, baritonal.

Îl iubeam pe David. Ţineam la el. Voiam să fie fericit.

Cum aş fi putut oare să-l fac fericit? Iată întrebarea.

David o dorea pe Mikki, pe care-şi închipuia c-o iubeşte. Voia ceva ce eu nu-i puteam oferi. Oare dacă s-ar fi întors aş fi putut să-i ofer mai multe? M-aş fi străduit oare să clădesc o căsnicie mai durabilă, să las mai mult de la mine?

Nu eram sigură că aş fi fost în stare de asemenea performanţe. Îmi doream mai degrabă ca lucrurile să reintre pe făgaşul lor obişnuit. Tânjeam după relaţia pe care o avusesem. Căsnicia noastră simplă, fără butaforii. El îşi vedea de-ale lui, eu de-ale mele. Nu mă deranja dacă umbla după alte femei, atâta vreme cât era discret. Nu era bai dacă nu voia să mă însoţească la club. Mă simţeam bine şi fără el. De ce ţinea morţiş să pună capăt unui parteneriat care, după cum vedeam eu lucrurile, funcţiona minunat?

Ţârâitul soneriei mi-a oprit cursul gândurilor. M-am dus la fereastră, dar n-am recunoscut maşina parcată în faţă, un Lexus de teren. Mă gândeam să nu răspund, dar soneria a ţârâit a doua oară, forţându-mă să mă îndrept spre uşă. Nu-mi prea ardea de oaspeţi, însă uneori chiar şi comis-voiajorii sau misionarii mormoni sunt bine-veniţi, dacă reuşesc să-ţi alunge gândurile negre.

M-am uitat prin vizor. Chipul tinerei îmi părea cunoscut, deşi pe moment n-aş fi putut să-i alipesc un nume. Era, fără îndoială, vreun agent angajat de curând sau un nou membru al Junior League. Am deschis uşa.

– Bună, ce mai faci? am rostit eu politicos.

Tânăra împietri. O clipă mai târziu am înţeles de ce.

– Mikki, era să nu te recunosc. Jacheta asta-i de la Sharagano? Credeam că preferinţele tale tind mai degrabă spre Kathie Lee Collection.

Mikki îşi coborî privirile la jacheta ei, de parcă nici ea nu ştia ce purta. Nu părea să se fi prins de împunsătură.

– Păi... am primit-o cadou de ziua mea.

Am ştiut pe dată că David i-o cumpărase. David nu dădea doi bani pe modă sau pe creatorii ei, dar avea gust, iar hainele pe care le cumpăra îmi veneau mereu bine.

– La mulţi ani! Cât faci, douăzeci şi unu?

– O, nu, douăzeci şi şase, mă asigură ea, de parcă ar fi fost mare diferenţă. Pot să intru?

Mă gândeam s-o refuz. Până şi cea mai manierată persoană ar fi fost de acord că nu e necesar s-o pofteşti în casă pe femeia care vrea să se mărite cu soţul tău.

Dar Mikki voia să-mi spună ceva, şi nu-mi ardea să stau la taclale în prag.

Am încercat să-mi abat privirile de la chipul ei. Frumu- seţea şi vioiciunea erau de nesuportat. La fel şi apropierea de vârstă dintre ea şi fiica mea. Dar n-am reuşit. Viaţa mea era în mâinile acestei femei care stătea imperturbabilă în mijlocul sufrageriei mele. Nu-mi puteam dezlipi ochii de faţa ei, aidoma acelor gură-cască asistând la vreun accident.

Priveliştea nu era însă deloc satisfăcătoare. Când soţul te lasă pentru alta, speri măcar să fie o femeie trăsnet, dacă nu şi isteaţă, bogată sau celebră. Dacă te părăseşte pentru Tyra Banks sau Mena Suvari, te predai şi zici „Ce era să fac?“ Dar la o privire mai atentă, nu era nimic de capul ei.

Părul ei lung şi bălai era mult prea cosmetizat. Machiajul era prea bătător la ochi, prea contrastant. Genele erau acoperite cu un strat gros de rimel negru. Rujul atârna greu pe buze. Nu era înaltă, suplă şi mlădioasă. Era micuţă. Mai demult îmi lăsase impresia de supleţe, dar astăzi îmi părea de-a dreptul durdulie.

– Dă-mi voie să-ţi iau haina.

Mikki îşi încleştă iute degetele pe mâneci, de parcă aş fi vrut să i-o smulg.

– Nu.

Probabil că n-avusese parte de-asemenea ţoale cât trăise, căci nu-şi lua ochii de la ea.

Ne-am aşezat amândouă. Era clar că nu se simţea în largul ei, dar asta n-o împiedică să arunce priviri curioase în jur, de parcă era la muzeu.

– Îţi place încăperea?

Niciodată nu mă gândisem că locuiesc în „casa lui David“, şi mintea îmi zbură numaidecât la casa proiectată de Richland Garza din Stone Oak.

– Să-nţeleg că vrei şi casa, nu doar soţul? am rostit eu sarcastic.

– Vai! făcu ea. Să nu vă faceţi grijă în privinţa casei, doamnă Lofton. N-aş putea vreodată să locuiesc aici, spuse ea împăciuitor.

Am decis să par ofensată.

– Mi-ai luat o piatră de pe inimă, am rostit eu ironic.

M-a privit cu ochii căscaţi. Bănuia că o insultasem, dar nu era sigură, aşa că nu ripostă.

– Mă bucur să vă întâlnesc, în sfârşit. David mi-a vorbit adesea despre dumneavoastră. Zice că vă regăseşte în mine. Nu mi-a plăcut niciodată să aud asta, dar acum înţeleg că era un compliment.

Nici o urmă de viclenie în cuvintele ei. Ba dimpotrivă, fata era atât de sinceră, încât m-a năpădit dintr-odată dorinţa s-o protejez. Cineva urma s-o mănânce de vie pe această naivă micuţă. Poate chiar soţia iubitului ei.

– Mi-e greu să cred că David a văzut o asemănare între noi.

– Şi mie. Mai ales acum, că v-am întâlnit. Ştiam că sunteţi o femeie inteligentă, cu educaţie şi toate cele. Dar nu-mi închipuiam că sunteţi atât de sofisticată. Am aflat că vă pricepeţi la artă şi la arhitectură, despre care eu nu ştiu mai nimic. Cred că domnul Garza, care a proiectat casa noastră, ar înnebuni încercând să-mi explice tot ce-a făcut acolo. Unde am copilărit eu există doar două tipuri de case: simple şi duble.

Mikki se amuză pe seama acestei glumiţe. Autoironia i se potrivea de minune, dar n-ar fi ajutat-o câtuşi de puţin la club. Mi-am reamintit că n-avea să ajungă niciodată acolo. Nici moartă n-aveam să i-l cedez pe David. Fără să vreau, gândul mă purtă din nou la scena accidentului de maşină. Chester avea dreptate. Dacă aş fi mierlit-o atunci, nu le-aş mai fi stat ca un ghimpe în coastă.

Reciproca era, de asemenea, valabilă. Nici eu n-aş fi avut grija lor. Îmi dorisem să trăiesc. Implorasem Cerul să trăiesc. Mă tocmisem chiar. Şi contractul nu prevedea o viaţă uşoară, lipsită de greutăţi şi complicaţii.

– Bine, Mikki. Sunt convinsă că nu David te-a trimis aici, deci presupun că a fost ideea ta să mă vizitezi.

Mikki încuviinţă în tăcere.

– David mi-a spus că v-aţi împăcat, în final, cu toată povestea asta, mă lămuri ea.

– Chiar aşa?

– Nu mă îndoiesc că are dreptate. David vă cunoaşte foarte bine şi se pricepe la oameni.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Era firesc ca omul cu care împărţisem douăzeci de ani să pretindă că mă cunoaşte. Dar din câte-l ştiam, David nu se pricepea bine la nimic. Sau poate că nu-i luasem eu părerile în serios.

În orice caz, trebuia să le intre bine în cap că n-aveam de gând să cedez fără luptă.

– N-am nici un motiv să divorţez de David. Ştiu totul despre tine şi despre femeile dinaintea ta. Micile lui aventuri nu reprezintă un temei suficient de puternic pentru a renunţa la o căsnicie cât se poate de satisfăcătoare.

Mikki mă privi uimită.

– Dar căsnicia voastră nu e satisfăcătoare. David spune că nu l-aţi iubit niciodată cu adevărat şi că n-aveţi nimic în comun.

– Fireşte că îl iubesc pe David, am replicat eu iute. Poate că n-o arăt la fel

de bine ca altele, în orice caz, n-aş putea să mă agăţ de el ca iedera, dar ţin la el. Iar în ceea ce priveşte preocupările noastre, nu-i vina mea că singura lui pasiune e golful.

– Dacă l-aţi fi iubit, rosti Mikki blând, dar cu o urmă de învinuire în glas, aţi fi învăţat să jucaţi golf.

M-am stăpânit cu greu să nu dau ochii peste cap.

– Avem preocupări diferite, ceea ce e bine într-o relaţie de lungă durată. Asta ne-a ţinut împreună atâţia ani.

Mikki clătină din cap.

– Cred că aţi stat atâta vreme împreună pentru că lui David nu-i plac certurile, iar un divorţ înseamnă mai mereu certuri peste certuri.

Vorbele ei îşi atinseră ţinta. Speram să aduc aversiunea lui David pentru certuri în folosul meu. Dar Mikki ştia şi ea de slăbiciunea lui şi găsise, fără îndoială, o cale de-a trece peste ea.

– În regulă, eşti pregătită de luptă? am întrebat.

– Nu cred că-i cazul să ne luptăm. Eu şi David suntem dispuşi să vă cedăm tot ce doriţi, casă, maşină, jumătate din avere. David a propus chiar să vă deschidă un depozit, ca să nu aveţi griji mai încolo. Şi, fireşte, va acoperi toate cheltuielile ce-o privesc pe Brynn.

– Nu-i vorba de bani, i-am răspuns cu sinceritate. Am dus-o destul de bine în ultimii ani, fără ajutorul lui. N-am nevoie de banii lui să supravieţuiesc.

Mikki ridică din umeri.

– Atunci păstraţi-i pentru Brynn. Aţi fost soţia lui David dinainte să mă nasc eu probabil, deci vi se cuvine o parte din averea lui. Nimeni n-a zis că aveţi neapărată nevoie de ea, ci doar că vi se cuvine.

– Nu vreau nimic, am ripostat. David e soţul meu. Ţin la căsnicia mea. N-am de gând să te las să mi-l răpeşti.

Mikki clătină din cap.

– Căsnicia voastră s-a sfârşit de multă vreme. Nimeni nu poate schimba asta, nici măcar David. N-o să vă răpesc nimic. David plecase mult înainte să mă întâlnească pe mine.

Eram uimită de calmul şi de siguranţa ei de sine. Era doar o copilă, mult sub nivelul meu, şi cu toate astea nu părea deloc înspăimântată sau intimidată.

– Dacă ştii atâtea despre David, ar trebui să-ţi dai seama că nu m-a părăsit pentru vreo femeie, ci pentru golf.

Mikki se feri cu uşurinţă de săgeata mea.

– Jucăm împreună, rosti ea puţin îngâmfată. Iubesc golful.

– Mă bucur s-aud asta, am zâmbit eu. Dar David nu-l iubeşte, ci e dependent de el.

– Sunteţi prea dură.

Am ridicat din umeri.

– Ăsta-i adevărul. David n-a avut nici o grijă în viaţă, tot ce şi-a dorit a primit, iar când nu l-a primit de-a gata, l-a obţinut cu mare uşurinţă.

Mikki era gata să-mi contrazică spusele, dar îl cunoştea suficient de bine

ca să n-o facă.

– Golful a fost cea dintâi provocare adevărată pentru el. Pentru prima oară era pe cont propriu.

– Şi joacă foarte bine, adăugă Mikki.

Am dat din cap.

– Uneori joacă bine, alteori joacă foarte bine, iar din când în când o mai dă în bară. Aşa-i cu golful. Este satisfacţia hazardului. Dacă ar juca zilnic şi n-ar fi nimic de capul lui, s-ar lăsa. Dacă ar juca zilnic strălucitor, s-ar plictisi. Incertitudinea îl ţine în priză.

– Voi avea grijă să nu-l pierd din cauza golfului, proclamă ea cu hotărâre. Sau din cauza altei femei. Îl iubesc şi-l voi face fericit, atât cât îmi stă în putinţă. Mai fericit decât a fost până acum.

– Pari convinsă că vei câştiga.

– Aici nu-i vorba de pierdere sau de câştig. Suntem trei: dumneavoastră, David şi cu mine, şi încercăm să ne croim un viitor cât mai bun.

– Iar tu crezi că viitorul va fi mai bun dacă eu mă dau la o parte.

– Nu cred, ştiu.

– Şi de ce-aş face asta?

– Pentru că e momentul să începeţi şi dumneavoastră o viaţă nouă.

Ne uitam una în ochii celeilalte, fără să spunem nimic. În mod curios, nu eram furioasă pe ea. David spunea că seamănă cu mine. Înţelegeam, într-un sfârşit, de ce. Aş fi făcut întocmai ce făcea ea acum. Aş fi făcut tot ce-mi stătea în puteri să mă mărit cu el.

– David a zis că mai devreme sau mai târziu tot veţi ajunge la concluzia că divorţul e inevitabil, mă informă Mikki.

Aşteptă ca vorbele ei să-şi facă efectul, apoi continuă:

– Am venit cu rugămintea să vă grăbiţi.

Se ridică în picioare. Pentru o clipă am crezut că voia să plece. Mikki îşi dezbrăcă însă jacheta. Pantalonii păreau a fi de la Kenneth Cole, dar ceva nu era în regulă cu ei. Nu-i veneau deloc bine, iar cureaua stătea mult deasupra taliei naturale.

Dacă fata asta voia să rămână cu David, trebuia să treacă mai des pe la sala de fitness, sau pe la chirur- gul plastician.

Mikki îşi mângâie burtica proeminentă, şi atunci îmi căzu fisa.

– Când e sorocul?

– Cinci mai.

Capitolul 12

Am avut parte de un divorţ dominican, la modă în unele cercuri, din câte-am auzit. Ce pot să zic, la noi a funcţionat. Am semnat o procură pentru un avocat dominican. David şi Mikki s-au înfăţişat la judecător cu hainele de plajă în valize. Douăzeci de ani de căsnicie s-au făcut praf în nici două săptămâni. Într-o zi am divorţat, a doua zi s-au căsătorit. Nimic mai simplu. E simplu când toate părţile se înţeleg.

Am petrecut două ore în biroul doctorului Feinstein până să ajung la concluzia asta, dând glas tuturor îndoielilor şi speranţelor mele, sub privirea lui înţelegătoare.

Când a aflat, Chester m-a mângâiat pe mână şi s-a declarat mândru de mine.

Cum era de aşteptat, au apărut imediat criticile. Tookie, Teddy şi Lexi, de pildă, erau uluite că am cedat fără nici o luptă. Până şi femeile de la birou s-au arătat nemulţumite de hotărârea mea.

– Nu-i laşi să plece aşa, cum vor ei, îmi spuse Kelli, recepţionera. Ai creat un precedent periculos pentru toţi nesuferiţii care-şi înşală nevestele.

Cele mai afectate însă erau Edith şi Brynn. De Edith nu-mi păsa cine ştie ce, dar îmi părea nespus de rău pentru Brynn.

– Nemaipomenit! şuieră Brynn cu pretinsă veselie. Îl dai afară pe tata, îmi faci casa vraişte şi nu dai doi bani pe ce am eu de zis.

Eram în barul aeroportului. Stăteam aşezate pe nişte scaune înalte şi incomode, la o măsuţă puţin mai mare ca o halbă de bere. În jurul nostru era mare vânzoleală. Luminile străluceau puternic, iar zgomotul era infernal. Nu era cel mai bun moment pentru o discuţie familială. Brynn poposise aici pentru două ore, la finalul excursiei din vacanţa de Crăciun. Venise să-şi ia restul bagajelor, pe care i le-am cărat ascultătoare până la terminal. Pe lângă bagajele materiale, am împovărat-o şi cu unul emoţional.

– Nu l-am dat afară. A plecat de bunăvoie.

– Da, ce să zic, făcu ea, puţin cam tare pentru locul în care ne aflam. Te mai miri, după ce ţi-a suportat ani de zile criticile, nemulţumirile, faptul că n-ai fost în stare să-l iubeşti şi să-l accepţi aşa cum era.

Eram mai mult uimită decât rănită de cuvintele ei. Critici, nemulţumiri, intoleranţă, de toate acestea mă făceam vinovată. Dar nu faţă de David, ci de Brynn. Ea ar fi avut toate motivele să divorţeze de mine.

– Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, dar...

Brynn îmi aruncă o privire tăioasă, semn că n-avea de gând să-mi accepte scuzele, şi cotrobăi prin geantă.

– Unde mi-e mobilul? se plânse ea.

După câteva clipe de căutări inutile, îşi vărsă conţinutul genţii pe masă. Instantaneu ochi telefonul şi-l înşfăcă. Eu am strâns lucrurile mai puţin importante, cum ar fi portofelul, paşaportul sau biletul de avion.

Brynn deschise clapeta argintie şi rosti clar şi răspicat:

– Cu doctorul Reiser, la birou.

Îşi ridică privirile furioase spre mine, gata să izbucnească în plâns.

– E cel mai groaznic lucru pe care mi l-ai făcut, mamă. Aşa ceva nu se poate ierta.

Voiam să-i spun că nu-i făcusem nimic. Că David fusese vinovatul. Dar n-ar fi fost adevărat. Divorţurile privesc întotdeauna două persoane, şi nici una nu e complet nevinovată.

Atenţia lui Brynn se îndreptă spre telefon.

– E la birou? întrebă ea, muşcându-şi uşor degetul. Trebuie să vorbesc numaidecât cu el.

Urmă o pauză lungă, semn că persoana de la celălalt capăt avea ceva de explicat.

– Cât timp va fi acolo? gemu ea, de parcă răspunsul îi săgetase inima. Am înţeles, Brynn la telefon, spuneţi-i că mama l-a dat afară pe tata, care a tulit-o în Republica Dominicană să se-nsoare cu târfuliţa lui însărcinată. Eu mă întorc la Boston.

Brynn închise clapeta şi rămase nemişcată, evitân- du-mi privirile.

Nu-mi doream decât să-mi termin ceaiul cu gheaţă, să-mi iau rămas-bun şi să plec. Dar eram mama ei, la fel de nepricepută ca întotdeauna. Trebuia să fiu martora suferinţei sale.

– Ascultă-mă, Brynn, ai tot dreptul să fii supărată, dar crede-mă că totul va fi bine.

– De unde şi până unde, mamă? rosti ea cu glas îngheţat. Ce te face să crezi că un singur lucru se va îndrepta măcar?

– Convingerea că am luat decizia potrivită. Eu şi tatăl tău vrem să fie bine pentru toată lumea.

Brynn îşi dădu ochii peste cap.

– Bine ar fi fost să rămâneţi împreună şi să fiţi nişte părinţi buni, nu să schimbaţi regulile din mers şi să mă lăsaţi aşa, cu buza umflată.

– Uneori, schimbarea e benefică. Ba chiar necesară.

După expresia de pe chipul ei, mi-am dat seama că remarca nu-i căzuse deloc bine.

– Cum să fie divorţul părinţilor mei benefic pen- tru mine?

Era o întrebare al naibii de dificilă, aşa că nici nu m-am sinchisit să răspund.

– Gândeşte-te la bebeluşul nenăscut care în curând va fi fratele sau surioara ta. O fiinţă care are dreptul la o mamă şi la un tată, ca toată lumea.

Brynn rămase cu gura căscată.

– Să mă gândesc la bebeluş!? se răsti ea, ridicând o mână a lehamite. Nu-mi vine să cred că spui asta, şi de la tine mă aştept la aproape orice. Cum să-mi pese mie de fetusul ăla, rodul unei aventuri adultere de-a tatălui meu? Observ că ţie-ţi pasă mai mult de plodul ăla decât de propria ta fiică.

Glasul ei crescuse în intensitate, până se preschimbase în strigăt. Toate privirile erau aţintite asupra noastră.

– Brynn, nu fi nepoliticoasă, am şoptit.

– Uite că vreau să fiu nepoliticoasă! urlă ea.

Înşfăcă geanta, computerul şi valiza pe rotiţe.

– La revedere, mamă. Am încheiat-o cu tine. Nu vreau să te mai văd. Nu vreau să te mai aud. Nu vreau să mai ştiu nimic de tine. Niciodată, ai înţeles?

– Brynn, stai puţin...

Brynn trecu valvârtej pe lângă mine.

– Nu veni după mine!

Pentru câteva clipe am stat acolo încremenită, neştiind ce să fac. Glasul interior îmi spunea să-i dau pace. Oricum nu aveam cum s-o ajut. Abia mă puteam ajuta pe mine. Mă simţeam la fel de trădată, confuză şi dezrădăcinată ca ea. Fiecare dimineaţă însemna o luptă cu voinţa pentru a mă scula din pat. Cum să aduc alinare altora?

Barmaniţa îmi aduse nota. Am cotrobăit în poşetă după nişte bani peşin, pentru că n-aveam răbdare să plătesc cu cartea de credit. Îmi doream să plec cât mai repede de-acolo. Am scos o bancnotă de douăzeci şi i-am zis să păstreze restul. Era un bacşiş gras, mult peste meritele ei, dar cu toate astea nu se sinchisi să-mi mulţumească.

– Ok, făcu ea.

În timp ce mă-ndreptam spre ieşire, barmaniţa strigă după mine.

– Doamnă, astea-s cheile dumneavoastră?

Eu le ţineam pe-ale mele într-un buzunar special al poşetei. Am pipăit locul cu pricina şi-am descoperit că erau încă acolo. Cu toate astea m-am întors. Erau cheile lui Brynn. O scuză bună pentru impulsul matern de-a fugi pe urmele ei.

– Mulţumesc.

Am luat legătura de chei şi m-am îndreptat spre ieşire.

Fiica mea era supărată pe mine. Mă învinovăţea pentru cele petrecute. Dar asta era de aşteptat. Chiar şi fără meciurile noastre din trecut, chiar şi dacă ar fi avut încredere în mine, dacă m-ar fi iubit şi respectat, tot ar fi înfuriat-o asemenea veşti, şi nu trebuia să citesc o carte de sfaturi parentale ca să ştiu asta.

Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi asistat şi David la discuţie, s-o asigure că relaţia lor nu va avea de suferit. Dar el şi Mikki erau deja în Republica

Dominicană. Nu puteam să-i ascundem divorţul până la întoarcerea lor, pentru că s-ar fi putut să afle din altă sursă.

Mai bine eu decât altcineva. Nu era pentru prima oară când rămâneam ultimul ei reazem. Ce ciudat. Te-ai aşteptа să găseşti mai mult sprijin într-o familie cu doi bunici şi un tată iubitor. Dar de multe ori lucrurile se petrecuseră ca în cazul meu şi-al mamei mele. Viaţa în doi. Un univers bilateral.

Aeroportul gemea de lume, majoritatea călători de weekend, dar am zărit-o pe Brynn de cum am ajuns la poarta de îmbarcare. Stătea lângă fereastră, cu coatele pe genunchi şi bărbia în palme. Avea o expresie pierdută, oropsită. Era atât de tânără şi de fermecătoare în jeanşii ei strâmţi, puloverul albastru şi pantofii cu tocuri pătrăţoase. Mi-am amintit pe dată de dulapul în care se juca de-a domnişoara cu rochiile mele.

M-am îndreptat spre ea.

Când mă zări, se ridică şi luă o poziţie defensivă.

– Ţi-am zis să nu vii după mine, şuieră ea printre dinţi.

Am ridicat mănunchiul de chei.

– Le-ai uitat acolo.

Talismanul argintiu avu darul s-o mai liniştească. Reveni la postura deznădăjduită şi o podidiră lacrimile.

– Nu reuşesc să fac nimic ca lumea, chiţăi ea. Nici măcar să ies artistic din scenă.

M-am aşezat alături de ea.

– Nici mie nu mi-a ieşit vreodată.

Brynn îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Tu eşti bună la toate. Ştii mereu ce şi cum să faci. Te înţelegi bine cu toată lumea şi nu laşi pe nimeni să te ia peste picior. Chiar şi când te părăseşte soţul, te porţi de parcă ai obţinut cine ştie ce izbândă.

Am ascultat şi am chibzuit la vorbele ei. După câteva minute m-a izbit ironia situaţiei şi am început să chicotesc.

– Ce-i aşa de amuzant? mă întrebă ea supărată.

– Faptul că, deşi mă dispreţuieşti, îmi atribui mult mai multe merite decât e cazul.

– Nu înţeleg.

– Nu sunt aşa cum crezi tu. Mi-ar plăcea să fiu, dar nu sunt. Mă străduiesc să fiu aşa de când mă ştiu. Dar dacă e să fim drepţi, am eşuat.

Brynn nu protestă. Părea atât de abătută, atât de mâhnită, încât aproape că-mi doream să sară din nou cu gura pe mine. Mi-am petrecut braţul după umerii ei. Nici o reacţie.

– Când e data?

– Nu ştiu exact. Procedurile legale ar putea fi gata mâine. După emiterea hotărârii, trebuie să aştepte douăzeci şi patru de ore înainte să se poată căsători.

– Săracul tata, mai are timp de crosă în tot acest du-te-vino? rosti ea, uşor sarcastică.

– Lucrurile s-au desfăşurat aşa iute din cauza copilului, am lămurit-o. E

ca şi cum ai smulge un pansament. Durerea e mai acută, dar trece mai repede.

Brynn încuviinţă.

– Îmi pare rău, scumpete.

– Mă simt aşa pierdută. A fost aşa bine cu prietenii mei! Am cunoscut un tip care cred că mă plăcea. Eram în culmea încântării că mă întorc la şcoală. O clipă mi-am abătut privirile şi când m-am uitat înapoi, viaţa mea se dusese dracului.

Cuvintele ei au vibrat puternic în mine şi am simţit din nou apăsarea unor sentimente pe care le credeam de mult îngropate. Ştiam exact prin ce trecea Brynn în acele momente.

– Ţi-am povestit despre cum a murit mama.

Era mai degrabă afirmaţie decât întrebare. Fireşte că-i povestisem fiicei mele despre bunica ei. Ştia că sunt singură pe lume, dar eu una nu-mi aminteam să fi discutat chestiunea mai în profunzime.

– Cancer la sân, dacă-mi aduc bine aminte.

– Da. Dar atunci n-am ştiut. Eram la şcoală, stăteam la cămin cu o prietenă, lucram patru ore pe zi şi în rest învăţam.

Am şovăit pentru o clipă, apoi am continuat cu versiunea sinceră:

– Îmi petreceam vremea cu prietenii, chefuiam şi eram cuplată cu un tip drăguţ dintr-o asociaţie studenţească.

– Mamă, te rog, chiar nu vreau să ştiu.

Am continuat, fără să intru în alte detalii picante.

– Mama nu mi-a spus că era bolnavă. Şi-a extirpat glanda mamară şi a urmat tratamente cu radiaţii şi nu mi-a dat de ştire. Când vorbeam la telefon îmi povestea despre serviciu sau mă întreba ce-am mai făcut pe la şcoală, dar n-a suflat o vorbuliţă despre boala ei. M-au sunat cei de la spital când era deja prea bolnavă să mai ia hotărâri în nume propriu. Chiar şi după ce-am văzut în ce stare ajunsese, eram sigură că se va face bine.

– Ţi-a spus de ce a tăinuit boala?

– Nu. Era îmbuibată de analgezice. Nici nu-s convinsă că m-a recunoscut. A murit şase zile mai târziu.

M-am uitat la Brynn cu coada ochiului. Era pe punctul să izbucnească în lacrimi. Ştiam că era foarte empatică, dar rareori îşi direcţiona empatia spre mine.

– Vai, mamă, ce groaznic, rosti ea, sfârşită.

Aproape că mă podidiră lacrimile. Nu doar din cauza pierderii, ci şi pentru felul în care pronunţase „mamă“. Rareori îmi spunea astfel.

– Brynn, nu ştiu ce simţi acum, prin ce treci. Dar ştiu cum e să se năruiască lumea în jurul tău. Din nefericire, nu pot schimba nimic. Îmi pare rău.

Brynn încuviinţă.

Stăteam singure în mulţimea zgomotoasă, fixând cu priviri pierdute cerul gri, inospitalier, ce se întindea îndărătul geamurilor, în aerul stătut cu iz de kerosen. Mamă şi fiică, braţul meu petrecut pe după umerii ei, căldura

trupurilor noastre unite într-o singură fiinţă în această clipă singulară, trecând de graniţele trecutului împărtăşit şi ale sângelui. Un locşor dulce în mrejele timpului, pe care îl preţuiesc nespus.

Un moment întrerupt violent de soneria telefonului mobil, ce cânta *Girls Just Wanna Have Fun*.

Brynn pescui celularul din geantă şi aruncă o privire scurtă pe ecran înainte să răspundă.

– Slavă Cerului că aţi sunat, rosti ea direct. Ai mei divorţează. Totul e dat peste cap.

Aşteptă o clipă reacţia celuilalt, apoi continuă:

– Nu, nici vorbă. E mult mai rău de-atât.

Îmi aruncă o privire scurtă.

– Domnule Reiser, puteţi aştepta, vă rog, câteva clipe.

Coborî telefonul şi-mi spuse:

– Mulţumesc pentru chei. Dacă nu te superi, vorbesc cu psihologul meu.

Lucrurile reveniseră la normal.

– Bine. Ai grijă de tine şi sună-mă când ai timp, i-am zis, ridicându-mă în picioare.

Brynn a rămas impasibilă. M-am îndepărtat de ea.

Două seri mai târziu am primit şi vestea de la David. Divorţul era oficial. El se căsătorise. Totul decursese atât de ordonat, de frumos şi fără cale de întoarcere.

David era entuziasmat şi optimist. Sufletul meu plângea a deşertăciune.

– Vremea e minunată, mă înştiinţă el. Mikki se simte nemaipomenit. De când suntem aici, n-a mai avut greţuri de dimineaţă. Suntem atât de fericiţi!

Am încercat să-i îndrept gândurile spre Brynn. Trebuie să admit că s-a străduit să-mi dea atenţie, dar inima-i zburda aiurea. Era cu capul în nori. Şi cine l-ar fi putut învinovăţi că încerca să lase grijile trecutului în seama trecutului?

– Se simte pierdută, i-am spus. I-am întors lumea cu susul în jos şi are nevoie de câteva cuvinte calde.

– Las’ că se descurcă ea. E o fată puternică şi înţeleaptă. De la tine a moştenit asta.

Mă cam îndoiam că posedam atâta putere şi înţelepciune pe cât susţinea David.

– Ar trebui s-o suni. Spune-i ce s-a petrecut şi cât de mult o iubeşti.

– Da, ar trebui s-o sun. Când mă întorc.

Urmă o clipă de tăcere. Dacă eram căsătoriţi, probabil aş fi insistat s-o sune chiar atunci, dar nu mai era soţul meu. Nu mai aveam nici un drept să-i spun ce să facă. Aşa că n-am zis nimic.

Într-un târziu, David rupse tăcerea.

– Am terminat terenul cu cinci lovituri sub medie, se lăudă el. Iar Mikki e în formă maximă. Mai are mici probleme cu echilibrul, dar a jucat nemaipomenit.

– Mă bucur, David. Trebuie să închid acum. Mă bucur că m-ai sunat. Toate cele bune la amândoi.

– Mersi, Jane. Ce să zic... cred că vom fi cu toţii mai fericiţi de-acum înainte.

– Mda, am replicat eu cu tot optimismul de care eram în stare.

Am închis telefonul şi m-am lăsat pradă lacrimilor. Era un lux pe care mi se părea că-l merit. Dar nu m-am adâncit în tristeţe. După un ceas, m-am spălat pe faţă şi mi-am văzut de treburi.

Am sunat-o pe Brynn, înainte să cedez îndoielilor. Hailey, colega ei de cameră, mi-a spus că plecase în oraş, dându-mi de înţeles că Brynn nu dorea să-mi vorbească.

Hailey mi-a făcut legătura cu căsuţa ei vocală. Nu i-am spus nimic în mesaj, doar am rugat-o să mă sune. Poate ar fi trebuit să spun: „Gata, s-a terminat. Tatăl tău s-a însurat cu alta“, dar astea nu-s genul de cuvinte pe care să le înregistrezi în căsuţa vocală.

David credea că vom fi cu toţii mai fericiţi. Eu nu împărtăşeam convingerile lui. Nu ştia ce înseamnă să fii un soţ fidel şi devotat, iar asta nu se-nvaţă cu una, cu două. Mikki găsise probabil un nume pentru copilul ei, dar mai avea încă mult de lucrat la căsnicie. Brynn urma să-i cedeze nou-născutului poziţia de fiică favorită. Cât despre mine, ei bine, n-aveam nici cea mai mică idee.

Mi-au venit însă câteva idei în zilele următoare.

Vestea divorţului nostru a apărut pe internet. N-a trebuit să dau nimănui de ştire. Toţi cunoscuţii mei aflaseră deja ce s-a întâmplat. Invitaţiile la cină s-au împuţinat vizibil. Era o minune când mă mai suna cineva. Nu ştiam dacă oamenii mă evitau doar în această perioadă, cât rănile erau încă proaspete, sau pur şi simplu nu mai voiau să discute cu mine. Cert e că nici unul dintre prietenii sau asociaţii mei de nădejde nu dorea să aibă de-a face cu suferinţele mele.

O mulţime de oameni pe care nu-i cunoşteam au aflat în curând de coborârea mea pe scara socială.

Într-o dimineaţă de joi am primit un telefon de la o anume doamnă Nancy (n-auzisem de ea în viaţa mea) care s-a prezentat cu titlul de director adjunct al clubului. Primise sarcina ingrată de-a mă informa că pe listele înscrişilor figuram ca doamna David Lofton, şi, cum titulatura îi revenea acum altcuiva, eram... eram neica nimeni.

Am încercat să-mi păstrez calmul, deşi verdictul a avut impactul unei lovituri de baros. Clubul simboliza suma strădaniilor şi realizărilor mele în viaţă, iar acum îmi scăpa printre degete, fără să mă pot opune cumva.

– Fireşte, mă asigură Nancy cu glas mieros, vom trimite o scrisoare de recomandare oricărui alt club din oraş, dacă doriţi. După cum umblă vorba, clubul de tenis de la Western Hollow e nemaipomenit.

– Mulţumesc, dar nu mai joc de ceva vreme.

Purtarea mea înţelegătoare descătuşă limba interlocutoarei mele, care se

puse pe sporovăit. Îmi povesti de câteva femei aflate într-o situaţie similară cu a mea. Femei care nu înţelegeau că ea îşi făcea pur şi simplu datoria. Îmi mărturisi pe urmă că îi place maşina mea.

– O păstraţi? mă întrebă ea curioasă. Dacă aveţi de gând s-o vindeţi, să ştiţi că m-ar interesa, la un preţ rezonabil, desigur.

Deşi oferta părea sinceră, putea la fel de bine să pescuiască după amănunte picante legate de divorţ.

– O să vă anunţ dacă hotărăsc s-o vând. O am doar de câteva luni. E practic nou-nouţă, abia dacă are câţiva kilometri la bord.

– Îmi pare rău că v-am înştiinţat pe această cale, spuse ea. Asta e politica noastră. Doar că cei care iau deciziile astea nu pun ei mâna pe telefon, să sune.

– Înţeleg, am rostit eu cu sinceritate.

– Umblă vorbe despre ea, mă informă ea complice.

La început n-am înţeles despre cine era vorba. Apoi mi-am dat seama că se referea la Mikki. Ar fi trebuit să închei discuţia în acel moment, dar, din fericire, nu sunt o persoană atât de cumsecade.

– E o ignorantă şi jumătate şi habar n-are ce-nseamnă etichetă. Se zvoneşte că şi-a cumpărat rochia de la Nordstrom, şi nu de la Scrivener.

Am rămas înmărmurită. Apoi am izbucnit în râs. Entuziasmată de reacţia mea, Nancy continuă:

– Vă vine să credeţi? E atât de *nouveau riche!* Şi aţi văzut cum se-mbracă? Mimi Parton spunea că arată ca târfuliţa unui traficant de droguri.

Am continuat să râd, dar nu pe seama lui Mikki. Sărmana Nancy nu-şi închipuia ce puţin mă preocupă nefericirile noii doamne Lofton. Râdeam de bucurie că, după mai bine de două decenii, puteam să-mi cumpăr rochiile de unde voiam.

Discuţia m-a înviorat în asemenea măsură încât m-am urcat în BMW, am luat de la primul chioşc un baton uriaş de Snickers şi am pornit spre centrul de îngrijire medicală Bluebonnet Manor. În ultima săptămână îi făcusem două vizite lui Chester şi descoperisem că bătrânul avea un umăr zdravăn pe care puteai să plângi în voie.

Am fost nevoită să ocolesc un soi de ambulanţă botezată Handi-cab[4], în care un asistent îmbrăcat în halat alb încărca un pat mobil. Individul îmi aruncă o privire plină de subînţeles, care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva arătam ca o femeie proaspăt divorţată.

În hol, obişnuiţii „localului“ stăteau îngrămădiţi în jurul televizorului, în scaunele lor cu rotile, cu ochii la Bob Barker, care-i invita să coboare în arenă.[5]

Mă familiarizasem deja cu imaginea asta, cu locul şi cu oamenii care-şi puseseră într-un fel amprenta pe viaţa mea. Am străbătut coridorul încrezătoare.

O asistentă mă acostă în apropierea camerei lui Chester.

– În vizită la domnul Durbin?

– Da.

– Mai aşteptaţi câteva minute, vă rog. Tocmai s-a întors de la tratament.

– Tratament? Ce tratament?

– HBO.

O femeie strigă ceva, iar asistenta se scuză şi o zbughi în direcţia ei, lăsându-mă în plop.

HBO? Ceva îmi spunea că tratamentul lui Chester nu consta în ore peste ore de filme mediocre. După câteva minute de aşteptare, două asistente pe la patruzeci de ani, purtând pantaloni albi şi bluze roz, ieşiră din camera lui.

Am ţâşnit pe lângă ele, dornică să-l văd pe Chester.

Bătrânul mă aştepta în scaun, într-o pijama curată şi halat, rumen în obraji şi cu un licăr vesel în pri- viri. Îndată mi se luă piatra de pe suflet. Îmi făcusem griji de pomană.

– Ce-i HBO? l-am întrebat de cum am intrat.

Chester îşi ridică privirea şi zâmbi.

– Bună şi ţie, Jane Lofton.

Mi-am cerut scuze încurcată, l-am salutat politicos şi m-am aşezat lângă el.

– Ce tratament e ăsta?

– O prostie pe care-o încearcă doctorul meu. Oxigen hiperbaric. Ştii tu, cum făcea şi Michael Jackson.

Dintr-un cotlon al minţii mele ieşi la iveală fotografia trucată de pe prima copertă a unui ziar de cancan, înfăţişându-l pe regele muzicii pop, şi titlul de senzaţie: „Michael a descoperit secretul vieţii veşnice“.

– Te tratezi cu oxigen hiperbaric?

– Da. Mai nou, merg de două ori pe săptămână la Memorial Ambulatory. Nu-mi strică o ieşire în natură. I-am zis asistentului că ar fi minunat dacă am ieşi la picnic după tratament.

– La ce te-ajută tratamentul?

– E acoperit de Medicare, evită el răspunsul.

– Dar simţi că te-ajută?

Chester ridică din umeri.

– Respir cu mai multă uşurinţă. Tu cum mai respiri zilele astea?

Avea un fel al lui de-a schimba subiectul, mai ales când venea vorba de sănătatea proprie.

Ştiam că evită problema, dar avea tot dreptul să nu vorbească despre viaţa sa. Centrul medical nu-i oferea cine ştie ce intimitate, aşa că nu era cazul să insist şi eu.

– Cum te descurci?

– Bine, cred. Sau poate că nu-mi dau eu seama.

– Ţi-e teamă că o să cedezi nervos în public?

– Mai degrabă aş începe să urlu, să-mi smulg părul din cap şi să fug ca bezmetica prin cameră.

– Ce mai spectacol ar fi şi ăsta, mă tachină el.

– Nu mi-ar fi ruşine să mă dau în spectacol în faţa ta, i-am răspuns eu, chicotind. Mi-e teamă însă că restul lumii s-ar oripila.

– Dacă râzi înseamnă că ai început să te-obişnuieşti cu ideea.

– Probabil, dar uneori îmi ajunge până peste cap schimbarea asta.

– Ah.

Chester căzu pe gânduri, privindu-mă de sub pleoa-pele umede.

– Totul s-a întâmplat aşa de repede. Douăzeci de ani de căsnicie s-au evaporat cât ai zice peşte.

– Nu s-au evaporat, mă corectă el. S-au încheiat. Dar vor rămâne acolo pentru totdeauna, incrustaţi în trecutul tău.

Grăia adevărul, dar cuvintele lui nu-mi aduceau alinare.

– Poate ar fi trebuit să tărăgănez procesul. Dacă mergeam în instanţă, ar fi durat şi ani de zile.

– N-aveai la dispoziţie atâta timp. Copilul e „pe vine“.

– Nu mai e aşa o tragedie să te naşti în afara căsătoriei. Probabil că jumătate dintre colegii lui de la grădiniţă sunt în aceeaşi situaţie.

– Şi cu toate astea te vei simţi responsabilă. A fost mai bine atât pentru copil, cât şi pentru părinţii lui. Şi, cu timpul, vei observa că şi pentru tine.

– Crezi?

– Sunt sigur.

Îmi luă mâna în palme şi rosti cu glas solemn, aproa- pe trist.

– Dragă Jane Lofton, după cugetări îndelungate am ajuns la o concluzie, şi anume că e mai bine să nu tărăgănezi lucrurile, să dai piept cu necunoscutul şi să-l stăpâneşti. Altfel, şovăielile vor ciuguli din tine, puţin câte puţin, până ce toate clipele frumoase vor fi iremediabil murdărite. Şi asta vine de la un om cu o experienţă considerabilă în domeniu.

Pusese atâta patos în declaraţia lui, încât m-am tre- zit sondându-i profunzimile. Ba chiar am simţit nevoia să-l liniştesc.

– Am făcut ceea ce trebuia să fac.

– Nu doar ce trebuia. Ai făcut o faptă bună. La asta nu te-ai mai gândit, nu?

4 În engleză, *cab* înseamnă „taxi“ (n.red.)

5 Bob Barker – cunoscutul prezentator al emisiunii „Preţul Corect“, între 1972 şi 2007 (n.red.)

Capitolul 13

Se spune că în lunile ulterioare divorţului eşti aproape paralizată. Regula s-a confirmat într-o oarecare măsură, dar totodată am trăit la o intensitate nemaiîntâlnită până atunci.

Am luat-o uşor, cu paşi mărunţi, şi am constatat că viaţa mergea înainte. Am vorbit şi cu Brynn la telefon, însă ea m-a rugat să n-o mai sun. Conform ultimelor concluzii ale doctorului Reiser, Brynn trebuia să se împace cu mariajul în pripă al tatălui ei, fără să fie perturbată de părerile iraţionale ale mamei sale.

Mi-era tare dor de ea, dar i-am dat pace. Mă gândeam că măcar aşa o ajutam. Poate că asta era adevărata me-nire a mamelor, să fie un magnet pentru toate nefericirile adolescenţei.

Cu David m-am mai întâlnit din când în când, şi atunci era dornic să-mi povestească despre ultimele sale performanţe la golf. Dacă voiam să aflu mai multe despre sarcina lui Mikki, trebuia să întreb politicos. David nu era tocmai în temă cu problema şi se ruşina s-o aducă în discuţie.

– Ce-ţi doreşti, băiat sau fată? m-am interesat.

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

– Nu ştiu. Încă nu m-am gândit.

– Mikki ce-şi doreşte?

– Nu ştiu, ridică el din umeri. Nu-mi aduc aminte să fi pomenit ceva despre asta.

Greu de crezut.

– Ce-a zis Mikki? am insistat.

David ezită pentru o clipă, cântărindu-şi cuvintele.

– Păi, vorbea despre nişte cursuri prenatale, dar i-am zis că am trecut deja prin asta.

– Nu-i acelaşi lucru, David, am rostit eu încrun- tată. Eu am născut prin cezariană. Iar tu nici măcar n-ai fost acolo.

– N-am fost? replică el mirat.

– Tu şi taică-tău aţi ieşit la pescuit.

– Da, îmi amintesc acum, asta era înainte să mă apuc serios de golf.

– Ascultă, David, mergi la cursurile alea cu Mikki, am spus eu hotărât. Mereu ţi-ai dorit să ai mai mulţi copii. Iată că a sosit momentul. Nu-i da cu piciorul.

– Aşa-i, Jane, ai dreptate, mormăi el stingherit. Ce să zic... mă surprinde că îţi dai interesul aşa de mult.

Ca să fiu sinceră, şi eu eram la fel de surprinsă, dar m-am ferit să-i dezvălui mai multe.

– Am petrecut o bună parte din viaţă alături de tine. Avem o fiică şi multe amintiri frumoase. Mereu îmi va păsa de tine şi vreau să fii fericit.

M-am simţit minunat rostind aceste vorbe. Era şi mai minunat că le rostisem cu sinceritate.

Am încercat să-i abordez cu aceeaşi bunăvoinţă pe W.D. şi pe Edith. W.D. nu era din cale-afară de interesat să menţină relaţia de prietenie cu mine. Mi-a comunicat succint într-o seară regretele sale în privinţa destrămării căsniciei noastre.

– Bineînţeles, declamă el în maniera unui profet, am spus încă de la început că mariajul vostru nu va funcţiona.

Nu pomeni cui îi împărtăşise profeţia, dar nici că-mi mai păsa. M-am întrebat, totuşi, dacă nu cumva în toţi acei ani în care m-am străduit din răsputeri să mă integrez în club, W.D. mi-a pus beţe în roate, vorbind despre caracterul temporar al relaţiei mele cu fiul său.

Edith era mai mult interesată de sănătatea mea mintală şi de îndatoririle mele materne. Mă suna des pentru a mă ţine la curent cu emisiunile lui Oprah care tratau divorţul, armonia de cuplu, tulburările adolescentine sau intrarea într-o nouă relaţie. Îl lăuda cu risipă de cuvinte pe doctorul Phil, acolitul prezentatoarei, şi îmi trimitea liste cu toţi autorii şi titlurile recomandate în cadrul emisiunii. Edith nu mă avusese niciodată la inimă, însă depunea eforturi constante să-şi înfrângă condiţia de soacră.

– Să nu cazi pradă disperării, Jane, mă povăţui ea într-o seară, la telefon. Aprinde nişte lumânări prin casă şi concentrează-te asupra bucuriei lăuntrice.

N-am aprins lumânări, în primul rând pentru că nu mă dădeam de ceasul morţii. Nu eram pironită în casă, deprimată sau incapabilă să mă concentrez. Dimpotrivă, eram cât se poate de ocupată. Mergeam zilnic la serviciu, făceam curat o dată pe săptămână la căminul pentru oameni fără adăpost, le citeam ţâncilor la bibliotecă, în timp ce frăţiorii şi surioarele lor mai mari erau la grădiniţă. În plus, colaboram periodic cu Ann Rhoder Hines şi cu Metro Realtors Alliance, încercând să evaluez solvabilitatea gospodăriilor sărace şi să-i pregătesc pe solicitanţi pentru rolul de proprietari imobiliari.

Colac peste pupăză, m-a rugat şi Loretta să ţin clientelor sale un discurs despre reinventarea personală în vederea unei cariere.

Nu ştiu la ce cuvântare se aşteptase Loretta, dar de cum am început să povestesc despre experienţele mele şi despre cunoştinţele dobândite la Sunnyside sau la Davenport Hights, asistenţa a fost numai ochi şi urechi. Au urmat trei ore de întrebări şi răspunsuri. Peste o săptămână, Loretta m-a rugat

să ţin o prelegere similară în faţa unui public mai numeros, alcătuit din participante la programul Alternative la Violenţa Domestică. M-am înfăţişat la demisolul bisericii prezbiteriene, în faţa a peste o sută de persoane, majoritatea femei obişnuite, dornice să asculte o altă femeie obişnuită. Până atunci nu mă con- siderasem o femeie obişnuită.

În urma aparentului succes al cuvântării, reprezentantele AVD au hotărât să iniţieze o serie de conferinţe similare, pentru care mi-au cerut sfaturi. Le-am făcut imediat legătura cu nişte persoane mai bine informate şi mi-am permis o propunere personală: Cecil şi Emily, de la Cina Ecumenică de Ziua Recunoştinţei.

– Cred că le-ar prinde bine să vadă un cuplu cu adevărat fericit. Doi oameni obişnuiţi care înfruntă greutăţile vieţii împreună, fără ca unul să-l domine ori să-l maltrateze pe celălalt. Dacă nu-i vezi cu ochii tăi, ai tinde să crezi că aşa ceva nu există.

La început, consiliul a fost reticent, iar Cecil şi Emily – neîncrezători în capacităţile lor educative. Într-un final, conferinţa lor a avut cel mai mare succes dintre toate prezentările.

Lunile treceau, iar eu mă simţeam din ce în ce mai în largul meu. În mod curios, această transformare îmi amintea de o vară îndepărtată, când am petrecut o lună pe malul lacului. La întoarcere – chiar de Ziua Muncii – mi-am dat seama că uitasem să golesc frigiderul la plecare. Aproape că mi-am zdrelit buricul degetului de câte telefoane am dat, dar nimeni n-a acceptat ingrata slujbă. M-am văzut nevoită să curăţ mizeria aia puturoasă cu mâna mea. A fost oribil. Dar când am terminat, m-am simţit nespus de înviorată, de parcă aş fi escaladat Everestul sau aş fi străbătut Canalul Mânecii înot.

Căsnicia mea se preschimbase într-o mizerie pe care-ar fi trebuit s-o curăţ cu mulţi ani în urmă. Acum, că se sfârşise totul, mă simţeam într-atât de liberă încât îmi venea să-mi iau zborul.

Într-o zi m-a sunat Lexi, să-mi reproşeze sihăstria.

– Te-am căutat pe la toate prezentările de modă din oraş. Ne întrebăm ce planuri ai. Pleci la New York, la Paris? De unde-o să-ţi cumperi haine pentru lunile următoare?

Preţ de câteva clipe am rămas blocată. Pentru prima oară după douăzeci de ani uitasem cu desăvârşire atât de vânzările de după sărbători cât şi de cataloagele de primăvară. Tulburată de această bruscă schimbare şi nesigură în privinţa viitoarei mele garderobe, n-am ştiut ce să spun. Apoi am izbucnit în râs. Femeile de la centrul de consiliere al Lorettei n-ar fi făcut diferenţa dintre moda anului precedent şi ce se purta în urmă cu zece ani. Iar vederea lui Chester ajunsese în aşa hal, încât probabil nici nu-şi dădea seama dacă purtam ceva pe mine sau nu.

– Deocamdată am suficiente haine, am asigurat-o pe Lexi. Am fost prea ocupată în ultima vreme ca să mai intru în magazine.

Lexi amuţi la auzul acestor vorbe. Când îşi regăsi glasul, îmi puse o întrebare cât se poate de firească, după mintea ei.

– Te-a tras David în piept la înţelegere? Dacă aşa stau lucrurile, o să vorbesc cu avocatul meu să renegocieze toată treaba. Ştiai că David i-a construit casă şi apoi s-a lăudat cu aventura în faţa prietenilor tăi? Nu contează că-i din familie bună, o să-l crucifice la tribunal.

– Nu-ţi face griji, Lexi. David a fost din cale-afară de generos, şi înţelegerea mă mulţumeşte pe deplin.

Lexi însă nu era convinsă. Într-un sfârşit, rosti:

– În regulă, şi-atunci de ce nu vrei să cumperi haine?

Până la urmă am hotărât să luăm prânzul împreună la Le Parapluie, alături de Tookie şi Teddy, dar lucrurile n-au mers aşa cum nădăjduiam. Eu ardeam de nerăbdare să le povestesc despre oamenii pe care-i cunoscusem, despre locurile în care fusesem. Ele voiau doar s-o bârfească pe Mikki, gândind c-am să le ţin isonul. Nu mă interesa subiectul. Nu c-aş fi vrut să-i iau apărarea, dar asemenea discuţii mi se păreau destul de plictisitoare. Am încercat să schimb vorba, dar acum că nu mai eram interesată de shopping, decoraţiuni şi ascensiunea pe scara socială, nu mai aveam nimic în comun.

Ne-am despărţit cu pupici, îmbrăţişări şi promisiunea unei reîntâlniri cât mai apropiate, dar ştiam că totul se sfârşise. Era o pierdere regretabilă.

În rest, viaţa era frumoasă. Până într-o dimineaţă, când am primit un telefon de la Brynn.

– Tata m-a invitat să stau cu ei, dar vara asta nu mă întorc acasă, mă informă ea indiferentă. O să plec trei luni în Toscana.

– Toscana? Adică în Italia?

Eram de-a dreptul uluită, dar în acelaşi timp plăcut surprinsă. Brynn nu fusese interesată de Europa până în acel moment.

– Da, mamă, mai ştii altă Toscană?

– Nu m-ar mira să fie o Toscană şi în Missouri, am chicotit eu. Mergi singură?

– Fireşte că nu.

– Cu cine te duci?

Brynn şovăi.

– Nu cred că te priveşte, mamă.

– Cum adică nu mă priveşte?

– Ţi-am spus, nu te priveşte. Te-am sunat din bun-simţ. Nu am nevoie de permisiunea ta pentru nimic.

– Sunt mama ta, Brynn. Măcar o lămurire merit şi eu.

– Doctorul Reiser m-a prevenit că vei spune asta.

– Doctorul Reiser?

– Mi-a spus să mă pregătesc şi să mă apăr împotriva încercărilor tale de-a te amesteca în viaţa mea.

– Deci eu mă amestec, dar el poate să-ţi spună câte-n lună şi-n stele.

– Doctorul Reiser nu se amestecă. El e direct implicat.

– În ce fel?

– E terapeutul meu.

– Poate să fie, dar nu te va însoţi în Europa.

Încă o clipă de şovăire, apoi un oftat.

– Chiar şi dacă vine, nu e treaba ta.

Tocmai puneam supa în cuptorul cu microunde, iar afirmaţia ei tranşantă m-a luat pe nepregătite. Fireşte, am vărsat supă peste tot.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu te priveşte ce fac eu cu doctorul Reiser.

Ce fac eu cu doctorul Reiser. Felul în care rostise aceste cuvinte îmi răscoli măruntaiele.

– Spune-mi sincer Brynn, ai vreo legătură intimă cu doctorul Reiser? am întrebat cu calm.

– Asta-ţi închipui tu?

– Nu, fireşte că nu, am dat eu înapoi.

– Doctorul Reiser mă ajută foarte mult. El a înţeles de ce nu vreau să stau cu tata şi mi-a spus că n-ar fi benefic pentru dezvoltarea mea personală să te văd, aşa că mă ajută să-mi petrec vara de una singură.

– Şi cu toate astea, nu face parte din planurile tale.

– Nu te privesc planurile mele.

Neliniştea a continuat să-mi dea târcoale mult după ce mi-a închis telefonul în nas. Cum s-o protejez dacă nu ştiam exact cine-i vrea răul? Lumea asta e plină de bărbaţi malefici: puternici, vicleni şi fără scrupule. Nu mă împăcam cu gândul că unul dintre ticăloşii ăştia ar fi putut să profite de frumoasa mea Brynn.

M-am aşezat în colţul bucătăriei şi am încercat să-mi adun gândurile. Primul impuls a fost să-l sun pe Reiser şi să scot adevărul de la el. Dacă o însoţea pe Brynn în Europa, aş fi putut să-l ameninţ. Mă şi închipuiam rostind: „Dacă te atingi de fiica mea, poţi să-ţi iei adio de la licenţă. Şi nu mă opresc aici. Dacă-i faci vreun rău, o să te găsesc şi o să te castrez cu o greblă ruginită“.

Evident, n-am făcut asta, dar mi-a fost greu să găsesc altă variantă.

Ce hotărâsem în privinţa lui Brynn?

Am cotrobăit prin poşetă şi am găsit jurnalul pe care l-am răsfoit până am ajuns la pagina dorită.

„Ajutorul nedorit se numeşte amestec.“

Erau cuvintele ei. Frumos spus şi adevărat. Când aşternusem ideea pe hârtie, o văzusem ca pe o litanie. Să stau însă cu mâinile în sân dacă un bărbat mai în vârstă şi mai sofisticat profita de fiica mea? Nu. Ca mamă mi-era imposibil.

L-am sunat pe David să-i cer sfatul.

– Las că nu pleacă ea cu doctorul în vacanţă.

Era la terenul de golf. O auzeam pe Mikki flecărind în spatele său.

– De unde ştii? Dacă nu ne spune mai nimic, n-avem cum să ştim. N-o putem lăsa să meargă în Europa până nu aflăm cine o însoţeşte.

– Ascultă Jane, hai să închidem ochii de data asta.

– Cum adică?

– Nu am nici timpul şi nici energia pentru încă o ceartă cu Brynn. Are aproape douăzeci de ani. Şi are dreptate. Nu putem să-i spunem unde să meargă sau cu cine să se vadă. Nu putem şi nu e firesc să-i spunem.

– Am putea cel puţin să-l ameninţăm cu tribunalul dacă urmăreşte o relaţie extraprofesională cu fiica noastră.

– Ai supăra-o pe Brynn. Dacă ne amestecăm în chestiunea asta, s-ar putea să rupă orice legătură cu noi şi să n-o mai vedem niciodată.

– Te-ai uitat cu maică-ta la emisiunile lui Oprah? am întrebat eu în glumă. Cum să rupă legătura cu noi? N-a avut o slujbă în viaţa ei. Noi îi dăm toţi banii.

Cineva strigă în spatele lui:

– E rândul tău, David.

– Uite ce-i, fă ce crezi de cuviinţă, dar nu mă amesteca în afacerea asta. Şi-aşa e furioasă pe Mikki şi pe copil. Nu vreau s-o supăr şi mai tare.

– David, nu-i de glumă. S-ar putea să facă fiţele astea doar ca să vadă dacă te mai preocupă viaţa ei. Dacă nu cumva noua familie îţi răpeşte tot timpul.

– Sincer să fiu, îmi răpeşte tot timpul. Nu mai pot să vorbesc. Va trebui să închid. Fă ce crezi de cuviinţă, Jane. Mereu a fost mai bine aşa.

David închise, iar eu tot în beznă eram.

Mi-aş mai fi stors creierii cu neastâmpărata de fiică-mea dacă nu mi-ar fi dat târcoale şi alte nelinişti. De pildă, problemele de carieră.

Creşterea dobânzilor a paralizat piaţa ipotecilor. Şi cum relaţiile mele din interiorul clubului se subţiaseră zdravăn, m-am trezit brusc scoasă din circuit. Aş fi putut să mă ridic deasupra dificultăţilor, dar îmi pierdusem interesul.

Colegii şi-au spus, probabil, că mi-am pierdut îndemânarea. Eu una cred că mi-am pierdut flerul. Succesul meu izvora din capacitatea de-a trece mereu cu un pas peste graniţă. Puţin mai mult de la cumpărător, uşor mai ieftin la vânzător. Acel infim procent mă ridica deasupra concurenţei. Şi iubeam la nebunie meseria asta. Iubeam fiorul succesului.

Între timp s-au dus şi fiorii, s-a dus şi motivaţia. Acum eram mai preocupată de veniturile cumpărătorului, de corectitudinea vânzătorului. Spuneam lucrurilor pe nume şi eram sinceră cu ambele părţi. Eram convinsă că fac treabă bună, dar atitudinea asta a stârnit nemulţumirea colegilor de breaslă. Vechii mei clienţi se lipseau de serviciile mele, iar clienţii noi căutau pe cineva mai bun.

De regulă, agenţii imobiliari nu sunt concediaţi, cel puţin nu în cadrul agenţiilor de tipul celei conduse de Brandt. Dar dacă n-ai vânzări, n-aduci bani companiei. Şi dacă nu aduci bani, la ce să mai irosească un birou pe tine? Millie şi Frank au fost foarte răbdători cu mine. Îmi erau recunoscători pentru accesul la club, dar de când Tookie şi Joel îi luaseră sub aripa lor, socialmente vorbind nu mai aveau nevoie de mine. Erau, totuşi, nişte prieteni loiali şi şi-au exprimat convingerea că scăderea vânzărilor constituia o problemă temporară, cauzată de divorţ.

S-au scurs câteva luni, iarna a cedat locul primăverii, dar eu nu vindeam

în continuare nimic, nici măcar nu mai umblam după clienţi. Patronii mei erau tot mai îngrijoraţi. Aveam totuşi casa victoriană aflată pe proprietatea de lângă Park Square. Înaintea Crăciunului o convinsesem pe Barb Jarman să vândă imobilul şi s-o mute pe soacra ei matusalemică într-un azil de bătrâni.

Am rugat nişte prieteni mai vechi să mă ajute cu hârţogăria, pentru ca imobilul să poată fi dărâmat şi transformat într-un bloc de apartamente. Clădirea urma să cuprindă douăzeci de apartamente de lux la şapte sute de mii de dolari bucata.

O afacere cât se poate de rentabilă.

Agenţia urma să primească un comision undeva pe la două milioane de dolari. Un milion ar fi ajuns în buzunarele lui Frank şi ale lui Millie, iar restul mi-ar fi revenit mie. Bani, nu glumă. Afacerea era ca şi încheiată.

Până când am vizitat-o pe doamna Jarman. Sărmana văduvă avea optzeci şi unu de ani, se deplasa cu aju- torul scaunului cu rotile şi din când în când o apuca demenţa. Mă tocmisem cu Barb să-i găsesc un azil de prima mână, cu supraveghere permanentă şi cu o grădină personală, unde să se bucure de razele soarelui şi de mireasma florilor.

Spre cinstea mea, îmi luasem promisiunea în serios şi îmi făcusem temele. Nu c-ar fi fost greu. Vorbisem cu personalul de la Bluebonnet Manor, unde era internat Chester. Cu ajutorul lor, am sunat în stânga şi în dreapta, până ce-am descoperit un minunat azil de bătrâni, înfiinţat nu de mult. Am vizitat locul şi, foarte entuziasmată, m-am dus să discut chestiunea cu Barb, care şi-a dat imediat acceptul.

În cele din urmă, mi-am luat inima în dinţi s-o abordez pe doamna Jarman. Cu cât mai puţine detalii ştie despre afacerea cu imobilul, îmi spusese Barb, cu atât mai bine. Mi se părea firesc. Bătrâna soacră trăise în acea casă pitorească de când se ştia. Timpurile şi preferinţele se schimbaseră, dar asta nu însemna că bătrâna nu era încă ataşată de imobil.

Astfel că mi-am umplut geanta cu fotografii mari şi color înfăţişând micuţa grădină presărată cu floricele roz, câte-o băncuţă umbrită ici-colo, şi i-am făcut o vizită.

M-a întâmpinat într-un salon de modă veche, impecabil aranjat. Ca o mare iubitoare de antichităţi ce sunt, am suspinat la vederea fotoliilor, canapelei şi abajururilor. Deasupra şemineului atârna un tablou înfăţişând un bărbat trupeş, cu mustaţă groasă şi ondulată, *à la* Grover Cleveland[6].

M-am aşezat la măsuţă, iar bătrâna mărunţică mi-a turnat ceai într-o ceaşcă de porţelan Belleek, decorată cu fluturi galbeni. A ascultat cu luare-aminte povestea mea despre azil, ba s-a arătat vizibil încântată de pozele pe care i le-am arătat. Crezusem că va trebui să depun muncă de convingere, dar mă înşelasem. Respectabila doamnă trăise ani fără număr, dar era deschisă la schimbări şi la noi experienţe.

– Vai, ce drăguţ, sună nemaipomenit, scumpa mea.

– Cred că e un loc minunat, doamnă Jarman.

– Spune-mi domnişoară Heloise, toată lumea-mi spu- ne aşa.

Era o bătrânică veselă, cu chipul veştejit de trecerea anilor, dar cu trăsături de copilă. Ochii ei strălucitori erau plini de un entuziasm ce dezminţea sănătatea ei precară.

Datorită prieteniei cu Chester eram mai în largul meu alături de persoanele în vârstă. Mă simţeam atât de bine, încât a trebuit să-mi reamintesc de câteva ori că mă aflam acolo pentru a încheia o afacere. Dar recunosc că eram sincer preocupată de bunăstarea domnişoarei Heloise.

– Sper că nu vă înspăimântă mutarea.

– Vai, nicidecum. Sunt de-a dreptul încântată.

Felul ei de-a fi mă umplea de bucurie, speranţă şi energie.

– Bănuiesc că locuiţi aici de foarte mult timp.

– De când mă ştiu, chicoti ea. Uite, m-am născut în dormitorul de colo.

– Chiar aşa?

– Da, da. Bunicul a construit casa, rosti ea, aţintind un deget spre tablou. Ştiai că a fost ultimul guvernator?

Am privit-o nedumerită. La ce se referea oare? Ultimul guvernator, cel dinaintea actualului guvernator, era un bărbat pe la patruzeci de ani care îşi părăsise fotoliul din fruntea statului pentru un loc în Senat. Să fi fost un semn de senilitate?

– Cum adică ultimul guvernator?

– Păi a fost ultimul Hattenbacher care a intrat în politică.

– Hattenbacher?

Numele-mi era cunoscut, fiind strâns legat de istoria statului. Familia Hattenbacher se numărase printre primele familii de colonişti. Un Hattenbacher întocmise constituţia statală, iar alţi şase membri ai familiei urmaseră cariere politice.

– Sunteţi înrudită cu *acei* Hattenbacheri?

– Da, da, sunt printre ultimii în viaţă. Pe vremuri mişunam prin întreg statul, dar azi poţi să ne numeri pe degetele de la o mână. Tatăl meu a fost pastor la biserica Saint Michael şi apoi rector la universitate. Doar pe mine m-a avut, fosta domnişoară Heloise Hattenbacher.

Dintr-odată făcu ochii mari şi chicoti încântată.

– Vai mie! N-am mai rostit numele ăsta de secole. Mereu m-am gândit că e un nume prea mare pentru o persoană aşa micuţă, rosti ea, clătinând din cap. Dumneata ce crezi?

Buna ei dispoziţie era molipsitoare. Nu puteam să-mi ascund zâmbetul.

– E un nume lung, dar aliteraţia e foarte frumoasă.

– Bănuiesc că ai dreptate.

– Deci domnul de colo a fost guvernator.

Domnişoara Heloise încuviinţă.

– Pentru un mandat, pe urmă nu l-au reales. Am înţeles că era un bărbat chipeş şi onest, ceea ce ar fi trezit nemulţumirea baronilor căilor ferate, ba chiar şi a Grangerilor.

Domnişoara Heloise îmi schiţă un mic tablou al confruntărilor politice de

la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea.

– S-a retras, prin urmare, din viaţa politică şi s-a mutat în oraş, pentru a începe o viaţă nouă. A transformat casa familială de lângă Capitoliu în reşedinţa guvernatorului. Erau vremuri grele, iar el s-a gândit că ar fi un loc potrivit pentru această funcţie.

Se aplecă în faţă conspirativ.

– Mi-a spus tata odată că guvernatorul ştia o droaie de oameni care şi-ar fi permis să cumpere casa, dar că n-ar fi dorit să-i lase atât de aproape de sediul puterii.

Am râs.

– În orice caz, familia noastră a adus un mare servi- ciu statului.

– Într-adevăr.

– Nu cred că a regretat vreodată plecarea, spuse ea. Dar ştiu sigur că i-a fost dor. Casa asta e o copie identică a celei de care-ţi spuneam. Construită după acelaşi plan şi cu aceleaşi materiale.

– Chiar aşa?

– Da, dar acum nu ţi-ai da seama, la câte renovări şi transformări a suferit reşedinţa guvernatorului.

Eram întru totul de acord. Îl însoţisem odată pe David la un dineu electoral şi, într-adevăr, nu-mi păruse altceva decât un morman de cărămidă dichisit cu iscusinţă. Îi lipsea cu desăvârşire farmecul victorian evocat de doamna Heloise.

– Reşedinţa guvernatorului arăta mai demult aşa?

– Da. Asta e construită întocmai după original şi nu ne-am atins de ea.

Am aruncat o privire în jur, pătrunsă de istoria acestui loc străvechi.

– Aţi iubit casa mult şi de aceea nu v-aţi mutat niciodată.

Domnişoara Heloise încuviinţă din cap.

– N-a fost cine ştie ce decizie, mă asigură ea. Aşa a fost să fie. Am rămas acasă până m-am măritat. A venit războiul şi soţul meu a plecat pe front la nici două săptămâni după nuntă. Eu am rămas cu părinţii. Când s-a în- tors din război, era greu să găseşti o casă, aşa că s-a mutat cu noi, şi aici am rămas.

– Şi totuşi aţi hotărât să plecaţi.

Domnişoara Heloise ridică indiferentă din umeri.

– Casa asta trebuie ar trebui să fie plină de oameni. Eu mi-am trăit traiul şi m-am bucurat de ea. A venit şi rândul altcuiva.

M-am uitat ţintă în ochii albaştri şi sclipitori ai femeii şi am înghiţit în sec. Mă durea sufletul s-o mint. Dar cum să-i spun c-aveam de gând s-o rad din temelii?

Nici bine n-am ieşit că am început să dau telefoane. Am luat legătura cu institutul de istorie, cu departamentul răspunzător de amenajarea locurilor publice şi cu agenţia Patrimoniului Naţional. N-a fost prea greu să-i conving de necesitatea protejării casei. Birocraţii erau mult mai receptivi la ideea protejării imobilelor istorice decât în trecut, când încercasem să scot la vânzare proprietăţi vechi.

Mai erau câteva piedici de depăşit. De pildă, Barb. Deşi proprietatea aparţinea soacrei sale, Barb hotărâse deja cum să cheltuiască suma încasată. Prin urmare, soluţia propusă de mine, şi anume o scutire permanentă de impozit pe imobil, nu era nici pe departe la fel de ispititoare ca mănunchiul de bani peşin pe care i-l promisesem iniţial. La asta s-a adăugat şi nemulţumirea bătrânei după ce i-am explicat pe de-a-ntregul afacerea. Domnişoara Heloise s-a opus vânzării şi a hotărât să-şi modifice testamentul. Urma să fie înfiinţată o fundaţie anume pentru a avea grijă de casă.

Influenta familie Jarman a trecut la atac. Fratele lui Barb era redactor-şef la un ziar local. Deşi presa susţinea, de regulă, măsurile de conservare şi restaurare, în cazul de faţă proprietatea privată a triumfat în faţa necesităţii de a ocroti clădirile istorice.

Cele câteva tentative de compromis nu au fost deloc convingătoare. Avocatul lui Jarman a venit cu propunerea ca blocul de apartamente ce urma să ia locul casei să poarte numele de Hattenbacher Hall. Domnişoara Heloise era mult mai interesată de integritatea moştenirii familiale decât de numele familiei în sine.

Ziarele o descriau pe venerabila doamnă drept o bogătaşă elitistă care pierduse contactul cu realitatea. Alteori se sugera că eu aş fi manipulat-o cu viclenie pe biata bătrână. Un editorialist din partea locului, cu care vorbisem de nenumărate ori pe când activam în Junior League, a mers chiar şi mai departe, bătând monedă pe renumele meu de vânătoare de proprietăţi. El punea în discuţie motivaţia unei femei care-şi tăiase drum spre vârf folosindu-se de banii altora, fără a aminti că pierdeam o droaie de bani în urma acestei afaceri. Era de neînchipuit ca cineva să mă bănuiască de altruism.

Drăguţa de Heloise, slăbită şi dezamăgită de vlăstarele ei, trebuia să le suporte acum mânia. La un moment dat, cineva a prezentat-o drept senilă, sugerând punerea ei sub tutelă, dar propunerea a fost retrasă. Deşi puteai să-i numeri pe degete, membrii clanului Hattenbacher erau adversari redutabili pentru oricine se amesteca în treburile lor. Se părea că micuţa doamnă moştenise o bună parte din onoarea şi determinarea strămoşilor ei.

Am petrecut câteva ore bune luând legătura şi analizând situaţia cu agenţiile guvernamentale abilitate, dar aveam suficient timp, acum că fusesem concediată.

Millie şi Frank şi-au ieşit din pepeni şi m-au acuzat că le-am trădat aşteptările, ba chiar şi pe ei. După câteva tentative de-a „discuta“ situaţia mea, am primit înştiinţarea oficială că puteam să-mi fac bagajele. Ataşată de ea am găsit un bileţel de la Millie, în care îşi exprima convingerea că evenimentele din ultimul an îmi creaseră o „stare de dezechilibru“ şi că ar fi trebuit să continui terapia psihologică.

I-am citit bileţelul şi lui Chester, care a chicotit.

– Viaţa m-a învăţat un lucru. Când lumea te crede ţicnită, de regulă eşti pe drumul cel bun.

Stătea în pat cu capul şi picioarele suspendate bizar în aer. Tocmai trecuse

printr-o operaţie despre care nu dorea să vorbească. Îmi părea rău că atât de rar aveam ocazia să-l văd.

– Mai citeşte-mi din ziar.

– Ce anume ai vrea? am întrebat, bucuroasă să-i satisfac pofta.

– Ceva de la Poşta Redacţiei. Uneori sunt amuzan- te scrisorile.

Am găsit secţiunea şi am citit pe sărite pasajele scrise cu litere mărunte şi îngroşate despre reciclare, politică, gropile stradale şi patrulele de poliţie.

– Nu-mi vine să cred, am exclamat. Am găsit una despre casa Hattenbacher.

– Pentru sau împotrivă?

– Titlul e „Înfundătura fundaţiei“.

Chester suspină uşor.

– Ia s-auzim.

– „Într-un articol recent, Sandra Blake-Bunting afirmă că cetăţenii oraşului nostru au numai de pierdut de pe urma proiectului de conservare a clădirii Hattenbacher. În opinia ei, constituirea fundaţiei stabileşte un precedent de nedorit, ce prezintă riscul de a stârni neînţelegeri între membrii familiei, iar donarea clădirii către departamentul de amenajare a spaţiilor publice reprezintă o insultă adusă proprietăţii private. Doamna Blake-Bunting ne sugerează, în chip surprinzător, că sensul cuvântului «proprietar» ar trebui să cuprindă orice membru al familiei care ar fi interesat de un câştig în urma unei investiţii. Fără îndoială că această propunere va fi întâmpinată cu entuziasm de ginerii şi nurorile din întreg statul.“

Chester râse cu poftă. Ce-i drept, era amuzant.

– „Doamna Blake-Bunting scoate în evidenţă câştigurile anticipate de pe urma construirii unui complex de locuinţe, precum şi taxele plătite de contribuabili pentru întreţinerea acestei clădiri cu o vechime de peste o sută cincizeci de ani. Potrivit ei, o potenţială zonă rezidenţială va fi acum afectată de traficul turiştilor care vor vizita muzeul cu pricina. Găsesc argumentele dumneaei total neconvingătoare. Am trecut adesea pe lângă această clădire impunătoare, perfect proporţionată, lucrată cu minuţiozitate victoriană şi împrejmuită de verande, şi m-am lăsat cuprins de nostalgia unor vremuri mai elegante. Mereu am fost curios cum arată interiorul unei asemenea case. Ca majoritatea concetăţenilor mei, nici nu ştiam de semnificaţia istorică a acestui monument. Dărâmarea unei astfel de comori de dragul câtorva persoane dornice de înavuţire şi construirea de spaţii cu chirii exorbitante pentru nişte oameni care şi-ar permite să trăiască oriunde în altă parte mi se pare un act obscen. Cei implicaţi în campania pentru salvarea acestui patrimoniu, printre care şi concitadina noastră Jane Lofton, ar trebui lăudaţi şi încurajaţi. Fără a ceda presiunilor din jur, aceşti adevăraţi eroi ne oferă nouă şi generaţiilor viitoare un dar inestimabil. Ofranda lor este de nepreţuit.“

– Mi-a plăcut asta, comentă Chester.

– Măcar cineva mă consideră o eroină, am râs eu.

– Şi fără a ceda presiunilor, spuse Chester. Asta de cât e, de trei puncte?

De patru?

– Nu ştiu exact cât valorează, dar mă mulţumesc cu cât primesc.

– Cine e autorul?

M-am uitat la finalul articolului.

– Un anume Scott Robbins.

Numele îmi suna cunoscut, dar pe moment nu ştiam de unde să-l iau.

– Da, da, un om de treabă.

– Îl cunoşti?

– Nu, dar am citit multe articole scrise de el. Mereu apare la Poşta Redacţiei.

– Pe bune? Ce ciudat.

– Nu chiar. Majoritatea autorilor de epistole sunt recidivişti, ca să zic aşa. Noi, dacă am scrie, am avea una şi bună. Pentru indivizii ăştia e un hobby sau o chemare în viaţă. Apar săptămânal şi îşi dau cu părerea despre orice. Dacă-i citeşti număr de număr, ajungi să-i cunoşti destul de bine.

Cum eu nu prea citeam ziarele, eram nevoită să-l cred pe cuvânt. În ultimele săptămâni îl lăsase tot mai mult vederea, aşa că am citit la ziare cât nu citisem în ultimii zece ani.

– Mi-ai adus Snickers?

– Desigur!

M-am ridicat şi am scotocit prin poşetă.

– Cum aş putea să uit?

Chester surâse melancolic.

– N-ai cum, rosti el aproape şoptit. Mă pot baza complet pe tine.

Asistam la un moment ciudat, încărcat cu semnifica- ţii. N-am îndrăznit să spun sau să fac nimic. Apoi Chester a luat batonul de ciocolată şi expresia de pe chipul lui s-a risipit.

– O păstrez pentru mai târziu, murmură el, şi vârî ciocolata în sertarul noptierei, ca întotdeauna. Atunci mă voi putea bucura din plin de ea.

Chiar atunci năvăli asistenta înăuntru. Chester închise iute sertarul.

– Nu vreau să-ţi stric vizita, drăguţă, dar sunt pe sfârşit de tură şi trebuie să-i schimb pansamentul domnului.

– Desigur, numai să-mi iau rămas-bun.

M-am ridicat să plec. Chester avea tot dreptul la intimitate, iar eu trebuia să fiu cât mai discretă. Grija ce i-o purtam nu trebuia să-l stinghereasc㠎. M-am aplecat şi l-am sărutat pe frunte. Un gest familial care ne-a surprins pe amândoi.

– Sper să te înzdrăveneşti cât mai repede.

Eram prieteni, dar cred că la un moment dat am străpuns bariera amiciţiei şi am început să-l tratez ca pe-un membru al familiei. Cred că şi el a simţit schimbarea.

– Nu-i grav, Jane, m-a asigurat el, bătându-mă prieteneşte, aproape părinteşte pe mână. Doar o rană de război care şi-a amintit de mine.

Am încuviinţat şi am plecat, uşor buimacă, lăsând asistenta să-şi facă

treaba.

De-abia când am ajuns în maşină mi-am amintit că Chester nu participase la război.

6 Preşedinte al Statelor Unite (1885–1889 şi respectiv 1893–1897) (n.red.)

Capitolul 14

Următoarele două săptămâni l-am vizitat pe Chester în fiecare zi. Se recupera neaşteptat de bine în urma operaţiei şi pierderea piciorului nu părea să-l afecteze mai deloc.

– Era o problemă de circulaţie, m-a lămurit el.

Nu eram mulţumită de explicaţia lui. Cu cât îl băteam mai mult la cap, cu atât mai puţine aflam despre starea lui de sănătate.

Am încercat să le trag de limbă pe asistente, dar fără succes. Statutul meu de amică a bolnavului nu-mi permitea accesul la asemenea informaţii.

– Starea lui medicală e protejată de dreptul la intimitate, m-a informat directorul spitalului, fără să arunce măcar o privire pe fişa lui medicală. Dacă pacientul nu doreşte s-o discute cu dumneavoastră, n-am cum să vă ajut.

Nu am insistat. Ce rost avea să-mi atrag mânia oamenilor care se îngrijeau de el?

Am prins totuşi din zbor un comentariu destul de grăitor.

– Măcar nu va mai goni pe autostradă, să-şi taie sărmanul picioarele din nou, chicoti asistenta, de parcă făcuse o glumă reuşită.

M-am albit la faţă. Asta se întâmplase de fapt? Îşi pierduse piciorul datorită faptului că-mi sărise în ajutor? Aşa se explica, probabil, şi reticenţa lui. M-am mulţumit şi cu atât şi am rămas prietena lui de nădejde şi partenera lui hazlie de conversaţie.

Altă problemă care nu-mi dădea pace era Brynn, care refuza în continuare să-mi răspundă la telefon. Dacă aş fi avut ocazia să vorbesc cu ea, cu siguranţă i-aş fi aflat planurile. Ce mamă bună nu e la curent cu planurile fiicei sale?

– Unele decizii în viaţă trebuie să le luăm singuri, mă povăţui Chester. Gândurile sau dorinţele altora ne pot abate de la planurile noastre.

– Dar ce mă fac dacă pleacă în Europa cu terapeutul ăla? Cum s-o las să facă aşa ceva?

– Nimic din ce-am aflat despre Brynn nu m-a făcut s-o consider o tânără prostuţă ori cu tendinţe autodistructive. Totul se rezumă la încredere, Jane Lofton. Indiferent cât de teribilă ţi se pare situaţia, trebuie să ai încredere că va lua deciziile potrivite pentru ea.

Vorbele lui Chester mi-au mers la suflet. În condiţiile de faţă, n-aveam de ales.

Fără slujbă şi scăpată de orice îndatoriri materne, aveam timp berechet pentru activităţi de voluntariat. Toate bune şi frumoase, dar viitorul meu financiar nu suna bine.

Deşi împărţisem averea pe din două, o bună parte din ce-mi rămăsese mie era casa. Ţinusem morţiş să rămân acolo, dar în curând am descoperit că e prea mare pentru o singură persoană. Din banii aruncaţi pe impozite şi întreţinere aş fi putut să-mi cumpăr un apartament drăguţ.

Dar nu puteam s-o închiriez. Cine-şi permitea să trăiască în aşa un căsoi ar fi preferat să fie proprietar. Mereu am susţinut că e important să deţii o proprietate imobiliară, dar prin natura ei, o casă nu produce bani. Mi-a trecut prin gând s-o vând şi să investesc banii primiţi, dar la stadiul în care se afla piaţa, mă temeam să nu fac o prostie.

Am hotărât, în final, să nu-mi mai bat capul. Lucrurile aveau să se rezolve de la sine.

În ce priveşte cariera, oportunităţi erau destule. Aş fi putut să continui în sfera imobiliară. Ce-i drept, nu mai făceam parte dintr-o agenţie cunoscută şi apreciată, dar autorizaţia mea era perfect valabilă. Cu toate astea, nu-mi surâdea să mă apuc iarăşi de asta – o slujbă căreia trebuia să i te dedici trup şi suflet.

Mai trebuia să închei o ultimă înţelegere, o căsuţă simpatică din vestul oraşului pentru familia Guerra, cu care făcusem cunoştinţă la seminarul despre imobile pentru persoane cu venituri scăzute. Locuinţa aleasă de ei măsura doar o sută patruzeci de metri pătraţi. Avea patru dormitoare micuţe, însă bucătăria era destul de spaţioasă, iar construcţia era solidă. Era aşa cum şi-o doriseră ei, unde şi-o doriseră şi suficient de ieftină. O vorbă spune că în domeniul imobiliar, mai bine de-atât nu se poate. Eu am reuşit chiar mai mult.

Împrumutul bancar pentru înmormântarea unui părinte lăsase familia într-o situaţie delicată. În acea clipă nu mai puteau ipoteca proprietatea, şi chiar dacă ar fi obţinut un credit imobiliar în cadrul programului destinat celor cu venituri mici, ar fi plătit la rate de li s-ar fi urât cu viaţa. Eu voiam să-şi achite cheltuielile de înmormântare cât mai repede, pe cât posibil din împrumutul imobiliar.

Din fericire, în America nu doar instituţiile de creditare pot finanţa o ipotecă. Am obţinut acei bani dintr-o sursă nebănuită.

Gil Mullins nu era dintre cei mai iubiţi creditori. Omul n-avea strop de altruism în el, sau cel puţin aşa se zvonea. Am hotărât să aflu pe propria piele.

L-am abordat destul de temătoare. Gil era un tip antipatic. Cu toate astea, era candidatul ideal în situaţia de faţă. Se pricopsise cu o căruţă de bani de la văru-său, Henry, care-i răscumpărase acţiunile pe care le deţinea în afacerea familială, şi căuta acum să-i investească. Speram să-l conving că n-avea cum să piardă dacă ar fi vârât o sumă modestă pentru el în afacerea mea.

Această tentativă îndrăzneaţă necesita prezenţa tocurilor.

Am scotocit prin cămară până am găsit perechea ideală. Erau nişte sandale roşii, cu tocuri de doisprezece centimetri. Le-am încălţat şi abia am reuşit să mă ridic în picioare. Fiecare pas era un chin. Dar nu trebuia să merg sau să stau în picioare prea mult. Trebuia să fiu înaltă şi impunătoare. Jane Lofton, în toată splendoarea ei.

Purtam un costum cenuşiu cu o croială tradiţională, aproape bărbătească, şi o batistă roşie în buzunarul de la piept, să se asorteze cu sandalele. Fusta nu urca mai sus de jumătatea gambei şi nu purtam inele, brăţări, nici măcar ceas, doar un colier de perle la gât şi o pereche de cercei cu perle în urechi.

Înainte să plec, am aruncat o ultimă privire în oglindă. Cu sandalele acelea trăsnet, eram de pus în ramă.

Gil avea biroul la ultimul etaj al sediului Mullins Trucking Company. Inscripţia de pe uşă spunea „vicepreşedinte executiv responsabil cu problemele generale de administrare“. Impostura te întâmpina de la uşă. În locul lui aş fi ales o descriere mai apropiată de adevăr, precum „fiul patronului, angajat din raţiuni pur familiale“.

Ne dădusem întâlnire la ora unsprezece. Nădăjduiam să vorbesc cu el înainte să îngurgiteze un prânz îmbelşugat şi să dea pe gât câteva pahare de martini. Am ajuns la fără un sfert şi m-am aşezat pe un scaun în anticameră. Fără să citesc, să-mi verific mesajele sau să vorbesc la telefon. Eram un monument al aşteptării. Vizibil încurcată, secretara l-a sunat de două ori, fără să-i spun eu nimic. Gil nu s-a grăbit. A apărut în uşă la unsprezece trecute şi m-a poftit în birou. Mă aşteptam la asemenea puseuri de grandomanie.

– Mă bucur să te văd, Jane. N-ai mai trecut pe la club.

Ştia, fireşte, că fusesem dată afară. Am zâmbit, lăsându-l să-şi savureze mica victorie. De la înălţimea tocurilor puteam să-l privesc direct în ochi. Am trecut pe lângă el şi i-am aruncat o privire cu subînţeles. După douăzeci de ani petrecuţi printre grangurii din Davenport Heights ştiam exact cum să abordez un duşman.

Fotoliile capitonate din birou îmi făceau cu ochiul, dar erau cam joase. Nu doream să-i dau ocazia să mă privească de sus. Înainte să mă poftească să iau loc m-am aşezat pe braţul gros al unui fotoliu şi mi-am pus servieta pe colţul mesei.

Gil se aşează în spatele biroului său uriaş de mahon şi mă cercetă din priviri cu un amestec de superioritate şi viclenie.

– Îmi pare rău de toată povestea cu divorţul.

– Mulţumesc.

– Nu mă surprinde că bărbaţii umblă după prospături, dar majoritatea nu s-ar însura cu o tinerică. Eu unul, cel puţin, nici gând.

Dacă nădăjduia să-mi atragă simpatia cu asemenea vorbe, nu mă cunoştea prea bine.

– La ce bun? continuă el. Nici bine n-ai luat-o că deja îmbătrâneşte, şi în nici zece ani te trezeşti din nou alături de o femeie trecută.

Aproape că am izbucnit în râs. Remarca fusese atât de neruşinată, încât

părea să parodieze mârlănia lui caracteristică.

– Sunt sigură că David şi Mikki vor fi fericiţi împreună. Şi eu, la rândul meu, vreau să fiu fericită.

O declaraţie cât se poate de inofensivă, cu care sărmanul Gil avea să-şi stoarcă creierii mult şi bine. Individul nu înţelegea deloc femeile şi căuta acum tot soiul de înţelesuri ascunse şi şopârle otrăvite. Făcu ochii mari.

– Acum că nu vom mai avea ocazia să ne întâlnim la club, chicoti el satisfăcut, ai hotărât să mă cauţi la birou.

Gil insinua că prezenţa mea în biroul său se datora unor imbolduri romantice.

– Am venit să-ţi propun o afacere.

– Aşa-i spune mai nou?

M-am abţinut să oftez şi să-mi dau ochii peste cap.

– Nu-s în căutare de iubiţei, dragă Gil, ci de investitori.

– Investitori?

– Ştiu că vărul tău, Henry, ţi-a răscumpărat o parte din acţiuni, am rostit eu pe un ton naiv.

Aflasem, desigur, că tatăl său hotărâse – din motive evidente – să-l ţină departe de afacerile familiei. În testamentul său, răposatul Mullins senior îi solicitase lui Gil să vândă cincizeci şi unu de procente vărului său Henry, pe care bătrânul îl credea mult mai capabil să ţină afacerea pe picioare. În caz contrar, nu avea să moştenească un bănuţ. Era genul de decizie ce avea darul să stârnească neînţelegeri între membrii familiei.

– Trebuie să te extinzi puţin, i-am spus. Să investeşti banii unde se iveşte o oportunitate. Am o propunere nemaipomenită pentru tine, pe piaţa imobiliarelor.

– Pe piaţa imobiliarelor? pufni Gil neîncrezător, clătinând din cap. Am auzit şi eu de afacerea straşnică pe care-ai încheiat-o cu Barbara Jarman.

Comentariul său răutăcios îmi aduse sângele în obraji, dar am încercat să nu-i dau prea mare importanţă.

– Ei, ştii şi tu cum e Barbara.

Eram convinsă că între cei doi nu exista nici un fel de relaţie, nici măcar de afaceri. Gil căzu în capcană.

– Da, târfa aia împuţită, mereu îşi dă aere de superioritate.

Am schimbat imediat vorba, fericită că ura lui Gil, izvorâtă din nenumărate frustrări şi o reală lehamite de sine, se revărsa asupra oricui îi stătea în cale.

– Uite despre ce-i vorba, am continuat, punând dosarul Guerra sub ochii lui.

Totul era în perfectă ordine. Gil răsfoi dezinteresat printre file, fără să-şi dea silinţa să înţeleagă ceva din toată afacerea.

– Vrei să cumpăr o casă în West Side? mă întrebă el, nedumerit.

– Nu, nu vreau s-o cumperi. Vreau să le împrumuţi nişte bani.

– Poftim?

– Familia Guerra vrea să cumpere casa, însă are nevoie să-i acorde cineva creditul ipotecar.

Gil plescăi dispreţuitor şi făcu semn cu mâna în jur.

– Ţi se pare că sunt banca personală a celor din West Side?

– Oricine poate împrumuta bani pentru afaceri imobiliare, Gil. Ştii şi tu asta, am râs eu discret.

Expresia zăpăcită de pe chipul său trăda faptul că habar n-avea, dar n-ar fi recunoscut în veci.

– Într-adevăr. Dar ce interes ar avea o firmă de transport să investească în imobiliare?

– Eu nu mă adresez acum companiei Mullins, ci ţie, Gil, în calitate de afacerist privat.

Cu siguranţă nu mulţi oameni, nici măcar Gil însuşi, nu-l catalogaseră drept un afacerist privat.

– Nu-mi miroase a bine, rosti el prevăzător.

Am clătinat din cap.

– Totul e perfect legal, l-am asigurat. Ai primit o căruţă de bani de la Henry. Aş vrea să investeşti o mică parte din ei într-un împrumut ipotecar, să spunem zece la sută peste valoarea casei.

Gil mă privi năuc.

– Deci o sută zece la sută? De ce-mi ceri mai mult de-cât valoarea împrumutului?

– Casa a fost asigurată la un preţ mai mare decât cel cerut.

– De ce?

– Noua staţie de tren urban va fi amplasată la trei străzi distanţă de casa lor, i-am explicat cu acelaşi entuziasm afişat în faţa evaluatorului. Ştim deja, datorită situaţiei din Dallas şi din alte oraşe, ce influenţă are o staţie de tipul ăsta asupra cartierului.

Construcţia liniei de transport public din West Side mai avea de aşteptat vreo zece ani, iar în acest timp se puteau întâmpla multe.

Gil ridică din umeri.

– Perfect. Dar de ce-mi cere cumpărătorul mai mulţi bani dacă oferta vânzătorului a rămas neschimbată? N-am mai auzit până acum de împrumuturi cu o sută zece la sută.

– Se mai practică. Din câte ştiu, sunt folosite adesea pentru refinanţarea împrumuturilor sau pentru renovarea casei.

– Asta vor să facă oamenii ăştia? Să-şi renoveze casa?

– Nu, în clipa asta sunt mulţumiţi de cum arată. Au, oricum, câţiva ani buni de plăţi înainte.

– Şi atunci la ce le trebuie mai mult? Vor să plăteas- că avansul?

– În parte, da, am recunoscut eu. Şi pentru nişte obligaţii neachitate.

Gil era de-a dreptul năucit.

– Jane, care-i şmenul aici, că nu mă prind? De ce nu mergi la o bancă sau la o cooperativă?

– Pentru că n-aş primi o leţcaie, i-am răspuns cu sinceritate, apoi i-am explicat problema pe îndelete. Familia Guerra are o datorie neachitată de şase mii de dolari. Au împrumutat suma să acopere cheltuielile de înmormântare şi s-au trezit cu o dobândă cât casa. Ascultă la mine, sunt debitori de treabă. N-au întârziat niciodată cu plata. Dar în universul bancar, asta nu-i ajută cu nimic, ba dimpotrivă, le pune beţe în roate. Ar putea să obţină un credit pentru casă, dar la mustaţă.

– Bine şi-aşa.

– În cazul meu sau al tău ar merge. Dar pentru ei e foarte riscant să mai facă încă un împrumut. Dacă se întâmplă ceva, se strică maşina de pildă, se îmbolnăveşte copilul sau unul dintre ei suferă un accident la locul de muncă, vor fi incapabili să le plătească pe amândouă.

Gil încuviinţă, chipurile luminat de lămuririle mele.

– Comasând împrumutul funerar cu cel ipotecar, îl vom extinde practic pe durata a treizeci de ani, am continuat eu. Nici nu se va simţi la rata lunară. E o soluţie deşteaptă. Aşa ar fi normal să se întâmple. Dar e o soluţie mai puţin întâlnită, iar regulamentul băncilor şi al companiilor ipotecare zădărniceşte orice tentativă de acest tip.

– Şi-acum tu încerci să găseşti pe cineva să-ţi facă un împrumut separat.

– Întocmai.

Am început să-i povestesc despre familia Guerra, câte-n lună şi-n stele. Despre slujba domnului Guerra, despre pizzeria la care lucra soţia lui, despre mama lui, despre cei trei copii şi cele două nepoţele.

– Amândoi sunt angajaţi model şi oameni cu frica lui Dumnezeu. Copiii lor sunt elevi de nota zece. Băieţii fac parte din echipa de fotbal a şcolii.

Gil nu părea foarte impresionat.

– Domnul Guerra a primit o recomandare perso- nală din partea lui Les Weigan, am adăugat, răsfoind printre documente.

În fapt, recomandarea o obţinusem eu, de la secretara lui Les. Am dat o raită pe la biroul lui într-o zi în care ştiam că era plecat din oraş, îndrugând ceva despre o promisiune mai veche. Linda scrisese conştiincioasă tot ce-i dictasem şi semnase cu mâna ei recomandarea, aşa cum făcea cu majoritatea scrisorilor lui Les.

Gil aruncă o privire peste scrisoarea de recomandare.

– Tot nu m-ai convins.

– Eu zic că e o afacere foarte bună.

– Dacă-i atât de nemaipomenită, de ce nu le-ai împrumutat tu banii?

Bună întrebare.

– M-am gândit şi eu la asta. Dar pur şi simplu n-am atâţia bani. Vorbeai adineauri de Barbara Jarman, deci sigur ai aflat că mi-am pierdut slujba. Am ajuns la o înţelegere satisfăcătoare cu David, dar bună parte din averea pe care mi-a lăsat-o o reprezintă casa. Pentru a le da banii ăştia, ar trebui să mă împrumut la rândul meu şi nu cred că aş avea mai mult noroc decât ei.

– Zi-mi un motiv bun pentru care să-ţi dau banii.

– O să-ţi dau trei motive, nu unul, l-am asigurat, privind cu coada ochiului la dosar.

– Ascult.

– În primul rând, e o faptă demnă de toată lauda.

Nădăjduiam ca Gil să împărtăşească măcar o parte din latura mea samariteană.

– Oamenii ăştia merită o şansă. Lucrează din greu, îşi plătesc impozitele, încearcă să le ofere copiilor o viaţă mai bună. Unii ca ei trebuie sprijiniţi şi încurajaţi.

Gil se lăsă pe spate cu braţele încrucişate şi chicoti.

– Ăsta nu-i un motiv, Jane. Dar recunosc că aproape mi-au dat lacrimile.

– În al doilea rând, am spus, trecând peste batjocura lui, e o familie de încredere care are toate motivele să-ţi restituie împrumutul. Casa acoperă oricum valoarea creditului, iar rata ajustată a dobânzii îţi va asigura un procent de doi la sută pe următorii treizeci de ani. Un profit sigur şi stabil, ferit de oscilaţiile atât de des întâlnite pe bursa valorilor mobiliare sau a mărfurilor.

Gil încuviinţă încet. Se străduia să găsească o chichiţă în proiectul meu şi nu reuşea. Planul era perfect.

– În ultimul rând, ar trebui să acorzi creditul pentru că nu poţi lăsa atâta bănet să lâncezească. E un împrumut modest. Chiar şi dacă adaugi cele zece procente, tot nu depăşeşte şase mii de dolari, cam cât ai da pe-o maşină nouă sau pe-un concediu. Dar poţi câştiga atât de multe.

– Cum ar fi? merse el direct la ţintă.

– Independenţa. Pun rămăşag că Henry şi chiar şi soţioara ta ţi-au făcut câteva propuneri de investiţie. Henry doreşte probabil să bagi bani în companie, iar Beverly ar prefera să-i vâri într-un fond monetar. Ceva-mi spune că până şi tatăl tău ţi-ar fi dat câteva idei în testament, dacă i-ar fi trecut prin minte. Ce-ar fi ca pentru prima oară în viaţa ta să te bizui pe propria-ţi judecată, nu pe a altora?

Ochii îi trădau gândurile. Triumfasem. O ştia şi el. Nu era vorba de altruism, iar dobânda la un împrumut aşa modest nu-i stârnea deloc interesul. Dar şansa de a lua o afacere pe cont propriu, de a ieşi de sub papucul soţiei şi al succesorului ales de tatăl său, îi surâdea de minune.

La sfârşitul discuţiei ne-am ridicat în picioare. Am pe- cetluit înţelegerea printr-o strângere de mână, transformând pentru totdeauna relaţia dintre noi, până atunci dezagreabilă.

Întrucât reprezentam cumpărătorul, i-am dat numărul de telefon al lui Ann Rhoder Hines şi i-am cerut s-o contacteze ca să pună la punct detaliile.

M-a asigurat că avea s-o sune chiar în acea dimineaţă.

Peste câteva clipe, când am ieşit din clădire, chinuindu-mă să-mi menţin echilibrul pe tocurile de doisprezece centimetri, m-am simţit cu adevărat la înălţime. Am sunat-o pe doamna Guerra de pe telefonul din maşină, prinzând-o chiar în momentul aglomeraţiei maxime de la prânz.

Când i-am comunicat vestea, a început să ţipe de bucurie. Apoi am auzit-

o bolborosind în grabă mulţumiri fierbinţi la adresa sfântului Matei.

Nu mă deranja să împart gloria acelei realizări cu cel mai vestit creditor din istorie. Deşi eram sigură că un asemenea suflet sfânt, onorabil, n-ar fi simţit nevoia să poarte încălţări roşii ca să încheie o afacere.

Doamna Guerra era prea ocupată ca să se poată opri din treabă pentru a-şi suna soţul. M-a rugat s-o fac eu, aşa că am avut satisfacţia de a anunţa vestea cea bună de două ori.

Am hotărât să sărbătoresc succesul cu o vizită tradiţională la Yesteryear Emporium. Era magazinul meu preferat de antichităţi, dar nu mai dădusem pe-acolo de luni bune. Voiam să mă plimb printre rafturi şi să arunc un ochi la obiectele acelea superbe. O parte din mine s-a simţit mereu atrasă de antichităţi.

Nu ştiu de ce, pentru că nu am crescut într-un mediu ticsit cu relicve. Mobila din casa în care locuiam cu mama era de la Montgomery Ward. În sufragerie aveam canapele şi fotolii îmbrăcate în piele Naugahyde maro-închis, iar în bucătărie, dulapuri de pal melaminat şi scaune cromate. Mama nu se pricepea nici la mobilă, nici la decoraţiuni. Când eram mai mică eram fericită că purta mereu uniforma de asistentă, pentru că hainele pe care şi le cumpăra erau sub orice critică. Fireşte, nu i-am mărturisit asta niciodată. Nu-mi amintesc să-i fi spus ceva important ori să purtăm vreodată o discuţie cu miez.

Cert e că iubeam antichităţile. Nu-mi propusesem să cumpăr nimic, dar îmi plăcea la nebunie să arunc o privire peste marfă.

Parcasem deja când mi-am dat seama că nu mă descotorosisem încă de sandalele roşii, dar nu mai aveam unde să le las. Am strâns din dinţi şi am hotărât să intru.

Proprietarul magazinului, bunul meu amic din şcoală, stătea în spatele tejghelei şi bătea la vechea lui maşină de scris Underwood.

– Bună! am rostit şi am trecut iute pe lângă el.

– Janey!

Bucuros să mă vadă, se ridică în grabă, uitând de baston.

– Bună, am repetat.

Iritat, îşi trase câţiva pumni în coapsă.

– Mi-a adormit piciorul, mă lămuri el. Se întâmplă destul de des. Probleme cu circulaţia.

Am surâs, uşor stingherită. Ce puteam să-i spun? Am dat să mă întorc spre rafturi, dar el părea hotărât să mă ţină de vorbă.

– Nu te-am mai văzut de ceva vreme. Dar am auzit câte ceva despre tine. Bănuiesc că ai avut multe pe cap.

Am înlemnit. În ultimele luni, starea mea civilă era un subiect de discuţie mai la îndemână decât ploile de primăvară. Dar nu mă aşteptam ca vestea divorţului meu să fi ajuns şi în dugheana asta obscură. Iar tipul se holba la mine, cu un rânjet lăţit pe chip. Nici tu „cum te mai simţi“, nici tu „îmi pare rău“. Scott, vechiul meu amic care îmi ţinuse lecţii de încredere, mă privea acum cu un zâmbet tâmp, dând parcă târcoale prăzii rănite.

I-am răspuns cu o privire pe măsură, până ce într-un târziu şi-a luat seama şi a început să-şi frece mâinile, agitat.

– Da, păi, voiam să-ţi spun că sunt mândru de tine. Ştiu că nu ţi-a fost uşor, dar ai luat cea mai bună hotărâre.

– Într-adevăr, am răspuns cu răceală. Dar asta nu te priveşte în nici un fel.

Scott şovăi pentru câteva clipe.

– Da, ai dreptate, nu-i treaba mea. Mă priveşte însă în calitate de membru al comunităţii. Cred că treburile astea afectează întreaga comunitate.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

– Vrei să zici că divorţul meu afectează întreaga comunitate?

Scott încremeni.

– Divorţezi?

– Am divorţat deja. S-a sfârşit.

– Vai, iartă-mă, îmi pare rău.

Nu mai înţelegeam nimic.

– Despre ce anume vorbeam?

– Când?

– Mai-nainte.

– Despre casa Hattenbacher.

– Doamne, la ce-mi stă mintea! Fireşte că despre casa Hattenbacher. Când ai zis că am avut multe pe cap, m-am gândit imediat că...

– Vai, dar n-aş fi îndrăznit. Adică, nu ştiu cum să-ţi spun, bârfele despre clubul vostru nu prea ajung la urechile oamenilor cu care mă văd.

– Ai dreptate.

Uşurinţa ridicolă cu care am sărit la concluzia greşită m-a făcut să izbucnesc într-un râs din care nu mă mai puteam opri.

Scott mă privi cu luare-aminte.

– Am crezut că eşti mândru de mine pentru că am divorţat, am reuşit să îndrug printre hohote.

Zâmbetul se aşternu din nou pe chipul lui, scoţând la iveală ridurile ce-i urcau până la tâmple.

– Ar trebui să fiu mândru?

– Bănuiesc că da, am îngăimat, străduindu-mă să-mi vin în fire. Scuze, m-am făcut de râs.

– Nu, eu am greşit. Am presupus că aflaseşi despre preocupările mele în domeniul ăsta. Am scris o ditamai scrisoarea la Poşta Redacţiei.

– Poşta Redacţiei? Scott Robbins. Fireşte! Tu eşti Scott Robbins.

– Când m-am uitat ultima oară în buletin...

– Îmi părea numele cunoscut, dar nu ştiam de unde să-l iau.

Scott clătină din cap, cu prefăcută tristeţe.

– Janey, Janey, tot mai încerci să-mi calci pe mândrie? Ca pe vremea liceului, când mă dădeam de trei ori peste cap numai să-ţi atrag atenţia.

Am luat vorbele lui ca pe-o glumă.

– Mulţumesc pentru scrisoare şi pentru vorbele calde. A fost o adevărată

alinare după câte şuturi mi-am luat de la presă.

– N-am făcut decât să spun lucrurilor pe nume. Asta-i slujba mea.

– Slujba ta?

– Nu în adevăratul sens al cuvântului. Hai să-i spunem vocaţie atunci.

– Am înţeles că scrii des la Poşta Redacţiei.

Scott ridică din umeri.

– Nu numai lor. Trimit scrisori revistelor politice, demnitarilor şi directorilor de corporaţie. Oriunde cred că am un cuvânt de spus.

Am încuviinţat, deşi nu-i înţelegeam prea bine motivaţiile. Mă dureau picioarele de-mi venea să mă urc pe pereţi. Am ridicat uşor piciorul drept, ţinta princi- pală a junghiurilor, şi l-am mişcat puţin, încercând să alung durerea.

– Ce sandale elegante ai!

M-am îmbujorat pe dată. Sandalele roşii de vampă nu erau menite să atragă asemenea victime nevinovate. Mă simţeam descoperită, de parcă vântul mi-ar fi suflat prin fustă şi nu purtam chiloţi. Aş fi vrut să mă acopăr, dar nu aveam cum.

– Mă omoară, am mărturisit. Cred că sunt cele mai incomode încălţări de pe pământ.

Scott chicoti.

– Ia loc puţin. Hai, aşază-te aici.

Păşi până la marginea tejghelei înalte şi îmi făcu semn să intru în spaţiul vânzătorului. Mergea anevoie şi şchiopăta vizibil.

– Tot amorţit, piciorul ăla?

Scott mă privi surprins.

– Nu, răspunse el şovăielnic. Aşa-i el.

– Accident de motocicletă?

Scott mă privi lung, printre pleoapele îngustate.

– Îţi aminteşti de scuterul meu Honda?

– Da, am zis, uimită puţin de adâncimea memo- riei mele.

– Vremuri antice, murmură el.

Am încuviinţat. Scott nu-mi evitase răspunsul, dar eu uitasem deja întrebarea.

Lângă biroul pe care ţinea maşina de scris avea o canapea robustă cu braţe de lemn. Părea o Stickley şi chiar dacă nu era, arăta splendid. O piesă de mobilier din altă eră, care-şi trăda vârsta doar prin culoarea tapiţeriei.

– E splendidă, am remarcat, trecându-mi degetele cu delicateţe de-a lungul braţului modest, dar solid.

– Aşa-i. Mi-a plăcut la prima vedere. Tata o ţinea într-o cameră de la etaj. Bănuiesc că n-a pus-o la vânzare din cauza petei de pe tapiţerie.

L-am cercetat din priviri, căutându-i acea sclipire glumeaţă în ochi. Nimic.

– Tu vorbeşti serios?

Nu glumea. Nu-mi venea să cred.

– Dacă e ceea ce cred eu că e, tatăl tău o ţinea acolo pentru că e cel mai

de preţ obiect din tot magazinul. Pata nu înseamnă nimic. Asta-i lucrătură de maestru. O sută de dolari te costă s-o cureţi, şi scoţi de cincizeci de ori pe-atât.

– Măiculiţă!

M-am aşezat pe superba canapea cu un oftat de plăcere. Era nespus de comodă. I-am aruncat o privire piezişă lui Scott, care nu-şi luase ochii de la mine.

– Ce vânzător de antichităţi eşti, dacă nu cunoşti valoarea obiectelor puse la vânzare?

– Am moştenit un magazin de vechituri de la tatăl meu, ridică el din umeri.

Ochii lui erau de-un albastru tulburător. Un albastru pur, mi-am zis. Nu ştiam dacă asta era culoarea lor naturală, dar i se potrivea de minune. Nu găseai urmă de viclenie sau de prudenţă în privirea lui. Părea genul de om care cutreierase lumea în lung şi-n lat, o înfruntase şi răzbise până la urmă.

Am mai întrebat una, alta despre magazin. Scott mi-a răspuns cu sinceritate, mărturisind că nu se pricepea defel la acest domeniu.

– N-ai nici o evaluare? Nici un catalog? Cum stabileşti valoarea unui obiect?

– De obicei le cumpăr şi cer puţin mai mult decât am dat pe ele. Fireşte, unele le-am luat la grămadă, iar altele sunt aici de ani de zile. La astea pun preţul pe ghicite.

Am clătinat din cap şi am suspinat.

– Nu-ţi prea pasă de ce se întâmplă în magazinul ăsta, i-am reproşat.

Scott ridică din umeri.

– Când scriu despre ceva sunt transpus parcă, şi uit cu totul de alte îndatoriri.

– Şi ce scrii?

– Ţi-am spus deja. Scriu scrisori.

– Cu toţii scriem scrisori. Ce te captivează în asemenea hal că uiţi până şi de clienţi? Un roman de suspans? Un tratat despre filosofia occidentală? Istoria abţibildurilor cu figurile jucătorilor de baseball? Hai, nu mă ţine pe jar.

– Doar scrisori, rosti el, clătinând din cap. Observ lucruri care ar trebui schimbate şi le scriu celor care cred eu că ar putea să schimbe ceva.

– Pe bune? De când ai asemenea preocupări?

Pentru câteva clipe mă privi stingherit.

– Să tot fie douăzeci de ani.

Am fluierat admirativ şi amândoi am izbucnit în râs.

– Ai reuşit să schimbi ceva până acum?

– Nu ştiu. Dar nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu le-aş fi scris.

– Ce-i drept. Mă gândeam că e un hobby foarte ciudat.

– Mai degrabă blestem decât hobby. Oricum, întreabă maşina de scris câte blesteme i-au auzit urechile.

Mi-am îndreptat privirile spre bătrâna Underwood. Era împrejmuită de-un maldăr de foi mototolite.

– Cum ţi-a venit ideea?

– Asta-i o poveste lungă şi plictisitoare, evită el răspunsul. Aş vrea să ştiu mai multe despre tine.

– Ce anume ai vrea să ştii?

– Orice. Spune-mi despre divorţ, de pildă.

– Despre divorţ? De ce-ai vrea să ştii mai multe des- pre divorţ?

Scott se aplecă în scaun, dornic parcă să audă o poveste straşnică.

– E limpede ca lumina zilei că subiectul ăsta te macină. Te gândeşti că până şi vânzătorul de antichităţi bârfeşte despre el.

Am pufnit în râs şi am scuturat din cap.

– Nu-s prea multe de spus. Soţul m-a părăsit pentru alta, în curând vor avea un copil, iar eu... merg înainte.

Scott mă privi cu simpatie.

– Am fost şi eu în papucii tăi.

– Te-a părăsit nevasta?

– Da, dar nu pentru alta, glumi el. Mai rău.

– Mai rău de-atât?

– M-a lăsat pentru un dentist.

Am râs amândoi.

– Nu pare să te fi afectat prea tare.

– Ei, s-a întâmplat în urmă cu cincisprezece ani. De-atunci i-a turnat patru copii şi s-a îngrăşat simţitor.

– Atunci nu-i aşa rău.

– Într-adevăr, mi-aş roade unghiile de ciudă să ştiu că eu am îmbătrânit şi ea a rămas neschimbată.

– Ce vorbeşti, te ţii foarte bine, mi-a scăpat, înainte să-mi dau seama de toate conotaţiile complimentului meu, de altfel sincer.

Scott rânji, încântat peste măsură.

– Vai, Janey, îţi mulţumesc. Uite că roşeşti.

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Te-apropii de culoarea sandalelor.

Sandalele! Nu băgasem de seamă că stăteam cu picioarele încrucişate şi cu încălţările mele trăsnet la vedere. Am luat o poziţie mai decentă.

– Îmi cer scuze.

– Pentru ce? Pentru compliment sau pentru că te-ai îmbujorat?

– Pentru sandale.

Mă privi nedumerit.

I-am relatat pe scurt povestea cu Gil şi familia Guerra.

Scott găsi povestea teribil de amuzantă.

– Deci sandalele astea trăsnet ţi-au dat încrederea necesară ca să-l convingi pe un individ să încheie o tranzacţie imobiliară.

– În mare parte, da.

– Şi ai câştigat.

– Aici nu-i vorba de câştiguri. Afacerea e, într-ade- văr, profitabilă pentru

Gil. Familia Guerra se va achita fără îndoială de îndatoriri. Şi-au plătit cu sfinţenie ratele la împrumutul pentru înmormântare. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi întârziat cu plata? S-ar fi apucat groparul să-l dezgroape pe bietul mort? Felul în care s-au comportat ar fi trebuit să demonstreze că sunt oameni de încredere. Dar fiindcă regulile sunt tâmpite, băncile îi socotesc insolvabili.

– Poate că regulile astea ar trebui schimbate puţin.

– Regulile sunt făcute astfel pentru a-i cerne pe cei cu datorii uriaşe pe cărţile de credit. În teorie, ăsta-i un lucru bun, atât pentru bănci, cât şi pentru cei care nu se mai pot opri din cumpărat. Dar din nefericire, nu toţi se înscriu la perfecţie în categoriile stabilite de bancheri.

– Aşa că ai găsit o alternativă.

– Hai să spunem că am pus în aplicare tactica san- dalei roşii.

Scott râse.

– Funcţionează de fiecare dată, am spus, rotind uşor vârful piciorului.

– Mă tem că nu pantofii fermecaţi sunt cheia succesului tău, Janey Domschke, ci îndrăzneala şi agerimea minţii tale.

– Vorbeşti de parcă aş avea o minte diabolică.

– Reversul medaliei e sfinţenia. Ai încheiat o afacere şi ai reuşit să faci asta de una singură, fără ajutor.

Mi-am ridicat piciorul, dezvăluind sandaua şi o bună parte din gambă.

– Vrei să zici că astea nu-s fermecate? l-am tachinat.

Scott zâmbi cu atâta căldură, că ar fi putut să topească un gheţar.

– Ce-i drept, mi-au purtat imaginaţia pe tărâmul fanteziei.

Da, flirtam. Nu mai făcusem asta de ani de zile şi uitasem că eram capabilă de aşa ceva. Şi cum era firesc, din clipa în care mi-am dat seama că flirtam, mi-am pierdut întreaga iscusinţă. O femeie singură, aflată în compania unui bărbat care, deşi nu în întregime pe gustul meu, era destul de atrăgător. Cu câteva clipe în urmă nici nu eram conştientă de aceste lucruri. Acum erau de-a dreptul înfricoşătoare.

Mi-am lăsat cu grijă piciorul pe podea şi m-am asigurat că fusta îmi acoperea în întregime genunchii. Inima îmi bătea nebuneşte.

Am observat că mă urmărea cu privirea. În acel albastru pur nu se citea vreo dorinţă nelalocul ei, ci numai curiozitate, poate puţină speranţă.

Spre surpriza şi uşurarea mea, Scott schimbă subiectul.

– Cum ai ajuns să ai de-a face cu casa Hattenbacher?

Perfect. Mă simţeam oricând în largul meu discutând despre afaceri.

– Prin agenţia imobiliară. Găsisem un constructor, nişte investitori. Aveam chiar planul pentru noua clădire. Şi-apoi am întâlnit-o pe domnişoara Heloise.

– Să înţeleg că nu era de acord?

– Sărmana, nici nu aflase. Nora ei îi spusese doar că urma să vândă casa. Domnişoara Heloise acceptase să renunţe la casa părintească şi să-şi trăiască ultimii ani într-un azil. Habar n-avea, până să-i zic eu, că întreg imobilul urma să fie distrus.

– Mă bucur că ai fost sinceră cu ea.

Mă mânca limba să-i spun despre accident, despre Chester, despre jurământul meu din acea noapte. Voiam să ştie că nu eram o persoană mărinimoasă din fire, că nu făcusem prea multe fapte bune. Dar n-am avut îndrăzneala să-i spun. Doar flirtasem cu el. Amintirea acelor momente mă tulbura încă. Nu voiam să-i dezvălui prea multe.

– Ştii că ador antichităţile. Casa aceea este o relicvă uriaşă şi bine păstrată. Şi când am aflat istoria ei... Să dărâmi aşa un monument ca să ridici un bloc de apartamente ar fi ca şi cum ai picta o portocală zâmbitoare pe chipul Giocondei.

– Se pare că familia Jarman nu-ţi împărtăşea convingerile.

– Chiar deloc. Umblă zvonuri că ar vrea să mă dea în judecată pentru nerespectarea contractului, sau că ar vrea să-mi fie retrasă autorizaţia de agent imobiliar.

– Crezi c-o să se întâmple aşa ceva?

– E posibil, dar nu prea cred. În orice caz, m-am dat puţin la fund, cum se spune. Domnişoara Heloise m-a rugat s-o ajut la întemeierea fundaţiei. Am refuzat-o.

– Nu te interesa?

– Ba da, însă n-am vrut să torn gaz pe foc.

– Te-ai ferit să mai aprinzi spiritele în familia aia, să înţeleg...

– M-am gândit că ar fi periculos. Şi nu doar pentru mine. La urma urmei, vorbim despre nişte oameni care au vrut să dărâme căminul propriilor înaintaşi. Nu poţi avea încredere în ei.

– Iar domnişoara Heloise nu vrea să-i înstrăineze.

– Aşa-i. În ziua în care s-a mutat la azil, Barb a venit în vizită, să-i ceară nişte suveniruri din casă.

– Incredibil.

– Ştiu. Domnişoara Heloise s-a gândit că ar fi minu- nat să păstreze câteva amintiri în sânul familiei.

– Au mers de capul lor?

– Da. Au venit cu dubiţa în amiaza mare, fără pic de ruşine.

– Şi au curăţat toată casa.

– Nu, din fericire nu au avut timp. M-a sunat unul dintre vecini. Am chemat poliţia să-i oprească şi am găsit un judecător dispus să-mi semneze un ordin de interdicţie.

– Foarte bine.

– Au pus, totuşi, mâna pe multe obiecte. Încă o provocare pentru nenăscuta fundaţie, care va trebui să înlocuiască, prin donaţii, obiectele pierdute.

– Dragă Janey, sunt sigur că o să fii la înălţimea provocării!

Capitolul 15

Marginile şoselei ce ducea spre centrul de îngrijire medicală Bluebonnet Manor erau presărate cu flori multicolore şi iarbă deasă. Am decis să mă duc acolo într-o dimineaţă însorită. Am tras pe rampa de ieşire şi am coborât capota. Clădirea se afla la câteva sute de metri depărtare, însă doream ca razele soarelui să-mi mân- gâie chipul.

Un dealer de maşini îşi ridicase dugheana lângă drumul ce făcea legătura cu autostrada, obturând complet vederea asupra şoselei. Dacă ar fi fost acolo în noaptea accidentului, aş fi murit cu siguranţă.

În mod curios, asemenea gânduri sumbre nu-mi mai dădeau fiori. Nu mai credeam că salvarea mea fusese un joc al hazardului. Eram conştientă că exista o menire pentru care mă aflam în viaţă. Nu cunoşteam încă menirea mea, dar eram hotărâtă s-o descopăr şi s-o împlinesc.

Am parcat în locul obişnuit şi am intrat în clădire. Starea lui Chester nu se schimbase câtuşi de puţin în săptămânile ulterioare amputării. Încă nu se punea vorba de proteză sau de umblat.

Aflasem că pacienţii care suferă amputări sunt, de regulă, foarte deprimaţi şi nu caută să-şi îmbunătăţească situaţia. Mereu mi-i închipuisem pe angajaţii unui centru de îngrijire medicală ca pe un soi de majorete pentru viaţa de zi cu zi a bolnavului, mereu dornici să-l învioreze, să-i dea speranţă. Angajaţilor de-aici însă părea să nu le pese câtuşi de puţin că Chester urma să-şi petreacă tot restul vieţii în pat.

Nu-i înţelegeam, şi nu-mi plăcea deloc situaţia.

Din acea zi, am insistat ca Chester să fie aşezat în scaun. Când veneam şi îl găseam în pat, chemam imediat o asistentă să-l ridice.

El mi-a dat voie să fac asta. Îmi dădea voie să fac nazuri, să cicălesc personalul în numele lui, să mă plâng de condiţiile în care era tratat. Dar nu era deloc interesat să discute despre operaţie, despre starea lui de sănătate sau despre calitatea îngrijirii pe care-o primea.

– La azil vorbim întruna despre durerile şi supără- rile noastre. Când mă vizitezi tu, aş vrea să vorbim şi despre altceva.

Am încercat să-i respect dorinţa. Cu toate astea, îmi făceam griji pentru

el. Ciotul de sub genunchi nu părea să se vindece foarte repede şi mă temeam că nu mânca destul. Poate avea nevoie de vitamine.

Din fericire, într-o seară am plecat mai târziu şi am dat de o asistentă pe care nu o mai văzusem. M-am dus să mă prezint şi am vorbit câteva minute. Era prima ei zi de lucru. Avea puţin peste douăzeci de ani, nu mult mai în vârstă decât Brynn, drăguţă şi curioasă, abia terminase Universitatea de Stat.

Într-un moment de sinceritate necaracteristică, am admis că şi eu absolvisem tot acolo.

– Făceai parte din vreo asociaţie a fetelor? întrebă ea.

– Nu, am clătinat eu din cap. Locuiam în linişte în Alma Willard, la al doilea etaj.

– Glumeşti! Eu am stat în Thatcher, dar aveam o amică în Willard. Studiam des în sala lor de lectură.

Mi-a povestit ce mai era nou pe-acolo, iar eu i-am relatat câteva anecdote drăguţe. Trecuse o veşnicie de când nu mai vorbisem cu cineva despre cei patru ani petrecuţi la facultate. În cinci minute ne-am şi împrietenit.

– Auzi, Anje, am spus după o vreme. Îmi fac griji pentru Chester Durbin. Îmi place Bluebonnet mult, dar nu sunt sigură că primeşte cea mai bună îngrijire. Te-ai putea uita în treacăt la fişa lui? Mă gândesc că n-ar strica o expertiză nouă.

Am presupus că fiind nou-venită, nu avea nici un interes ascuns de a-şi proteja predecesorii. Că ar fi putut, cel puţin, să-mi dea o idee generală despre situa- ţia amicului meu şi să-mi comunice dacă i se puteau aduce îmbunătăţiri.

– Cauţi ceva anume?

– Sincer, îmi fac griji pentru nutriţia lui, am spus, fără să menţionez rolul meu în alimentaţia lui Chester. Continuam să-i aduc câte un Snickers la fiecare vizită. Pare să aibă un apetit sănătos, dar nu se întremează deloc.

Tânăra Anje aruncă o privire atentă pe fişa lui şi întrebă:

– E tatăl tău, nu?

– Sunt nepoata lui, am minţit eu fără ezitare.

Măcar atât, mi-am zis în gând.

– Să vedem, spuse ea deschizând caietul gros ca o carte de telefoane. Începu să răsfoiască printre foile multicolore, rapoarte şi teste medicale.

– Mamă, rosti ea după câteva minute, dar continuă să citească fără să-mi ofere vreo explicaţie.

În cealaltă parte a holului erau câteva asistente pe care le-am recunoscut, care ţineau o conferinţă ad-hoc. Dacă vreuna dintre ele ar fi venit până la biroul lui Anje şi ar fi văzut că îmi dezvăluia informaţiile medicale ale lui Chester, aş fi încurcat-o.

M-am dat uşor mai la stânga, pentru a face un paravan între ele şi Anje. De unde stăteau ele, părea că purtam o discuţie obişnuită cu tânăra asistentă.

– Sincer, Jane, se pare că e urmărit foarte îndeaproape. Vezi fişele cu rezumate? Îmi arată o secţiune groasă de rapoarte scrise de mână. Sunt foarte riguros detaliate. Dieta lui este strict reglementată. Şi i se calculează în fiecare

zi nivelul de nutriţie, după cum i se fac şi analize de sânge din momentul internării.

Am dat din cap. Suna bine.

– Chiar s-a făcut tot posibilul să fie îngrijit în limitele fireşti. Iar el a cooperat întru totul. Nu văd absolut nici un semn de răzvrătire. Îţi dai seama cât de rar se întâmplă asta?

– Păi... am răspuns eu nesigură.

– Cu unii pacienţi, nu te poţi întoarce o clipă cu spatele la ei că au şi dosit ceva, rosti ea conspirativ.

Habar nu aveam despre ce vorbea.

– Cu toate astea, spuse ea cu simpatie în voce, a devenit foarte fragil în ultimul an, dar probabil că e vorba de vârstă şi decrepitudine.

Fragil părea un cuvânt ciudat în contextul de faţă. Am presupus că folosise termenul greşit. Probabil voia să spună slăbit sau bolnăvicios. Ambele se potriveau.

Am privit agitată peste umăr. Cele două asistente dispăruseră din hol.

– Ai dreptate, Anje. Mi se pare doar că genunchiul lui Chester nu se vindecă tocmai repede după amputare.

– Circulaţia lui e groaznică, spuse ea dând din cap aprobator. E de aşteptat.

Nu prea ştiam mare lucru despre bătrâni, auzisem mai demult că au probleme cu circulaţia.

– În afară de medicul lui personal, mai sunt şi doi specialişti care îl consultă. Nu-ţi face griji, Jane, fami- lia ta a făcut tot posibilul ca el să primească cea mai bună îngrijire.

Am plecat în acea noapte mai împăcată şi cu mai mult respect pentru nepotul lui Chester. Mă mai întâlneam din când în când cu Anje, când era pe tură. Aparent, nimeni nu o anunţase că nu eram, de fapt, nepoata lui Chester, şi când mă vedea, îmi oferea informaţii despre starea lui.

În acea dimineaţă, mergând prin hol, pe lângă biroul asistentelor şi înspre camera lui Chester, am observat că Anje nu era acolo.

– E cineva acasă? am întrebat.

Vestea bună era că Chester stătea în scaun, uitându-se pe geam. Vestea proastă era că slăbise, era palid şi părea obosit. Se întoarse şi îmi zâmbi.

– Ai venit cu noaptea-n cap, spuse el.

– Destul de devreme ca să te surprind?

– Poate ai fi reuşit, dacă nu-ţi vedeam maşina şmecheră.

M-am dus lângă el. Undeva în parcare se zărea BMW-ul meu Z3. Maşina de lux cu două scaune arăta ciudat printre dubiţele şi berlinele modeste din parca-rea azilului.

– Este o maşinuţă destul de şmecheră, am recunos- cut eu. David mi-a luat-o, evident, dar mă costă o avere s-o întreţin.

Chester dădu din cap.

– Mie-mi plac Volkswagenurile micuţe care se vând puţin mai jos, zise el,

arătând spre hala dealerului auto care bloca priveliştea. Dacă aş putea conduce, aşa ceva mi-aş lua.

Am zâmbit. Niciodată nu suntem prea bătrâni pentru a ne dori o maşină nouă.

– De când n-ai mai condus?

El începu să râdă.

– N-aş putea spune. Nu ţin minte ultima oară când am stat decent într-o maşină. Nenorociţii de la azil mă ţin în spate, legat de un pat mobil, când mă transportă.

Îşi îngădui un surâs de parcă ar fi găsit amuzant să stea într-o ambulanţă, legat şi neajutorat. Nu era cazul. Am râs şi eu, oricum. Părea o idee bună.

– Ai mai vorbit cu Brynn?

– Nu, nu vrea să-mi răspundă la telefon, aş prefera să nu vorbim despre asta.

– Atunci stai jos şi vom vorbi despre altceva.

M-am făcut comodă. Chester ştia deja totul despre mine. Discutaserăm despre oamenii care-mi erau dragi, despre organizaţiile cu care lucram, despre cariera mea imobiliară ratată. Despre eforturile mele constante de a face bine.

– Ştiai că şi golful este probă la Olimpiada Specială? l-am întrebat.

– Nu.

– Încearcă să le ofere atleţilor sporturi uşoare, pe care să le poată practica întreaga viaţă, nu doar sporturi de echipă sau traseu.

– Sună bine.

– Avem o echipă locală de golf pentru bărbaţi care merge binişor, dar nu există nimic pentru femei.

– Jane, tu urăşti golful.

– Aşa e, dar mi-am dat seama că nu trebuie neapărat să mă ocup eu personal de tot binele pe care vreau să-l fac. Amica mea, Teddy, este noua preşedintă al ligii. Am convins-o să includă o echipă de golf pentru femeile cu handicap printre ofertele lor de activitate caritabilă.

– Parcă ziceai că motivul înscrierii în Junior League este reprezentat, în proporţie de optzeci la sută, de dorinţa urcării pe scara socială, mormăi Chester încruntat.

– Asta indică sondajele, am spus. Şi da, eu am proce-dat întocmai.

– Şi cu toate astea, încă speri că vei găsi voluntari?

– Fiecare membru trebuie să facă un număr de ore de muncă în folosul comunităţii. Cu siguranţă vor fi femei care vor afla de ofertă şi vor gândi că pot să îndeplinească norma şi să joace golf în acelaşi timp.

– Şi ăştia sunt genul de oameni care-ar putea să lucreze cu jucători de golf cu nevoi speciale?

– De ce nu? Mă gândesc că dacă eu am putut să-mi schimb priorităţile, vor dori şi alte femei să facă la fel. Nici eu nu sunt genul de persoană pe care te-ai baza să facă mult bine. Dar poate chiar asta e problema noastră, problema lumii: în milenii de istorie ne-am aşteptat doar de la sfinţi să facă bine. Poate

dacă am lărgi puţin spectrul aşteptărilor, mai multe persoane – chiar dacă nu toate – vor fi determinate să facă lucruri bune.

Chester chibzui o vreme la ideea mea.

– Mă înşel? am întrebat.

– Nu ştiu, spuse el. Dar cum rămâne cu tinerele jucătoare de golf pline de speranţă? Ce se întâmplă dacă toţi cei din ligă vor abandona sportul, pentru că nu e atât de uşor pe cât sperau să fie? Nu vor fi dezamăgite fetele?

Tot avântul meu se risipi pe dată.

– Nu m-am gândit la asta. Ar fi chiar groaznic.

– Ar putea fi groaznic, aprobă Chester, sau ar putea fi exact cum ai plănuit tu. O anumită persoană, în momentul în care i se oferă ocazia, se ridică la nivelul provocării şi preia conducerea.

– Să risc?

– Poţi? mi-o întoarse el.

– Chester, tu ai infinit mai multă experienţă ca mine. Tu ce crezi?

Chester zâmbi ca un bătrân înţelept, aşa cum de alt-fel era.

– Nu poţi să te joci aşa, să momeşti oamenii la oportunităţi unde succesul sau eşecul depind în întregime de natura lor caritabilă. Trebuie să micşorezi riscul tentativelor de abandon, impulsionându-i cât mai bine.

– Cum să fac asta?

– Ia jucătorii de la echipa masculină, roagă-i să discute cu grupul. Sau lasă-i pe cei din ligă să meargă să îi vadă pe parteneri cum interacţionează.

– Pentru mulţi va fi o bătaie de cap în plus.

– Pentru mulţi, dar nu pentru toţi.

– Tot ce-i posibil.

– Trebuie să încerci, Jane. Şi să ai încredere că totul se va rezolva. Nu se întâmplă mereu aşa cum ţi-ai dori, dar de-obicei se întâmplă aşa cum trebuie.

Am plecat de la Chester puţin după ora unsprezece, nu înainte să-i dau ciocolata.

– Mulţumesc, Jane, spuse el mai serios decât era cazul. Am s-o păstrez pentru mai târziu.

– Aşa să faci, nu vreau să-ţi strici pofta de mâncare, l-am tachinat eu.

M-am oprit la semaforul de lângă dealerul Volkswagen şi-am aruncat o privire la noul model expus în parcare. Chester spusese că şi-ar fi luat unul dacă ar fi putut conduce. Era incredibil. Doar un tip ca Chester ar fi preferat un Volkswagen unui Z3. Am cercetat întreg spectrul de stiluri şi culori. Erau drăguţe.

Am verificat telefonul. Nu primisem nici un apel, dar m-am asigurat să nu fie cumva mesaje. Brynn nu sunase. Ţineam telefonul în mână, gândindu-mă că nu trebuia să apăs decât două butoane. Brynn era veşnic la doar două butoane distanţă. O puteam suna din nou. M-am abţinut şi am pus telefonul înapoi în geantă.

Îmi făceam griji pentru ea. Îi fusesem aproape de-atâtea ori. Când învăţase să meargă, eram lângă ea, gata s-o prind în braţe. Când era o şcolăriţă

cu sacou bleumarin, m-am ocupat de toate amănuntele, i-am netezit calea şi am rezolvat toate problemele. În societate i-am ales hainele, activităţile, chiar şi prietenii.

Şi toate astea pentru că o iubeam. Aş fi luat-o de la capăt în mod identic, din acelaşi motiv. Dar îmi spusese adevărul. Ajutorul nedorit se numeşte amestec. Îmi luase mult timp să conştientizez asta. Tot ce-şi dorea de la mine era o şansă de a lua decizii pe cont propriu. Dar dacă deciziile ei erau proaste? Dilema aceasta nu-mi dădea pace.

În spatele meu, cineva claxonă. Semaforul era verde. M-am îndreptat spre oraş. Era doar unsprezece, dar mi-era deja foame. Poate din cauză că mâncasem doar o cană de iaurt cu pâine la micul dejun.

Am zărit un stand de fructe pe marginea drumului. Un semn pictat de mână anunţa că aveau piersici, şi instantaneu am început să salivez. M-am dus până acolo şi am cumpărat câteva kilograme până să-mi amintesc că nu aveam o familie cu care să le împart, şi nici nu planificasem o cină cu prietenii.

Abia am reuşit să strecor coşul uriaş lângă scaunul pasagerului. Am şters o piersică mare şi coaptă de pantaloni şi am mâncat-o. Fructul era atât de dulce şi zemos, gustul îmi trezea atâtea nostalgii... Era o bucurie melancolică. Duceam o viaţă bună, am decis. Foarte bună.

Am trecut şi pe la casa Hattenbacher. Încercasem să mă ţin cât mai departe, dar adoram întreaga atmosferă, şi, de câte ori aveam prilejul, treceam pe acolo în loc să dau un simplu telefon.

Am intrat pe alee şi-am parcat în spate. Julia Prentice, femeia pe care o angajase domnişoara Heloise să conducă fundaţia, amenajase un birou în trei camere din apartamentul servitorilor ataşat la garaj. Era mobilat cu dulapuri metalice şi vechituri cumpărate din piaţă. Îmi făcusem griji pentru bunul-gust al femeii, dar din câte văzusem, părea a fi foarte în temă cu managementul unei organizaţii nonprofit.

M-a salutat veselă când am intrat, dar purtam suficienţi ani în cârcă să recunosc un zâmbet fals.

– Ce surpriză! Trebuia să mă anunţi că vii.

– Nu pot sta decât un minut.

Eram conştientă că Julia nu mă plăcea. Sau poate pur şi simplu nu avea încredere în mine. Nu ştiu dacă era conştientă că domnişoara Heloise îmi oferise întâi mie slujba. Dar era conştientă de rolul meu în salvarea casei şi de faptul că domnişoara Heloise mă plăcea. Cred că era capabilă să placă aproape pe oricine.

Oricare ar fi fost problema, Julia era întotdeauna politicoasă şi destul de recunoscătoare pentru ajutorul meu.

– Am dat telefoane pe la potenţialii donatori de antichităţi, am informat-o, şi nu pot spune că am avut mult succes. Mulţi dintre cunoscuţii mei o ştiu şi pe Barb Jarman. E mai uşor să mă refuze pe mine decât să o supere pe ea.

Julia dădu din cap înţelegătoare. Aş fi pus rămăşag că nu pricepea mai nimic.

– Am ales în schimb câte ceva de la mine care cred că s-ar potrivi, am continuat.

– Evident că ne-am bucura să le primim, spuse ea. Dacă sunt într-adevăr adecvate.

Am refuzat să mă simt insultată. Voiam ca ea să se uite cu un ochi critic la donaţii. Ultimul lucru de care avea nevoie casa Hattenbacher erau obiecte de talcioc donate din rebuturile muzeelor.

– Am un şezlong William & Mary care ar merge bine în dormitorul albastru, şi o piesă rabatabilă care să înlocuiască masa din hol.

– Sună bine, comentă ea.

– Am să încerc să le livrez săptămâna asta, când vă convine şi vouă.

– Stai să verific, spuse femeia deschizând agenda.

Am aşteptat în timp ce ea cerceta orarul, cu priviri leneşe. De unde stăteam eu, agenda părea aproape goală. Cu toate astea, Julia continuă să privească mult şi bine paginile albe.

– Marţi iau prânzul cu şefii clubului Master Gardeners să discutăm despre proprietate, spuse ea într-un final.

– Ce bine. Ar fi minunat dacă ar accepta proiectul.

– Da, asta i-am zis şi eu domnişoarei Heloise.

Comentariul acela avea clar scopul de a mă pune la punct. Nu-şi făcuse efectul. Nici n-ar fi putut. Era o descoperire minunată. Când n-ai nimic de ascuns, nu-ţi poate veni nimeni de hac.

– E o femeie minunată. Suntem norocoşi s-o avem. Şi slavă Domnului că eşti tu aici să te ocupi de tot.

Julia rămase cu gura căscată. Căuta subînţelesuri, otrăvuri ascunse, dar n-avea să găsească nimic. Se întoarse la subiectul precedent.

– Cu excepţia zilei de marţi, voi fi aici să preiau livrarea.

– Perfect, am să te sun.

– Bine.

Am rămas tăcute pentru câteva clipe stânjenitoare. Probabil îşi dorea să plec cât mai repede. Eu speram să mă lase s-arunc o privire prin casă. N-am făcut nici un gest. Liniştea deveni tot mai apăsătoare.

Julia rupse în sfârşit tăcerea.

– Am auzit un zvon tare interesant azi-dimineaţă.

– Da?

– Cred că unele dintre obiectele luate de Barb Jarman din casă vor fi scoase la licitaţie.

– Minunat!

Reacţia mea pozitivă fusese aparent apreciată. Femeia dădea pe-afară de mândrie.

– Deja am contactat consiliul pentru ocrotirea patrimoniului să le cer fonduri, m-a informat ea. Avem mână liberă să licităm pentru ele.

Eram prea încântată ca să mai protestez, căci, oricum ai fi luat-o, acele obiecte aparţineau legal muzeului. Poate că Barbara era interesată doar de bani.

Poate, totuşi, avea de gând să se împace cu domnişoara Heloise şi să aducă linişte în familie.

– Julia, astea sunt veşti minunate. Mă bucur că ai găsit o mobilă atât de frumoasă, dar cu cât avem mai multe piese originale, cu atât mai bine.

– Săptămâna asta am primit şi o donaţie care mi-a făcut mare plăcere.

– De la cine?

– Tipul vrea să rămână anonim.

– Serios?

– M-a contactat spunându-mi că voia să ne doneze câte ceva.

– Minunat.

Îşi luă cheile.

– Haide să vezi, spuse.

Împreună am părăsit biroul ei şi am traversat grădina cu maci, gladiole şi tufişuri pline de floricele. Muncitorii curăţau vopseaua de pe pervazuri.

Julia m-a condus prin uşa din spate. Casa arăta prea curată ca să fie locuită. Deja îşi pierduse ceva din farmecul pe care i-l imprimase prezenţa domnişoarei Heloise şi căpătase aura unui monument istoric. Sincer, mi se părea regretabil.

– Vom înlocui podeaua, mă anunţă Julia, şi un arhitect a promis să ne ajute cu idei pentru restaurarea bucătăriei la imaginea ei din 1888. E o încăpere care a fost renovată de mai multe ori.

Ne-am plimbat prin biblioteca întunecată, unde ultimul guvernator Hattenbacher se retrăsese la bătrâneţe. Portretul lui era acum aşezat deasupra şemineului, iar portretul soţiei lui era expus în hol. Mirosul de tutun vechi şi decantoarele de rom dădeau încăperii un aer foarte masculin.

Cu greu mi-a venit să-mi cred ochilor când am descoperit o canapea stil Craftsman sub geam. Era, fără îndoială, cea pe care mă aşezasem în urmă cu câteva zile la magazinul de vechituri al lui Scott.

– Nu-i aşa că e perfectă pentru camera asta? mă întrebă veselă Julia.

– Da. E perfectă.

– E materialul original, doar curăţat. Donatorul a evaluat-o şi s-a dovedit a fi un Stickley autentic.

– Mă gândeam eu că este Stickley. Mă bucur că s-a adeverit.

– Trebuie să recunosc, am fost şocată de propria mea putere de convingere. Când am văzut-o, eram dispusă s-o accept ca împrumut. Când ne-a dat-o pur şi simplu, aproape că-mi venea să mă cert cu el.

Şi mie îmi venea să mă cert cu el. Era cel mai valoros obiect din colecţia lui. Şi îl donase.

Capitolul 16

Am părăsit casa Hattenbacher câteva clipe mai târziu, încă meditând la generosul cadou pe care îl făcuse Scott. În vreme ce urcam în Z3, am observat coşul cu fructe de pe podea. Îmi fusese atât de foame cu o oră mai devreme, însă nu reuşisem să mănânc toate acele piersici.

Cel mai bun loc unde le puteam lăsa era la centrul de consiliere al Lorettei. Mi-am pus centura de siguranţă, am pornit motorul şi am demarat. Gândurile îmi zburau către Brynn. Am verificat dacă primisem mesaje de la ea. Încă nimic. Nu aveam idee ce să fac, dar oare puteam să stau cu mâinile în sân?

Ajutorul, atunci când nu-ţi este cerut, nu înseamnă nimic mai mult decât să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, mi-am spus. Am încercat să-mi repet gândul acesta ca pe o mantra, dar n-am reuşit să mă conving pe deplin.

Mi-am lăsat maşina în faţa centrului şi, cu coşul cu fructe în mână, m-am îndreptat spre uşa de la intrare. Mirosul de piersici îmi amintea de zilele toride de vară ale copilăriei. Imagini ale trecutului, cu o după-amiază petrecută mâncând piersici şi lenevind în micul petic de umbră oferit de antena parabolică de lângă peretele casei noastre.

Mama, în costumul ei de baie fără bretele, era întinsă în curtea din spate, încercând să se bronzeze. Îşi aşezase o umbrelă la capătul prosopului, să-i arunce umbră peste faţă şi peste cartea pe care o citea. Nu îi plăcea să fie deranjată când citea. La drept vorbind, nu-i plăcea în general să fie deranjată.

Eram deja plină de zeamă pe maioul de bumbac când am zărit şarpele. Aluneca prin iarbă, fără îndoială vrând să se tolănească la soare alături de mama. Mi-era teamă de gândaci, şerpi, şopârle; până şi broaştele mă speriau.

– Mama, am făcut, agitată.

Mă ignoră.

– Mama, am încercat din nou.

Nici măcar nu-mi aruncă o privire. Reptila neagră şerpuia fără zgomot pe lângă ea.

– Mama! am ţipat cu disperare.

– Lasă-mă-n pace! izbucni ea.

Am arătat spre iarbă, lângă piciorul ei.

– Un şarpe.

Mama ţipă şi sări cât colo. Nu-mi dădusem seama în ce ordine.

Apucându-şi umbrela, începu să dea cu ea în şarpe. Creatura căuta cu disperare să scape, dar mama nu avea de gând să o lase. Cumva, reuşi să înfigă vârful umbrelei în trupul lung şi subţire al reptilei. Ridică umbrela, cu şarpele, de peste un metru lungime, încă zbătându-se.

– E doar un şarpe de casă. Nu-ţi face nici un rău.

Ca şi cum teama mea ar fi fost o slăbiciune pe care ea nu o împărtăşea. De parcă uitase cum sărise ca arsă şi ţipase.

Aruncă umbrela cu şarpe cu tot peste gard, pe alee.

Mama nu mi-a mulţumit niciodată că am avertizat-o. Dar şi-a luat prosopul şi cartea şi s-a dus în casă.

Am scuturat din cap să-mi alung neaşteptata amintire. Este straniu cum se trezesc unele lucruri în min- tea noastră.

Am apăsat butonul soneriei, aşteptând cu răbdare câteva clipe. Nimeni nu răspunse. Totuşi, ceva îmi spunea că locul nu e pustiu. Am sunat din nou. Simţeam privirea cuiva răzbătând prin vizor.

– Sunt eu, Jane Lofton. Am adus piersici, am rostit îndeajuns de tare încât să se audă prin uşă.

O clipă mai târziu am auzit zăvorul trăgându-se. Cineva deschise puţin uşa, lăsând însă prins lanţul de siguranţă. O figură cunoscută mă cercetă suspicioasă.

– Ce vrei? întrebă ea.

– Salut, sunt Jane. Am cumpărat piersicile astea şi nu pot să le mânânc pe toate, aşa că m-am gândit să vi le aduc vouă.

Femeia ezită.

– Eşti Shanekwa. Mi-aduc aminte de tine de la decorarea pomului de Crăciun.

Preţ de o clipă, păru înfricoşată că îi cunoşteam numele, însă când mă recunoscu, pe buze îi apăru un zâmbet primitor.

– Eşti doamna care vorbeşte numai despre munca ei şi care-a crescut în Sunnyside, rosti ea.

Nu m-aş fi caracterizat astfel, dar trebuia să recunosc că avea dreptate. Femeia închise uşa ca să desfacă lanţul. Am păşit înăuntru şi i-am oferit fructele.

– Nu m-am gândit prea bine când le-am cumpărat. Piersicile arătau aşa de bine, că am cumpărat un coş întreg până să-mi amintesc că acum stau singură.

Shanekwa încuviinţă, pricepând situaţia.

– Şi mie mi se întâmplă uneori. O dată am cumpărat o pungă de chipsuri şi le-am adus aici din obişnuinţă, până să-mi aduc aminte că mie nu-mi plac, iar cel mic nu le mănâncă. Ellis, bărbatul meu, obişnuia să înfulece câteva pungi de unul singur, când se uita la seriale poliţiste.

Am urmat-o până în bucătărie.

– Îmi cer scuze că te-am lăsat atât să aştepţi până să te las înăuntru. Sunt

cam sperioasă când nu mai e nimeni prin preajmă.

– Eşti singură aici?

– Da, toată lumea este la lucru sau la şcoală. Nu mă pot duce la lucru. Ellis m-a găsit acolo şi acum nu mă pot întoarce.

– Vai, îmi pare rău.

– Trebuie să-mi găsesc altă slujbă. Lucram la chioşcul cu mâncare din staţia de autobuz. Ellis m-a găsit acolo. M-a găsit şi în noul apartament. De-asta am venit aici. Parcă am un copoi pe urme. Nu pot să merg nicăieri fără să mă găsească.

Nu ştiam ce să spun. Aparent, nu era nevoie.

– Vrei cafea? Tocmai ce-am făcut-o.

– Da, mi-ar face plăcere.

Shanekwei nu-i plăcea să fie singură în casă. Iar eu nu aveam unde să mă duc decât în singurătatea propriei mele case. Nu era mare lucru, dar dacă puteam să o sprijin cumva, aveam de gând s-o fac.

Femeia a luat două căni din bufet şi ne-am aşezat la masă. Amândouă eram puţin stinghere. Nu aş spune că am descoperit de la bun început că aveam multe în comun, dar câteva minute de conversaţie de complezenţă ne-au ajutat să spargem gheaţa.

– Aş putea să fac nişte plăcinte foarte bune cu piersicile astea. Mama spunea că sunt cea mai pricepută din oraş la făcut plăcinte. Poate am să le fac după-amiaza asta.

– Pot să te ajut la decojit, m-am oferit eu.

E surprinzător cât de mult se pot apropia două persoane străine lucrând împreună în bucătărie. Nici nu trecuse o oră că ştiam totul despre Jarone, tânărul fiu al Shanekwei, şi despre tatăl său abuziv. Îl iubise pe Ellis pentru un timp, dar sentimentele ei fuseseră umbrite de o teamă dintre cele mai teribile. Însuşi faptul că îşi continua viaţa, că se ridica din pat în fiecare dimineaţă şi că îşi vedea de treburi zi după zi îmi insuflau cel mai adânc respect.

Desigur, orice conversaţie e un făgaş cu două sensuri şi, înainte să-mi dau seama, îmi povesteam propriile necazuri, pe care Shanekwa le-a luat la fel de în serios ca pe ale ei.

– Fiica ta şi cu mine suntem de aceeaşi vârstă. Deci cred că ştiu cum se simte. Suntem femei în toată firea şi vrem să fim pe cont propriu. Nu avem nevoie de mămica să ne spună ce să facem.

– Deci crezi că ar trebui să mă ţin deoparte?

– Nu poţi să faci nici asta. Când iubeşti pe cineva şi vezi că o face de oaie trebuie să pui picioru’-n prag.

– Atunci ce să fac? Să-i dau sfaturi, sau să-mi ţin gândurile pentru mine?

– Cred că trebuie să faci puţin din ambele.

– Sigur, tare uşor mai e, am remarcat sarcastic.

– A fi părinte nu e deloc uşor. Trebuie să găseşti calea de mijloc. Ai înţelepciune şi o experienţă pe care să o împărtăşeşti cu ea, dar nu poţi să i-o bagi pe gât zi şi noapte. Trebuie să ai încredere în ea, încredere că-şi va găsi

propriul drum în viaţă.

– Vreau să am încredere în ea. De ce mi-e atât de teamă să o fac?

– Fiindcă multe lucruri pot să meargă rău. Şi crede-mă, ştiu ce spun.

– Uneori, putem să facem o alegere greşită.

Oftând din rărunchi, Shanekwa clătină din cap.

– Aşa am făcut eu. Şi ar fi trebuit să ştiu mai bine. Mama m-a avertizat. Mi-a spus că în Ellis se ascunde ceva rău. Mi-a spus că dacă ridică vreodată mâna să dea în mine, să fug cât mă ţin picioarele şi să nu privesc înapoi.

– Aşa ai şi făcut.

– În cele din urmă, da. Prima dată când Ellis m-a lovit, am ştiut că era la fel cum mă prevenise mama. Ah, dar şi-a cerut scuze. S-a jurat că nu se va mai întâmpla niciodată. Ştiam că minte. În schimb am rămas cu el, l-am suportat, dar până la urmă am procedat cum mă sfătuise mama.

– Important e că ai făcut-o. Şi dacă mama ta ar şti, sunt sigură că ar fi mândră de tine.

Shanekwa îmi zâmbi. Un zâmbet larg, care contrazicea toată amărăciunea acumulată prin această experienţă.

Când a început să întindă foaia de plăcintă, bucuria i-a transfigurat chipul.

– Ştii care este secretul unei plăcinte cu piersici? mă întrebă.

– Care?

– Nu este nici un secret. Toată lumea o face bună, spuse ea râzând.

Zece ore mai târziu, îmbrăcată în pijamaua mea cu văcuţa care sare peste lună, privind o emisiune cu feline mari în reluare pe Animal Planet, am gustat prima dată din plăcinta ei şi am ştiut că era o mincinoasă. Nimeni, niciunde în lume, nu mai făcuse aşa o plăcintă. Pentru un moment nu mi-a venit să cred. Crusta era atât de delicată şi de uşoară, încât se topea în gură. Piersicile erau încă ferme şi dulci, umplutura era o complinire pentru ele, nu doar un sirop. Era, pe scurt, o plăcintă de neuitat.

Am oftat de plăcere şi mi-am lins buzele. Era de necrezut. Am împărţit feliile în jumătate, apoi în sferturi, ca să o pot savura cât mai mult.

Shanekwa, eşti un geniu creativ, am spus came- rei goale.

Era uimitor, dacă stăteam să mă gândesc. O femeie tânără, care avusese o viaţă grea şi nefericită. Nu terminase liceul. Creştea singură un copil. Şi mai avea pe cap şi un adevărat criminal care o urmărea, încercând să strice tot ce putea merge bine.

Dar nici unul dintre acele lucruri nu afectase în vreun fel gustul plăcintei. Avea un talent divin, sau poate îşi perfecţionase meşteşugul. Oricare ar fi fost originea, rezultatul era excepţional.

Am adunat resturile de plăcintă cu furculiţa, tentată să ling farfuria. Aceasta era, fără îndoială, cea mai bună plăcintă pe care o mâncasem în viaţa mea.

– Ar cere cincisprezece dolari pe o felie la Le Parapluie, am murmurat.

Cuvintele mele nu puteau fi mai prevestitoare nici dacă ar fi fost rostite de oracolul din Delphi. Instantaneu m-am ridicat din pat.

M-am uitat la ceas – era unsprezece fără un sfert.

– Ar trebui să mai fie acolo, mi-am spus. Dacă te grăbeşti, vor mai fi acolo.

Nici atunci, dar nici acum nu aş putea explica urgenţa pe care am simţit-o. M-am grăbit la dulap şi am luat primele haine pe care le-am văzut. O pereche de jeanşi albaştri vechi de-ai lui Brynn care stăteau deasupra unei grămezi de haine destinate magazinului caritabil al Armatei Salvării. I-am tras pe mine, am păstrat bluza de pijama şi am luat în picioare o pereche de balerini.

Când am ajuns în bucătărie am acoperit plăcinta cu folie de aluminiu şi am ieşit pe uşă. Chiar înainte să plec am înşfăcat şi o jachetă. Nu era destul de frig ca să am nevoie de ea, dar măcar avea să ascundă faptul că nu aveam sutien şi eram în pijama.

Am pus plăcinta cu grijă pe podeaua Z3-ului, înainte să pornesc. La semaforul din intersecţie mi-am văzut reflexia în oglinda retrovizoare. Eram foarte ciufulită.

Semaforul s-a făcut verde şi am luat-o la stânga, în timp ce căutam ceva prin poşetă. Am găsit un elastic pe care l-am folosit să-mi prind părul la spate.

Două minute mai târziu băteam în uşa metalică din spate de la Le Parapluie. Restaurantul era deja închis, cufundat în obscuritate. Dar, după numărul de maşini parcate în spatele clădirii, precis mai era cineva înăuntru.

Un om masiv, care arăta mai mult a bodyguard decât ca angajatul unui restaurant a răspuns la uşă.

– Îmi pare rău doamnă, am închis.

–Mai este Frederic aici? l-am întrebat.

S-a uitat la mine, puţin surprins.

–Da, sigur, haideţi înăuntru.

A ţinut uşa deschisă, făcându-mi loc să intru.

Peste tot era activitate. Câteva priviri au zburat în direcţia mea. Dar aceşti bărbaţi, şi din câte am văzut erau doar bărbaţi, încercau să cureţe bucătăria şi să plece acasă.

– Frederic este în faţă, îl aduc imediat, mi-a spus omul masiv. Rămâneţi aici şi... nu lăsaţi pe nimeni să se ciocnească de dumneavoastră.

Am decis că îndemnul „Nu lăsaţi pe nimeni să se ciocnească de dumneavoastră“ era varianta mai politicoasă de la „Ai grijă să nu încurci“. Am urmat sfatul.

Locul strălucea datorită oţelului inoxidabil, podelele erau lună, iar mirosurile celei mai bune mâncări din oraş erau mascate de produsele de curăţat. Zgomotul era asurzitor. Maşina de spălat vase era în funcţiune, la fel şi compactorul de gunoi. Angajaţii trebuiau să ţipe unul la altul.

Mă simţeam ca o idioată, stând în uşă, purtând pijamaua cu văcuţa care sare peste lună şi ţinând în mână plăcinta acoperită cu folie de aluminiu. Cu siguranţă aş fi putut să amân asta pe a doua zi. Dar, cumva, nu puteam.

Un minut mai târziu, Frederic şi-a făcut apariţia de după colţ. În momentul în care m-a văzut i-am citit îngrijorarea în privire.

– Dumnezeule, Jane, ţipă el. Eşti bine? Ai avut un accident?

Mi-am dat seama că arătam mai rău decât îmi imaginam. Sau poate, la fel ca majoritatea cunoscuţilor, nu mă văzuse încă fără haine de firmă, cu părul prins la spate şi nemachiată.

–Am adus o plăcintă pe care aş vrea s-o încerci, i-am spus.

– Poftim?

– Ţi-am adus o plăcintă, am repetat mai tare.

Maşina de spălat vase şi-a terminat ciclul înainte de a rosti ultimul cuvânt, care a sunat destul de puternic pe fundalul liniştii proaspăt aşternute. Câţiva angajaţi s-au uitat înspre mine, dar i-am ignorat.

– Gustă asta, l-am îndemnat dând la o parte folia de aluminiu de pe plăcintă.

Se uită la mine întâi confuz, apoi amuzat:

– Jane, te rog spune-mi că nu te-ai apucat de făcut plăcinte!

– Nici gând, am răspuns. Doar gustă.

Frederic m-a privit lung, a scos o furculiţă dintr-un sertar apropiat şi a tăiat o bucăţică din plăcinta cu piersici. A vârât-o în gură cu la fel de mult entuziasm ca şi cum i-aş fi dat să guste otravă.

De cum a simţit gustul plăcintei, a închis ochii şi a oftat. La început a fost plăcere, apoi spaimă.

– Vai, se plânse. Ai luat asta de la Newman? Este vreo nouă invenţie a patiserului său?

– Nu merg niciodată la Newman, l-am asigurat. Fierb prea mult legumele.

– Deci pentru cine lucrează acest patiser?

– Femeia care a făcut-o nu lucrează. Însă i-ar prinde bine s-o facă.

– Nu este un bucătar profesionist?

– A lucrat ca bucătar, i-am spus.

– Ce s-a întâmplat? Cine are atât de mult talent nu ar trebui concediat decât dacă nu te poţi baza pe el deloc sau i-a dat în cap bucătarului cu ceva.

– Dar nu a fost dată afară. Şi-a dat demisia.

– Nu i-a plăcut locul de muncă? Sau voia mai mulţi bani?

– Nici una, nici alta. Am ezitat în a-i spune lui Frederic adevărul. Fostul ei prieten este abuziv. Dacă o găsea la lucru îi făcea probleme.

Frederic ridică o sprânceană. Mai luă o muşcătură din plăcintă, savurând-o.

– Păi, Jane, declară el, cred că problemele acestei femei s-au terminat.

Am rămas cu gura căscată. Nu credeam că va fi atât de uşor.

– Mario! strigă Frederic.

Omul masiv care îmi dăduse drumul înăuntru apăru dintr-un birou.

– Ai nevoie de ceva? se interesă el.

– Gustă plăcinta asta, spuse Frederic.

Uriaşul se uită la el, apoi la mine. Entuziasmat, îşi tăie o bucată mult mai generoasă decât şeful său. O cumpăni în mână şi muşcă din partea mai îngustă.

– E foarte bună, mormăi Mario cu gura plină.

– Femeia care a făcut-o vine mâine să lucreze la noi, îl informă Frederic.

– Asta-i minunat, dădu Mario din cap.

– Numele ei... Se întoarse înspre mine.

– Shanekwa, i-am răspuns. Nu... nu-i ştiu numele de familie.

– Numele ei este Shanekwa, îi spuse lui Mario. Îi vom afla numele de familie mâine. Are o problemă cu un nesuferit care o urmăreşte şi o face să-şi piardă locul de muncă. Nu vreau să şi-l piardă şi pe acesta.

Uriaşul dădu afirmativ din cap în timp ce înghiţea o bucată de plăcintă şi era tentat să mai ia una.

– Nu vă faceţi probleme, ne zise amândurora, o să am eu grijă de ea.

– Mulţumesc, i-am spus. Şi mulţumesc, Frederic. Promit că voi veni aici pentru tot restul vieţii, şi tot timpul voi comanda desert.

– Mă bazez pe asta, râse el.

Când m-am întors la maşină, am sunat-o pe Loretta de pe mobil. Vestea a ridicat-o în al nouălea cer.

– Asta va fi minunat pentru ea! E harnică şi a fost apreciată peste tot unde a lucrat.

– Va munci în bucătărie, în spate, am spus. Nu va fi la fel ca în staţia de autobuz, unde o putea vedea toată lumea.

– Mă îndoiesc că Ellis şi acoliţii lui frecventează această parte a oraşului.

– Ştiu că are nevoie de un loc unde să stea, am continuat. Eu am un apartament de oaspeţi gol deasupra garajului. Nu e mare lucru, doar trei camere, însă are intrare separată şi, până una, alta, este un loc unde ea şi fiul ei pot sta până când se pun pe picioare.

– Apartamentul de unde a plecat era minuscul, spuse Loretta. Şi poate împacheta tot ce are într-o geantă de voiaj şi vreo două cutii.

– Putem aduce nişte mobilă la mâna a doua, am sugerat. Putem să-l amenajăm confortabil.

– Jane, eşti o minune, exclamă Loretta. Nu îmi vine să cred că ai reuşit toate astea.

– Crede-mă, a fost uşor, am asigurat-o. De cum a gustat plăcinta, Frederic s-ar fi târât pe cărbuni încinşi să o angajeze.

– Trebuie să-i dai chiar tu vestea, insistă Loretta.

Shanekwa era la etaj. Am aşteptat până când cineva o chemă la telefon.

– Bună, mă salută ea de parcă eram prietene. Ai vorbit cu Brynn? Ce-a zis?

– Mi-a răspuns căsuţa vocală. Am să mai încerc şi mâine. Dar nu de-aia te sun.

Am fost succintă, dar i-am spus tot.

A fost de-a dreptul şocată de veste.

– Vor doar să fac plăcinte?

– Cred că despre asta trebuie să vorbeşti cu Frederic. Dar te-a angajat numai pe baza acelei plăcinte cu piersici.

La celălalt capăt al liniei se făcu linişte. Am început să-i povestesc despre

restaurant.

– Este de departe preferatul meu. Unii spun că Newman este cel mai bun, dar mie mi-a plăcut tot timpul Le Parapluie mai mult.

I-am povestit despre Frederic si despre cina de Ziua Recunoştinţei.

– Este un om corect, generos, care nu suferă de acel orgoliu nemăsurat pentru care sunt faimoşi bucătarii. A spus că ai talent şi te apreciază pentru asta.

I-am povestit despre apartamentul de deasupra garajului meu.

– Este mic, dar e nou. Nici măcar nu l-am mobilat. Până acum spaţiul a fost folosit drept depozit.

Când nu am mai avut ce să spun, mi-am dat seama că era prea linişte la celălalt capăt al firului.

– Shanekwa, totul este în regulă?

Am auzit un sunet neaşteptat.

– Shanekwa, plângi?

Eram consternată. Nu cumva mă confruntam cu încă o tentativă de a face bine care mersese prost? Era ajutorul meu doar o intruziune?

– Shanekwa îmi pare rău, nu plânge. Nu trebuie să te angajezi dacă nu vrei.

Mi-a răspuns cu un sughiţ.

– Nu este ceva ce ai mai făcut până acum. Dacă nu vrei să o faci nu e nici o problemă.

Nu putea vorbi.

– Ştiu că este o altă parte a oraşului decât cea cu care eşti obişnuită, dar eu cred că ţi-ar plăcea. Sunt sigură că putem găsi o grădiniţă bună pentru fiul tău. Aproape şi de casă, şi de locul de muncă.

Tot nu spuse nimic.

– Sau dacă apartamentul este prea mic pentru tine şi pentru băieţelul tău, poţi să stai în casă cu mine. M-am gândit că după ce ai stat atâta la centru ai vrea şi tu intimitatea propriului tău cămin.

– Tu... tu... reuşi să îngaime.

– Poftim?

– Eşti aşa de... drăguţă cu mine.

– Shanekwa, tu ai fost bună cu mine, am răspuns fără să mă gândesc.

– Ţi-am dat o plăcintă. Cuvintele aduseseră un nou val de lacrimi.

– A fost o plăcintă minunată, i-am spus când a mai reuşit să se controleze. Şi mi-ai dat nişte sfaturi foarte bune despre fiică-mea.

– Aia nu a fost nimic.

– Pentru mine a fost mare lucru. Oricum, nu am vorbit cu Frederic să mă revanşez. Am vorbit cu el pentru că mama ta spunea că eşti cel mai bun patiser din oraş. Meriţi o şansă ca s-o dovedeşti.

Capitolul 17

Eram atât de emoţionată după ce am închis telefonul, încât nu mă vedeam ducându-mă acasă şi băgându-mă în pat. M-am gândit să o mai sun o dată pe Brynn, dar era deja unu şi jumătate dimineaţa la Boston. Dacă nu dormea deja, nu voiam să ştiu ce face.

Parcarea din spate se golea şi am decis să nu rămân acolo. Am început să conduc pe străzi, fără ţintă. Am perceput acea senzaţie de triumf, o înlănţuire de succese, pe care o simţeam când încheiam un contract scump.

Şi, la fel ca în una din acele zile, am luat-o spre Yesteryear Emporium. Evident, magazinul era închis, deci nu puteam decât să trec pe lângă el. Însă nu s-a întâmplat chiar aşa.

Clădirea era întunecată, dar lângă uşa de la intrare, unde avea Scott biroul, era o lumină aprinsă. Am parcat în faţă, pe unul dintre locurile goale. Era probabil doar o lumină de veghe, mi-am spus. Aveam să mă uit dacă încă era acolo, şi, dacă era, să văd cât era de ocupat.

Când am ajuns la fereastră, mi-am dat seama că nu era atât de uşor să arunc o privire. Geamul era acoperit de un panou lambrisat, şi, ca să te poţi uita înăuntru, trebuia să ai peste doi metri. Nu părea să fie nici o mişcare în magazin, dar asta nu a fost destul ca să mă descurajeze.

Am căutat în jur ceva pe care să pot să mă cocoţ. Nu era nimic. Apoi am examinat cărămizile de pe faţada clădirii. Găurile din mortar erau destul de adânci, mai ales la colţ. Când eram mică, mă căţăram pe clădiri folosind acele găuri. Mi-am dat jos balerinii şi mi-am pus picio- rul peste a patra cărămidă de jos, găsind prize pentru mâini undeva deasupra. M-am tras în sus, am pus şi piciorul stâng între cărămizi şi m-am uitat peste lambriu.

Scott Robbins stătea nemişcat şi se uita la vechea maşină de scris Underwood. Era un bărbat arătos. Nu asemenea celorlalţi bărbaţi pe care îi cunoşteam. El era ceva mai neîngrijit şi de-a dreptul demodat. Dar, în ciuda acestor lucruri, tot îl găseam atrăgător.

Îşi ridică privirea şi sări de pe scaun îndată ce mă văzu. Gestul lui neaşteptat m-a speriat şi era să cad, dar am reuşit să mă ţin.

Scott chicoti, apoi dădu din cap.

– Ce faci? mă întrebă el.

– Sunt musca umană, i-am răspuns.

Mi-am umflat obrajii şi mi-am lipit faţa de geam. Ochii încrucişaţi, nasul strivit.

Clătinând din cap, ocoli tejgheaua şi se îndreptă spre intrare. Şchiopăta mai pronunţat decât de obicei şi se sprijinea de baston cu toată greutatea.

Am sărit de pe zid, mi-am recuperat balerinii şi m-am dus la uşa de la intrare.

– Eşti o persoană sărită de pe fix, remarcă el.

– Da, şi ce vrei să spui cu asta...?

– Haide înăuntru până când vecinii nu cheamă poliţia.

– Ai vecini? am spus după ce m-am uitat în jos pe strada pustie.

– Mai încolo este o clădire cu camere de închiriat. Şi cred că mai e şi un tip care doarme într-o cutie pe alee, mă lămuri el ridicând din umeri.

– Este bine de ştiut că nu eşti singur în partea asta a oraşului.

Era ciudat că nu mă întrebase ce căutam acolo la ora aceea. Nu mă deranja, pentru că nu mă gândisem la o scuză plauzibilă. M-a condus în micul lui birou, unde se găsea acum o canapea din anii ’70, tapiţată cu flori portocalii.

– Frumos, am spus în glumă.

– Dacă îmi spui că este o antichitate de valoare, eu mă retrag.

– Sunt sigură că are valoare sentimentală.

– Nu cine ştie ce. Am găsit un scaun care îmi plăcea, iar asta a venit la pachet.

– Măcar şi-a găsit o casă, am spus în timp ce mă ghemuiam comod.

– Da, şi mă cam prinde, nu crezi? Amândoi suntem ciudaţi şi demodaţi.

Îmi zâmbea, provocându-mă să fiu de acord cu el. A luat loc pe scaunul de la birou, atârnându-şi bastonul de mâner.

– Păi trebuie să fiu de acord că donarea unei piese de calitatea unui exponat de muzeu este o treabă cam ciudată. Ştii doar că fundaţia ar fi fost fericită şi numai cu un împrumut. Asta fac oamenii de obicei. Împrumută ce au mai bun muzeelor.

– Nu voiam să le-o împrumut. Am vrut să o dau ca- sei Hattenbacher.

– Nu aşa se procedează, Scott, i-am explicat. Oamenii bogaţi rar îşi donează operele de artă sau antichităţile muzeelor. Muzeul fie le cumpără, fie le ia cu împrumut. Împrumutul este mult mai bun pentru proprietar. Poate oricând să-şi recupereze obiectele sau să le vândă. Nu este răspunzător pentru eventualele stricăciuni sau pentru securitate, şi, pe lângă asta, beneficiază şi de o reducere consistentă a impozitelor.

– Crede-mă, nu vreau reduceri de impozite. Vreau să le-o dau.

– De ce?

– De ce ce? repetă el. Ştiu ce sacrificii ai făcut ca acea casă să nu se transforme într-un complex de apartamente. De ce ai aruncat toţi banii pe fereastră?

– Banii nu sunt nimic pe lângă adevărata valoare a spaţiului, am răspuns.

Nu aş fi suportat să ştiu că am profitat de pe urma distrugerii lui.

– Din acelaşi motiv am donat şi eu canapeaua, spuse Scott. Asta pe lângă faptul că vreau să te impresionez.

Ultima parte sigur era o glumă, m-am gândit. Când m-am uitat la el, nu mi-am dat seama dacă era drăguţ sau pur şi simplu sincer.

– Te-am impresionat? vru el să ştie.

– Păi... păi, da... bineînţeles.

– Misiune îndeplinită.

Se uita la mine într-un mod foarte ciudat. Nu era o privire sexuală, dar faptul că m-a dus cu gândul la sex era destul de uimitor. Scott continua să mă scruteze, de parcă nu şi-ar fi putut lua ochii de pe mine. Într-un fel mă simţeam flatată, dar într-un fel şi confuză. Jenată, am rostit primul lucru care mi-a venit în minte.

– Deci, ce s-a întâmplat cu piciorul tău?

Tresări pentru un moment, dar îşi reveni rapid.

– Are zile bune şi zile proaste. Asta e o zi proastă.

– Cum s-a întâmplat?

– Mi-am deteriorat nervii, spuse el vag. Şi am şi niş- te cicatrice.

Nu-mi răspunsese la întrebare, dar nu voiam să continui pe acel subiect. M-am uitat la biroul lui. Era dezordonat, o sumedenie de cărţi şi rapoarte erau împrăştiate peste tot. O foaie de hârtie încă era în maşina de scris, ultimele cuvinte fiind *Cu sinceritate, al dumneavoastră.*

– Noroc că am ajuns exact când ai terminat, am zis arătând spre hârtie.

– În cele din urmă. M-am chinuit cu ea toată ziua.

Se răsuci în scaun, adună câteva pagini şi scoase hârtia din maşina de scris, punând-o dedesubtul celorlalte. Se întoarse către mine şi îmi întinse teancul.

– Aruncă şi tu o privire, mă îndemnă el.

Nu am citit cuvânt cu cuvânt. Documentul era bine scris, cu nerv, te provoca la reflecţie. Cele douăsprezece pagini erau pline de grafice, statistici şi explicaţii.

– Ce este? am întrebat.

– Este despre pericolele comerţului liber. Toată lumea ştie că deschide pieţe şi creează locuri de muncă în ţările din Lumea a Treia. Dar fără constrângeri, corporaţiile pot merge dintr-o ţară în alta pentru a face rost de cea mai ieftină mână de lucru şi de cele mai mici restricţii privind mediul înconjurător.

Am dat încet din cap. Poate că *toată lumea ştie* diverse amănute despre comerţul liber, dar eu nu ştiam nimic. Îmi petrecusem ultimii douăzeci de ani mâncând în oraş şi făcând cumpărături. Bine, nu chiar. Dar în afară de mica mea lume, nu m-am aventurat prea departe. Pentru mine economia însemna cote bursiere, preţurile din sfera imobiliară şi valoarea dobânzilor bancare. El scrisese despre mâna de lucru din Lumea a Treia şi despre efectul de seră.

Mi-era jenă de propria ignoranţă. Fusesem cea mai deşteaptă fată din

liceul din Sunnyside. Primisem o bursă la o şcoală pregătitoare pretenţioasă. Ajunsesem pe lista decanului universităţii. Fusesem o tânără foarte inteligentă. Transpusesem însă toate acele calităţi într-un... într-un start fals.

Nu era nici o adresă de expediere, şi nici vreo formulă de deschidere.

– Pentru cine este scrisoarea? Puţin cam lungă pen- tru ziar.

– *The Courier* nu ar publica aşa ceva. La mintea lor, dacă nu s-a întâmplat în Mervin County, nu s-a întâmplat deloc.

– Spui că ziarul nostru local suferă de provincialism? am întrebat, prefăcându-mă şocată.

– Normal că nu. Evenimentele naţionale sunt tot timpul redate cu lux de amănunte dacă sunt despre o minge sau bâtă.

– Atunci cui o vei trimite?

Ridică din umeri.

– Sincer, nu ştiu, mărturisi el. Aş vrea s-o trimit fiecărui conducător politic din lume, fiecărui senator american şi organizaţiilor de presă. Nu pot face asta, aşa că... aşa că mă voi gândi eu la cineva potrivit. Întotdeauna îmi iese.

Am continuat să citesc misiva atent întocmită, de o meticulozitate obositoare.

– E destul de impresionantă, i-am spus eu cu sinceritate. Procedezi la fel de fiecare dată, nu?

Încuviinţă, cu o expresie gravă întipărită pe chip.

– Când ai început?

– Pe aceasta? Cam acum două zile.

– Nu, de când ai preocuparea asta?

– A, nu ştiu, de câţiva ani, dacă stau să mă gândesc.

Răspunsul venise cu o indiferenţă suspectă. Eram sigură că ascundea ceva.

– Şi cu ce ocazie te-ai apucat de asta, acum atâţia ani? am stăruit.

Izbucni în râs.

– Nu prea ştii să te prefaci, l-am informat.

Aparent, Scott cunoştea acest lucru. Ridică palmele, recunoscându-se învins.

– Vrei cumva o bere? întrebă el. Suc? Poate găsesc chiar şi un pahar de vin.

– Nu, mulţumesc.

– Apă?

– Când ai început să scrii scrisorile? nu m-am dat bătută.

Oftă resemnat, abandonând efortul de a-mi ocoli întrebarea.

– Când eram în spital. Am fost rănit în Vietnam. De-aici problemele cu piciorul. Am tromboză din cauza unui şrapnel. Am avut cinci operaţii, inclusiv două grefe de piele.

– Vai! Mă gândeam că ai avut vreun accident, dar nu mi-ar fi trecut prin minte aşa ceva.

– De fapt, recuperarea mea e socotită un succes medical. Pot să merg pe propriile picioare, să duc o viaţă normală. Sunt chiar norocos.

– Slavă Domnului.

– Da. Am stat în spital vreme de mai multe luni. Nu aveam rude care să mă viziteze, nici prietenă. Una peste alta, era foarte plictisitor. Nu prea aveam nici ce să citesc, şi în spital se găseau numai ziare.

Vorbea pe un ton foarte degajat, impresionant tocmai prin teama şi singurătatea pe care nu le lăsa să se întrevadă.

– Ceea ce mă interesa cel mai mult era, evident, războiul. Eram un puşti pe-atunci, abia făcusem nouăsprezece ani. Nu ştiam eu mare lucru despre viaţă, dar tocmai ce petrecusem opt luni pe front. Ştiam ce se întâmpla acolo.

Subiectul războiului din Vietnam nu-mi trezise vreodată curiozitatea. Auzisem multe despre el la şcoală, dar nu era ceva care să mă atingă personal.

– Mi-am dat seama că nu înţeleseseră multe lucruri, continuă Scott. Iniţial, m-am gândit că era vorba doar de *Stars and Stripes*, dar apoi am început să citesc şi alte ziare, publicate la nivel naţional, şi am fost dezamăgit şi de ele. Era de parcă ignorau unele aspecte, lucruri importante care pentru mine erau evidente.

Râse şi clătină din cap.

– Doar ştii de unde vin, Janey. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că un ziar poate da informaţii false. După aceea am început să mă uit şi la televizor. Nici acolo situaţia nu era mai roz. Nu le-am căutat nici o vină, nici nu am început să cred în vreo conspiraţie. Pur şi simplu, am observat că nu priveau lucrurile din perspectiva mea.

– Şi ai vrut să-i ajuţi.

– Da. Într-o dimineaţă îi înjuram pe cei de la *L.A. Times* pentru un articol, când unul dintre ceilalţi băieţi din salon mi-a sugerat să-l informez pe autorul articolului cât de idiot putea să fie.

– Zis şi făcut.

– Am fost totuşi politicos, mă asigură el. Am luat un pix şi o foaie şi i-am scris tipului o scrisoare. Nu am explicat lucrurile în detaliu. Mă aşteptam să mă sune. Am stat lipit de telefon timp de trei zile. Mă gândeam că aş fi putut să-i spun direct de ce nu înţelegea situaţia. Pe-atunci, eram absolut inocent în ceea ce priveşte mersul lucru- rilor. Nu aveam idee că ziarele nu răspund la scrisori, ci le publică.

– Ţi-au publicat scrisoarea.

Scott îşi dădu ochii peste cap.

– Era o chestie încropită la repezeală, plină de greşeli gramaticale. Scrisesem în stilul în care aş fi vorbit. Cred că am folosit până şi expresia „lasă vrăjeala“.

– Vai, nu, am suspinat eu în semn de simpatie.

– Nu mi-am motivat cele scrise, nu am dat nici un argument care să-mi susţină opinia. Am părut îngâmfat, mitocan şi idiot.

Am chicotit. Nu mă puteam abţine.

– M-am grăbit să scriu o alta, una mai bună. Evident, nu a mai fost publicată. E unul dintre adevărurile vieţii: dacă scrii ceva într-adevăr pătrunzător şi exact, niciodată nu eşti publicat. Dar de fiecare dată când faci greşeli, fie ele faptice sau de redactare, întotdeauna apari la gazetă.

Exasperarea lui avea o notă hazlie.

– Oricum, asta-i povestea mea, continuă Scott. Războiul nu a fost deloc aşa cum mă aşteptam. Nu semăna deloc cu ce văzusem la televizor sau citisem în ziare. Credeam că oamenii merită să ştie adevărul. Am început să scriu scrisori care, cred eu, spun adevărul. Şi o fac încontinuu din acel moment.

– Presupun că-ţi consumă destul de mult timp. Cât de des le scrii?

– Depinde de ce se-ntâmplă, de lucrurile la care mă gândesc şi cât de dificil se întâmplă să fie subiectul. De obi- cei, scriu câteva pe săptămână, dar au fost şi momente când am tratat trei subiecte diferite pe zi.

Eram uimită.

– E ca o slujbă cu normă întreagă.

– De ce crezi că m-a apucat miezul nopţii scriind? Uneori, doar munca de cercetare poate să ia săptă- mâni întregi.

Încercam din toate puterile să-l înţeleg, însă nu reuşeam.

– Nu eşti plătit pentru asta, nu-i aşa?

– Nu tot ce este important în viaţă ţine de-un salariu, spuse el.

– Nu te contrazic, dar ai putea să faci cam acelaşi lucru ca acum şi să câştigi un ban. De ce nu o faci?

– Nu e prea mare cerere pe piaţă pentru scriitori profesionişti de misive, rosti el cu un rânjet. Deşi recunosc că m-am interesat de asta pe GettaJob.com.

I-am ignorat ironia.

– În principiu, ai putea să faci acelaşi tip de muncă dacă ai fi jurnalist.

– M-am gândit şi la aşa ceva. De fapt, asta a fost una dintre ambiţiile mele din liceu. Visam să fiu politician sau jurnalist. Slavă Domnului că nu toate visurile ni se împlinesc.

– Nu e prea târziu. Încă poţi s-o faci, am insistat eu.

– Nu-mi mai doresc asta. De fiecare dată când eşti plătit pentru o opinie, valoarea respectivei opinii trebuie pusă la îndoială.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Toate organele de presă sunt corporaţii. Chiar dacă se presupune că jurnaliştii sunt independenţi, structurile corporatiste nu sunt la fel. Redacţiile de ştiri sunt cele care hotărăsc subiectele, consiliile editoriale iau o poziţie sau alta faţă de ele şi toate articolele intră mai întâi pe mâna redactorilor. Singurul mod prin care să ai deplină libertate în a-ţi spune sincer părerea e să o faci din proprie voinţă, fără compensaţie.

Nici măcar nu mă mai gândisem la aşa ceva, însă tot ce spunea Scott avea sens.

– Şi-apoi, mai e chestia aceea stranie, tipic umană, adăugă el.

– Ce chestie?

– Dacă aş avea o asemenea slujbă, pentru mine ar deveni doar o slujbă.

Aş scrie pentru că trebuie să o fac, nu pentru că aşa vreau. Nu ar mai fi acelaşi lucru.

Exista oarecare adevăr în vorbele lui.

– Pe deasupra, am deja o slujbă. Am propria mea afacere.

Îşi desfăcu larg braţele, arătând în jurul lui. Dintre toate scuzele lui, pe aceasta am găsit-o cel mai puţin credibilă.

– Scott, cred că am mai menţionat asta, dar, în caz c-ai uitat, ascultă cu atenţie: n-ai nici o idee despre antichităţi.

Scott izbucni în râs.

– Tocmai ce mi-am dat seama că se aseamănă mai mult decât credeam cu industria ştirilor.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ignoranţa completă nu împiedică supravieţuirea pe termen lung a unei afaceri, glumi el.

Îmi plăcea umorul lui Scott, însă eram cât se poate de serioasă în privinţa magazinului său.

– Nu-mi imaginez cum cineva poate să se ocupe de o afacere mai bine de jumătate din viaţă şi totuşi să nu ştie mai nimic despre ea.

– E într-adevăr un mare efort, dar cumva m-am descurcat până acum, recunoscu el cu o undă de ironie.

– Speram că ai căpătat măcar câteva cunoştinţe elementare de la tatăl tău.

Scott clătină din cap.

– N-am vrut să am nimic de-a face cu meseria tată-lui meu. Nici mama nu voia să mă implic. Întotdeauna se asigura să am altceva de făcut când tata avea nevoie de mine.

– Avea ceva împotriva antichităţilor.

– Ura vechiturile. Le urăşte şi acum. Cred că dacă nu-i era teamă că intră la puşcărie, ar fi dat foc clădirii ăsteia înainte să mă vadă lucrând în ea. S-a recăsătorit şi trăieşte în Waco, cu noul ei soţ. Casa lor e la fel de curată şi de puţin mobilată ca o sală de operaţii.

– Fie. Ea ura afacerea, dar mă îndoiesc că tu ai aceleaşi sentimente, altfel nu ai mai fi aici. Cu toate acestea, ai lăsat magazinul la voia întâmplării.

– Recunosc că nu am fost pe-atât de implicat sau de interesat pe cât ar fi trebuit să fiu. Doar că nu mă prea pasionează vesela şi mobilerul vechi.

– Antichităţile sunt bucăţi tangibile de istorie, i-am spus eu. Când le atingem, e ca şi cum atingem trecutul.

– Îmi dai o lecţie de umilinţă, Janey, zâmbi Scott.

– Mai degrabă aş vrea să te inspir. Dacă ai avea pentru magazinul tău măcar jumătate din pasiunea pe care o ai pentru scrisori, acesta ar putea fi un loc magic.

Scott făcu ochii mari.

– Magic, repetă el. Îmi place cum sună.

– Ei bine, e adevărat. Găseşti chestii incredibile aici, care sunt în mare parte îngropate sub tone de nimicuri. Dacă ar fi îngrijite şi prezentate atractiv,

ţi-ar ieşi pe uşă la un preţ foarte bun.

– Sunt sigur că ai dreptate. Păcat că nu l-ai cunoscut pe tata. Aţi fi avut multe în comun. Era interesat de orice. Nici un obiect nu era atât de modest încât să nu-i aprecieze potenţialul.

– Dar tu nu o faci.

– Se pare că am moştenit dispreţul mamei pentru lucrurile astea.

– Mama ta ar fi dat foc magazinului. Tu ai petrecut douăzeci şi cinci de ani conducându-l, am remarcat eu.

– E moştenirea mea.

Aveam senzaţia că-mi ascunde ceva. Însă nu-mi puteam imagina ce anume, aşa că mi-am spus că era doar din pricina orei târzii şi a firii mele suspicioase.

– Şi cum te descurci cu inventarul? l-am întrebat.

– Îmi dau silinţa. Tata era bine cunoscut în domeniu. Încă mă mai contactează câte unii care vor să-mi vândă toate lucrurile rămase după decesul unei rude. Aproape de fiecare dată găsesc un obiect valoros, care îmi aduce un profit bun. Pentru familia defunctului, aşa e cel mai uşor. Dacă se ajunge la licitaţie, costurile cresc. Desigur, particip la toate vânzările şi licitaţiile mari, ca toţi ceilalţi comercianţi.

– Dacă nu ştii nimic despre valoarea unor obiecte, cum ştii ce să cumperi sau cât să plăteşti pentru ele?

– Adevărul e că nu prea ştiu. Probabil că de-asta nici nu mă descurc prea bine. În principiu, dacă ar fi să-mi rezum întreaga strategie de afaceri, ar suna cam aşa: Scott încearcă să cumpere lucruri prezentabile cât mai ieftin posibil, apoi să le vândă la un preţ ceva mai mare.

– Din ce am văzut, sistemul tău nu prea dă roade. Nu înţeleg cum ai reuşit să faci un profit până acum.

– A, păi afacerea nu-mi aduce profit. Într-un an bun, abia dacă nu ies în pierdere.

– Cum supravieţuieşti?

– Cu greu, răspunse el chicotind. Clădirea e în proprietatea mea, iar taxele locale nu sunt prea mari. Fac suficienţi bani cât să ţin luminile aprinse în magazin. Mai am şi o mică pensie de invalid care acoperă cât de cât celelalte cheltuieli.

Am clătinat din cap nemulţumită.

– E ridicol, să ştii. Ai cel mai bun magazin de antichităţi din oraş. Ar trebui să faci bani. Nu spun că te-ai îmbogăţi, dar cu o administrare cât de cât decentă ai avea un trai decent.

– Ştiu că ai dreptate. Tata a avut întotdeauna profituri bune, şi asta când mărfurile lui erau descrise politicos drept „la mâna a doua“, nu antichităţi. Dar am fost atât de distras cu scrisul că nu am reuşit să mă ocup de magazin îndeajuns încât să mă pricep la asta.

– Atunci de ce nu-l vinzi? Dă-l cuiva care ar avea într-adevăr o pasiune pentru o asemenea ocupaţie.

– Păi... nu pot, răspunse el cumva ezitant, dar în ace-laşi timp sigur pe sine. Tata mi-a lăsat afacerea. Şi-ar dori să o ţin.

Îmi părea aberant, dar nu i-am spus-o.

– Ai putea să angajezi un manager. Cineva care să aprecieze corect valoarea inventarului tău şi care să ştie ce obiecte noi să cumpere.

– Nu-mi permit să angajez pe cineva.

– Găseşte pe cineva care să lucreze pe bază de comision. Nu ar trebui să-i plăteşti salariu, ci doar un procent din ce vinde.

– Unde să găsesc pe cineva care să aibă cunoştinţele necesare şi cu toate astea să fie dispus să lucreze doar pentru un comision din vânzări?

Era exact întrebarea pe care o aşteptam. I-am zâm- bit larg.

– Eu aş fi dispusă s-o fac.

– Ce?

– Scott, ăsta e magazinul meu favorit. Când îmi merge bine, când mă simt bine în pielea mea, întotdea- una paşii mă duc aici. Aş putea să-l conduc pentru tine. Aş fi încântată să mă ocup de organizarea obiectelor şi de estimarea preţurilor pentru ele.

– Hai, doar nu eşti serioasă?

– Sunt cât se poate de serioasă.

Mi-am dat seama că era timpul să aplic altă tactică. Dacă nu-l puteam convinge cu argumente de bun-simţ, eram nevoită să-i stârnesc compasiunea.

– Scott, de curând mi-am pierdut slujba de agent imobiliar. Ar fi un minunat nou început pentru mine, dacă mi-ai da ocazia...

Până la urmă a fost nevoit să accepte. Confruntat cu un asemenea amestec de logică de fier şi milogeală neruşinată, ce altceva putea să facă?

Faptul că mă lăsa la cârma magazinului era soluţia perfectă pentru amândoi. Îmi dădea ocazia să văd dacă realmente puteam avea succes într-o activitate care îmi plăcea, iar lui Scott îi rămânea mai mult timp să se dedice insolitei sale pasiuni.

Eram atât de entuziasmată, că abia mă stăpâneam să nu ţâşnesc de pe canapea şi să mă apuc de cotrobăit prin magazin în toiul nopţii.

L-am convins să-mi arate registrele contabile. După cum era de aşteptat, erau un dezastru. Continuase să ţină evidenţele în acelaşi mod ca şi tatăl său. I-am spus că era norocos că *nu* făcea profit. Registrele lui ar fi făcut orice contabil din oraş să intre în depresie.

Am stat de vorbă până târziu în noapte, trecând de la chestiunile de afaceri la cele personale şi înapoi. Ne era extrem de uşor să comunicăm. Ştiam foarte puţin despre lucrurile care îl interesau, iar el nu ştia nimic despre ce era important pentru mine. Cu toate acestea, deosebirile noastre parcă se contopeau într-o înţelegere deplină.

Îmi asculta poveştile de la club cu fascinaţia unui antropolog care aude despre obiceiurile unui trib îndepărtat şi straniu.

Felul în care descria toate mânioasele şi fărâmiţatele facţiuni politice din Europa îmi aducea aminte de un dineu prost plănuit la care participasem, unde

fuseseră invitaţi şi oameni din afara clubului.

Era foarte târziu când am plecat acasă, promiţându-i să mă întorc pentru prima mea zi de lucru după cele câteva ore care mai rămăseseră până dimineaţă.

– Vino la lucru când vrei şi stai cât timp vrei. Doar asta şi înseamnă să lucrezi pe bază de comision. Nu mă aştept să stai aici opt ore pe zi, spuse Scott.

În sinea mea, speram să nu se supere dacă stăteam şi zece ore.

Insistă să mă conducă până la maşină. Era plăcut să simt briza călduţă a unei nopţi de primăvară alături de un bărbat interesant, atrăgător. Scott puse mâna pe mânerul portierei, apoi ezită.

– Janey, trebuie să te întreb ceva.

– Ce?

– Ieri, când ai venit aici, aveai sandale roşii. Îţi aminteşti?

– Evident.

– Mi-ai explicat că le purtai ca să-ţi dea un sentiment de putere, de încredere.

– Da, asta ţi-am spus.

– Bine. Ce vreau să ştiu e... ce efect are pijamaua cu văcuţe şi luni de pe tine?

Capitolul 18

Eram atât de entuziasmată şi fericită, că abia am putut să închid ochii toată noaptea. Nu-mi venea să cred că aveam o nouă slujbă. M-am sculat din pat mai de- vreme decât de obicei, însufleţită, gata de treabă, arzând de nerăbdare.

Am făcut un duş lung. Mi se părea un lux decadent să las apa să curgă în cascade peste mine. Mă bucura nou găsita prietenie cu Scott. Mă stânjenea puţin gândul că stătusem atâta timp cu el la magazin fără să-mi dau seama cum arătam, dar sincer eram cumva şi mândră de asta. Îmi aminteam cum, odinioară, dacă nu eram perfect îmbrăcată, m-aş fi dus acasă. Îmi comparase sandalele roşii cu pijamaua cu văcuţa ce sărea peste lună. Omul acesta trebuia să iasă mai mult în lume. Am început să râd, să râd din toată inima, sprijinindu-mă de peretele cabinei de duş. Bine că trăiam singură. Dacă David ar mai fi fost acolo, ar fi crezut că-mi pierdusem minţile. În mod inexplicabil, gândul acesta mi-a provocat un alt acces nestăpânit de râs.

Curată şi revigorată, am ales un rând potrivit de haine. Am hotărât că, la urma urmei, trebuia să mă îmbrac prezentabil la lucru, să dau magazinului un aer de farmec şi eleganţă, care ar fi justificat preţuri mai mari. Dar până să pun totul în ordine, nişte jeanşi şi un tricou erau cea mai bună alegere. Totuşi, mi-am legat o eşarfă asortată la gât, în caz că aş fi dat de nişte clienţi.

Mă căzneam să-mi aranjez părul, când sună telefonul.

– Alo?

Era Loretta. Shanekwa îşi ducea fiul la autobuzul pentru grădiniţă, apoi ea şi Loretta aveau de gând să meargă la Le Parapluie, puţin mai târziu.

– Speram să fiu şi eu acolo după ce se întâlneşte cu Frederic. Voiam să-i arăt camera de oaspeţi, să o ajut să se instaleze. Mă gândeam că am putea să mergem la cumpărat de mobilă şi perdele şi... mă rog... toate cele. Dar tocmai ce mi-am găsit o nouă slujbă şi abia aştept să încep în dimineaţa asta. E în regulă dacă las cheia undeva şi intraţi singure când ajungeţi?

Loretta acceptă fără rezerve propunerea mea.

– Cred că e chiar mai bine aşa. De fapt, te-am sunat pentru a te sfătui să te ţii mai departe de ea în următoarele câteva zile.

– Serios? De ce?

– E foarte uşor să depinzi de alţi oameni. Mult mai uşor decât să te descurci pe cont propriu. Dacă e ca Shanekwa să-şi găsească locul în lume fără Ellis, va trebui s-o facă de una singură. Ai ajutat-o enorm. Acum e mai important să faci un pas în spate şi să o laşi să se descurce.

M-am gândit că Loretta tocmai îmi dăduse un sfat valoros.

Am convenit să las cheia pentru camera de oaspeţi sub preşul de la garaj. Şi i-am promis Lorettei că nu voi fi din cale-afară de disponibilă pentru următoarea săptămână şi că vor trece măcar două zile până să mă ofer să o ajut pe Shanekwa cu ceva. Îmi părea o promisiune de bun-simţ.

Înainte să plec, m-am dus în bucătărie, mi-am turnat o ultimă cană de cafea şi am dat un telefon.

– Biroul lui Buddy Feinstein, răspunse un glas voios.

– Bună dimineaţa, Sissy, am salutat-o pe tânăra soţie a lui Buddy. Jane Lofton la telefon. Cum e cel mic?

Am sporovăit câteva momente până să-mi facă legătura cu soţul ei. Ca de obicei, bucuria lui de a mă auzi fu moderată de faptul că se aştepta să am un motiv pentru care sunam.

– E vorba de Brynn, i-am zis. Vrea să petreacă vara în Europa, dar nu-mi spune cu cine merge. Bănuiesc că e vorba de psihologul ei.

Buddy mă ascultă în tăcere în vreme ce-i dădeam toate detaliile: insistenţa lui Brynn că nu aveam de ce să mă amestec în viaţa ei, reticenţa lui David de a se implica şi propriile mele îndoieli despre cum să o opresc din a face o mare greşeală, aşa cum mă temeam eu.

– Ce crezi? l-am întrebat, în final.

– Nu ştiu ce să cred. Întreaga tărăşenie mi se pare de neconceput.

– Ce vrei să spui?

– Să iei un pacient, orice pacient, într-o vacanţă personală mi se pare strigător la cer. Dacă pacienta are nouăsprezece ani şi există indicii ale unei relaţii intime, e lipsit de etică şi de-a dreptul necugetat din partea lui. El are responsabilitatea de a menţine relaţia la un nivel strict profesional. Dacă ea îl însoţeşte în Italia pentru oricare alt motiv decât să fie internată într-o clinică, şi mă îndoiesc de asta, şi-ar pierde autorizaţia de liberă practică.

– Brynn nu-i va mai fi pacientă. Cred că vrea să renunţe la şedinţele de terapie la sfârşitul semestrului.

– Nu contează, rosti Buddy. În majoritatea statelor există o perioadă de aşteptare de cel puţin şase luni înainte ca unui doctor să-i fie permis din punct de vedere deontologic să aibă orice tip de relaţie personală cu un pacient. Ai spus că ţi-a fost recomandat de cineva?

– Da, aparent este foarte cunoscut şi are o reputa- ţie excelentă.

– Atunci sigur ştie consecinţele unei asemenea legături. Îmi vine greu să cred că şi-ar risca întreaga carieră pentru asta.

– Adică, ori e dus cu pluta, ori este îndrăgostit până peste cap.

– Ar putea fi una dintre cele două, consimţi Buddy. Sau...

– Sau ce?

– Sau poate că nu se întâmplă nimic.

– Crezi că Brynn a născocit toată povestea?

– Ei bine, nu a recunoscut fățiș că are o relaţie cu el, nu-i aşa? Tu ai acuzat-o, iar ea a refuzat pur şi simplu să o nege.

– Crezi că m-am grăbit să trag concluzii?

– Da. Uneori, în şedinţele de terapie se întâmplă lucruri groaznice, lipsite de etică. Totuşi, povestea asta nu-mi prea sună ca şi când ar avea un substrat real.

– De ce m-ar fi lăsat să cred aşa ceva?

– Păi, dintr-o serie de motive, unele rele, altele nu atât de rele.

Am înghiţit în sec, apoi mi-am făcut curaj.

– Dă-mi-le mai întâi pe cele rele.

– Cel mai rău scenariu e că nu-şi dă seama de ceea ce face. Printr-un transfer afectiv, e posibil ca Brynn să sexualizeze relaţia cu psihoterapeutul ei, mai ales din cauza faptului că trebuie să se confrunte cu apariţia noii familii a tatălui ei.

– Dar doctorul Reiser nu şi-ar da seama de ce se petrece?

– Numai dacă ea îi dă voie. Dar e posibil să-şi saboteze şedinţele de terapie şi să-l forţeze pe doctor să o respingă, aşa cum crede că au procedat toţi ceilalţi din viaţa ei.

– Sună foarte grav.

– Da, dacă lucrurile stau aşa, are probleme serioase, mai precis tulburări de personalitate în privinţa ataşamentului faţă de cei din jur, căutând să se agaţe de ei şi, în acelaşi timp, să-i alunge. Ceva de genul „Te urăsc, nu mă părăsi!“ O asemenea persoană trăieşte în haos şi minciuni, duce o viaţă foarte dureroasă.

– Dumnezeule, am suspinat eu în telefon.

– Dar aceasta e cea mai rea variantă, se grăbi Buddy să mă calmeze. Există şi altele, mult mai probabile.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi faptul că a inventat întreaga poveste pentru a atrage asupra ei atenţia părinţilor într-un moment când aceştia sunt mai concentraţi asupra propriilor vieţi. În cazul acesta, ştie exact ce face. E o tânără inteligentă care te întărâtă şi se amuză de felul în care reacţionezi întotdeauna.

– Şi cum, mă rog, reacţionez eu întotdeauna?

– Tu să-mi spui.

– Mă implic în situaţie şi fac ca totul să fie aşa cum trebuie.

– Dar acum nu vei reuşi. Are deja nouăsprezece ani. Va trebui să o laşi să hotărască pe cont propriu.

– Şi dacă o dă în bară?

– Atunci o dă în bară. Cu toţii o facem din când în când.

Am luat o gură adâncă de aer. Mă simţeam de parcă îmi tropăia un elefant pe piept.

– Las-o baltă, Jane. Zilele în care îi controlai viaţa lui Brynn s-au sfârşit.

Acum trebuie să o iubeşti şi s-o sprijini indiferent de deciziile pe care le ia.

Când am ajuns pentru prima mea zi de lucru, Scott deschisese deja magazinul. Mă întâmpină în prag, arătând mai aranjat şi mai bine îmbrăcat decât îmi aminteam să-l fi văzut vreodată. Poate că era prima oară când îl vedeam dimineaţa devreme.

– Mi-era teamă că odată ce au dat zorii te vei răzgândi în privinţa slujbei, mărturisi el.

– A, nu. Abia am aşteptat să ajung până aici.

– Atunci, permite-mi să-ţi fac turul magazinului.

În vreme ce-mi arăta obiectele de pe rafturi, mi-am dat seama că ştiam magazinul cel puţin la fel de bine ca el. În mod cert cunoşteam inventarul mai bine, cel puţin ce era la vedere. Erau atât de multe lucruri şi atât de îngrămădite, încât nici unul dintre noi nu avea o idee clară despre ce putea fi acolo.

Eram hotărâtă să schimb starea de fapt.

Trecuse de ora prânzului când am decis să luăm o pauză. Scott s-a dus până la magazinul de mezeluri aflat la trei străzi depărtare şi a revenit cu sandviciuri calde cu pastramă, cartofi prăjiţi şi castraveţi muraţi.

Am dat ochii peste cap la vederea prânzului gustos, dar atât de nesănătos.

– Admir un bărbat care e atent la colesterol, l-am tachinat eu.

– Ai uitat să specifici în contract că vrei numai hrană de iepuri. Cam greu pentru noi, cei obişnuiţi cu carne şi cartofi, dar sunt dispus să fac concesii.

– Concesii? Serios?

– Cum să nu. Putem lua pop-corn, vreun hotdog, bomboane cu ciocolată. Orice fel de concesii vrei.

Aşa era cu el, un şir nesfârşit de glume şi jocuri de cuvinte. Când eram împreună, ieşea la iveală cât de mult ne plăcea amândurora să ne prostim. Fireşte, nu totul era joacă şi voie bună, însă mă simţeam bine în preajma lui şi când eram serioşi. Cu toată declarata lui lipsă de interes pentru antichităţi, mă asculta cu atenţie când îi vorbeam despre ele. Iar ignoranţa mea totală în privinţa evenimentelor de pe glob nu mă împiedica să fiu fascinată de subiectele despre care alegea să scrie.

Cu trecerea zilelor, am devenit o prezenţă obişnuită la magazinul Yesteryear Emporium. Lucram multe ore şi, adeseori, stăteam pe acea oribilă canapea cu flori portocalii şi sporovăiam cu Scott până târziu în noapte.

M-am familiarizat cu clienţii obişnuiţi. Majoritatea se descurcau pe cont propriu cu mărfurile expuse, însă păreau încântaţi că magazinul avea acum pe cineva care le putea da informaţii.

Am învăţat la fel de multe de la ei pe cât au învăţat ei de la mine. Aveam un bagaj impresionant de cunoştinţe despre mobilierul de epocă, sticlărie şi operele de artă. Însă uneltele, utilajele agricole şi cartonaşele de baseball erau un mister pentru mine. Am frecventat biblioteca, citind tot ce puteam găsi în domeniu, şi mi-am notat sârguincioasă ce anume să caut la licitaţii.

Am realizat prima vânzare de proporţii în a doua săptămână de lucru. Mai

făcusem câteva înainte, dar cu obişnuiţii locului. O turistă care observase în vitrină un cărucior din anii ’20 intrase să-l vadă mai îndeaproape. Odată ce am intrat în vorbă cu ea şi i-am promis că aveam să-i transportăm achiziţiile la ea acasă, în Florida, a început să cumpere antichităţi de parcă era în transă. Marfa aceea nu ar fi ieşit pe uşă dacă nu eram eu.

Mi-am sărbătorit reuşita cumpărând un cadou pentru şeful meu.

– Ce-i asta? întrebă el.

– N-ai cum să-ţi dai seama până nu-l desfaci. Ăsta e întregul scop al hârtiei de împachetat.

Se strâmbă puţin şi începu să rupă ambalajul.

Câteva clipe mai târziu scoase la iveală un laptop nou-nouţ.

– Mi-ai cumpărat un computer? Părea năucit. Pentru menţinerea evidenţelor în magazin?

– Nu, nu e pentru menţinerea evidenţelor, am răbufnit eu, nerăbdătoare. Este pentru tine. Şi am să vând Underwoodul acela următorului client care intră pe uşă.

Aruncă o privire spre bătrâna maşină de scris, apoi spre mine.

– Îţi spun un singur cuvânt, Robbins. E-mail.

– E-mail, repetă el.

– Şi asta, am adăugat, întinzându-i o mică broşură luată de la bibliotecă.

Conţinea adresele web ale celor mai importante gazete, posturi de televiziune, agenţii guvernamentale şi corporaţii din topul cinci sute.

– Şi când nu ştii unde să trimiţi o scrisoare...

Am răfoit până la ultima pagină, unde scria cu litere mari, îngroşate: president@whitehouse.gov.

Scott mă privea de parcă aş fi fost atinsă de cine ştie ce inspiraţie divină.

Nu am lăsat ca magazinul de antichităţi Yesteryear Emporium să-mi pună stăpânire pe viaţă. Am continuat cu munca de voluntariat. Era importantă pentru mine şi pentru cei care ajunseseră să conteze pe timpul pe care li-l acordam. Scott nu m-a întrebat niciodată de celelalte activităţi ale mele. I se părea firesc să am şi alte obligaţii, alte interese. Nu era treaba lui, şi o ştia perfect.

Şi el avea alte interese, la rândul lui. Am fost surprinsă să aflu că era un mare admirator al trubadurilor texani şi al muzicii country vechi. Aproape în fiecare seară de joi, se ducea la Pioneer Hall să-i asculte pe epigonii celor de la Light Crust Doughboys sau trupe cântând coveruri după Townes Van Zandt.

Am descoperit că aveam o pasiune comună pentru arta şi produsele de artizanat ale indienilor americani. M-a invitat la muzeu, la deschiderea unei expoziţii de păpuşi kachina ale tribului Hopi.

Eram parteneri de afaceri, dar şi prieteni. Eram din ce în ce mai apropiaţi, însă cumva parcă nu eram apropiaţi deloc. Simţeam că între noi stăteau unele lucruri pe care nu mi le spunea şi, cu siguranţă, existau lucruri pe care eu nu i le spuneam lui.

Însă aveam ce să-i spun lui Brynn. I-am trimis prin poştă paşaportul,

laolaltă cu o scrisoare lungă, atent compusă, pe care mai întâi i-o arătasem lui Scott, cerându-i părerea.

Încă nu ştiam sigur dacă invitaţia de la doctorul Reiser era sinceră sau nu. Aşa că mesajul meu conţinea toate motivele pentru care nu doream ca ea să „strângă“ legăturile cu el. În acelaşi timp, am asigurat-o că, din punctul meu de vedere, era acum o femeie în toată firea, stăpână pe propria ei viaţă, şi că întotdeauna aveam s-o iubesc şi să fiu mândră de ea, chiar dacă nu eram întotdeauna de acord cu alegerile ei.

Am expediat scrisoarea cu inima uşoară. Ţinând cont de timpul luat de livrările poştale, Brynn m-a sunat aproape imediat.

– Aşa că mă laşi de capul meu? spuse ea, parcă nevenindu-i să creadă, în loc de orice formă de salut.

Mi-am ticluit răspunsul cu atenţie.

– Nu mai trebuie să te las să faci nimic, am răspuns. Eşti o persoană adultă şi trebuie să urmezi ce îţi dictează propria conştiinţă. Aşa cum mi-ai zis de atâtea ori, Brynn, nu e viaţa mea. E a ta.

Conversaţia a fost scurtă. Părea să nu ştie cum să continue, acum că în sfârşit câştigase disputa cu mine.

Am închis telefonul, aşteptând ca pe ace să mă sune din nou, poate să-mi mărturisească faptul că invitaţia fusese doar de formă, sau să-mi spună că se răzgândise. A trecut o săptămână întreagă fără să aud nimic de la ea. Când în sfârşit m-a contactat din nou, părea să aibă nevoie de mai multe clarificări.

– Nu-mi pui nici o întrebare?

– Dacă aşa vrei să fie.

– Deci mă laşi să plec în Italia, rosti Brynn. Înseamnă că-mi dai şi bani de călătorie?

Am ezitat, încercând să găsesc un răspuns cât mai chibzuit. Era evident că mă testa, încercând să măsoare cât de reală era pornirea mea de a-i acorda mai multă libertate. Dacă i-aş fi răspuns că, de vreme ce îşi dorea toate libertăţile unui adult, trebuia să-şi asume şi responsabilităţile aferente şi că era treaba ei cum face rost de bani, ar fi socotit că încă încercam să o controlez. Trebuia să găsesc un mod prin care să-i dau mână liberă fără să o fac să se simtă abandonată.

– Mi-ar displăcea să te ştiu în Europa fără nici un sfanţ, am răspuns într-un final. O să vorbesc cu tatăl tău. Îţi punem bani în cont. Doar să nu-ţi uiţi cardul de credit.

Mă hotărâsem să am încredere în ea. Îi dădusem, în sfârşit, libertatea pe care mi-o ceruse şi trebuia să mă obişnuiesc cu asta. Nu era uşor.

Capitolul 19

Într-o zi senină şi însorită de luni dimineaţă, în luna mai, Mikki dădu naştere unui băieţel sănătos, de trei kilograme şi jumătate. Mă sunase David, cu vocea lui caracteristică străbătută de o undă de entuziasm.

– Duminică am vârât mingea din prima la gaura a noua. Cred că a fost un semn bun.

Am izbucnit în râs. Îmi dădu toate detaliile. Apelul de urgenţă de la a unsprezecea gaură. Goana nebună până la spital, cu teama în sân că bebeluşul se va naşte pe podeaua Volvo-ului. Sfaturile pline de înţelepciune ale lui W.D. pentru viitoarea mamă, că ar fi cazul să nu se mai smiorcăie şi să nască odată. Edith, aproape să-şi smulgă părul de nervi, spunându-i într-un sfârşit soţului său: „Mai taci dracului!“

Probabil că toţi cei din încăpere au fost consternaţi să o audă pe Edith ridicându-şi glasul şi admonestându-l pe W.D.

– Cum a reacţionat tatăl tău?

David începu să chicotească.

– N-a mai spus nici pâs până să se nască bebeluşul.

– Incredibil.

– Jur, era de parcă mama s-ar fi transformat în generalul Patton. Cum a luat ea frâiele, Mikki a şi început să împingă pruncul pe canalul uterin. Am revenit în salonul maternităţii după un sfert de oră.

Din descrierea lui David, totul părea o întâmplare de familie atât de amuzantă şi de fericită, că m-am simţit puţin dată la o parte.

Micuţul a fost botezat Wentworth David Lofton al IV-lea.

– Mikki e de părere că ar trebui să-i spunem Worth, m-a înştiinţat el.

Mi se părea logic. Numele bunicului lui David fusese prescurtat în Went, tatăl său era W.D., iar el era David. Worth era cam unica opţiune rămasă.

– Cred că ar suna bine, l-am asigurat.

– E un nume cam pretenţios. Nu crezi că sună prea... nu ştiu... prea economic7?

Am început să râd.

– Ei bine, poate puţin. Dar mai bine să aibă un asemenea nume decât să-i

spuneţi Bobârnac sau Scutecel.

David chicoti.

– Îmi placi, Jane. Ştii, cred că acum te plac mai mult decât am făcut-o vreodată.

În mod straniu, simţeam acelaşi lucru. În acea clipă, mi-am dat seama cât de mult îmi plăcea viaţa mea de acum. Şi micul rol pe care David îl juca în ea era suficient.

– Cum se simte Mikki? I-a fost greu?

– Dumnezeule, a fost groaznic. În salon a fost cel mai rău. Când nu ţipa, gemea sau plângea. Dar apoi a intrat în travaliu şi peste tot era sânge şi mucus şi cine ştie ce alte zemuri. A fost dezgustător.

– Întotdeauna e aşa.

– Am avut noroc că Beau Tatum a fost doctorul care se ocupa de ea. Dacă nu ar fi vorbit încontinuu, ţinându-mi mintea la golf pe parcursul naşterii, probabil c-aş fi vomitat sau m-ar fi luat cu leşin.

– Ei bine, măcar acum ştii de unde vin copiii.

– Mi-a plăcut mai mult la naşterea lui Brynn. Pur şi simplu am venit mai apoi la spital. Era aşa de drăguţă, dormind în păturica ei roz, iar tu erai pieptănată, cu machiajul refăcut.

– Îţi aminteşti asta?

– Evident că da. A fost una dintre cele mai importante zile din viaţa mea.

Am zâmbit în receptor. Mă bucura să-l aud spunându-mi aşa ceva. Nu cred că o menţionase înainte. Era unul dintre neajunsurile căsniciei. De atâtea ori, acele lucruri care sunt atât de importante ajung să nu fie rostite vreodată.

– Nu-mi pare rău că noi doi nu am mai avut şi alţi copii, i-am mărturisit. Dar mă bucur că eşti îndeajuns de norocos să ai alţii cu Miki.

– A, mersi, Jane. Mikki mi-a spus că vrea să umplem casa cu plozi. Nu ştiu dacă e o idee prea bună, dar vom vedea noi.

– Şi ce-a spus Brynn despre Worth? Este nerăbdă- toare să vină să-l vadă? A renunţat la Italia pentru munca de dădacă?

David ezită.

– Jane, te-am sunat pe tine mai întâi. Speram cumva că ai s-o suni tu să-i dai vestea cea mare.

Dezamăgirea mă lovi ca un pumn în stomac.

– O, nu, David. Tu ar trebui să-i spui.

– Ştiu asta, rosti el pe un ton plângăreţ. Nu a fost prea încântată de treaba cu sarcina. De fapt, a fost de-a dreptul ostilă faţă de Mikki.

– Trebuia să te aştepţi, David. Schimbările pe care noi le facem în viaţa noastră o afectează şi pe ea.

– Ştiu. Speram doar că a trecut peste asta.

Brynn fusese într-un război neîncetat cu mine încă de când ajunsese la pubertate, însă m-am decis să nu mă refer la trecutul nostru.

– Hai să-i dăm ceva timp să-şi pună ordine în propria viaţă, David. Arată-i că o iubeşti, fă-i loc în noua ta familie şi dă-i timp.

David oftă adânc.

– Da, ai dreptate. Vreau să o invit să petreacă puţin timp cu noi, dar pe Mikki o îngrijorează reacţia ei faţă de copil.

Nu voiam ca Brynn să rupă legătura cu tatăl ei.

– Mikki se înşală. Odată ce Brynn va da ochii cu micuţul Worth, îţi promit că nu va fi capabilă să-i reziste.

David izbucni în râs.

– I-ar fi cam greu.

– Dar tu trebuie să fii cel care să o sune, am insitat eu.

– Jane, te rog.

Mă implora în mod sincer. Am fost tentată să cedez, însă am rezistat.

– Brynn merită să audă asta de la tine. Dacă o sun eu, s-ar simţi încă şi mai dată la o parte din viaţa ta decât acum. Sun-o, David. Spune-i doar câteva detalii, apoi bate câmpii despre golf, cum faci tot timpul. Va fi mai uşor decât crezi. O să vorbesc şi eu cu ea după aceea, dar trebuie să audă vestea de la tine.

Consimţi cam fără tragere de inimă. Am închis telefonul înainte să-l părăsească bravura. Nu era responsabilitatea mea să peticesc relaţia dintre David şi Brynn, dar era un lucru bun pe care-l puteam face pentru ei, iar în acele zile mă concentram pe acte caritabile.

L-am sunat pe Scott şi i-am spus despre nou-născut, anunţându-l că-mi luam o zi liberă să sărbătoresc. De fapt, voiam să petrec dimineaţa cu Chester.

Îi vorbeam lui Chester despre Scott tot timpul, însă Scott nu ştia de el. Pur şi simplu nu adusesem vorba despre bătrânul meu prieten. Poate şi din pricină că nu-i spusesem nimic despre legământul meu, despre noul meu ţel. Nu era neapărat pentru că m-ar fi făcut să par puţin nebună. Scott însuşi era destul de trăsnit şi ştiam că nu m-ar fi judecat, precum socrii mei, nici nu m-ar fi trimis la psiholog, ca David. Cred că am păstrat secretul fiindcă nu voiam ca el să ştie adevărul despre mine. Că eram, de fapt, o femeie mărginită, egoistă. Toate trăsăturile care îi plăceau la mine erau cele noi, noua mea persoană, şi-mi doream ca vechea Jane Lofton să se destrame ca un vis urât. Dar asta nu avea să se întâmple.

I-am povestit lui Chester despre dilemele care mă tulburau. Nu şedea în şezlong, ci într-un scaun cu rotile care nu arăta foarte confortabil. Singurul său picior era ridicat în chip ciudat.

– Nu poţi să ştergi trecutul, rosti el. Eşti sigură că măcar ai vrea să faci asta?

– Nu, am recunoscut eu. Sunt unele lucruri pe care nu vreau să le pierd. Azi-dimineaţă am vorbit cu David despre naşterea lui Brynn. Au fost multe clipe frumoase în căsnicia mea, pe care nu vreau să le uit. Dar am fost atât de absorbită de scopul meu, atât de nepăsătoare, de egoistă; eram sclava dorinţei de a face parte dintr-o lume care acum nici măcar nu mă mai interesează.

– Cu toţii ne-am găsit în situaţia asta de câteva ori în viaţă.

– Scott mă respectă enorm, şi pe deasupra mă şi place. Oarecum, îmi doresc să fi fost persoana pe care o vede el în mine.

– Poate că eşti, spuse Chester.

Voiam să-i dau crezare, dar cumva nu reuşeam.

– Ţi-ai schimbat complet viaţa, adăugă el. Ai întors spatele lumii în care ai crescut, te-ai rupt de tot ce-ţi era familiar.

– A fost cea mai uşoară parte. M-am îndepărtat de viaţa aceea, dar altcineva a sfâşiat-o. Prietenii mi s-au împrăştiat, mama a murit şi nici o stradă, clădire, casă sau copac nu-mi mai amintesc de ce a fost odinioară.

– Asta ţi-a fost mai uşor? Chester părea să nu-şi creadă urechilor. Uneori amintirile sunt mult mai puternice decât orice probă tangibilă.

Nu l-am contrazis. Era greu să compar ziua de ieri cu cea de astăzi. Şi oare chiar lăsasem toate zilele petrecute în Sunnyside? Într-un fel, mă însoţeau tot timpul.

– Aş vrea să pot face vreun gest simbolic de despărţire. Să găsesc un mod prin care să demonstrez că m-am schimbat.

– O faci în fiecare zi, mă linişti Chester. Dacă ai nevoie de un simbol pentru asta, sunt sigur că vei găsi unul.

Avea dreptate, bineînţeles. Trecuse mai puţin de o oră când, în vreme ce şedeam în bucătărie pregătindu-mi un sandvici cu ton, am avut o străfulgerare.

L-am sunat pe Scott să-l întreb cum îi mersese în ziua aceea.

– M-am băgat până peste cap în politicile energetice toată dimineaţa şi sunt pe cale să le fac vânt tuturor clienţilor tăi. Ai face bine să dai năvală până aici, Janey Domschke, şi să-ţi salvezi afacerea.

În clipa aceea, totul a devenit clar.

– Puţină interacţiune are să-ţi priască, i-am spus. Mai am o treabă de făcut. Mă duc să depun o cerere la tribunal.

– Ce mai ai de gând să faci? Vrei să aduni semnături pentru ca antichităţile să fie protejate prin lege, pe motiv că sunt specie pe cale de dispariţie?

Am hohotit cu poftă.

– Nimic atât de dramatic sau de importanţă globală. Vreau să-mi schimb numele.

Simpla afirmaţie m-a făcut să mă simt mai bine. Nu mai voiam să fiu Jane Lofton. Era cazul să mă despart de ea şi de viaţa ei, cel puţin cu numele.

Mi-am adunat permisul de conducere, cardul de asigurări sociale, certificatul de naştere şi adeverinţa de divorţ şi mai aveam numai câţiva paşi până la uşa de la intrare când a sunat telefonul. Mă gândeam să las să răspundă robotul, dar în ultima clipă m-am uitat peste număr. Era de la universitatea lui Brynn.

– Alo, am răspuns, aruncându-mi geanta să ridic receptorul în ultima clipă.

– Cu doamna Lofton, vă rog.

Glasul de la celălalt capăt al liniei era al unei femei de vârstă mijlocie, foarte protocolar.

– Sunt Jane Lofton.

– Bună ziua. Mă numesc Genevieve Pipington, sunt coordonatoarea Programului Simmons de călătorii în străinătate pe timpul vacanţei de vară.

Ezită, de parcă asta ar fi trebuit să însemne ceva pentru mine. Nu aveam idee despre ce vorbea.

– Da? am întrebat în final.

– Am primit cererea lui Brynn. Apreciez că aţi completat-o şi ne-aţi trimis-o într-un timp atât de scurt. În mod normal, nu acceptăm cereri venite atât de târziu. Desigur, pentru Brynn suntem dispuşi să facem o excepţie.

Nu-mi aminteam să fi completat ceva, dar nu i-am spus nimic despre asta.

– Am totuşi câteva întrebări, continuă domnişoara Pipington. Bineînţeles, asta dacă aveţi timp. Brynn mi-a spus cât sunteţi de ocupată în perioada aceasta şi m-a rugat să nu vă deranjez.

– Credeţi-mă, nu e nici un deranj. Ce întrebări aveţi?

– Am înţeles că veţi fi plecată din ţară toată vara, împreună cu soţul, rosti ea.

Nu am reuşit decât să scot un murmur neutru.

– Cu toate acestea, noi avem politicile noastre şi avem neapărată nevoie de o persoană de contact în caz de urgenţe. Nu putem să o trecem pe Hailey, prietena lui Brynn. Dacă Brynn nu are alte rude, putem cumva să-i trecem pe părinţii lui Hailey? Aş prefera varianta aceasta.

Pentru o clipă eram în ceaţă, probabil rezultatul lipsei de somn. Din fericire, mi-am recăpătat destul de repede autocontrolul. Doar nu petrecusem atâta timp în înalta societate fără să pot recunoaşte semnele înşelăciunii. Aparent, aşchia nu sărise chiar atât de departe de trunchi.

– Domnişoară Pipington, mă bucur că m-aţi contactat. Chiar aveam de gând să vă sun în dimineaţa aceasta.

– Serios?

– Da, se pare că nu voi mai fi plecată din ţară pe perioada verii. M-am implicat în administrarea unui adorabil magazin de antichităţi şi voi rămâne în oraş.

– A, atunci s-a rezolvat. Voi schimba numărul de urgenţă cu acesta.

– Însă m-am gândit mai bine în privinţa călătoriei. Nu cred că Brynn are neapărată nevoie să plece în străinătate vara aceasta. Cred că ar fi mai bine să vină acasă şi să stea cu mine.

– Ah. Vocea ei părea cumva tristă. Sunt foarte dezamăgită să aud asta. O ador pe Brynn. E foarte inteligentă şi amuzantă şi are o sensibilitate deosebită şi o înţelegere adâncă în privinţa artei. Eram entuziasmată că s-a răzgândit dintr-odată şi că s-a decis să vină. Abia aşteptam să-i arăt Florenţa.

– Mergeţi şi dumneavoastră în călătorie?

– A, da, fac asta în fiecare an. De nouă ani încoace, doamna doctor Sally Minton şi cu mine am călăuzit studentele pe tărâmul artei italiene.

– Numai dumneavoastră două, cu toate fetele?

– Nouă studente la arte, cât se poate de serioase. Credeţi-mă, nu am avut nici o problemă cu ele.

Am rămas pe gânduri câteva momente. Apoi m-am hotărât.

– Puteţi aştepta un moment, vă rog? am întrebat.

Am pus receptorul jos şi am dat fuga în bucătărie, scormonind prin poşetă după telefonul mobil. Am căutat numărul doctorului Reiser şi am apelat.

Până să se facă legătura, gândurile mi se învălmăşeau în minte, dar unda de speranţă era tot mai puternică. La apel răspunse o femeie cu voce nazală, pronunţând „r“-ul cu accent tipic de Boston.

– Biroul de Consiliere Familială Hertzhog şi Reiser.

– Bună ziua, sun să întreb cine va prelua pacienţii doctorului Reiser cât timp e în concediu vara aceasta.

– Doctorul Hertzhog se va ocupa de urgenţe.

– Cum rămâne cu vizitele săptămânale?

O auzeam făcând clic pe mouse în vreme ce verifica tabelele cu programări.

– Toate şedinţele au fost reprogramate. Spuneţi-mi cum vă numiţi, să verific dacă e vreo modificare.

Am ignorat-o.

– Poate să reprogrameze după un concediu de trei luni?

– Trei luni? Părea nedumerită. Va fi în concediu doar în primele două săptămâni din iulie.

– Cum poate să meargă atât de puţin timp în Italia? am întrebat-o.

– Italia? Se duce la pescuit în Columbia Britanică.

– A, păi atunci nu vă mai deranjaţi, am spus, şi am închis repede telefonul până să apuce să-mi pună alte întrebări.

Am fugit înapoi la telefonul din dormitor.

– Domnişoară Pipington, îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Am vorbit cu soţul meu şi am hotărât că ar fi minunat ca Brynn să meargă cu dumneavoastră în Italia vara asta.

– Excelent, rosti ea. Cred că va fi o experienţă memorabilă, care îi va lărgi orizonturile.

– Sunt întru totul de acord.

Am rămas locului câtva timp, făcându-mi ordine în gânduri. Chester avea dreptate. Brynn îmi semăna mai mult decât credeam.

Am râs din toată inima.

În săptămânile următoare, când primăvara lăsa loc verii, rezolvarea crizei mele materne, slujba grozavă pe care o aveam şi noul meu nume vechi mă înveseliseră şi îmi redaseră optimismul în aşa măsură, încât mi-am dat seama că trebuia să-mi împărtăşesc bucuria cu cineva.

În timpul ultimei mele vizite, Chester menţionase că ţinea foarte mult să-l cunoască pe Scott. După câteva zile de stat la îndoială dacă să-l invit sau nu pe Scott să mă însoţească la azil, până la urmă mi-am luat inima-n dinţi. Într-o dimineaţă călduroasă de duminică, m-am hotărât să nu merg la biserică şi l-am sunat pe Scott imediat după micul dejun.

– Vrei să mergem cu maşina undeva în dimineaţa asta?

– Da, sigur, rosti Scott, căscând încă. Unde?

– A, pe-aici pe undeva, la un picnic.

– Bine, de ce nu, răspunse el, dezmorţindu-se puţin.

Am dat câteva telefoane, să aranjez totul. Am făcut nişte salată şi sandviciuri şi în jur de ora zece am ajuns în faţa magazinului.

Am claxonat în loc să intru. Când Scott coborî, se holbă nevenindu-i să creadă.

– Maşină nouă? întrebă pe când deschidea portiera.

Am încuviinţat.

– Am cumpărat-o azi-dimineaţă. Îţi place?

– E... e drăguţă.

– Grozavă laudă, m-am îmbufnat eu.

– Păi, e maşina ta. Ţie îţi place?

– Sigur că da.

– Doar mă mir că nu ţi-ai luat o decapotabilă.

– Aşa aş fi făcut. Dar Beetle-ul nu are asemenea model. Poate doar în doi sau trei ani, mi-a spus vânzătorul.

– Ce dezamăgire, făcu Scott.

– Da, dar îmi place trapa de pe acoperiş. Cred că-mi place chiar mai mult decât Z3-ul.

– Sper că ai făcut o afacere bună. Ai putea cumpăra trei buburuze pe preţul BMW-ului.

– Cine-ar vrea să cumpere trei?

Ne-am oprit la azilul Bluebonnet Manor.

– Mai trebuie să iau un pasager, l-am anunţat eu.

Scott nu părea să aibă nimic împotrivă. Iar Chester era încântat de faptul că va ieşi afară. Nu şi asistentele.

– Să nu-l scapi din priviri, îmi spuse Anje. Să nu-l ciocneşti de ceva. Dacă se taie sau se zgârie, vreau să ştiu despre asta.

– Desigur.

– Dacă oboseşte prea mult, pare că-l apucă frigurile sau leşinul, continuă ea.

Am încuviinţat, dar în sinea mea ştiam că dacă Chester nu s-ar fi simţit bine, avea să-mi spună.

– Trebuie să-l aduci înapoi la timp pentru injecţia de la ora două fix.

Am încuviinţat, presupunând că se referea la injecţiile pe care i le făceau adeseori. Chester le botezase B12.

– Nici eu, nici doctorul, nu suntem de acord cu ideea. Dar Chester era atât de încântat că pur şi simplu nu-l puteam dezamăgi.

Eram extraordinar de bucuroasă.

Le-am făcut cunoştinţă celor doi oameni care însemnau enorm pentru mine. Chester nu cântărea mult, iar Scott, cu braţele lui musculoase, îl ridică fără efort din scaunul cu rotile şi-l aşeză pe bancheta din spate.

– Ştiam eu că Volkswagenul ăsta buburuză e făcut special pentru mine.

Am loc în spate pentru un singur picior, glumi Chester.

Am râs cu toţii. L-am iscodit pe Scott cu privirea. Îmi dădeam seama că, la fel ca mine, era impresionat de inima mare a lui Chester.

– Se pare că noi doi avem laolaltă o singură pereche bună de picioare. Sper doar că Janey nu a plănuit pentru picnic vreo cursă de sărit în saci, zâmbi Scott.

Cu trapa larg deschisă şi cu melodii de Patsy Cline la CD-player, am condus până în parcul Lago Vista. Am găsit o măsuţă ferită de lume şi am admirat panorama oraşului la umbra răcoroasă a unui străvechi arbore mesquita.

Chester adulmeca aerul proaspăt cu ochii ţintuiţi la orizont, ca şi cum privirea i-ar fi străbătut până în mari depărtări.

Am despachetat prânzul în timp ce el şi Scott se cunoşteau mai bine. În mod uimitor, Chester îşi aducea aminte de multe dintre scrisorile pe care Scott le trimisese la ziar. Inclusiv una despre eutanasie, întocmită cu cinci ani în urmă.

– Nu-mi vine să cred că-ţi aduci aminte. Mă simt de parcă aş fi scris-o acum o viaţă, rosti Scott.

Chester ridică din umeri.

– Când cineva are o părere pe care o aprobi în totalitate, îţi aduci aminte.

– Mă flatezi.

Chester clătină din cap.

– Nu, te admir.

Prânzul a fost relaxat şi interesant. Eram încântată de faptul că prietenii mei cei mai buni se înţelegeau. Şi eram chiar mai bucuroasă de măsura în care Chester se plia pe tiparul de filosofare şi umor ce caracteriza conversaţiile dintre mine şi Scott.

După masă le-am turnat ice-tea în pahare.

– Iar acum, domnilor, puteţi ghici exact ce avem la desert?

– Sper că e o bucată din plăcinta aceea nemaipomenită pe care o face prietena ta, glumi Scott.

– Greşit, am spus eu, imitând sunetul unei sonerii de concurs televizat. Chester, rândul tău.

Chester clătină din cap.

– Surpriză!

Am scos trei batoane de Snickers din fundul coşului.

– Sunt preferatele lui Chester, l-am lămurit eu pe Scott în timp ce le împărţeam.

Scott şi cu mine am desfăcut pe loc ambalajul, începând să molfăim din ciocolată. Am aruncat o privire la Chester, care doar se uita la batonul său.

– Nu-mi spune. Ai de gând să o ţii pe mai târziu.

Chester părea descumpănit.

– Sunt plin. Cu atâtea sandviciuri, salată, fructe...

– Scott, individul ăsta îmi tot spune cât de mult îi plac Snickersurile. De

şase luni încoace, îi tot aduc batoane săptămână de săptămână şi încă nu l-am văzut să ia o îmbucătură.

Scott chicoti laolaltă cu mine.

– Dă-i omului pace, Janey, spuse el. Poate că-i plac atât de mult, încât vrea să le savureze în particular.

– Ai perfectă dreptate, rosti Chester, deşi era încă puţin stânjenit.

Mi s-a părut puţin ciudat că, în loc să pună batonul în buzunar, mai întâi l-a înfăşurat cu atenţie într-un şerveţel. Când şi-a dat seama că-l priveam atent, a născocit o scuză.

– Nu vreau să se topească şi să mă mânjesc pe cămaşă.

Aşa ceva mi se părea puţin probabil, însă nu am vrut să insist.

Momentul ciudat trecu, iar conversaţia reintră pe făgaşuri mai normale. Le-am povestit despre mesajul enigmatic pe care Brynn mi-l trimisese din Europa. Îmi transmisese că se simţea foarte bine acolo, însă îmi dăduse cât mai puţine detalii posibile.

Pornind de aici, Chester ne spuse o poveste amuzantă despre una dintre fostele sale vecine, care vreme de cincisprezece ani se prefăcuse că avea un câine. Am râs cu toţii, iar apoi am început să istorisim tot felul de prostii pe care le făcusem la viaţa noastră.

Scott mă lăudă lui Chester pentru toate schimbările pe care le făcusem în magazin. Vorbi despre noul său computer, despre miracolul e-mailului şi beneficiile programelor de redactare.

Chester asculta cu asemenea atenţie, încât credeam că avea de gând să-şi ia şi el un laptop. Dar, în stilul lui caracteristic, a pus până la urmă întrebarea care îl preocupa.

– De ce ai păstrat atâta vreme afacerea cu antichităţi? Înainte să vină Jane, abia te interesa. Cum vine asta?

Şi eu mă întrebasem acelaşi lucru, chiar îi vorbisem lui Scott despre nedumerirea mea, nu doar o dată. Nu-mi aminteam să-i fi menţionat asta lui Chester sau, poate, pur şi simplu, situaţia îi părea şi lui la fel de curioasă.

Scott ezită pentru câteva clipe. Mă gândeam că se gândea la o scuză ca să evite răspunsul sau că urma să-i dea de înţeles lui Chester să nu mai insiste. Nu era cazul.

– Am făcut o promisiune, rosti Scott.

Cuvintele îi fură duse de vânt, plutind parcă în liniştea după-amiezii de vară.

Scott aruncă o privire nesigură înspre mine. Ştiam că nu era ceva ce ar fi fost dispus să împărtăşească în mod normal. Şi îi era teamă de ce ar fi însemnat să se destăinuie în acea clipă. Oare putea să aibă încredere în mine şi să-mi spună adevărul?

– Jane ţi-a spus, probabil, că tatăl meu era un colecţionar de vechituri, începu el.

– Îmi amintesc magazinul acela, spuse Chester. Nu am intrat niciodată acolo şi nici nu cred că l-am întâlnit pe tatăl tău, dar îmi aduc aminte că am

trecut pe lângă el. Locul părea că aproape se revarsă de toate lucrurile care erau înăuntru. Cred că găseai acolo tot ce ţi-ai fi imaginat.

Scott zâmbi încântat.

– Chiar părea să aibă orice. Şi bătrânul putea să găsească orice obiect în mai puţin de cinci minute.

– De aceea nu s-a deranjat să ţină vreun registru, am spus eu.

Scott încuviinţă.

– Înainte ca obiectele vechi să fie la modă, tata colecţiona tot felul de curiozităţi. Cumpăra maşini şi utilaje vechi şi părăginite, mobilier folosit, lucruri pe care alţii le aruncau. Era convins că toate lucrurile pe care oamenii le folosiseră, sau pe care încă le-ar fi putut folosi, nu trebuiau neapărat să umple gropile de gunoi. De fiecare dată când citesc un articol despre beneficiile reciclării, îmi amintesc de tata şi îmi spun că poate a fost un vizionar.

– Într-adevăr, murmură Chester. Înseamnă că tatăl tău chiar şi-a iubit afacerea.

– Cu siguranţă. Mama o ura. Credea că e de prost gust. Credea asta şi despre tata. Ani de zile, garajul nostru fusese ticsit de lucrurile lui. Când ne-am mutat din Sunnyside şi am venit în suburbii, nu i-a permis să aducă nimic din comorile lui. Şi atunci el a cumpărat clădirea în care a deschis magazinul. I-a interzis să-şi aducă „gunoaiele“ în noua ei casă.

Scott făcu o grimasă, lăsând să se înţeleagă că edictul mamei sale îi umbrise cumva copilăria.

– Era la fel de hotărâtă, continuă el, să nu mă lase să pun piciorul în magazin. Cred că tata înţelesese că vechiturile pe care le cumpăra vor ajunge să valoreze ceva într-o bună zi, dar, pe măsură ce îmbătrânea, a ajuns să-şi facă griji că nimeni nu-i va aprecia colecţia în timpul vieţii sale. A încercat să mă introducă în afacerea lui.

– Ce părere ai avut despre asta? întrebă Chester.

Scott râse.

– Pe vremea aceea eram un băiat şmecher, cu părul lung şi motocicletă ultimul răcnet. Nu eram câtuşi de puţin interesat de ligheane vechi şi de lămpi cu petrol. Asta înainte să aflu că a le atinge însemna să ating o bucată din istorie, rosti el, aruncând o privire în direcţia mea.

M-a înduioşat faptul că-şi amintise cuvintele mele.

– Ceea ce mă interesa erau ideile, urmă el. Voiam să trăiesc în lumea ideilor. Nu eram sigur ce urma să fac cu viaţa mea. În orice caz, implica mai degrabă mersul la facultate, decât afacerile cu vechituri.

– Mă gândesc că tatăl tău nu a fost prea fericit să audă asta, comentă Chester.

– Am tot încercat să evit subiectul. Când a venit clipa, nu a fost uşor. Amândoi ne-am pierdut cu firea şi ne-am spus lucruri groaznice unul altuia.

Îşi frecă tâmplele de parcă însăşi amintirea îi provo- ca durere.

– Cearta a durat săptămâni întregi. Şi mama s-a amestecat. Era de partea mea, evident, dar a înrăutăţit lucrurile. Nu se mai înţelegeau de mult timp, însă

ea a profitat de cearta aceea ca să-i spună că voia să divorţeze. El s-a mutat în magazin şi amândoi au început să se războiască prin avocaţi.

– Vai, Scott, îmi pare atât de rău să aud asta, am spus.

Chester mi se alătură.

– A fost groaznic. Întreaga poveste l-a îndârjit şi mai mult pe tata. A refuzat să-mi plătească facultatea. Mi-a spus că fie lucrez pentru el, fie pot să uit că-i sunt fiu.

Inima mi se frânse auzindu-l pe Scott.

– Poate tata ştia că nu o mai duce mult. Sau poate că nu credea că mă voi încăpăţâna să mă opun. Dar am făcut-o. M-am oferit voluntar la recrutare. Mă gândeam că voi face doi ani de serviciu militar şi apoi voi profita de facilităţile pentru soldaţi ca să ajung la facultate. Eram, în sfârşit, pe cont propriu şi bucuros să mă scap de ambii mei părinţi.

– E de înţeles, am simpatizat eu cu el.

– Eram la baza de instruire când am primit o scrisoare de la tata. Spunea că-i pare rău despre cum au decurs lucrurile. Spunea că e mândru de mine şi că-mi doreşte tot binele din lume.

– Frumos din partea lui.

Scott încuviinţă.

– M-a rugat să vin să-l vizitez înainte să plec pe front. Mi-am petrecut permisia călătorind prin ţară, făcându-mi de cap. Abia dacă m-am gândit la el.

– Aşa se-ntâmplă când suntem tineri, observă Chester. Nu ne gândim decât la noi înşine. Nu te învinovăţi pentru asta, toţi suntem la fel.

– Şi te-ai dus în Vietnam, l-am readus eu la subiect.

– M-am dus unde mi-au spus să merg. Am făcut ce mi-au spus să fac. Am fost un soldat destul de bun, vreme de opt luni.

Se uită la mine cu un rânjet şi explică:

– Definiţia unui bun soldat e să ai grijă să nu mori şi să nu provoci moartea camarazilor tăi.

Lui Chester îi plăcu poanta, căci chicoti înfundat.

Scott povesti despre război ca şi cum ar fi fost o lungă şi neplăcută plimbare prin junglă, întreruptă de zile plictisitoare petrecute în tabără. Găsise realitatea din Vietnam ca fiind foarte diferită de tot ce întâlnise până atunci. Îşi făcuse puţini prieteni. Îşi dăduse seama că nu-l atrăgea viaţa de soldat.

– Apoi, într-o dimineaţă, eram în patrulă. Începuse să plouă. Nimic nu se întâmpla când ploua, aşa că ne-am întors să ne alăturăm grupului nostru. Eram pe un drum pe care-l credeam sigur. Un jeep a trecut pe lângă noi. Era chiar în faţa mea, nu mai departe de cât vă aflaţi voi acum.

Privirea lui Scott se pierdu în depărtări, cufundându-se în trecut.

– Încă nu sunt sigur ce anume s-a întâmplat. Poate că jeepul a trecut peste un fir legat la explozibili, sau drumul era minat, sau o grenadă a aterizat sub el. Într-o clipită, totul în jurul meu a explodat şi-am fost azvârlit în aer.

Scott scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse sudoarea care-i acoperise dintr-odată fruntea.

– Când am atins pământul, m-am rostogolit de pe drum. Îmi pierdusem arma. Se trăgea din două direcţii, iar eu eram prins la mijloc.

Se străduia să istorisească totul cât mai degajat, însă glasul nu i se înălţa mai mult de o şoaptă.

– Abia când am încercat să mă adăpostesc în iarbă mi-am dat seama că fusesem lovit. La fiecare mişcare mă simţeam ca şi cum o mulţime de cuţite încinse era înfipte în mine.

Am observat că Scott începuse să-şi frece piciorul rănit fără să-şi dea seama.

Se opri. Tăcerea se aşternu pretutindeni în jurul nostru. I-am întâlnit privirea lui Chester. Amândoi am înţeles că nu era momentul să insistăm.

Imediat însă, Scott deveni conştient de întrerupere. Îşi drese glasul, se îndreptă de spate şi reîncepu:

– La început, rafalele de focuri erau atât de puternice, încât mi-am ţinut capul jos. Când s-au mai domolit, m-am simţit foarte uşurat, până mi-am dat seama care era cauza. Unitatea mea se retrăgea, se îndepărta de mine. Nu eram capabil merg după ei. Dacă-i strigam, nu eram sigur că mă puteau recupera, şi dacă nu o făceau, inamicul mi-ar fi aflat poziţia.

Scott inspiră adânc şi scutură din cap.

– Nu am avut de ales decât să stau întins în iarbă, să mă prefac mort, sperând că nu se va apropia nimeni să verifice.

Scott mă cercetă cu privirea. Îi era greu să ne spună toată povestea, dar era decis să o facă.

– Nu ştiu cât timp am stat aşa. Mai târziu, unii au estimat că aproape treizeci şi şase de ore. Pierdeam mult sânge, aşa că tot leşinam şi-mi veneam mai apoi în simţiri. M-am gândit la tata, la comerţul cu vechituri şi la cât de mult m-am zbătut să scap de el. Dintr-odată, să mor în iarbă mi s-a părut infinit mai rău decât să lucrez în magazin.

Părea tot mai stânjenit pe măsură ce explica.

– În orele petrecute în iarbă, Dumnezeu, raiul şi tot restul puseseră stăpânire pe gândurile mele. Aşa că m-am rugat. Am spus: „Te rog, du-mă acasă“. Nu am cerut să mă însănătoşesc. Nu am cerut fericire. Am implorat Cerul pentru un singur lucru. Am făcut un legământ: „Dacă mă duci acasă, voi sta să conduc magazinul pentru restul vieţii mele“.

Scott ezită, privindu-l pe Chester.

– Aşa am şi făcut.

Tăcerea refuză să se risipească. Auzeam doar vântul de vară şi cântecul îndepărtat al unei mierle. Stăteam toţi trei laolaltă, împărţind acea masă şi, simultan, ceva la fel de palpabil.

Pe neaşteptate, Chester izbucni în râs.

– Ca să vezi, Jane. Scott Robbins e unul de-al nostru.

7 În limba engleză, *worth* înseamnă „valoare“ (n.red.)

Capitolul 20

Anje îl luă în primire pe Chester din clipa în care l-am adus la uşă. Nu întârziaserăm, dar se comporta de parcă am fi făcut-o, verificându-l atent pe Chester, care părea mai fericit şi mai roşu în obraji decât îl văzusem vreodată.

– Mersi, Chester. Am petrecut o duminică minunată cu tine, i-am spus, prevenind orice semn de recunoştinţă din partea lui.

– Nu cumva să uiţi asta, zâmbi el. A fost una din- tre cele mai frumoase zile din viaţa mea. Şi totul mulţumită vouă.

Am fost îndemnaţi să plecăm, iar el a fost dus în cameră. Ne-am întors la Buburuză şi ne-am îndreptat spre oraş.

La lumina roşie a semaforului din intersecţie, am arătat spre locul de tristă amintire în care autostrada se bifurca.

– Aici am avut accidentul.

Şi eu, şi Chester ne dezvăluisem în acea zi propriile legăminte şi poveştile dindărătul lor.

Scott se uită îndelung la acel loc şi apoi se întoarse spre azil. Nu scoase o vorbă, dar ştiam ce gândea.

– E uimitor că Chester m-a văzut. Chiar mai mult, când te gândeşti că a venit până aici să mă salveze şi că a avut inspiraţia să aducă satârul.

Scott încuviinţă.

– Acelaşi lucru îl simt eu faţă de patrula care s-a rătăcit cumva şi a ajuns să dea peste mine în iarbă, la treizeci şi şase de ore după ce fusesem rănit.

S-a făcut verde şi am cotit spre autostradă.

– Crezi că a fost... Dumnezeu? am întrebat.

Îmi zâmbi stins.

– Niciodată nu am spus asta cu voce tare.

– Dar o crezi?

– Da. Cred că Dumnezeu era în junglă. Cred că Dumnezeu l-a dus pe Chester până la maşină. Şi cred că Dumnezeu te-a adus pe tine în micul meu magazin.

– Poate că nu era Dumnezeu mai demult, când îmi făcea atâta plăcere să te fur la preţ.

Râse şi îşi aşeză mâna peste a mea, pe schimbătorul de viteze.

– Ştii, Janey, oricum mă gândeam să-ţi închin toate bunurile mele lumeşti. Poate se aplică şi retroactiv.

Era o mică glumă, desigur. O glumă prostuţă, intimă, de tip iubit-iubită. În mod straniu, mi-a trimis furnicături pe coloană.

Când am parcat în faţa magazinului, m-a rugat să intru împreună cu el. Mi s-a părut firesc să o fac.

Am trecut de tejgheaua unde stăteam să conversăm de obicei, spre mezanin. Ţinându-ne de mâini, am urcat în grabă scările din lemn de stejar. Nici nu s-a sinchisit să desfacă sfoara care ţinea semnul cu „Privat, Nu Intraţi“. Pur şi simplu a sărit peste ea, ajutându-mă şi pe mine să fac la fel.

Mă simţeam atât de bine în braţele lui. Nu-mi aduceam aminte de cât timp nu mai fusesem sărutată; sărutată de-adevărat, cu pasiune, cu jind. Poate nu mi se întâmplase vreodată, sau poate că uitasem cum era. Însă în acea clipă însemna totul.

Am continuat să urcăm scările, doar pentru a ne opri pe palier, sărutându-ne din nou. Genunchii parcă ni s-au înmuiat dintr-odată şi am ne-am lăsat în jos pe scări, muşcându-ne reciproc pe gât, la doar zece paşi de pragul uşii sale.

Eram dornici şi ezitanţi, ca un cuplu de adolescenţi în care zbierau hormonii. Amândoi excitaţi, nici unul în toate minţile.

Scott se dădu înapoi. Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare şi răsufla apăsat.

– Janey, este decizia ta. Urcăm la mine şi facem dragoste, sau coborâm la parter şi ne prefacem că nimic nu s-a întâmplat?

– Hai să urcăm şi să facem dragoste. Putem merge jos şi să ne prefacem că nimic nu s-a întâmplat mai târziu.

Scott râse, îmi cuprinse talia cu o mână şi genunchii cu cealaltă şi mă ridică în poală.

– Mi-ar plăcea să te duc în braţe până în pat, dar nu cred că mă lasă piciorul.

– Păstrează-ţi forţele, vei avea nevoie de ele când ajungem acolo.

Am continuat să ne sărutăm, să ne pipăim şi să ne alintăm pe scări. Îmi plăcea să-i stau în poală, simţindu-i umflătura din pantaloni apăsându-se cu nerăbdare de şezutul meu. Abia aşteptam să-l văd gol. Însă el era într-o poziţie mai bună pentru a desface nasturi şi fermoare. Până să ajungem la prag, cămaşa îi era descheiată, iar eu rămăsesem doar în străveziii mei chiloţei albaştri.

Am ajuns, într-un final, în patul său, unde ne-am tăvălit cu pasiune până când am menţionat cuvântul „prezervativ“. A avut efectul adeseori văzut în filmele despre ziarişti din anii ’30, când redactorul, citind ultimul articol al protagonistului, strigă: „Opriţi tirajul!“

Scott scormoni prin noptiera de la capul patului, fără rezultat. Apoi în rafturile din baie. Deşi curmarea momentului nostru tandru mă irita oarecum, în acelaşi timp mi se părea un gest drăguţ şi liniştitor.

– Le-am dibuit, anunţă Scott grăbindu-se spre pat, pe care aruncă o

cutiuţă de prezervative.

– Ai verificat data de expirare? l-am întrebat.

– Mai sunt valabile. Dar nu prea mult timp, aşa că am face bine să ne grăbim.

Amândoi am izbucnit în râs.

Ne-am cuprins din nou în braţe, însă fără zor de astă dată. Am luat-o încet, savurând momentul. Recunosc, trecuse ceva vreme de când nu mai făcusem dragoste. Nu ar fi trebuit cine ştie ce să mă impresioneze. Scott s-a descurcat de minune, deşi era evident că trecuse destul timp şi pentru el.

Ne înţelegeam bine, amândoi eram cât de cât siguri pe noi înşine, amândoi eram dispuşi să ne asumăm anumite riscuri. Întotdeauna o nouă experienţă poate fi exaltantă, dar mai ales atunci când legăturile de încredere şi respect sunt deja adânc stabilite.

În cele din urmă am rămas sfârşiţi unul în braţele celuilalt. Voiam să-i vorbesc, să mă desfăt în căldura ce ne învăluise.

– A fost minunat, am început, cuibărindu-mă la pieptul lui.

O clipă mai târziu, dormeam dusă.

Era întuneric atunci când m-am trezit. Un chibrit a scânteiat de cealaltă parte a camerei. În lumina sa plăpândă, l-am zărit pe Scott aprinzând lampa cu petrol.

– Să nu-mi spui că nu ţi-ai plătit factura la curent, am spus în vreme ce el punea lampa pe noptieră.

Se aşeză pe marginea patului, lângă mine.

– Becurile sunt prea puternice. Credeam că arăt mai bine dacă sunt mai puţin luminat.

– Tipii mai puţin luminaţi sunt specialitatea mea, l-am asigurat eu.

Scott se aplecă să mă sărute.

– Janey Domschke pe care o ştiam eu din Sunny- side nu era prea interesată de băieţi, mai ales de cei mai puţin luminaţi.

– Acea Janey avea cincisprezece ani.

Scott ridică din umeri.

– Pe-atunci nu prea mă prindeam eu de chestiile astea. Dar acum sunt un adevărat Casanova. Ademenesc femeile în penumbra apartamentului meu şi le înnebunesc de o patimă insaţiabilă în vreme ce caut prezervative.

– Insaţiabilă?

– Sau, poate insubstanţială?

– Mai degrabă scandaloasă.

– Te gândeşti la cântecul celor de la Strawberry Alarm Clock, ştii tu, despre pofta incontrolabilă de bomboane, *Mentă scandaloasă.*

Am gemut de parcă eram cuprinsă de durere, apoi am început să cântăm amândoi deodată:

– „Cui îi mai pasă ce joc am jucat? N-am pierdut nimic, puţin am câştigat.“

Chipul lui Scott deveni serios.

– Janey, eşti superbă, dar falsezi în ultimul hal.

Am zâmbit.

– Ce compliment drăguţ. Îl voi transmite doctorului care mi-a făcut operaţiile estetice.

– Probabil şi el falsează.

– Gata, mă omori cu zile.

– Ce moarte frumoasă poţi să ai!

Era trei şi jumătate dimineaţa, dar nu ne era de- loc somn. Aşa că am preparat nişte sandviciuri, am fă-cut duş – unul împreună şi două separat – şi am mai făcut dragoste.

Zorii se furişau prin fereastră când m-am gândit să mă duc acasă.

– Care-i graba? mă întrebă el, venind în spatele meu şi împresurându-mi talia cu braţele.

Chiar nu era nici o grabă.

Ezitam să pun capăt întâlnirii noastre intime. Şi el părea să se simtă la fel. Cred că amândoi ne temeam că, odată ce reveneam în lumea de afară, în vieţile noastre de zi cu zi, ceea ce împărtăşisem avea să se risipească asemenea unui vis frumos care îţi aduce un zâmbet pe buze când deschizi ochii, dar pe care abia ţi-l aminteşti.

Prin urmare, nu m-am dus acasă. Am îmbrăcat hainele pe care le purtasem la picnicul din ziua precedentă, i-am folosit pieptănul şi periuţa de dinţi şi am încercat să mă înfrumuseţez cu rujul, pudra şi fondul de ten pe care le aveam în poşetă.

Scott găti un mic dejun clasic: cârnaţi, ouă şi pâine prăjită. Am mâncat la măsuţa lui de lângă fereastra cu vedere la stradă. Ne-am înţeles de minune cu împărţitul ziarelor. Eu am luat secţiunile Metro şi Style, el rubricile sportive. Însă nu prea aveam chef să citim. Aveam atâtea să ne spunem, atâtea gânduri de destăinuit.

Am deschis magazinul la ora nouă. Scott intenţiona să compună o scrisoare despre favoritismul politic afişat de către preşedinţie.

– Preşedintele a declarat că loialitatea e cea mai importantă calitate pe care o caută la cei din jurul său, mă informă Scott.

– E o calitate de apreciat.

– Da, şi mie mi se părea la fel. Apoi m-a fulgerat un gând. Dedicarea totală în numele unui singur scop poate fi înspăimântătoare. La o adică, simpatizanţii lui Hitler erau totalmente dedicaţi şi credincioşi cauzei lui.

– Ai de gând să-l compari pe preşedinte cu Hitler?

Scott clătină din cap.

– E o comparaţie prea incendiară şi cât se poate de nedreaptă. Nu, vreau să scriu despre diferenţa dintre loialitate şi abilitatea de a conduce. Un lider adevărat ar trebui să se înconjoare de oameni cu gândire independentă, nu să încerce să le închidă gurile.

În vreme ce soarele se revărsa prin ferestre, Scott încerca să dea formă gândurilor sale, iar eu sortam cutii de bijuterii.

Încă de dimineaţă am avut o sumedenie de clienţi, dintre cei mai diverşi. Magazinul era din ce în ce mai frecventat şi mă mândream cu asta. Era uimitor ce putea să facă pentru o afacere un dram de atenţie personală, prietenoasă oferită clienţilor.

Am vândut nişte rame destul de deteriorate unui tânăr artist, încă în anii facultăţii, care mi-a spus că auzise de noi de la un prieten care cumpărase o oglindă spartă, cu o săptămână înainte.

Prietena băiatului, care avea probabil vreo optsprezece ani, dar nu-i dădeai mai mult de doisprezece, se entuziasmase la vederea colecţiei de cuverturi de epocă. Nu-şi premitea să cumpere vreuna, însă am petrecut cu plăcere patruzeci şi cinci de minute vorbindu-i despre diversele stiluri şi modele.

La un moment dat, în magazin şi-a făcut apariţia Ramon Glasse, un decorator de interioare pe care îl cunoşteam de ani de zile. Ochii i s-au luminat când m-a văzut, şi ne-am îmbrăţişat ca doi vechi prieteni.

– Să înţeleg că ai reuşit să cumperi magazinul, spuse el. Este unul foarte bun. Inventar de calitate şi preţuri foarte mici.

– Nu mai sunt la fel de mici ca altădată, l-am avertizat. Şi nu am cumpărat locul. Doar lucrez aici.

Expresia i se schimbă pe dată. Era stânjenit că mă surprinsese în jalnica postură a unei umile angajate.

I-am risipit orice alt acces de compasiune vorbindu-i despre noua politică adoptată de conducerea magazinului şi de faptul că eram dispuşi să-i oferim o mică reducere pentru obiectele pe care le cumpăra pentru clienţi dacă ne făcea puţină reclamă. Ramon nu a avut nimic împotrivă.

– Am auzit despre divorţul tău, zise el.

– Bănuiesc că încă este subiectul principal de bârfă la club.

– A fost, până acum o săptămână. Bârfitorii mestecă o altă bucăţică, mai picantă.

– Ce anume?

– Gil Mullins şi-a părăsit nevasta, mă înştiinţă Ramon cu emfază.

– Glumeşti?

– Nu glumesc niciodată. Şi femeia pentru care a părăsit-o e o nimeni.

– O târfuliţă tânără?

– Măcar de-ar fi fost asta! Aş fi înţeles măcar atât. Femeia respectivă e bondoacă, de vârstă mijlocie şi se îmbracă de la mâna a doua.

– Cine e?

– Lucrează în imobiliare. Probabil o cunoşti. Ann... cum o chema?... Ann Roller Hind.

– Ann Rhoder Hines!

– Da, ea e! Chiar o cunoşti. Atunci nu mai am ce să adaug.

Plecă râzând fericit, cu o plasă plină cu orătănii de ceramică ce serveau pe post de recipiente pentru diverse produse de bucătărie. Cocoşul era pentru făină, găina pentru zahăr, iar cei doi pui, unul brun şi unul galben, pentru cafea

şi ceai. Nu demult îi dezgropasem din camera din spate. Erau, după mine, printre cele mai urâte obiecte de artizanat de pe faţa pământului. Însă erau tocmai genul de nimicuri eclectice fără de care clienţii lui Ramon nu puteau să trăiască, sau cel puţin aşa îi convingea el. L-am muls de bani pentru ei.

Clienţii s-au mai rărit pe la unu şi jumătate, aşa că am dat fuga la frigider şi am făcut o salată din ce resturi am găsit în el. Am împărţit-o cu Scott, şezând la tejghea în timp ce el îmi citea versiunea nerevizuită a textului.

Omul acesta chiar avea un dar în a folosi cuvintele. Când a sfârşit, l-am aplaudat.

– Îţi place?

– E grozavă.

– E prea lungă. Trebuie să o mai scurtez. Să păstrez tot înţelesul şi să mai tai din excesul de cuvinte.

– Să nu cumva să îndrăzneşti să scoţi fragmentul acela despre virtute. E absolut memorabil. Mai citeşte-l o dată.

Căută prin document până ce găsi fraza la care mă refeream.

– Dacă Goldwater ar fi analizat politicile acestui Birou Oval, poate că ar fi conchis că virtutea împinsă până la extreme este la fel de periculoasă pentru libertatea noastră precum orice viciu.

– Super, am făcut eu.

– Super ce?

– Da, super. Este verdictul meu final pe marginea subiectului.

Scott chicoti.

– Trebuie să mă reapuc de lucru. Încerc să o termin astăzi. Cu cât mai repede, cu atât mai multe şanse să ajungă în ziar.

– Pentru ziarul local?

– Păi, da. Acolo mi-au fost publicate toate celelalte scrisori.

– Nu cred că ar trebui să o trimiţi la ei.

– Nu?

– De ce să te limitezi la cei de aici? Doar ziarul se publică la nivel naţional, aşa că o poţi expedia la redacţia lor principală. Mai bine, care sunt principalele publicaţii din ţară, *New York Times*, *Washington Post*, *L.A. Times?* Trimite-o la ei mai întâi.

– De ce ar vrea cei de la *New York Times* să-mi publi- ce scrisoarea?

– Scott, trăim într-un stat global, nu? Publicul lor ţintă e lumea întreagă. Şi e exact cum scriai tu. Dacă sunt lideri buni, vor dori să umple paginile ziarelor cu articolele unor oameni care gândesc independent.

S-a întors la laptop imediat ce am terminat masa şi a continuat să-şi „pieptene“ textul.

În cursul după-amiezii am avut cîţiva clienţi interesanţi şi am făcut nişte vânzări bune.

Pe la trei şi jumătate am găsit o broşă Morpho splendid pictată. Aceste frumoase obiecte din anii ’20 foloseau în ornamentaţie aripi de fluturi sud-americani, dar nu se vindeau neapărat la preţuri mari. Însă intuiam că valoarea

lor avea să crească în timp. După ce am admirat-o pe îndelete, am pus-o în cutia pe care scrisesem „NU de vânzare“ şi m-am întors la treabă.

Scott a venit să mă caute abia după ora şase.

– Cum merge?

– Am găsit câteva bijuterii cu pietre preţioase adevărate, am spus arătând spre cutiuţa pe care o pusesem deoparte.

– Valoroase?

– Întru câtva. Până şi multe dintre produsele care nu sunt făcute din materiale preţioase sunt destul de rare încât să merite un preţ bun.

– Mă bucur că te uiţi prin cutiile alea. Ştiam că e o idee proastă să arunc la grămadă atâtea chestii.

– Ştii, Scott, am putea înfiinţa în magazin o secţiune specială de bijuterii.

– Crezi că putem vinde orice avem? În trecut, nu prea mulţi s-au arătat interesaţi.

– Pentru că oamenii care ar cumpăra aşa ceva nici măcar nu ne-au trecut pragul. Trebuie să ne facem remarcaţi.

– Ai vreo idee cum?

– Am putea să vindem câteva la preţ mai mic magazinelor de bijuterii din oraş, cerându-le să menţioneze că bijuteriile provin de la Yesteryear Emporium. Aşa ne-am face mai cunoscuţi potenţialilor clienţi.

Când m-am uitat la el am observat că-mi zâmbea.

– Ce-i?

– Janey, eşti, fără îndoială, cel mai bun lucru care i s-a întâmplat magazinului acestuia de mult, mult timp.

– Sentimentul e reciproc, am râs eu.

Scott se sprijini de un stâlp de susţinere şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Poate că eşti şi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat mie.

Era o declaraţie cu mult mai multă însemnătate.

– Şi în privinţa asta sentimentul e reciproc.

Ne-am privit unul pe celălalt. Relaţia noastră era atât de nouă, că amândoi eram încă prea surprinşi ca să încercăm să o definim.

Scott înaintă şi buzele ni se atinseră.

– Îţi mulţumesc că eşti aici, Janey Domschke.

– Te asigur, plăcerea e de partea mea, l-am înţepat eu.

Scott mă strânse de nas drept răzbunare.

– Ai timp să-mi citeşti versiunea finală?

– Îmi fac timp.

Scott pocni din degete.

– Îţi faci timp? Nu asta am făcut şi ieri?

Am scos un geamăt de protest. Ne-am dus ţinân- du-ne de mână spre ascunzişul nostru semiprivat din spatele tejghelei.

Versiunea finală era, în umila şi poate puţin părtinitoarea mea opinie, o capodoperă.

L-am ajutat să găsească site-urile de care avea nevoie pe internet şi să le

introducă adresele în e-mail.

– Şi apăsând doar câteva taste, trimitem cuvintele lui Scott Robbins direct în universul digital al tehnologiei de secol douăzeci şi unu, am declamat eu, imitând vocea unui prezentator de ştiri.

– E atât de uşor. Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă.

– Cu siguranţă. Dar când vine vorba de un moment prielnic, niciodată nu e prea târziu.

– Văd că şi tu eşti în stare de fraze memorabile.

– Mulţumesc, dar nu-mi aparţine. Ai face bine să trimiţi o copie şi la Casa Albă. Nu ai vrea să se plângă de faptul că nu au avut şansa să se uite peste ea înainte să fie publicată.

Am închis la ora opt fix şi am urcat la etaj, cu gândul să pregătesc cina. În schimb, am făcut dragoste, stând apoi întinşi unul lângă altul, complet satisfăcuţi.

– Încă nu-mi vine să cred că eşti aici cu mine, Janey, şopti Scott. Vreau să-ţi spun... să-ţi spun ceva special, dar pare prea devreme.

– Chiar e prea devreme.

– Dar o simt. O simt atât de intens.

Mă simţeam minunat, ţinută în braţele sale. Nu eram sigură că meritam aşa ceva.

– Scott, nu sunt de fapt persoana care mă crezi a fi.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Mă crezi o persoană bună, dar nu sunt. Înainte de accident, nici măcar nu încercam să fiu.

Îşi deschise gura, probabil să mă contrazică, dar nu i-am dat ocazia.

– Nu eram rea. Făceam tot ceea ce era de aşteptat de la mine. Mă duceam la biserică, donam organizaţiilor de caritate, nu discriminam în funcţie de rasă, crez sau origini etnice. Dar niciodată nu mi-a păsat de alţi oameni şi de problemele lor.

– Erai ocupată. Aveai o familie şi o carieră.

Părea o scuză credibilă, însă nu doream să-mi găsesc scuze faţă de Scott.

– Au fost întotdeauna secundare pentru mine. Soţul meu nu a fost decât o unealtă pentru scopurile mele. Fiica mea a fost o obligaţie faţă de soţ. Tot ce-mi doream era să fiu bogată şi bine văzută. Acelea erau obiectivele mele principale, şi în afară de ele nimic altceva nu prea mai conta.

– Poate că tu aşa vedeai lucrurile. Dar e clar că David te-a preţuit ca soţie, altfel nu ar fi stat cu tine douăzeci de ani. Iar Brynn, cu toate problemele ei de adolescentă, nu-mi pare mai afectată emoţional decât alte fete de vârsta ei.

– Totul a decurs astfel nu din pricina mea, ci în pofida felului meu de-a fi. Puteam să am grijă de ei mai bine. Trebuia să o fac.

– Janey, cu toţii spunem asta când privim în trecut. Nu-ţi face procese de conştiinţă. Oricum, îmi pare că suferi de sindromul Sunnyside.

– Sindromul Sunnyside?

– Aşa îi spun eu. Nu cred că a ajuns pe lista de afecţiuni psihice

recunoscute, cu toate că e destul de comun.

– Despre ce vorbeşti?

– Ai mai văzut vreodată pe cineva din vechiul nos- tru cartier?

– Nu. Cred că tu eşti singurul pe care l-am întâlnit.

– Ar trebui să-i vezi din nou pe unii dintre ei. Ţi-ar deschide ochii la ce spuneam.

– Ne-am împrăştiat cu toţii. Cine ştie unde sunt ceilalţi?

– Uneori întâlnesc tipi pe care îi cunoşteam. Trec pe aici, îşi aduc aminte de magazin şi intră. Cu toţii au aceeaşi problemă ca tine, ca mine.

– Şi care ar fi problema?

– Nu suntem siguri de unde am venit, rosti Scott.

– Nu înţeleg.

– Suntem dezrădăcinaţi, Janey. O fi adevărat că niciodată nu te poţi întoarce acasă, dar ce se întâmplă când căminul tău încetează să existe? Încerci, încercăm să ne găsim locul altundeva, printre oameni care au un trecut, o istorie. Niciodată nu reuşim s-o facem în totalitate, iar asta ne determină să încercăm tot mai mult.

M-am încruntat. Nu credeam că are întru totul dreptate, însă câte ceva din afirmaţiile lui părea verosimil.

– Mi se pare de înţeles ca lupta de a te integra undeva, de a avea un loc al tău să aibă un asemenea impact asupra vieţii tale, încât să umbrească ceea ce este într-adevăr important pentru tine.

– Mulţi oameni trăiesc toată viaţa la continente depărtare de locurile în care au crescut, l-am contrazis eu.

– Dar acei oameni ştiu că locurile în care au trăit sunt încă acolo. Când nu avem nici o dovadă tangibilă a locului din care venim sau a ceea ce am fost odinioară, înseşi amintirile noastre sunt puse la îndoială, şi începem să credem că ceea ce ştiam cu certitudine odată e din ce în ce mai puţin adevărat.

– Pentru mine a fost perfect să nu am un loc de baştină. Am putut să trăiesc ani buni prefăcându-mă că acea parte a vieţii mele nici măcar nu a existat, am stăruit eu.

– Dar asta îţi lasă găuri în suflet, Janey. Găuri ca nişte răni ce nu se vindecă niciodată.

– Nu se pot vindeca niciodată?

– Poate că da. Poate că eu pot să le vindec. Până la urmă, sunt singurul care poate depune mărturie că fata care trăia în căsuţa aceea de pe Coral Street cu mama ei erai chiar tu.

– Coral Street, am repetat cu voce tare. Îţi amin- teşti asta? Întreaga stradă a fost făcută una cu pământul. Îi uitasem numele. Îmi aminteam casa, însă nu şi numele străzii... Coral Street, numărul 114.

Părea amuzant să aud adresa venind de pe buzele mele şi am râs. Scott zâmbi.

– Nu toţi cei din Sunnyside au încercat să se facă acceptaţi în cluburi cu pretenţii, ca tine. Dar cu toţii am încercat să ne integrăm undeva.

– Crezi asta?

– O ştiu. Poate că ar trebui să organizăm o reuniune, să-i aducem pe toţi oamenii din Sunnyside şi să facem un fel de studiu psihologic pe toţi.

– Poate îl convingem pe doctorul Reiser să ne ajute. Probabil îi datorez nişte scuze.

– Neîndoielnic, mă înţepă el. Apoi continuă, mai serios: Când desparţi pe cineva de trecutul său, cu siguranţă va avea loc un şoc.

– Deci ai fi trimis o scrisoare către Poşta Redacţiei despre felul în care autostrada a tăiat direct prin vieţile noastre?

Scott ridică din umeri.

– Nu ştiu dacă aş fi fost împotriva planului. Oraşul trebuia să crească, iar suburbiile trebuiau unite cu centrul, altfel ar fi dispărut complet. Totuşi, întotdeauna trebuie să ţinem seama că există consecinţe neaşteptate pentru tot ceea ce facem, indiferent cât de importante sau justificabile sunt motivele noastre.

M-am gândit la vorbele lui pentru câteva clipe, apoi am încuviinţat.

– Ca în cazul lui Chester, am observat.

Scott se uită nedumerit la mine, aşa că l-am lămurit.

– A fost obligat să o facă. Nu putea să aibă grijă de el de unul singur. Chiar şi faptul că şi-a vândut casa şi toate posesiunile e de înţeles. Nepotul său trăieşte departe de aici şi nu se găsea altcineva care să aibă grijă de toate. Nimeni nu se aştepta ca el să se facă bine sau să se întoarcă acasă. Probabil a fost decizia corectă pentru el, dar acum starea lui e tot mai gravă. Şi poate că asta e urmarea neprevăzută a convingerii că următorul lucru de mare importanţă din viaţa lui e să moară.

– Dar nu trebuie să fie aşa.

– Nu, evident că nu. Gândeşte-te numai la domnişoara Heloise, care cu siguranţă nu gândeşte astfel.

– Poate datorită credinţei sale că vechea casă în care a crescut încă dăinuie. E un fel de sentiment al nemuririi care îţi insuflă optimism.

– Cred că ai dreptate. Probabil acesta e motivul.

– De ce nu-i faci cunoştinţă lui Chester cu domnişoara Heloise? S-ar putea să se înţeleagă foarte bine.

M-am proptit în coate, încuviinţând.

– Ştii, mă tot gândesc la asta de câteva luni. Dar am renunţat la idee. Mi se părea puţin stupid să aranjez o întâlnire între doi oameni internaţi în azile.

– Într-adevăr, nu ar fi ceva tocmai obişnuit. Dar nu înseamnă că nu e o idee bună.

– Poate mai mergem la un picnic şi îi luăm pe amândoi.

– N-ai să mai poţi arunca un ac în Volkswagen, glu- mi Scott.

– Vom arăta ca nişte clovni ieşind dintr-o maşină, la circ.

– Lui Chester i-ar prii să cunoască oameni noi. Ar putea fi o experienţă plăcută şi pentru domnişoa- ra Heloise.

– Vorbeşti de parcă eşti gata s-o faci pe peţitorul.

– Aşa se întâmplă când te îndrăgosteşti, devii sentimental şi încerci să le faci lipeala tuturor celor din jur.

Am lăsat acel „când te îndrăgosteşti“ să treacă fără vreo reacţie.

– Ai ceva de mâncare aici? am întrebat.

Scott găti nişte bame picante cu sos de roşii, peste care turnă cuşcuş instant. Nu era tocmai o cină demnă de Le Parapluie, dar nu era deloc rea în calitate de fel gătit la repezeală pentru doi oameni care aparent îşi petreceau majoritatea timpului făcându-şi poftă de mâncare prin diverse „activităţi“.

După cină ne-am cuibărit laolaltă şi ne-am uitat la Jay Leno, râzând până şi la glumele care nu erau amuzante.

– Îţi vine să crezi că suntem împreună de treizeci şi şase de ore? l-am întrebat eu.

Scott privi la ceas.

– De fapt, treizeci şi şapte de ore, unsprezece minute şi douăzeci şi patru de secunde, dar cine mai ţine socoteala? Douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt...

L-am înghiontit în joacă.

– Mi se pare uimitor că sunt încă aici. Că nu m-am simţit stingherită şi presată de nişte aşteptări nerealiste. Mă simt confortabil. Mă simt în largul meu când sunt cu tine.

– Nici tu nu-mi invadezi spaţiul personal, Janey. Când sunt cu tine e... cum să spun, e ca şi cum aş fi singur, doar că mai bine.

Ne-am sărutat şi am chicotit ca doi copii, apoi ne-am mai sărutat o dată.

În pauza de publicitate am văzut o campanie pentru sprijinirea spitalului din oraş. Vocea unui cunoscut DJ local se auzea în clip, vorbind despre cum banii adunaţi vor fi folosiţi pentru înfiinţarea unei aripi de terapie specială în cadrul centrului de cercetare a cancerului. Se derulau imagini cu copii zâmbind, deşi erau evident bolnavi, o tânără cu un turban înconjurată de familia ei, toţi fericiţi, şi cu o femeie bătrână cu chipul plin de riduri, brăzdat de experienţă. Laitmotivul era „Ajutorul vostru aduce speranţă“.

Următorul cadru era complet diferit, evident suprapus pe mesajul iniţial. Era filmat afară, într-o parcare însorită. Tânărul DJ, tatuat, cu plete, părea foarte mulţumit de sine, stând la volanul unui Z3 decapotabil.

– Uită-te la mine, frate, spuse el. Ajut în lupta împotriva acestor boli mortale şi am şansa să câştig maşina asta mişto. Şi tu poţi. Participă la campania Putem-S-o-Facem şi ai şansa să câştigi acest BMW aproape nou şi foarte, foarte tare. Eu îl vreau, eu îl vreau.

– Dumnezeule! Janey, aia arată exact ca maşina ta.

– A, da. Chiar aşa arată, nu?

Scott se întoarse spre mine şi mă privi drept în ochi.

– Le-ai dat maşina? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Hei, tu ai dat de pomană un Stickley original. Şi apoi, am o maşină care-mi place la fel de mult.

– Şi eu am o canapea pe care... ei bine, am şi altă canapea, oricum.

Capitolul 21

Se făcu miercuri până să plec, în sfârşit, de la Scott şi să mă duc acasă. Dacă aveam haine curate la el, aş fi stat chiar mai mult. Păşeam prin casa mea fără să mă simt ca acasă. Locul era spaţios, frumos decorat şi scump. Nu era mai primitor sau mai personal decât orice versiune cinematografică stereotipă a locuinţelor unor americani din clasa de sus. Casa noastră avea, mai degrabă, un aer de telenovelă decât de serial de comedie. Şi nu mai era locul în care voiam să mă aflu.

Mi-am sortat scrisorile. Majoritatea erau facturi, dar am găsit şi o vedere de la Brynn. Arăta un minunat peisaj din Toscana. Am întors-o, ca să observ că încercase să contracareze aerul idilic al fotografiei desenând o faţă zâmbitoare şi mâzgălind un mesaj înţepător: „Am o vacanţă minunată. Ce bine că nu eşti aici.“

Am izbucnit în râs.

Se auzi soneria. Încă surâdeam când am răspuns.

– Shanekwa, am rostit, încântată să o văd. Bună dimineaţa. Şi Jarone, ce mai faci amice?

Micuţul îmi zâmbi larg.

– Foate bine, răspunse el cu glas sâsâit, dar melodic.

– Intraţi. Nu ştiu dacă am cafea. Dar dacă am, o fac imediat.

– Mersi, dar nu pot să stau. Am promis că azi merg mai devreme la lucru şi încă trebuie să-l duc pe cel mic la grădiniţă. Voiam să-ţi dau ceva.

Îmi întinse un cec. Mă uitam când la cec, când la ea.

– Ce e asta?

– Ştiu că am convenit să nu-ţi plătesc chirie. Dar acum m-am pus pe picioare. Pot să-ţi plătesc. Nu-ţi dai seama cât de bine mă simt să o spun. Caut un apartament de închiriat şi cam atât e suma pe care ar trebui să o plătesc pe aici. M-am gândit să încep să-ţi plătesc ţie, ca să mă obişnuiesc cu ideea până ce îmi găsesc un loc al meu.

Nu ştiam cum să răspund. Primul meu gând a fost să refuz cecul. Dacă Shanekwa avea de gând să se mute într-un apartament, ar fi fost nevoită să plătească anticipat chiria pe două luni, precum şi o garanţie. Avea nevoie de

bani. Însă când i-am văzut chipul tânăr, hotărât, am zâmbit.

– Mulţumesc. Dacă pot să te ajut cu ceva, anunţă-mă.

– Aşa voi face.

Ne-am îmbrăţişat şi l-am sărutat pe Jarone pe frunte. I-am condus cu privirea până au cotit pe stradă.

Poate că nu trebuiau să se mute. Mă gândeam să le închiriez casa mea. Am aruncat o privire pe cec, clătinând din cap. Shanekwa nu avea cum să-şi permită să închirieze un apartament cu cinci dormitoare în Davenport Heights. Nimeni nu ar fi putut. Soluţia problemei nu era aceasta.

Fără îndoială, trebuia să vând casa. Îmi consuma enorm din venituri şi nici măcar nu-mi mai plăcea locul. Aş fi preferat să o ţin dacă puteam să scot un profit din ea, dar nu-mi dădeam seama cum aveam să reuşesc. Ce fel de firmă ar fi dorit ca sediu o casă enormă, complet mobilată? Pe deasupra, genul de oameni care şi-ar fi permis să o închirieze nu ar fi avut motive s-o facă. Aveam nevoie de un grup de persoane cu venituri modeste care ar fi fost dispuse să locuiască împreună. Nu-mi imaginam unde aş fi putut găsi astfel de oameni.

Am făcut o baie lungă, gândindu-mă la Scott. Aveam un telefon chiar lângă cadă şi abia am rezistat tentaţiei să-l sun şi să-i aud glasul. Trebuia să-mi dovedesc că încă aveam o viaţă a mea, separată de a lui. Că nu eram atât de topită după el încât nu-mi puteam petrece diminea- ţa de una singură.

Sincer vorbind, deja îmi era dor de el.

Am ieşit din cadă, m-am îmbrăcat, mi-am făcut toaleta şi am început să împachetez. Umplusem două genţi, un geamantan enorm şi o valiză cu role când mi-am dat seama că ar fi fost puţin neliniştitor pentru Scott să mă vadă la el în prag cu haine cât pentru o lună. Nu-mi ceruse niciodată să mă mut la el. Îmi spusese doar că îi făcea mare plăcere să mă aibă acolo. Şi îmi spusese că era mai fericit cu mine decât îşi amintea să fi fost în întreaga-i viaţă. Însă nu era totuna cu a spune: „Hai să trăim fericiţi pân’ la adânci bătrâneţi“. Nu eram nici măcar sigură că îmi doream aşa ceva. Voiam să fiu cu el. Dar oare voiam să mă căsătoresc? Dacă aveam să redevin vechea Jane Lofton? Oare Scott ar fi ajuns precum David?

Mi-am alungat gândurile ca pe un roi de muşte sâcâitoare. Am aruncat o geantă şi valiza în portbagaj şi am pornit spre Bluebonnet Manor. Nu contam pe Chester să-mi dea soluţia, dar ştiam că mă va asculta, că ne vom pune împreună minţile la contribuţie şi că îmi voi lămuri îndoielile. Eram atât de norocoasă că-l aveam pe omul acela!

Am găsit gândul cu pricina atât de amuzant, că am izbucnit în râs. Dacă n-ar fi fost Chester, aş fi murit în accidentul de maşină. Dar importanţa pe care o avusese în ochii mei ca salvator era acum depăşită de faptul că-mi fusese confident, sfătuitor şi prieten.

Aerul era umed şi cerul, cenuşiu, dar oricum am deschis trapa din acoperiş. Îmi făcea plăcere să conduc astfel.

Întorceam pe toate feţele relaţia mea cu Scott, mă gândeam la Brynn şi

îmi aminteam de tot felul de planuri pe care le aveam pentru magazin. Eram deja mai liniştită când am oprit în parcarea centrului de îngrijire. Ploaia încă ameninţa să înceapă, dar nu imediat.

Am parcurs antreul de sticlă şi foaierul larg, bine mobilat. Ca de obicei, biroul de la recepţie era pustiu.

În aceeaşi bună tradiţie a locului, sufrageria era ticsită de scaune cu rotile, aşezate în faţa televizorului. Ocupanţii lor nu păreau prea interesaţi de tărăboiul făcut de invitaţii de la o emisiune mondenă.

Chipuri care-mi erau deja cunoscute şedeau în tăcere pe canapelele din jur; unii urmăreau programul televizat, alţii îl ignorau. Femeia pe care o poreclisem Blanche Păr-Mare vorbea încontinuu, cu nimeni în mod deosebit. Ca de obicei, avea haine elegante şi scumpe, iar coafura şi machiajul ar fi făcut să pălească de invidie orice soţie de pastor evanghelist.

– Bună dimineaa, am salutat în trecere.

– Bună dimineaţa, răspunseră câţiva.

Mă obişnuisem cu locul, cu oamenii. Erau parte din viaţa mea şi, în ciuda mirosurilor ciudate şi a atmo- sferei oarecum sumbre, ajunseseră să-mi placă vizitele făcute acolo.

În momentul în care am ajuns la jumătatea coridorului, Anje ieşi din camera lui Chester. Deja îi zâm-beam când ridică privirea. De îndată ce mă zări, expresia i se schimbă.

– Jane!

Îmi pronunţă numele de parcă prezenţa mea o speriase. Se îndreptă în grabă spre mine şi îmi luă mâinile într-ale ei.

– Ce e? am întrebat.

– Am încercat să te sun. Nu ştiu cum, dar numele şi numărul tău de telefon nu erau trecute în fişa lui. L-am sunat până şi pe nepotul lui din California, dar nici el nu ştia. Nu cunoştea deloc ramura ta a familiei.

– L-ai sunat pe nepotul lui Chester?

Eram îngrozită. Deci fusesem descoperită. Asta însemna că dădusem de bucluc fiindcă pretinsesem că eram rudă cu Chester. Frica mi-a scurtcircuitat instinctul de conservare.

– L-ai sunat pe nepotul lui Chester, am repetat ca în transă.

– Nu aveam pe cine altcineva să sun, răspunse Anje.

Dintr-odată se abătu asupra mea terifianta bănuială a motivului pentru care încercase să mă sune. Nu am apucat să-i dau glas.

– Îmi pare atât de rău, murmură ea.

Am dat-o la o parte şi am intrat în cameră.

– Nu e aici, veni glasul ei după mine.

Era adevărat. Camera arăta ca de obicei, cu ziarele şi cărţile lui îngrămădite într-o dezordine atât de familiară. Prea multă mobilă şi prea puţin spaţiu. Tot ce adunase în aproape opt decenii era comprimat într-un dreptunghi de doi metri şi jumătate pe patru.

Patul era gol. Rămăsese doar salteaua maro, fără aşternuturi şi pături.

M-am răsucit spre Anje, care stătea în prag.

– Unde l-aţi dus?

– La Serenity Mission.

Numele îmi era necunoscut.

– E un spital?

– E o casă funerară. Chester s-a stins noaptea trecută. Îmi pare atât de rău.

Vorbele ei mă loviră ca un ciocan.

– Nu, nu. Nu poate fi adevărat. E imposibil.

Anje scutură din cap.

– Întotdeauna e greu să accepţi, spuse ea.

– Duminică era bine sănătos, am insistat.

– Nu, nu era bine. Dar îşi mai revenise. Mă bucur atât de mult că l-ai luat la iarbă verde. Era extraordinar de încântat, se simţise tare bine.

– A fost din cauza ieşirii? A răcit sau a stat prea mult la soare?

– Nu, desigur că nu. Nici să nu te gândeşti la un asemenea lucru, Jane. Nu a fost vina ta. Ştii doar cât de bolnav era.

Nu ştiam. Sigur nu ştiam.

– Îşi revenise, se înzdrăvenise.

Anje nu părea de acord.

– Era cu un picior în groapă de mult timp, şi tu o ştiai prea bine.

La un anumit nivel, ştiusem. Aici avea dreptate. Ştiam că era bătrân. Ştiam că era bolnav. Ştiam că avea să moară. Însă nu mă aşteptasem să fie atât de curând. Nu credeam că urma să moară chiar atunci.

– E atât de brusc. Nu ar trebui să fie aşa. Duminică era bine şi miercuri e mort, am murmurat eu.

– Aşa se întâmplă uneori. Nu suntem siguri ce s-a întâmplat. Îl ţinusem sub supraveghere atentă de luni bune. Şi azi-noapte l-am pierdut pe neaşteptate.

– A fost din cauza problemelor de respiraţie?

Anje păru surprinsă.

– Ce probleme de respiraţie?

Nu m-am deranjat să-i răspund.

– Atunci ce a fost? Infarct?

– Nu, fireşte, zise ea, apoi adăugă repede: Sau poate că a fost, în cele din urmă. Insuficienţă renală acută, edem cerebral, probleme respiratorii, întregul organism i-a cedat şi a căzut în stare de cetoacidoză şi şoc hiperglicemic.

Mâinile îmi tremurau. Le-am strâns împreună să le opresc.

– Spune-mi ce s-a întâmplat mai exact.

– Nu suntem siguri. Seara, starea lui era în parametri acceptabili. Dar când sora a intrat să-i facă injecţia de la două dimineaţa, intrase deja în şoc. Nivelul glucozei urcase vertiginos. Nu-mi amintesc exact la cât, trebuie să verific raportul, dar era peste trei mii.

O spusese ca şi cum numărul acela avea o impotanţă covârşitoare. Nu aveam idee despre ce vorbea.

– Sărmanul bătrânel, continuă Anje, nu a rezistat până să-l hidratăm şi să-

l stabilizăm. Sângele trebuie să i se fi îngroşat în vene ca un sirop.

În timp ce o ascultam, creierul nu părea să-mi funcţioneze cum trebuie. Era ca un computer defect. Introduceam încontinuu datele corecte, dar nu-mi dădea decât un mesaj de eroare.

– Avea diabet, am subliniat eu evidenţa.

– De aşa ceva nu ai scăpare. Chester a trăit mult mai mult decât alţii.

Oare? Avea doar şaptezeci şi opt de ani.

– Sincer, cred că s-a descurajat, urmă Anje. Tu nu?

Abia am reuşit să înclin din cap.

– Da. Părea deprimat încă de când şi-a pierdut piciorul.

– Săptămâna asta trebuia să înceapă dializa.

– Dializă?

– Nu ţi-a spus?

Anje clătină din cap, ţâţâind.

– Nu mă miră. Nu părea din cale-afară de supărat de eventualitatea unei alte amputări, dar îi displăcea ideea de a fi prins la maşina aceea de două ori pe săptămână. Îl amânase pe doctor vreme de două luni.

– Aveau de gând să-i taie şi celălalt picior?

– Probabil. Cred că sperau să se întremeze înainte de operaţie.

– Nu-mi vine să cred. Nu ştiam că are asemenea necazuri.

Anje ridică din umeri.

– Diabetul lui era extrem de grav. Orbire, insuficienţă renală, probleme circulatorii, răni care nu se vindecă. Toate simptomele de manual. Ştia la ce să se aştepte încă din tinereţe.

Mă uitam pierdută la ea, fără să ştiu ce să spun.

Anje ridică o carte de pe masă, se uită la titlu şi o aşeză din nou.

– Nepotul lui a spus că nu poate să vină la înmor-mântare. M-a rugat să o sun pe Molly... Molly şi nu mai ştiu cum. O nepoată, bănuiesc. Nici ea nu poate veni, dar se va ocupa de serviciul funerar şi de îngropăciune. I-am spus că sunt sigură că vei participa. M-a rugat să-ţi transmit că dacă îi vrei lucrurile personale, le poţi lua.

– Bine, am încuviinţat eu.

Ne uitam stinghere una la cealaltă.

– Chiar îmi pare foarte rău, repetă Anje.

– Mulţumesc. Mă poţi lăsa o clipă singură, te rog?

– Sigur, stai cât timp ai nevoie, spuse ea, dornică, chiar nerăbdătoare, să mă lase cu jalea mea.

M-am forţat să-i arăt un mic zâmbet curajos.

Închise uşa în urma ei. Gâtul îmi era înecat de lacrimi. Genunchii îmi tremurau. M-am cufundat în fotoliul lui Chester şi în tăcerea camerei sale. Mirosul lui încă zăbovea în aer. Mi-am plimbat mâna pe braţul fotoliului, unde degetele îi odihniseră de atâtea ori.

Chester murise. Puteam să o accept. Îl iubisem şi acum el nu mai era. Durerea şi golul din inima mea stăteau mărturie sentimentelor mele. Însă îmi

era imposibil să mă împac cu adevărul ce mi se desluşea acum, dezolant. Nu îl cunoscusem deloc pe Chester.

Am început să disec trecutul într-o nouă lumină. Privite retrospectiv, diverse poveşti şi evenimente căpătau o altă noimă, care ar fi fost atât de evidentă dacă aş fi înţeles indiciile. Îmi aminteam din nou forţa cu care mă scosese din maşină. Am lăsat icoana salvatorului meu să mă orbească, să mă facă să ignor tot ce văzusem şi auzisem mai apoi. Simţeam că imaginea mea despre Chester se potrivise doar propriilor mele nevoi şi că niciodată nu căutasem să-l văd aşa cum era de fapt.

Mi-am reţinut geamătul din gât şi mi-am muşcat buzele, căutând să nu izbucnesc în plâns.

Mai fusesem o singură dată în acel loc. Nu în acea cameră, nu în acea clipă, ci în locul din adâncimile sufletului. În hăul de singurătate absolută, înecat în regrete şi jale.

Mă bântuia amintirea dureros de vie a ultimei dăţi când m-am confruntat cu moartea unei persoane dragi. Nici pe mama nu o cunoscusem cu adevărat. Nu ştiusem că era bolnavă. Nu ştiam prin ce trecuse. Nu mă interesase să aflu nimic despre nevoile, dorinţele sau temerile ei. Tot ce ştiam despre ea se rezuma la viaţa ei de mamă. Fusesem o tânără lacomă, egoistă, nepăsătoare. Preţul pe care l-am plătit a fost că niciodată nu mi-am cunoscut într-adevăr mama.

Dar relaţia mea cu Chester era diferită. Aveam lu- cruri în comun. Ne înţelegeam reciproc. Ştia că încer- cam să devin o persoană mai bună. Se străduise să mă ajute. De ce să ascundă adevărul de mine? Nu pentru că nu l-aş fi ascultat sau nu mi-ar fi păsat. Ştia că aş fi făcut-o. De ce nu a vrut să-mi împărtăşească nimic din viaţa sa?

Ca într-o viziune, mi-am amintit tulburarea de pe chipul lui, întorcându-se într-o parte, ascunzând ceva ce nu voia ca eu să văd. Sunetul vocii lui mi-a răsunat în minte la fel de clar ca atunci când am auzit pentru ultima oară replica pe care mi-o spusese de atâtea ori: „O ţin pe mai târziu, când o pot savura“.

– O, nu! am strigat, sărind în picioare.

M-am dus glonţ spre micul birou de lângă pat, în care Chester punea întotdeauna cadourile pe care i le aduceam. Am deschis sertarul şi am privit înăuntru. Enorma grămadă de ambalaje verzi şi roşii de ciocolată era chiar deasupra. Nu încercase să-şi ascundă fapta. Ştia că le voi găsi. În sfârşit, voise ca eu să ştiu.

Mirosul de ciocolată umplu aerul camerei. Chester păstrase toate batoanele de Snickers şi le savurase pe îndelete în ultima lui noapte.

Capitolul 22

În vreme ce dădeam mâna pentru poze, pe veranda casei mele, soarele cald al după-amiezii de august mă veştejea. Bărbatul de lângă mine, Edmund Crowley, directorul executiv de la Friends Resource, nici nu părea să observe căldura. Era mai entuziasmat decât un copil de Crăciun.

– E o mare oportunitate pentru noi, rosti el. E o mare oportunitate pentru clienţii noştri. Şi am toate motivele să cred că va fi şi o afacere profitabilă şi pentru dumneavoastră, doamnă Domschke.

– Da, aşa cred şi eu.

Zgomotul unui automobil ce se apropia ne-a atras atenţia; când ne-am întors am zărit o veche berlină Toyota parcând pe alee. La volan era Shanekwa.

Coborî din maşină cu un zâmbet larg pe buze.

– Nu puteam rata deschiderea, strigă ea.

Mario, uriaşul asistent de bucătar de la Le Parapluie, cu aspect de agent de pază, ieşi de pe locul pasagerului.

– Şi nu putem să sărbătorim fără mâncare, adăugă el.

– Nu trebuia să faceţi asta, am spus, surprinsă şi, în acelaşi timp, încântată.

– Frederic s-a ocupat de tot. Shanekwa şi cu mine doar am ajutat la pregătiri.

– Drăguţ din partea lui. Şi minunat din partea voastră, am glumit.

Mario aruncă o privire înspre Shanekwa, care lua o tavă cu sandviciuri de pe bancheta din spate.

– O iau eu, scumpo. Tu du-te înăuntru să te răcoreşti.

– O car eu pe asta. Îţi las restul ţie, răspunse ea.

– Staţi să vă ajut, se oferi domnul Crowley, îndreptându-se spre maşină.

– Cum ţi-e viaţa amoroasă? am întrebat-o pe Shanekwa, după ce ne-am sărutat pe obraji.

Tânăra roşi.

– A, mă gândesc că la fel cu a ta, răspunse ea făcân- du-mi cu ochiul.

– Mă bucur să aud asemenea veşti bune. Pare un tip de treabă.

Shanekwa încuviinţă.

– Chiar când mă gândeam că nu mai există vreun exemplar pe lume.

Mario trecu pe lângă noi, cu braţele încărcate.

– Pleci, Jane?

– Da, trebuie să mă întorc la magazin.

Shanekwa îmi aruncă o privire bănuitoare. L-am lăsat pe domnul Crowley să treacă pe lângă noi, iar când acesta intră în casă am lămurit-o.

– Când sunt pe-aici, domnul Crowley se concentrează numai asupra mea. Vreau ca ziua de astăzi să fie întru totul a copiilor, adică a clienţilor.

Shanekwa mă aprobă cu un gest, aruncându-mi o privire admirativă.

– Cum de ştii întotdeauna care e cel mai bun lucru ce trebuie făcut?

– Shanekwa, aş vrea eu să fie aşa. De cele mai multe ori sunt la fel de dezorientată ca toţi ceilalţi.

– Scumpo, vino aici cu sandviciurile acelea, până nu vă topiţi acolo, se auzi glasul lui Mario din bucătărie.

– Ne vedem cât de curând, i-am promis eu, făcându-i cu ochiul.

S-a dus înăuntru, iar eu m-am îndreptat spre maşină. Am deschis portiera şi am urcat în maşină. Interiorul Buburuzei era îndeajuns de fierbinte încât să frigi un porc. Am deschis trapa, să las căldura să iasă, şi am pornit aerul condiţionat, sperând că voi obţine un grad relativ de confort până să ajung la destinaţie.

Tocmai dădusem cu spatele în stradă, când un Lexus alb de teren, pe care l-am recunoscut ca fiind al lui Mikki, opri înaintea mea. Pentru un moment, am rămas nedumerită. Nu-mi imaginam de ce noua soţie a lui David mi-ar face o vizită. Apoi am recunoscut-o pe femeia de la volan şi curiozitatea mi se preschimbă în încântare.

Am oprit motorul atât de brusc încât micuţul Volkswagen s-a scuturat din toate încheieturile. O clipă mai târziu am ţâşnit afară.

– Brynn! Ai ajuns acasă, am spus grăbindu-mă spre ea.

Fiica mea mă îmbrăţişă cu un entuziasm surprinzător.

– Bună, mamă. Arăţi splendid.

Brynn arăta foarte şic şi matură la rândul ei, aşa că i-am întors complimentul.

– Când te-ai întors? De ce nu m-ai sunat?

– Am aterizat ieri. Şi am încercat să te sun, dar mi s-a spus că numărul e deconectat. Ai uitat cumva să plăteşti factura? Şi ţi-am lăsat o sumedenie de mesaje în căsuţa vocală a mobilului.

M-am pocăit imediat.

– A, scuze. Mobilul e, probabil, undeva prin magazin. Niciodată nu-mi amintesc să-l pun la încărcat, aşa că nu mă deranjez să-l iau după mine.

Brynn încuviinţă de parcă m-ar fi crezut. Însă privirea ei spunea altceva.

– Cum a fost în Italia? am întrebat, schimbând subiectul.

– Incredibil, răspunse ea cu o înflăcărare tinerească. Ar trebui să mergi şi tu, mamă. Europa îţi schimbă întreaga perspectivă asupra lumii.

– Serios?

– Acolo întâlneşti toate chestiile care chiar contează. Hainele, anturajul, până şi banii părinţilor ajung să-ţi pară nişte fleacuri. Sunt lipsite de sens.

– Lipsite de sens?

– Sau poate că tocmai acesta e sensul. Totul e aşa de... existenţial, ştii tu.

Nu eram prea sigură că ştiam. Dar vorbele fiicei mele îmi mergeau la inimă.

– Am întâlnit atâţia tineri! Toţi studenţi, de prin toată lumea. Stăteam prin pieţele publice câte o jumătate de noapte, beam espresso şi discutam filosofie.

– Păi, pare foarte... ă... distractiv.

– Toţi eram străini, numai străini, explică ea. Am găsit o egalitate fantastică, debarasându-ne de hotarele culturale şi de clasă. A fost un sentiment atât de eliberator!

Mă privi cu un zâmbet pe buze. Îmi aducea aminte de copilul isteţ şi curios care dispăruse în adolescenţa fiicei mele.

– A fost prima dată în viaţa mea când am simţit că însemn mai mult decât fiica ta. Eram eu, Brynn Lofton, cetăţeană a planetei Terra.

– Deci te-ai distrat?

– O, da. A fost minunat. Dar nu mai vreau să-mi dau specializarea din istoria artei. Îmi place, însă nu mi-aş face din ea un ţel în viaţă.

– Istoria artei? Nici nu ştiam că te gândeşti la aşa ceva, am spus eu, uitând în mod convenabil că vorbisem cu profesoara ei.

– Am mers în Italia cu profesorii şi colegii de la cursul de arte, recunoscu Brynn. Toată tevatura cu doctorul Reiser a fost doar o farsă. Totul părea aşa de incitant! Îmi pare rău dacă te-am făcut să te îngrijorezi.

O spusese cu nonşalanţa cuiva care nu trecuse prin chinul grijilor pentru altă persoană. Am iertat-o şi am lăsat de la mine. Viaţa îşi are felul ei de a-i învăţa pe toţi acele lecţii, fără ajutor din partea cuiva.

– Brynn, nimic din ceea ce faci ca persoană, nici o alegere de-a ta, indiferent cât de mult mi-ar displăcea, nu te va coborî în ochii mei, nici nu mă va face să te iubesc mai puţin.

Brynn se uită la mine cu fruntea încreţită, căutând să-mi înţeleagă vorbele.

– Sigur, mamă, zise ea de parcă faptul acesta nici nu fusese pus la îndoială.

Cumva, reacţia ei mă înveseli.

– Ce se mai petrece cu tine? Tata mi-a spus că ţi-ai găsit un iubit şi că de aceea nu eşti niciodată pe-acasă.

– Într-adevăr, am un prieten. De fapt, m-am mutat la el.

Brynn rămase cu gura căscată.

– Mamă, parcă nu eşti tu.

– Sunt eu, cea de acum.

– Sper că nu e vorba de bătrânul acela. Nu trăieşti cu omul de la azil, nu?

Am simţit un nod în gât.

– Chester? Nu, nu e Chester. El a murit pe când erai în Italia.

Zâmbetul ghiduş i se şterse de pe chip.

– Ah! Vai, mamă, îmi pare rău. Ştiu că îţi era bun prieten.

Ezită, neştiind exact ce să spună, apoi continuă:

– Era foarte bătrân, nu?

Am răsuflat greoi şi am reuşit o jumătate de zâmbet.

– Da, era bătrân.

În acea clipă, un microbuz verde, pe lateralul căruia scria Friends Resource, opri în faţa casei. Am făcut cu mâna spre feţele cunoscute din vehiculul care tocmai intra pe alee.

– Vin aici? întrebă Brynn.

Am încuviinţat.

Uşa microbuzului se deschise şi un tânăr cu sindro- mul Down ieşi afară, foarte încântat. Ţinea de mână o tânără cu ochii mari şi care chicotea încontinuu, părând să aibă, de asemenea, o deficienţă mintală. În câteva minute, alţi şase adulţi cu dizabilităţi coborâră din minibuz. Aveau reacţii diferite. O femeie părea timidă, aproape înspăimântată. Un altul sărea în sus şi-n jos, plin de energie, ţipând: „Acasă! Acasă!“ Ceilalţi erau undeva între aceste două extreme.

Grupul alcătuit din patru bărbaţi, patru femei, şoferul şi un angajat de la Friendly Resources fu întâmpinat la uşă de Edmund Crowley, Mario şi Shanekwa.

– Mamă, ce se petrece aici? vru Brynn să ştie. Este cumva ultimul tău aşa-zis proiect de caritate? Ceaiul de după-amiază cu handicapaţii?

– Nu, e un proiect de afaceri. Oamenii aceştia sunt noii mei chiriaşi.

– Cum? făcu Brynn, îngrozită.

Mă gândeam la o cale de a scoate bani de pe urma casei, fără să o vând. Chiar atunci am citit despre lipsa de locuinţe sociale pentru adulţii cu deficienţe mintale. Oamenii aceştia sunt supravegheaţi, au slujbe stabile şi doresc să facă parte din comunitate. Au foarte puţine şanse să trăiască pe cont propriu, deci rata de ocupare a unei case comune bine administrate va fi de sută la sută pentru cel puţin următorii douăzeci de ani.

– Deci închiriezi casa noastră fiindcă vrei să faci bani, conchise Brynn.

– Dau în chirie casa pe care am câştigat-o în urma divorţului către o fundaţie nonprofit care asigură servicii de cazare pentru clienţii cu dizabilităţi.

Expresia stranie a fiicei mele mă făcu să mă opresc.

– Brynn... Nu m-am gândit la asta. Îţi place casa? Trebuia să te întreb. Sper că nu crezi că te-am lăsat fără un cămin?

Arăta de parcă se simţea întocmai aşa. Însă flutură din mână în semn de nu.

– Nu, mamă, e în regulă. Chiar nu am nimic împotrivă. Dacă oricum nu o să trăim aici, ar fi stupid să ţinem casa goală. Ai făcut ce trebuia.

Brynn era vulnerabilă şi totuşi extrem de curajoasă. Nici nu-şi dăduse seama când se încheiase căsnicia părinţilor ei, iar acum propria casă, simbolul vieţii de familie, îi era luată fără ca sentimentele ei să fie luate în calcul.

– Eşti o fiică foarte bună, Brynn. Îţi mulţumesc că încerci să mă înţelegi.

Privirile ni se întâlniră pentru o clipă, apoi Brynn rânji cu jumătate de gură.

– Mamă, eşti prea ciudată, rosti ea convinsă.

– Crede-mă, nu eşti singura încredinţată de asta, am recunoscut râzând. Vrei să luăm prânzul?

– Numai dacă include şi o margarita cu gheaţă.

– Ne descurcăm noi cumva.

– Singurul aspect negativ din Italia a fost că nu au mâncare mexicană.

– Ai telefonul la tine? Vreau să-l sun pe Scott, să-i spun să vină şi el acolo.

– E iubitul tău, nu?

– Da, am răspuns simplu.

Brynn rămase o clipă pe gânduri.

– Bine. Aşa am şansa să-l verific pe tipul ăsta. Am să văd dacă e o pierdere de vreme sau merită mai mult.

– Merită mai mult.

– Hai să luăm maşina ta.

M-a luat prin surprindere, lucru care probabil se observase.

– Megamaşina lui Mikki e foarte super. Dar, îh, are un scaun de bebeluş pe bancheta din spate. Ce tip să se mai apropie de mine?

– Micuţul Worth trebuie să stea undeva.

– Vrei să spui Lofton numărul patru, mă corectă Brynn. Aşa îi zic eu.

– Sună mai mult a nume de misiune spaţială decât de bebeluş.

– Mă rog, hai să luăm Buburuza asta, e oarecum... tare.

Avea dreptate. Era, oarecum, tare. Căzusem de acord în această privinţă.

Dragă Chester,

Astăzi se împlinesc doi ani de la accidentul meu de maşină. Ştiu că ţi-am mulţumit la momentul respectiv, însă niciodată nu mi-am exprimat recunoştinţa în scris, iar Buddy Feinstein mi-a spus că poate aşa îmi voi găsi împăcarea. Îmi aduc aminte de tine cu mult drag, cu o brumă de înţelegere şi cu clipe de regret. Mă întreb dacă lucrurile nu ar fi luat o altă turnură dacă nu ne-am fi împrietenit. M-am gândit la asta, m-am gândit foarte mult. Dacă mi-aş fi continuat traiul cu acelaşi egoism care îmi era atât de caracteristic, poate că nu ai fi avut mijloacele de a-ţi lua viaţa. Astăzi, încă ai sta întins pe patul din centrul de asistenţă Bluebonnet. Ai fi fost din ce în ce mai slăbit şi poate deja orb, dar încă ai fi răsuflat, ai fi vorbit şi ai fi trăit printre noi cei de aici... dacă nu ţi-aş fi fost prietenă. Oare ar fi fost, de fapt, un lucru bun? Cu siguranţă nu pentru mine. Fără tine ca mentor şi confident al meu, nu mi-aş fi putut ţine promisiunea de a face bine. Şi

efortul de a-mi îndeplini legământul a schimbat totul în viaţa mea. Exact cum trebuia să se întâmple. Eu şi Brynn am căzut la pace, deşi încă nu mă culc pe lauri. Drumul către înţelegerea între mamă şi fiică este unul lung, şi avem de-a face cu câteva generaţii de recorduri negative în această privinţă. Scott şi cu mine suntem din ce în ce mai apropiaţi. Încă nu s-a spus cuvântul cu „C“, însă ar fi o evoluţie firească faţă de unde ne aflăm acum. Deşi un asemenea pas aduce mari schimbări, nu mi-e teamă de viitor. Poate din cauză că sunt prea preocupată să trăiesc în prezent. Datele trecute în jurnal au ajuns de mult la gunoi. Nu-mi mai acord puncte pentru faptele mele. Am descoperit că, în timp, trebuia să scot aproape la fel de mult cât adăugam. M-am încurcat în socoteli şi am lăsat-o baltă. Sunt convinsă că există un sens pentru toate lucrurile şi că logica universului este mai degrabă binevoitoare decât malefică. Dacă asta e Dumnezeu sau doar produsul lui Dumnezeu, nu am de unde să ştiu. Tot ceea ce ştiu cu certitudine e că atunci când m-am rugat pentru ajutor, ai fost trimis să mă salvezi. Trăiesc, iar faptul că trăiesc nu e nici întâmplător, nici neimportant. Viaţa mea are scop şi însemnătate dincolo de intenţiile mele. Întreaga sa anvergură nu o voi afla niciodată pe de-a-ntregul. Cam atât am avut să-ţi spun. Deşi aş putea să-ţi vorbesc ore întregi dacă ai fi aici. Salut-o pe mama din partea mea, dacă o vezi, şi spune-i că îmi merge bine.

Jane